Horia Tecuceanu

CĂPITANUL APOSTOLESCU ȘI PIROMANUL

EDITURA
CARTEA ROMÂNEASCĂ

HORIA TECUCEANU

CĂPITANUL APOSTOLESCU ŞI PIROMANUL

CARTEA ROMÂNEASCĂ
1979

Coperta de *Adrian Ionescu*

I PIROMANUL

Mulţumesc INSPECTORATULUI GENERAL AL MILIŢIEI — şi în mod deosebit tovarăşilor generali OCTAVIAN POP şi NICOLAE CHIRIAC, precum şi locotenent-coloncilor COSTEL STOICESCU şi ION NEGULESCU — pentru sprijinul acordat în realizarea acestei cărţi.

H. T.

Capitolul I

INCENDIUL

Priveam apatic defilarea pietonilor și vehiculelor de-a lungul străzilor pe care le străbăteam. Indispoziția care mă cuprinsese nu se stîrnise din senin, ca un moft, ci avea o bază serioasă. Iar fusesem catapultat din scaun înainte de a-mi fi terminat cafeaua. Desigur că tot am băut-o, dar cum ? În picioare și opărindu-mi gura ! Băutul cafelei e o treabă serioasă, cu tipic. Nu se răstoarnă pe gît ca o halbă de bere într-o după-amiază de iulie, ci trebuie savurată ușor, în compania a două țigări Super sau trei King Size, după inventarul buzunarului.

Am vrut să cobor geamul portierei pentru a arunca ce mai rămăsese din prima țigară aprinsă astăzi, dar am renunțat. Mi-am amintit la timp că numai interiorul mașinii e încălzit. În consecință, am tras scrumiera de la bord și am strivit cu dușmănie filtrul țigării. Astfel mi-a alunecat privirea pe kilometraj și am văzut indicatorul străduindu-se să atingă cifra 120. Pînă să mă mir, am realizat că și sirena îmi spărgea timpanele.

— Vartunian, ți-am spus eu că mergem la un hold-up [1] ? ! m-am răstit.

Șoferul s-a grăbit să reducă viteza, în timp ce, mai mult ca sigur, gîndea că orice ai face nu e chip să le intri în voie șefilor.

— Apropo ! De fapt, unde mergem ? se interesă taciturnul căpitan Maier, de la criminalistică, stînd tolănit pe bancheta din spate, alături de locotenentul Dan Simionescu.

— Să ne aerisim — am replicat răutăcios peste umăr, în timp ce mașina vira la dreapta, spre bulevardul Dacia.

[1] Atac banditesc cu mîna înarmată (expr. am.).

— Frumoasă aerisire ! Mă obligi să respir în atmosfera asta viciată de fumul ţigărilor tale !

L-am văzut pe Dan cum devine atent şi zîmbeşte uşor. Lunganul se pregătea să se amuze cu disputa ce sconta că se va declanşa între mine şi Maier, care, lăsîndu-se de fumatul a trei pachete de Mărăşeşti pe zi, devenise mai puritan decît cel mai puritan puritan. Dar l-am deziluzionat. N-am replicat.

Maşina viră la stînga şi se angajă cu viteză redusă pe strada Drobeta. Cîţiva zeci de metri mai departe, am remarcat, fără să mă mir, că strada era blocată de trei tulumbe roşii printre care alergau servanţii acestora.

Am oprit pe dreapta, la vreo patruzeci de metri de centrul agitaţiei, şi ne-am extras din maşină. În timp ce ne îndreptam spre casa din care ieşea fum, mi-am încheiat haina de piele, deoarece luna ianuarie se străduia să compenseze lipsa zăpezii cu un ger de minus cincisprezece grade.

Cînd ne-am apropiat de clădirea incendiată, unul din subofiţerii de miliţie, care blocaseră strada pentru a împiedica apropierea curioşilor, ne-a oprit pentru a ne explica că am face mai bine dacă ne-am vedea de drum şi i-am lăsa pe pompieri să-şi facă meseria. Tocmai mă pregăteam să-i explic că de n-ar fi fost vorba de meserie, în acel moment m-aş fi aflat, bucuros, într-o încăpere călduroasă şi mi-aş fi sorbit liniştit şi visător cafeluţa. Dar n-am mai avut cînd să-l prelucrez, deoarece Dan i-a şi fluturat pe sub nas legitimaţia, iar cerberul a renunţat la intransigenţa sa.

Mai aveam cîţiva metri pînă la clădirea ce captase atenţia celor adunaţi în jurul ei, cînd ne-a răsărit în faţă un ofiţer de la secţia de miliţie. Era locotenentul Tănăsache, care se grăbi să ne anunţe că el ne-a invitat acolo. Deşi i-am strîns mîna, nu m-am grăbit să-i mulţumesc pentru copleşitoarea lui amabilitate.

— Despre ce-i vorba ? m-am interesat.

— În timpul muncii de izolare a dezastrului, pompierii au descoperit un cadavru omenesc — zise el, arătînd cu mîna spre acoperişul casei.

Am privit clădirea. Era un gen de vilă, cu demisol, hochparter şi un etaj. Fiecare palier îşi expunea cîte o fereastră spre stradă. Casa, fiind încadrată la stînga de

un teren viran, şi la dreapta de un bloc cu trei etaje, care delimita curtea de acces la vilă.

— Decesul a fost cauzat de carbonizare sau de intoxicaţie cu oxid de carbon ? vru să afle Maier.

— Nu ştiu. N-am văzut victima. Comandantul pompierilor, după ce mi-a anunţat evenimentul, m-a poftit să-i îndepărtez pe gură-cască, deoarece pînă la localizarea incendiului tot nu-mi permite accesul în casă. Toate insistenţele mele au fost zadarnice. E un tip repezit şi scorţos. În această situaţie, m-am grăbit să anunţ Brigada omucideri.

Avînd în vedere faptul că decesele provocate de cauze violente, chiar dacă apar din culpa victimelor înseşi, privesc în mod direct brigada noastră, m-am hotărît să nu-mi pierd timpul. Prea aveam multe belele de rezolvat la birou pentru a-mi permite luxul de a întîrzia mai mult decît era necesar să stabilesc că un aiurit s-a apucat să-şi aprindă soba sau maşina de gătit, după ce, în prealabil, a lăsat gazele să se scurgă cîteva ore într-o încăpere neaerisită ; drept care s-a transformat în îngeraş. Am mai văzut eu o chestie de asta, acum vreo două zile.

Am intrat deci repede în curtea imobilului şi, orientîndu-mă după furtunurile de apă, m-am îndreptat spre o scară din beton, pe care, într-un du-te-vino ameţitor, alergau servanţii tulumbelor.

— Degeaba, tovarăşe căpitan... N-o să vă lase să intraţi — mă avertiză Tănăsache.

M-am făcut că nu-l aud şi am pus piciorul pe prima treaptă, apoi, dînd cu ochii de un maior de pompieri, care apăruse în capul scării, mi l-am retras, dar nu mai înainte de a-i face respectivului semn cu degetul să descindă lîngă noi.

— Ei bine, iar dau de tine ? ! se miră el, după ce, aproape rostogolindu-se, ajunse lîngă mine. Oare cu ce-am păcătuit de trebuie să te văd din nou ?

— Parol ! Şi eu aş vrea să ştiu cine m-a blestemat de sînt obligat să te privesc pentru a doua oară într-un interval de nici 48 de ore — i-am replicat pe acelaşi ton, în timp ce ne scuturam mîinile.

Maiorul Aurel Tache era un bărbat scund, pînă în 40 de ani, cu ochii vioi şi un nas frapant de bine dezvoltat.

— Apropo — zise el flegmatic, în timp ce-şi scotea casca de oţel pentru a-şi şterge cu batista transpiraţia şi

funinginea de pe frunte și obraji —, o să te umfle rîsul cînd ți-oi spune că chestia de acum două zile era floare la ureche.....

— Ce vrei să spui ?

A continuat să-și plimbe batista și mai sus de frunte, pînă la ceafă, dar fără să-și deranjeze freza. Podoaba sa capilară era tot atît de bogată ca și cea a unui glob de sticlă.

— Nu-i vorba de un accident, ci de un omor — catadicsi el să precizeze.

— Aurele, arată-ne drumul ! i-am cerut.

— Nicule, nu ține ! Așteaptă pînă-mi termin eu treaba... E periculos. Dacă vă transformați în fripturi arse, eu răspund !

— Îmi asum răspunderea !

— Fii serios ! De unde o să rezulte că ai intrat pe barba ta cînd te-oi scoate dinăuntru pe făraș, în chip de cenușă ? !

— Șefu, ne pierdem timpul parlamentînd degeaba. Hai să intrăm ! își pierdu răbdarea Dan.

— Tinere... — încercă Tache să-l admonesteze.

— Aurele, intrăm oricum — l-am întrerupt.

Îl cunoșteam de ani de zile și știam că atunci cînd se înfurie i se congestionează fața, dar, de data asta, datorită funinginii ce-i acoperea obrajii, nu mi-am putut da seama care-i era dispoziția.

— Bine, așteptați-mă aici ! ceda el, după ce mă observă cîteva clipe gînditor.

L-am urmărit cu privirea pînă a ieșit în stradă și s-a îndreptat spre o tulumbă.

— Asta e în stare să aducă o companie de pompieri și să ne lege — comentă Maier.

Supoziția lui Maier se dovedi exagerată. Tache reveni numai cu doi ostași.

— Îmbrăcați astea ! ne ordonă, arătînd spre brațele însoțitorilor săi, încărcate cu căști din oțel, măști de gaze și mantale din azbest.

După ce ne-am executat, devenisem tot atît de șarmanți ca și băștinașii de pe „Planeta maimuțelor". Cînd deghizarea a fost efectuată și m-am uitat prin vizoarele din sticlă la Tache, am remarcat că se distra copios. Atît de copios, încît puteam fi sigur că mi-a jucat un renghi. O secundă mai tîrziu, adică mai exact în momentul în

care vream să-mi scot masca de pe cap pentru a-i putea spune cîteva cuvinte, fără ocolișuri, mi-a făcut semn să-l urmez.

Am început să urcăm scările de ciment. Pe timpul ascensiunii celor opt-zece trepte, am fost atent să nu mă împiedic de furtunurile care șerpuiau la picioarele mele. Cînd am ajuns în vîrful scării și am păşit pe o terasă care se răsucea spre stînga, cu vreo 45 de grade, am văzut o ușă prin care se evacua fum și, cîțiva metri mai departe, spre dreapta, o fereastră pe unde ieșea o pălălaie de să juri că în dosul ei funcționează, în plin regim, o jumătate de duzină de lansatoare de flăcări antitanc.

Tache s-a oprit în fața ușii și ne-a explicat — prin semne, deoarece măștile ne astupau urechile — că va trebui să ne ținem înlănțuiți de mîini. Mi-am înclinat capul aprobator și i-am întins mîna stîngă. Dreapta i-am oferit-o lui Dan, care a făcut aceeași operație cu locotenentul Tănăsache, și acesta cu Maier.

De îndată ce s-a convins că lanțul mîinilor era format, mi-a strîns încheietura mîinii cu gingășie — aproximativ, cam așa cum le înșfăcăm noi pe ale hoților de buzunare cînd îi prindem la „treabă" — și m-a tras prin cadrul înnegrit al ușii. M-am trezit într-o pîclă de fum, apoi am distins contururile estompate ale cîtorva pompieri care deșertau conținutul a două furtunuri prin cadrul unei uși — situate pe dreapta, la vreo doi metri de intrare — de unde răzbăteau cu furie limbi mari de flăcări. Am simțit că Tache mă trage spre stînga și l-am urmat, alunecînd de-a lungul peretelui respectiv. Apoi, prin pîcla de fum, am văzut treptele unei scări interioare. Tache mi-a arătat-o și am început ascensiunea. Dacă datorită echipamentului oferit de amicul meu n-am simțit dogoarea căldurii decît la mîini, în schimb cu respirația nu stăteam prea bine. Probabil unde nu eram obișnuit cu masca de gaze, respiram tot atît de voios ca și un pește zvîrlit pe uscat. În momentul cînd am pus piciorul pe palierul primului etaj, suflam de parcă aș fi urcat, fără lift și contra cronometru, pînă la etajul 24 al Hotelului Intercontinental. Dar supliciul era abia la început. Tache mi-a zîmbit sardonic și a continuat să urce spre mansardă. La jumătatea celui de-al doilea nivel, tîmplele mă dureau, urechile-mi vîjîiau, și scara se învîrtea cu mine. Am făcut un efort supraomenesc și am continuat ascensiunea.

Odată ajuns pe palierul mansardei, mi-am scos casca şi am smuls masca. Am făcut treaba asta cu atîta viteză şi furie, încît sînt sigur că, de n-aş fi avut ceafa bine înnodată de trunchi, mi-aş fi pierdut şi capul, la propriu.

— Nu prea eşti obişnuit cu d-astea — a constatat Tache, apoi, luîndu-mi masca şi examinîndu-i orificiul de admisie, a extras un dop de cauciuc. Mă Nicule, da' fraier mai eşti ! Ai avut masca blocată...

A afişat un aer atît de dezolat, încît n-am mai avut nici o îndoială că nu era străin de chinul prin care mă trecuse. N-am vrut să-i dau nici o satisfacţie şi mi-am ridicat umerii într-un gest ce trebuia să-l asigure că incidentul e fără importanţă, deşi mi-am notat, în memorie, că nu trebuie să-l nedreptăţesc, omiţîndu-mi revanşa.

— Măştile sînt destinate, probabil, numai musafirilor ? remarca Dan, care, urmîndu-mi exemplul, îşi recăpătase şi el chipul de pămîntean.

— Într-adevăr. Noi sîntem foarte modeşti — replică Tache, pe cînd, demonstrativ, îşi băga în buzunar batista ce o ţinuse mai înainte în dreptul gurii şi nasului.

— Unde-i victima ? am vrut să ştiu, privind pe rînd cele două uşi ale palierului mansardei.

— Aici ! a spus, pornind spre uşa din stînga şi deschizînd-o.

Capitolul II

VICTIMA

Am privit interiorul podului din pragul uşii. Era înţesat cu obiecte casnice uzate şi acoperite de praf. Am măturat cu privirea două geamantane pe care se afla o plapumă făcută sul, trei perne înconjurate de sticle goale, cîteva lăzi etc. Pe podea am remarcat o grămadă de cioburi din sticlă. Mi-am ridicat ochii spre tavan şi am

constatat că provin de la fereastra luminatorului din acoperiș.

Maiorul Tache, care rămase în spatele meu, explică :

— În timp ce ne luptam cu focul la parter, o echipă a pătruns în casă prin acoperiș — spuse, arătîndu-mi geamul spart.

Am mai înaintat trei pași și, în dosul unui cufăr mare, am văzut o pereche de picioare îmbrăcate cu șosete grena, iar în continuare o pereche de ciorapi groși care se continuau pînă peste genunchi. Urma o fustă ecosez ridicată spre abdomen și peste aceasta un ceas de mînă, cu brățara ruptă. I-am privit capul, cu fața întoarsă spre dreapta, și am văzut rana. Am apreciat etatea victimei la cincizeci de ani.

Toată îmbrăcămintea era tăvălită în praful de pe podea, ceea ce demonstra, chiar dacă făceam abstracție de echimozele și escoriațiile de pe mîini și coapse, că victima s-a luptat cu îndîrjire pentru a-și apăra viața. Am privit urmele de picioare lăsate în praful gros așternut pe pardoseala podului și, deși erau imprimate perfect, mi-am dat seama că nu-mi vor servi la nimic. Pompierii care descoperiseră cadavrul distruseseră toate urmele lăsate de agresor.

— Viol ! mîrîi Dan, în spatele meu.

Am avut grijă să nu-mi exteriorizez sentimentul de greață provocat de tabloul ce mi se înfățișa. Stăpînindu-mi mînia, m-am întors spre Maier.

— Eugen, dă-i drumul ! am ordonat pe un ton profesional și am pornit spre ușa podului, urmat de Dan și Tache.

Cînd am trecut pragul ușii, am auzit aparatul de fotografiat țăcănind în spatele nostru.

— Aurele, te ascult — l-am invitat.

— Dacă te referi la cauza incendiului, nu pot să-ți spun nimic pînă nu-l stingem complet — mă anunță el, impasibil.

— Ai aflat cine-i victima ? am spus, arătînd cu capul spre pod.

— Eu mă ocup numai de incendii, restul e treaba voastră ! Chestie de diviziune a muncii — îmi explică, bineînțeles nu fără să-mi zîmbească caustic.

Ținînd seama de faptul că spusele lui aveau suficientă logică, l-am invitat s-o ia din loc și, stingînd incendiul, să ne comunice cît mai curînd opinia ce și-a format-o.

Cînd am rămas singuri, m-am întors spre locotenentul Tănăsache.

— Te rog să stabilești în viteză identitatea victimei. De asemenea, te rog să culegi informații despre rude, cunoștințe etc. Da' mai înainte de-a te apuca de treabă, anunță serviciul medico-legal.

Fără a-mi mai cere alte explicații, a început să coboare treptele scării.

Cînd am revenit în pod, lîngă victimă, Maier tocmai își închidea aparatul fotografic.

— Eugene, cred că nu mai e cazul să-ți pierzi timpul cu ridicarea amprentelor plantare — am zis, arătînd urmele de pe podea.

S-a declarat de acord cu sugestia mea, printr-o înclinare a capului, și mi-a înmînat ceasul pe care-l văzusem pe abdomenul victimei.

— Brățara s-a rupt în timpul luptei.

— O fi al agresorului ?

— Exclus ! Diametrul brățării se potrivește la încheietura mîinii victimei. Privește — a spus, ridicîndu-i mîna respectivă și arătîndu-mi urma lăsată de ceas pe epidermă.

Am privit în trecere verigheta de aur de pe inelar, apoi m-am uitat la ceas. Era un Doxa, și arătătoarele erau oprite la ora 1 și 27 de minute.

— S-o fi oprit în timpul luptei ? se interesă Dan.

— La această întrebare va răspunde serviciul criminalistic — îl asigură Maier.

M-am apropiat de capul victimei și l-am examinat. Avea mai multe răni contuze în regiunea temporală dreaptă.

— Eugene, ai dibuit arma crimei ?

— Nu, Nicule. Dar o să încep s-o caut după ridicarea cadavrului. În astfel de cazuri, arma se găsește întotdeauna în preajma victimei.

Am început să privesc cu atenție direcția petelor de sînge de pe îmbrăcămintea victimei, apoi pe cele care erau răspîndite pe cei trei-patru metri de suprafață degajată de vechituri, unde zăcea cadavrul. Maier ghici ce căutam și spuse :

— Victima a fost lovită cînd se afla în picioare, probabil într-un moment cînd întorcea capul de la agresor. După prima lovitură a urmat lupta — a zis, arătîndu-mi o pereche de papuci din pîslă aflaţi la o distanţă de vreo doi metri între ei şi victimă.

Am privit tălpile şosetelor, înnegrite de praful podelei, şi nu l-am contrazis. Apoi, m-am retras cu Dan spre un perete al podului şi am început să privim locul dramei.

— Cred că situaţia de faţă se prezintă în două ipoteze — a spus Dan. Ori criminalul a urmărit victima pînă aici, unde aceasta se refugiase de teama lui, ori amîndoi au venit în pod să caute ceva, iar agresorul a profitat de ocazie pentru a-şi pune în aplicare odiosul plan.

— Ţinînd seama de faptul că mobilul jafului pare îndoielnic — completă Maier, arătînd spre ceasul găsit şi spre verigheta victimei —, va trebui să te gîndeşti la un posedat sexual, la un schizofrenic...

N-am mai avut cînd să-i dau dreptate, deoarece am auzit zgomot de paşi la intrarea podului şi medicul legist Capolide şi-a făcut apariţia în cadrul uşii.

— Bună, băieţi ! ne-a salutat jovial.

— Doctore — am zis, după ce i-am răspuns la salut şi l-am lăsat să se apropie de noi pentru a vedea victima —, ce părere ai ? Drăguţ spectacol, nu ?

— Ce mîrşăvie !

— Doctore, ajută-mă să-l prind mai repede.

— Ce vrei să ştii ? a spus îngenunchind lîngă victimă.

— În primul rînd, ora decesului.

Mai întîi, a pus palma pe coapsa victimei, pentru a constata temperatura corpului, apoi, ridicîndu-i un braţ şi lăsîndu-l să cadă de cîteva ori, cu scopul de a stabili gradul de rigiditate cadaverică, a spus :

— Pînă la efectuarea necropsiei, deci numai cu titlu informativ, ţi-aş putea spune că decesul s-a instalat în urmă cu aproximativ zece ore.

Mi-am privit ceasul. Era ora zece şi jumătate, ceea ce însemna că trecuseră mai bine de două ore de cînd mă aflam în pod, lîngă victimă. Am făcut un calcul rapid şi mi-am spus că drama se consumase în noaptea precedentă în jurul orei douăsprezece.

În timp ce Maier şi Dan se vînturau prin pod în căutarea urmelor şi a armei ce-o răpusese pe victimă, Capo-

lide își făcea meseria pe lîngă cadavru, iar eu, așezat pe o ladă, încercam să cuprind și să reconstitui toate momentele dramei. Mintea mea se afla în plin proces de fabricare a ipotezelor, cînd Capolide m-a întrerupt :

— Nicule, am terminat. Pot ridica cadavrul pentru necropsie ?

— Da. Cînd primesc rezultatele certe ?

— Mai curînd de mîine dimineață să nu le aștepți.

— Poate reușești mai repede. Te rog să te străduiești — am insistat.

— Am să fac tot posibilul.

— Și nu uita să recoltezi secreția seminală — am spus, arătînd spre abdomenul victimei —, poate ne furnizezi grupa genetică a agresorului.

— Crezi că aș fi putut omite această posibilitate ? spuse doctorul plecînd să-și cheme brancardierii.

— Rămîi aici, Eugen, și continuă-ți cercetarea. Eu și Dan plecăm să vizităm casa.

Capitolul III

RECUNOAȘTEREA TERENULUI

Cînd am ieșit din încăperea unde zăcea victima, ne-am îndreptat spre a doua cameră a mansardei. Am deschis ușa, am privit obiectele vechi și uzate care se aflau împrăștiate peste tot, dar n-am mai intrat. Praful depus pe podea indica că nici un picior de om n-a mai umblat pe acolo de luni de zile. Am închis ușa la loc și am pornit spre scară.

La etajul întîi se aflau două uși. Le-am descuiat cu șperaclul și am vizitat trei camere nemobilate. Întrucît, după aerul închis, nu mai fuseseră utilizate de mult, nu ne-am mai pierdut vremea în ele și am coborît spre parter.

Cînd am ajuns jos, incendiul era deja stăpînit, și pompierii își strîngeau furtunurile. M-am apropiat de camera

de unde cu două ore mai înainte izbucneau flăcările. Cadrul lemnos al uşii dispăruse, iar interiorul încăperii era apocaliptic. Exceptînd o sobă din teracotă, care se afla la extremitatea stîngă a peretelui din faţă, nici un obiect nu mai stătea în picioare. Toate lucrurile care mobilaseră cîndva această încăpere erau transformate într-o masă informă de obiecte carbonizate şi cenuşă, parţial acoperite de tencuiala desprinsă de pe pereţi.

— Tencuiala, încinsă de foc, a căzut datorită contracţiei la care a supus-o apa tulumbelor — îmi explică Tache, din spate.

— Cum s-a declanşat incendiul ? am întrebat.

— Prin stropire cu petrol — a răspuns el, arătîndu-mi în mijlocul camerei un bidon de vreo 5 litri, cu tabla oxidată.

Am intrat în cameră şi, păşind peste un strat de cenuşă şi tencuială de vreo douăzeci de centimetri, m-am dus să privesc prin ceea ce mai rămăsese din fereastră. Am văzut terasa pe care o cunoşteam şi, mai departe cu vreo cinci metri, imobilul alăturat. M-am înapoiat spre uşă.

— Unde aţi lăsat materialul ? s-a interesat Tache.

Am arătat cu degetul gros spre plafon.

S-a întors spre un ostaş şi i-a ordonat să se ducă în pod şi să caute echipamentul antifoc.

— Care-i legenda ? l-am întrebat, ieşind şi oprindu-mă în vestibul.

Vestibulul, avînd o formă rectangulară, cu o latură de circa trei metri şi cealaltă de cinci, era prevăzut cu mai multe uşi ; cea care permitea accesul în locuinţă, cea din partea dreaptă, de unde ieşisem, şi o alta opusă acesteia, pe peretele din stînga. Zidul de fund al vestibulului găzduia a patra uşă, mai scundă şi mai îngustă ca celelalte, şi casa scărilor, pentru care n-aveam nici o simpatie datorită farsei ce mi-o jucase Tache cu masca lui idioată.

— Un vecin a remarcat, pe la şase şi jumătate dimineaţa, cînd se îmbrăca să plece la serviciu, că prin rosturile cercevelei dinspre terasă se strecurau şuviţe de fum. Ei bine, ce crezi că s-a apucat să facă ?

Spre a-i demonstra că habar n-am, am ridicat din umeri. Pentru o clipă, a părut mirat de nepriceperea mea, apoi, tolerant, dar nu fără superioritate, a continuat :

— Deşteptul, în loc să ne anunţe pe noi, s-a apucat să spargă geamul !

— Şi ce-i cu asta ? ! s-a mirat Dan. Nu era firesc să intervină ?

Mai întîi, s-a uitat la colaboratorul meu de parcă îl vedea pe Tutankhamon participînd, în chip de candidat-protagonist, la concursul pentru desemnarea lui Miss-Univers, apoi, indignat de crasa noastră ignoranţă, a aruncat repede :

— Dacă se abţinea să-ndoaie geamul, focul s-ar fi stins de la sine ! Datorită combustiei în mediu izolat, s-ar fi epuizat toată rezerva de oxigen şi gata ! Aşa însă, prin nepriceperea şi dorinţa sa de a-şi băga nasul unde nu-i fierbea oala, a alimentat focul cu ce-i lipsea : aerul !

— Adică a turnat gaz peste foc — constată Dan, zîmbind uşor.

— Exact ! se repezi Tache, fără să-şi dea seama că-i luat peste picior. Tipii ăştia, care ne fac numai pocinoage, ar trebui arestaţi sub învinuirea de piromanie ! Altfel nu mai terminăm cu problemele ce ni le creează sistematic !

— Apropo ! Ştii că distrugerea sau înlăturarea unor urme în procesul de urmărire penală se pedepseşte cu închisoare ? am întrebat, cu nevinovăţie.

— Da, ştiu. Şi ce-i cu asta ? a confirmat el, mirat.

— Ce-ai spune dacă, pentru felu-n care ţi-ai plimbat oamenii, ca pe strada Lipscani, prin podul unde zăcea victima, te-aş aresta odată cu întreaga ta companie sub acuzaţia amintită ? m-am interesat cu seriozitate, în timp ce mă gîndeam la figura ce mi-o făcuse cu masca de gaze.

Mai întîi, m-a privit năucit, apoi, cînd se pregătea — sînt sigur — să-mi zică cîteva cuvinte nu tocmai flatante, lîngă noi, în vestibul, a răsărit un tip scund, gras şi cu o servietă cît un geamantan.

— Mă scuzaţi — începu el, înfigîndu-se lîngă Tache, probabil unde avea uniformă. Sînt de la ADAS şi am venit să constat, cu sprijinul dumneavoastră, cauzele şi volumul pagubelor suferite de acest imobil... Ştiţi, casa fiind asigurată...

— Vă rog să treceţi mîine pe la comandament şi veţi primi toate datele ce vă interesează — îl întrerupse Tache.

— Îmi pare rău, dar noi avem sarcina de a încheia procesul-verbal de constatare a proporţiilor dezastrului imediat şi pe loc — insistă dolofanul. Nu pot întîrzia...

— De-ndată ce n-ați fost aici în timpul propagării incendiului, oricum sînteți în întîrziere. Așa că lăsați pe mîine — îl întrerupse Tache, adoptînd un ton părintesc.

— Tovarășu! Eu reprezint statul și nu mă puteți expedia așa... așa ca pe un copil.

— Cam același lucru reprezentăm și noi — se amestecă și Dan.

— Vă rog să ne lăsați să ne vedem de treabă! propuse în completare Tache.

— Bine, plec! Dar am să vă reclam pentru obstrucționarea intereselor instituției ce-o reprezint! spuse dolofanul, supărat, și învîrtindu-se pe călcîie se rostogoli spre ușă.

— Nu vă supărați — îl interpelai eu, cînd dădu să treacă pragul terasei. Cine moștenește această clădire după decesul titularului proprietății?

— Domnișoara Popa Elvira, o nepoată... — spuse el, după ce-și deschise geamantanul și consultă un imprimat cu antetul ADAS-ului.

I-am mulțumit pentru informație și am revenit lîngă Tache și Dan.

În clipa următoare, am auzit zgomot de pași pe treptele scării interioare. Erau Capolide și brancardierii care duceau victima cu targa spre ambulanță.

— Ce-i acolo? l-am întrebat pe Tache, arătînd spre ușa din stînga, carbonizată superficial, la partea exterioară.

— Sufrageria.

— Și dincolo? se interesă Dan, indicînd ușa de lîngă scară.

— Intrarea spre demisol.

Nu m-am grăbit să le cercetez, ci am pornit din nou spre camera răvășită de incendiu. Am intrat și m-am îndreptat spre ușa practicată în peretele din stînga, în apropierea sobei de teracotă. N-a trebuit s-o mai deschid, fiindcă era spulberată de incendiu. Privind prin cadrul ei, am văzut o încăpere dotată cu toate ustensilele specifice unei bucătării. Întrucît n-am remarcat nici-o fereastră, care să producă tiraj, mi-am explicat de ce focul și-a marcat prezența numai prin stratul de funingine împrăștiat pe toate obiectele.

— Șefu, ce părere ai? spuse Dan, arătînd spre mașina de gătit cu gaze.

Capătul unui tub de cauciuc era instalat la mașină, iar celălalt pendula, pînă aproape de dușumea, fără vreun rost aparent.

— Aurele — am zis, revenind lîngă Tache, în vestibul —, ați scos vci vreo butelie de aragaz din bucătărie ?

— Butelie de aragaz ? De ce aș fi scos-o ?

— De exemplu, pentru a evita explodarea ei.

— Lipsește ?

Am confirmat.

— Eu n-am văzut nimic care să semene cu o astfel de treabă. Dar poate știu băieții mei ceva — adăugă el și porni spre ieșire.

— Să avem iar de-a face cu un omor pentru o nenorocită de butelie ? comentă Dan.

N-am avut cînd să-mi spun părerea. A apărut Tache, însoțit de un vlăjgan tînăr cu gradul de caporal.

— Zi-i, Marinache — îl îndemnă Tache.

— Să trăiți ! spuse pompierul, luînd poziție de drepți. Vă raportez că atunci cînd am pătruns în această încăpere, colea-n colț, a existat o butie..., d-aia cu gaze....

— Și acum, unde-i ?

— Jos, în pivniță.

— Ai dus-o dumneata ?

— Nu. S-a dus singură !

— Poftim ? ! a exclamat Dan uimit.

Am întors capul spre Tache și am așteptat să-mi explice el cum s-a putut evacua butelia prin propriile ei mijloace.

— Mă, cum a putut pleca butelia singură ? îl repezi Tache.

— Păi, tovarășe maior, vă raportez că s-a înroșit atît de tare, de-a trecut prin scînduri și-a căzut dedesubt...

Am renunțat să-l mai ascult și am intrat din nou în camera devastată. M-am apropiat de locul indicat de caporal, undeva în apropierea sobei de teracotă, și am remarcat în podea o gaură circulară, de vreo cincizeci de centimentri. Am privit prin ea și am văzut, dedesubt la subsol, răsturnată, o butelie de aragaz oxidată.

— E în regulă, caporal ! am zis, revenind în vestibul.

— Marinache — spuse Tache —, ați verificat dacă n-a mai rămas alt focar de incendiu ?

— Să trăiți, tovarășe maior, vă raportez c-am controlat. Da' nu există !

— Bine, poți să pleci — îl concedie Tache.

— Cum ați intrat în casă ?

— Atît prin ușa de pe terasă, cît și prin acoperiș, cu autoscările. Cei care au coborît prin pod au descoperit victima...

— Cum era ușa de la intrare, încuiată ?

— Da. Motiv pentru care a trebuit s-o scoatem din balamale.

— Aș vrea s-o văd.

Mi-a făcut semn să-l urmez și am ieșit pe terasă. Ușa era culcată într-o rînă și rezemată de balustrada de ciment. M-am uitat la sistemul de închidere și am văzut că era prevăzută cu o broască Yale. Această constatare nu m-a ajutat cu nimic. Asasinul ar fi putut să încuie ușa numai prin simpla tragere a acesteia, la plecare. Deci, nu puteam să ajung la concluzia că face parte din persoanele care posedă cheile locuinței, dar nici nu puteam exclude o astfel de posibilitate.

— Cu mine mai ai ceva, Nicule ? mă zori Tache.

— Exceptînd datoria ce o am față de tine, nu. Ești liber.

— Ce datorie ? s-a mirat.

— Aceea pentru bușonul „uitat" în masca de gaze...

Deși a plecat rîzînd, buna sa dispoziție nu m-a molipsit. Prea-mi era încă vie amintirea chinului la care mă supusese cu cîteva ore mai înainte.

Am revenit în vestibul și m-am dus spre ușa din stînga. Am deschis-o și am văzut o garnitură de sufragerie. Toate obiectele din încăpere, ca urmare a funinginii depuse, aveau culoarea neagră. Am intrat cu Dan în cameră și ne-am apucat de treabă. După o oră de cercetare, am descoperit în sertarul unui bufet un carnet CEC, cu o depunere de 20 000 lei, și suma de 10 000 lei în bancnote de 100 de lei. Întrucît n-am dibuit ceea ce numim noi urme, am părăsit încăperea, dar nu mai înainte de-a lua un inel cu diferite chei de pe masa din mijlocul camerei.

Ne-am dus spre ușița de lîngă scară și am deschis-o. În spatele ei se aflau niște trepte înguste, din lemn. După ce am coborît la demisol, am văzut trei uși și le-am luat la rînd. În dosul primei, care nu era încuiată, se afla pivnița de lemne și cărbuni. A doua ușă a fost încuiată numai pînă mi-am sprijinit șperaclul în broasca ei, apoi

am constatat că în spatele acesteia se găsea o cameră mare, utilizată, după mobilier, ca dormitor și cameră de zi. Avea două ferestre. Una dădea spre curtea imobilului, iar cealaltă mi-a permis să văd tulumbele grăbitului Tache, care abia acum se puneau în mișcare.

Întrucît nu mă aflam acolo pentru a constata ordinea și curățenia în care își țin cetățenii locuințele, m-am evacuat cu intenția de-a vizita și ultima încăpere a subsolului. Dar a trebuit să constat că m-am grăbit încet. Dan era deja plantat în cadrul celei de-a treia uși și-i admira interiorul. Își plasase atît de bine statura și umerii, cît un dulap, încît, pentru a putea vedea ce vede și el, l-am poftit să-mi privească ceafa, după ce voi intra în încăperea ce-o camufla. Profitînd de bunăvoința sa, am văzut o bucătărie pe a carei podea era trîntită o butelie de aragaz. Deși nu mai era cazul, mi-am ridicat totuși privirea și am remarcat o gaură circulară în plafon.

— Dacă nu mă înșel, cred că am cam terminat cu recunoașterea terenului — conchise Dan.

Pentru a-i demonstra că sînt de acord cu spusele lui, am pornit spre scara pe care venisem.

Capitolul IV

O IPOTEZĂ NEPLĂCUTĂ

Cînd am ajuns în vestibul, l-am zărit pe locotenentul Tănăsache, care s-a grăbit să-mi vină în întîmpinare.

— Ce-ai aflat despre victimă ? l-am întrebat.

Și-a deschis carnețelul de notițe și s-a pornit :

— Se numește Ecaterina Predescu, 70 de ani...

— Cît ? ! l-a întrerupt Dan surprins.

— 70, deși nu pare — a repetat locotenentul, parcă scuzîndu-se. Locuiește, adică locuia, împreună cu soțul ei, Anton Predescu, în vîrstă de 76 de ani. Victima a fost văzută ieri, de către o vecină, pe cînd își făcea cumpărături la magazinul alimentar din apropiere...

— La ce oră ?

— În jurul orei cinci după-amiaza. N-au stat de vorbă. S-au salutat numai.

— Bine. Te rog să continui.

— Pînă acum doi ani, la familia Predescu a locuit şi nepoata lor, Elvira Popa, care, şi după ce s-a mutat, a continuat să-i viziteze de două-trei ori pe săptămînă.

— Elvira Popa, în conformitate cu spusele tipului de la ADAS, este moştenitoarea victimei — îmi atrase atenţia Dan.

— Ai obţinut adresa ei ?

— Da. Am şi trimis un băiat de-al meu s-o caute, dar n-a găsit-o, nici acasă şi nici la serviciu. I s-a lăsat o invitaţie, pentru mîine.

Mi-am înclinat capul aprobator şi el a continuat :

— De două-trei ori pe săptămînă, victima era ajutată la treburile gospodăreşti de către o femeie plătită cu ziua.

— A fost depistată ?

— Da. Am trimis un echipaj-auto s-o aducă.

— Altceva ?

— La demisol locuieşte o chiriaşă, Mariana Nicolau, medic. N-a mai fost văzută de mult timp. S-ar părea că nu era-n bune relaţii cu proprietarii ei. Cînd am reuşit să aflăm la ce spital lucrează era tîrziu şi n-a mai fost găsită. I s-a lăsat vorbă că e aşteptată mîine dimineaţa în strada Drobeta.

Mi-am privit ceasul şi am rămas mirat. Era trecut de ora cinci după-amiaza.

Tănăsache şi-a închis carneţelul în mod demonstrativ.

— Identificarea victimei e certă ? a întrebat Dan.

— Bineînţeles. Cînd a fost scoasă cu brancarda, printre curioşii adunaţi în faţa casei se aflau şi cîţiva vecini. Recunoaşterea victimei e indubitabilă — se arătă jignit locotenentul.

Am deschis gura, pentru a-i aminti că raportul lui a sărit peste ce era mai important, dar nu mi-a dat timp să-mi pun în funcţiune sonorul.

— În ceea ce-l priveşte pe Anton Predescu, soţul victimei, încă nu ştim nimic precis. N-a mai fost văzut de vreo zece zile. Vecinii spun că adesea pleacă la Predeal, unde ar avea o casă de odihnă. Am cerut miliţiei locale să-i dea de urmă şi să-l anunţe că trebuie să se înapoieze în Capitală.

— Deci criminalul a ştiut să aleagă cel mai propice moment — murmură Dan.

— S-ar părea că soţii Predescu nu se înţelegeau prea bine — ţinu să mai spună Tănăsache.

Atît de puţin m-a afectat banalitatea acestei informaţii, încît nici nu m-am obosit să mai strîmb din nas, dezgustat. Aproape întotdeauna cînd făceam cercetări în cazul omorîrii unui soţ, trebuia să aflu că nu era în relaţii bune cu celălalt soţ.

Mi-am privit din nou ceasul. Era şase fără cinci.

Dan, care-mi urmărise gestul, spuse :

— Şefu, întrucît afară a început să se întunece, iar lumina electrică nu prea mai funcţionează, n-ar fi cazul să tragem obloanele pînă mîine ?

Cum arareori se întîmplă să aibă atît de multă dreptate, am profitat de ocazie şi nu l-am contrazis.

— Tănăsache, noi am plecat. Dacă mai apare ceva, peste o oră sîntem la birou. Ca de obicei în astfel de cazuri, organizează paza pentru a împiedica accesul străinilor în cîmpul infracţional.

— Am înţeles, tovarăşe căpitan.

*
* *

Deşi atît eu, cît şi Dan avem întotdeauna un apetit de obeji scăpaţi din dieta severă a unei clinici endocrinologice, de data asta n-am putut ului chelnerul. Cu toate că, recunosc, masa a debutat printr-o doză bărbătească de vodcă. Imaginea porcăriei văzute în strada Drobeta nu s-a lăsat neutralizată de efectele alcoolului.

*
* *

La ora şapte şi jumătate seara, după ce-am ajuns la inspectorat, m-am grăbit să aterizez pe scaunul dindărătul biroului meu. Dan, fără să mai piardă timpul, a făcut exact acelaşi lucru, apoi ne-am apucat cu seriozitate de treabă. Dan s-a apucat să cugete, adică să-şi pulverizeze bricheta în cît mai multe piese şi piesuţe. Eu, la rîndu-mi, am început să-mi plimb privirea pe hîrţoagele adunate în lipsa mea pe birou. Nu mă simţeam tentat să mai preiau şi altă afacere pînă nu elucidam scîrboşenia de dimineaţă.

Totuși, un plic mi-a atras atenția. Desigur, nu chiar întîmplător, ci pentru că era pictat cu numele meu și caracterul literelor îmi era prea bine cunoscut. Am rupt plicul și am citit în viteză depeșa. Cînd am terminat, am zis :

— Dane, am primit expertiza medico-judiciară.

— Și ? a întrebat el, brusc interesat.

Mai întîi am oftat adînc, poate numai pentru a-mi drege glasul, apoi am spicuit ce era mai important pentru noi.

— Deosebit de cele patru plăgi craniene — produse de un corp contondent cu muchii —, fiecare din ele fiind vitală, victimei i s-au fracturat atît sternul, cît și primele opt coaste, atît pe stînga, cît și pe dreapta...

— Probabil că fracturile toracice s-au produs prin comprimarea pieptului victimei între podea și genunchiul agresorului... Scîrnăvia ! mîrîi el, dezgustat.

— Așa-i. Întrucît pe gîtul victimei s-a găsit și urma unei strangulări cu mîna, e cert că agresiunea a fost continuată și după trîntirea acesteia pe podea. Dacă mai adăugăm și ținuta vestimentară în care am găsit victima, comentariile în această privință nu-și mai au locul.

— Ce-a rezultat din examinarea secreției ?

M-am făcut că n-am auzit întrebarea și am continuat :

— În ceea ce privește ora decesului, doctorul Capolide consideră că omuciderea a fost comisă între orele zece și douăsprezece noaptea.

A ridicat din umeri într-un gest care putea să spună orice, chiar și nimic. Apoi, citindu-i în privire întrebarea pe care voia s-o arunce, i-am replicat :

— Rezultatul recoltării secreției seminale e negativ !

— Poftim ? ! a exclamat Dan, uitînd să-și mai meșterească bricheta, ceea ce înseamnă că reușisem să-l dau gata.

— Dacă nu-i, nu-i ! am spus, ridicînd din umeri într-un gest de filozofică resemnare.

— Deci violul s-a limitat numai la prima sa fază, violentarea.

— Poate. Numai că această ipoteză, a tentativei, generează o alta...

— Adică ?

— Cea a înscenării !

— O înscenare ? ! Mda... Nu-i exclus să avem de-a face și cu astfel de treabă... Una peste alta — reluă el —, asta

ar putea să-nsemne că agresorul poate fi oricine... Chiar şi o femeie !

Am dat afirmativ din cap. Admiţînd că agresorul putea să fie atît un bărbat cît şi o femeie, nu trebuia să fiu prea îngrijorat că-mi vor lipsi complicaţiile. Cum într-o astfel de situaţie nici un detectiv respectabil nu s-ar fi abţinut să tragă o înjurătură, n-am vrut să fac notă discordantă cu obiceiurile celor de-o meserie cu mine, dar, din păcate, nu mi s-a lăsat şansa de a mă descărca.

Cineva s-a apucat să-mi bată în uşă.

Capitolul V

FEMEIA DE SERVICIU

După invitaţia de rigoare, a apărut locotenentul Tănăsache însoţit de o femeie, de vreo cincizeci şi cinci de ani, dichisită şi vopsită ca o sorcovă.

— Să trăiţi, tovarăşe căpitan ! Dînsa este tovarăşa care o ajuta pe victimă la treburile gospodăreşti — mă anunţă el.

Le-am făcut semn să ia loc pe scaunele din faţa biroului meu.

— Cum vă numiţi, doamnă ? — m-am pornit, după ce l-am văzut pe Dan deschizîndu-şi carnetul de notiţe.

— Leanţa... Adică Lenuţa Raiciu, domle şef — mă anunţă ea, dezvelindu-şi, ca cimpanzeii, gingiile pe care mai sălăşluiau cîţiva dinţi, negri şi tociţi.

— O cunoaşteţi de mult pe doamna Predescu ?

— De fo şapte-opt anişori, domle şef... Dacă aţi şti matale ce femeie cumsecade e... Piinişoara lui Dumnezeu... Odihnească-i-se cenuşa-n pace şi...

— Cînd aţi fost ultima dată în casa familiei Predescu ? l-am întrerupt grăbit lamentările.

— Păi cînd să fi fost ? Mai acu cîteva zilişoare.

— Încercaţi să precizaţi, cînd anume ? o invită Dan.

— Păi... Cred că trebe să tot fi fost duminecă... Că d-acolo am plecat derect la cemitir... că știți matale, trebea să mă duc că iera parastasu lui bărbat-miu, ăla de fu zugrav... Dumnezeu să-l erte... — începu ea, pe cînd își ștergea lacrimile cu o cîrpă mototolită, ce nu părea să se fi numit vreodată batistă.

— Deci duminică. Perfect. Acum, vă rog să-mi spuneți pînă la ce oră ați rămas acolo ?

— Păi nu știu... Da' știu că la cemitir, adică la „Reînvierea", am ajuns pă la trei, l-amiază...

— Ați mai zăbovit pe undeva sau v-ați dus direct la cimitir ? se interesă Dan.

— Un' să mai întîrziez, că ș-așa plecasem tărzior de la cocoana Ecaterina și mă aștepta bărbatu-miu să-i dau să servească masa...

Se opri cînd remarcă, după mutrele noastre neîncrezătoare, că n-am prea înțeles de ce răposatul trebuia să „servească masa" la o anumită oră și se explică :

— Acu eu vă zic de ălălalt bărbat, de trăiește...

— Cu ce-ați plecat la cimitir ? Cu tramvaiul 17 ?

— Nu, cu 16, c-a venit mai iute...

Ținînd seama de distanța ce o avea de parcurs, am apreciat că a părăsit casa victimei la trei fără un sfert după-amiaza.

— Acum, vă rog să ne vorbiți de doamna și domnul Predescu, — am spus, considerînd că am epuizat faza întrebărilor preliminare.

— Dinspre partea asta, nimic de zis... Buni ca pîinea caldă... Și tare se iubăreau, da' se și certau...

— De ce se certau ?

— Pen'că domnu zicea că cocoana se duce după alții, adicătelea că-l înșeală...

— Ați auzit dumneavoastră astfel de discuții ? — am întrebat-o intrigat.

— Nu, că față de mine nu se discutau. Da'-mi-a zis cocoana Ecaterina...

— Ce ți-a spus „cocoana" ? o întrerupse Dan.

— Mi-a zis că i-a-nnebunit bărbatu la bătrînețe... C-a zis că, de-o prinde cu altu, o omoară și-i dă foc...

M-am uitat atît la Dan cît și la Tănăsache. Ambii mă priveau uimiți.

— Doamna Ecaterina părea îngrijorată cînd vă vorbea de gelozia soțului ei ?

— Nu, că rîdea.

— Cîte rînduri de chei are locuința soților Predescu ?

— Apăi două.

Am scos din buzunar cheile culese din sufrageria victimei și i le-am arătat :

— Astea ?

— Da, ș-încă altele, tot la fel cu dînsele...

— Numai pe astea le-am găsit. Știți unde ar putea să se afle cealaltă legătură ?

— Da. Că mi-a zis cocoana că le-a dat la domnișoara...

— Care domnișoară ?

— Domnișoara Elvira, de le i-e nepoată. Că dacă domnu tot nu se mai duce din casă, că-i era frică că să nu se bolească de gripă, le-a dat la dom'șoara ca să nu mai sune la sonirie cînd-i vizitează.

— Ale cui sînt cele două camere de la etajul întîi ?

— Păi ale cui să fie, că-s tot ale apropetarei... Adicătelea ale cocoanei Ecaterina, da' nu mai este ocupate de cînd s-a mutat domnișoara Elvira... Asta, mai acu fo doi anișori...

— Cine locuiește la demisol ?

— Acolea stătea o chiriașă, dom'șoara doctor Mariana...

— Cînd ați văzut-o ultima oară pe domnișoara doctor ?

— Apoi să tot fie vo cîteva lunișoare... Că știi, eu stăteam la coana Ecaterina numa pînă la trei, iar dom' șoara venea mai pe-nserat...

— Ați putea să-mi spuneți unde-i plecat domnul Predescu ?

— Păi, de nu-i acas', o fi la țară... Că ș-acolo are gospodărie.

— Vă rog să vă gîndiți bine — i-am atras atenția — și să-mi spuneți cine venea în vizită la familia Predescu ?

— Numa dom'șoara Elvira, că p-altcineva n-am văz't... Că le era frică de hoți și nu primeau pe nimeni-n casă.

— Aveau bani în casă ?

— Eu zic că da, că erau oameni la casa lor, adicătelea cu dare de mînă...

— Cîți bani au avut cînd ai fost acolo ultima oară ? — o încercă Dan.

— Apoi d-unde să știu eu, că ce trebi avea să-mi arate mie ?

— Erau în dușmănie cu cineva ?

— Era. Că s-a certatară cu dom'şoara doctor, că ea a vrut să se mute-n odăile de sus, că tot stăteau fără ocupaţie, da' cocoana Ecaterina neam să vrea...

— Vă rog să-mi spuneţi ce-aţi făcut luni seară ? — am zis, epuizîndu-mi repertoriul întrebărilor.

— Apăi m-am dus la cuscru-miu, că era ziua lui şi l-am sărbătorit.

— A fost şi soţul dumitale ? — se interesă Dan.

— O fost şi ne-am dixtrat toată nopticica — ne asigură ea, visătoare.

— Ce meserie are soţul dumneavoastră ? — am întrebat, ridicîndu-mă în picioare, pentru a-i arăta că audierea e terminată.

— De profesiune are meseria de zugrav, ca şi răpósatu de-a murit... Da', acu, dacă tot n-are de lucru, se ocupă cu dă toate...

Mai înainte de a ieşi din birou, Dan avu grijă s-o întrebe care-i adresa cuscrului ei.

— Tănăsache — am zis —, te rog să te ocupi dumneata cu verificarea alibiului martorei.

— Am înţeles, tovarăşe căpitan.

— Acordînd prioritate alibiului soţului ei — am completat, pornind spre uşa biroului.

Era ora zece noaptea.

Capitolul VI

VECINA VICTIMEI

Cînd, a doua zi dimineaţă, ne-am înfiinţat din nou la casa incendiată, am văzut o femeie tînără privind din curtea imobilului spre uşa şi fereastra carbonizate. Subofiţerul însărcinat cu supravegherea imobilului mi-a raportat că doamna a vrut să intre în locuinţă, dar, conform consemnului primit, n-a lăsat-o.

Subiectul discuţiei, auzindu-l pe subofiţer vorbind, făcu o piruetă pe tocul înalt al cizmei şi se lansă drept spre mine.

— Dumneavoastră sînteți șeful ? — mă interpelă ea.

De îndată, am admirat-o pentru istețimea ei, deoarece instantaneu și-a dat seama că, între mine și colaboratorul meu, numai mutra mea putea exprima inteligența ce-i caracterizează pe șefi. O fracțiune de secundă, mi-am întors privirea spre Dan, dar am rămas deziluzionat. În loc să sesizeze că deosebirea dintre noi nu constă numai în faptul că sînt mai vechi în meserie — așa cum susține cu obstinație ! — ci și datorită unei foarte evidente superiorități de prestanță, dînsul mă ignoră în favoarea interlocutoarei. Nu zic, era al naibii de cochetică și frumușică, dar, oricum, asta nu-l scuza. Un subaltern disciplinat trebuie să se uite numai în ochii șefului, nu să se holbeze la cei ai fetișcanei, chiar dacă erau foarte mari și foarte negri.

— Căpitanul Apostolescu din Brigada omucideri — am spus, înclinîndu-mă ușor. Cu cine am plăcerea ?

— Sînt medicul Mariana Nicolau — mă anunță ea, grăbită. Vă rog să-mi spuneți ce s-a întîmplat în locuința noastră ?

M-am gîndit, pentru o clipă, s-o invit în casă, dar am renunțat. Deși era ger, am preferat o discuție prealabilă afară, în curte.

— Locuiți la demisol, dacă nu mă înșel ? — am întrebat-o pentru a-i tempera avîntul.

A recunoscut, ceea ce nu prea m-a surprins.

— Mai locuiți și la altă adresă ?

— Da, la sora mea. Fiind plecată din țară, pentru o perioadă mai lungă, m-am instalat la ea. În felul acesta, am scăpat de spartul lemnelor și făcutul focului... — răspunse, arătînd cu capul spre imobil.

— De cînd n-ați mai trecut pe aici ?

— De cînd stau la sora mea, adică de aproape două săptămîni... Dumnezeule ! tresări ea. Spuneți-mi, am uitat să sting focul în teracotă cînd am plecat ? — întrebă speriată, și întoarse capul pentru a-și fixa ochii pe ușa și fereastra distruse de incendiu.

— Nu — am liniștit-o. Focul n-a izbucnit din locuința dumneavoastră, care, dealtfel, nici n-a fost afectată de dezastru.

— Unde a ars ? Numai la familia Predescu ? Sper că n-au pățit ceva...

— Din păcate, doamna Predescu a decedat.

— Vai !... Sărmana... Și domnul Predescu ?

— Nu era acasă cînd s-a consumat incendiul. Dar probabil că sînteți nerăbdătoare să vă vizitați locuința. Vă rog să mă însoțiți.

Am condus-o la demisol, iar la înapoiere ne-am oprit în vestibul. Chestie de strategie, că afară prea bătea un vînt rece și penetrant.

— Doamnă Nicolau — am început, în timp ce-i supravegheam cu atenție reacția —, trebuie să vă informez că proprietăreasa dumneavoastră n-a murit accidental, ci a fost asasinată. Cred că uimirea ce i s-a zugrăvit pe față era sinceră. Dar cum niciodată n-am pus prea mare preț pe opiniile mele, mai înainte de a mi le baza pe certitudini, m-am grăbit s-o iau repede, la meserie :

— În ce relații vă aflați cu familia Predescu ?

— Normale. De vecini.

— S-ar părea că ați avut totuși unele divergențe — am remarcat.

— Da, e adevărat... Am avut cîndva o discuție, acum vreo doi ani, cînd s-a mutat de aici nepoata doamnei Predescu. Am rugat-o să-mi dea voie să mă instalez în camerele rămase disponibile, însă n-a vrut. A preferat să le păstreze neocupate. În orice caz, după o săptămînă m-am resemnat și, ca să zic așa, ne-am împăcat... Sau poate vă gîndiți că, din răzbunare, m-am apucat să dau foc casei ? — mă luă ea peste picior.

Ce era să-i răspund, că în branșa mea am întîlnit fărădelegi și mai puțin motivate ? Nu se făcea, că doar sînt un băiat binecrescut. În consecință, am avut grijă să nu pricep ironia, ceea ce nu m-a împiedicat să mai strîng un pic cureaua :

— Vă rog să-mi spuneți ce-ați făcut de luni, după ce v-ați terminat serviciul la spital, și pînă ieri, adică marți dimineața ? — m-am interesat, evident afișînd și doza cuvenită de jenă, deoarece știu că nu-i tocmai cuviincios să pui întrebări indiscrete unei femei, mai ales în cazurile cînd adresanta e tînără și foarte nostimă.

N-am nici o îndoială că în condiții normale ar fi început prin a mă trimite la plimbare. Dar n-a făcut-o, deoarece condițiile respective nu erau deloc îndeplinite. Deosebit de faptul că în casă nu se mai făcuse focul de două zile, prin ușa și fereastra devastate de incendiu se producea un curent ce putea rivaliza cu cel mai al dracului crivăț.

Fata țopăia în cizme, mîinile fără mănuși ale lui Dan, care stenografia audierea, se albăstriseră tot zgîriindu-și notesul cu stiloul, iar eu nu mi-am putut convinge țurloaiele că n-au voie să degere, deși, în mod cert, n-am omis să le amintesc că, dacă nu se astîmpără, îmi vor submina autoritatea, adică prestigiul de reprezentant al legii.

— După ce mi-am terminat serviciul, m-am dus acasă, am mîncat și am citit o carte pînă la ora șase, cînd am plecat la cinematograful Scala să văd un film...

Ce film ați văzut și cine v-a însoțit ? se interesă Dan, împroșcînd pe gură un nor de aburi.

— Am văzut *Ultimul cartuș*. Nu m-a însoțit nimeni — replică ea, înfundîndu-și și mai mult mîinile în buzunarele mantoului de blană.

— La ce oră v-ați înapoiat acasă ? — a continuat el.

— Pe la nouă, nouă-jumătate.

— V-ați întîlnit cu cineva în acest interval de timp ?

— Cu cine să mă întîlnesc pe o astfel de vreme ?

— Posedați și dumneavoastră o cheie a ușii de la intrare ? — m-am interesat.

— Da, desigur !... Adică am avut, da' am pierdut-o — se completă ea, după o scurtă ezitare.

— Cînd și în ce împrejurări ?

— Le-am pierdut, acum patru zile, în tramvai, odată cu poșeta...

— Probabil că aveați și actele acolo ? — m-am interesat, îngrijorat.

Întrucît mi-a confirmat prezumția, am mai vrut să știu și la ce secție reclamase pierderea. După ce-am primit precizarea, am condus-o pînă la ieșirea pe terasă și i-am mulțumit pentru colaborare.

— Sîntem mari, șefu, am realizat un interogatoriu de gradul trei, fără să încălcăm legea !

— Brevetează metoda ! am mîrîit, în timp ce, degerat de frig, mă gîndeam cu nostalgie la satisfacțiile ce ți le poate da munca de fochist de locomotivă cu aburi pe o linie sahariană. Cum însă nu primisem nici o ofertă de serviciu pentru un astfel de post, mi-am spus că, pînă mi se va da șansa respectivă, n-ar fi rău dacă aș încerca să-l păstrez, pentru orice eventualitate, pe cel de anchetator. În consecință, am ieșit pe terasă, mi-am scos, cu regret, mănușile și m-am apucat să examinez cu lupa broasca

ușii demontate de băieții maiorului Tache. Cînd am considerat că m-am zgîit suficient, pentru a mai putea avea dubii, m-am întors și am privit cu invidie spre Dan. Fericitul își băgase notesul la subsuoară și, jucînd bătuta pe loc, își freca mîinile pentru a le încălzi. M-am gîndit cu duioșie la sărmanele mele degete, lipite de armătura metalică a lupei, și am început să cercetez cadrul ușii.

— Cum e, șefu ? Pozitiv ?

— Nu prea.

— Deci, dacă excludem posibilitatea accesului printr-o fereastră deschisă, datorită poluării polare a atmosferei, pînă la urmă tot am dibuit un mijloc de selecție.

— Cam așa cred și eu... — am început, dar n-am mai avut spor. Și-a făcut apariția locotenentul Tănăsache.

N-am mai dat mîna cu el, deoarece nu știam pe unde mi-am pus-o. M-am rezumat numai la o înclinare a capului și, văzînd că-mi răspunde la comenzi, m-am bucurat, deoarece astfel i-am putut verifica prezența.

— Bătrînul Predescu a fost depistat ? — am întrebat.

— Nu știu — s-a scuzat Tănăsache. N-am mai dat pe la secție de dimineață, cînd am plecat să verific — după cum ați ordonat dumneavoastră — alibiul femeii de serviciu și al soțului ei...

— Și ?

— Într-adevăr, a participat la petrecerea despre care ne-a vorbit. Aceasta a început la ora opt seara și a luat sfîrșit la patru și jumătate dimineața, cînd, la cererea vecinilor, au intervenit organele de miliție și i-a amendat pe participanți pentru tulburarea liniștii publice.

Tocmai mă gîndeam că am călcat cu stîngul, deoarece cercul bănuiților, în loc să se lărgească — cum e normal la începutul unei anchete —, se anemia, Tănăsache a continuat :

— Alibiul este probat însă numai în ceea ce o privește pe femeia de serviciu... Cu soțul ei lucrurile nu sînt prea clare...

— Adică ? — îl zori Dan.

— A venit la petrecere mai tîrziu. Puțin înainte de miezul nopții.

— Cum și-a petrecut timpul pînă la ora aceea ? — am zis devenind atent.

— Vă rog să mă iertați, dar n-am mai putut continua investigația. La domiciliul femeii de serviciu n-am găsit pe nimeni, așa că m-am grăbit să vin și să vă raportez stadiul cercetării.

După ce l-am informat și pe Tănăsache de depoziția doctoriței Mariana Nicolau, am revenit la constatările făcute mai înainte de sosirea lui.

— Din cercetarea urmelor putem trage numai o singură concluzie. Autorul omorului a pătruns în locuință fie prin utilizarea uneia din cele trei chei ale ușii de la intrare, fie prin faptul că era binecunoscut de victimă. Deci, în mod obligatoriu, ar trebui să facă parte din familie sau din persoanele foarte apropiate acesteia.

— Ajungînd la această concluzie, ancheta noastră se simplifică. N-avem decît să ne limităm la verificarea alibiurilor celor care posedau cheile de la intrare. A se vedea : doctorița Mariana Nicolau, ce susține că și-a pierdut cheia, și nepoata victimelor... Elvira Popa — adăugă Dan, după ce făcu o pauză pentru a-și răsfoi notesul.

— A nu fi omiși : soțul victimei, care, din cîte se spune, a proferat amenințări la adresa nevestei sale, și femeia de serviciu, care, prin specificul muncii ei, ar fi putut cu ușurință să mijlocească realizarea unei chei suplimentare.

— Și, eventual, s-o plaseze soțului ei — completă aprobator Tănăsache.

Dan și Tănăsache erau atît de entuziasmați de concluziile la care ajunseseră, încît păreau să fi uitat de faptul că sînt congelați. Eu n-am uitat. Îmi dădeam seama că simplificarea pe care o realizasem era simplist de simplistă, deoarece încă nu-i audiasem pe cei mai importanți martori. Pînă nu mă edificam complet asupra cazului, prin audierea soțului și nepoatei victimei, valoarea ipotezelor mele nu putea depăși stadiul unui simplu exercițiu intelectual. Și cum nu eram plătit pentru a o face pe deșteptul, ci pentru a prinde autorul fărădelegii, continuam să mă întreb ce am de făcut.

Plimbîndu-mi privirea prin încăperea devastată de foc, încercam să-mi imaginez ce-ar rezulta din mormanul de resturi carbonizate dacă legenda păsării Phönix s-ar adeveri în fața mea. Astfel, uitîndu-mă la niște sîrme și tuburi din tablă arse și torsionate, mă întrebam dacă au aparținut unui televizor sau unui aparat de radio. Cum, de

fapt, nu era exclus să fi făcut parte din inventarul amîndor, dacă nu chiar din cel al unui aparat de telefon, am tras concluzia că nu pe calea ghicitului am să rezolv cazul. În consecinţă, hotărît să încep cercetarea ipotezelor elaborate pînă în prezent, am întors spatele camerei.

M-am uitat la Dan, care, părînd bătut în cuie, continua să privească în cameră, peste umerii mei. N-am mai avut cînd să-l întreb de ce o face pe stîlpul de telegraf.

— Şefu — a început el contrariat —, ce-o fi acolo ?

I-am întors din nou spatele. Mîna lui îmi indica bidonul de petrol aruncat peste mormanul de resturi carbonizate.

— Ce nu-ţi convine, Dane ? — am întrebat, mirat.

— Uită-te mai atent... — m-a poftit el, descriind cu mîna o linie imaginară spre peretele din dreapta uşii.

— Fulger, Tănăsache ! Du-te la maşină şi cere prin radio-telefon să ni-l trimită pe doctorul Capolide ! — am ordonat, după ce l-am priceput pe Dan.

Capitolul VII

ASASINUL NE SCAPĂ DE PROBLEME

La ora trei după-amiaza, ne aflam cocoţaţi pe maldărele de resturi carbonizate aruncate pe lîngă pereţi şi priveam spre centrul excavaţiei făcute în mijlocul încăperii, unde doctorul Capolide, stînd îngenuncheat, examina un trup omenesc. Cadavrul, stînd cu faţa în sus, era carbonizat profund, în special la nivelul feţei şi abdomenului. Membrele inferioare şi superioare zăceau căzute alături. Fuseseră dezarticulate de calcinare. Era atît de înnegrit de combustie, încît nu-i de mirare că ne-a trebuit atîta timp pînă ne-am dat seama că nu-i un simplu ciot de lemn ars.

— Îmi spui ceva, doctore ? — am zis, cînd l-am văzut ridicîndu-se în picioare.

— Pot să-l iau pentru necropsie ? — a întrebat, dezgustat.

Am dat aprobator din cap.

* * *

O oră mai tîrziu, eu şi Dan eram instalaţi la birourile noastre. Nu ne-am mai dus să mîncăm. Cu o zi în urmă am reuşit să prînzim cu ajutorul unui păhărel de vodcă, pentru masa de astăzi, după cele văzute, cred că nici chiar un litru de alcool n-ar fi fost în stare să ne deschidă pofta de mîncare.

— Să trăiţi, tovarăşe căpitan. Vă caută o tovarăşă. Spune că este invitată la dumneavoastră — m-a anunţat plantonul.

— Cum se numeşte ?

— Popa Elvira.

— Introdu-o, te rog.

— În sfîrşit ! Apare şi nepoata — comentă Dan, după retragerea subofiţerului.

Un minut mai tîrziu, uşa s-a deschis din nou. În pragul ei se afla o femeie de aproximativ 40 de ani. Era înaltă, suplă şi îmbrăcată cu o haină şi o căciuliţă din blană de lutru. Cizmele aveau aceeaşi culoare ca şi mantoul, negre.

Dan s-a ridicat şi a ajutat-o să-şi scoată haina, apoi am invitat-o să ia loc pe scaunul din faţa biroului meu.

— Dacă nu mă înşel, sînteţi rudă cu familia Predescu, care locuieşte în strada Drobeta. Nu ?

În timp ce-mi explica că mama ei este soră cu Ecaterina Predescu, i-am studiat fizionomia. Avea faţa prelungă, bărbia proeminentă, buzele subţiri şi ochii căprui, iscoditori, ascunşi îndărătul unei perechi de ochelari cu rame groase, şi o frunte înaltă şi dreaptă. Mi-am spus că am de-a face cu o intelectuală, iar severitatea ce-o degaja m-a făcut să mă gîndesc la cei care lucrează în învăţămînt. Ulterior, supoziţia mi s-a confirmat.

— Dar ce-i cu ei ? Li s-a întîmplat ceva ? s-a îngrijorat ea, după ce şi-a expus modul de înrudire cu victimele.

— Din păcate, da... Au suferit un accident — am luat-o cu binişorul.

— Grav ? — s-a animat, renunţînd la atitudinea ei distantă.

— Au decedat — am anunţat-o, brusc.

Ochii i s-au rotunjit, iar sub lentilele ochelarilor mi-au părut imenşi.

— Cum s-a întîmplat ? — m-a întrebat, cu vocea nesigură, după ce şi-a scos ochelarii pentru a-şi tampona lacrimile cu batista.

I-am făcut pe plac şi am început să-i povestesc, fără a intra în amănunte, situaţia în care a fost descoperită familia Predescu.

— Dar asta e nebunie curată ! Cum a putut face una ca asta ? ! — a sărit ea, cînd am ajuns cu succinta mea relatare la victima carbonizată.

— La cine vă referiţi ? — am întrebat-o, afişînd un aer de indiferenţă, în ciuda faptului că abia îi aşteptam precizarea.

— Cum la cine ? La unchiul meu, bineînţeles !

— Am să vă rog să încercaţi să fiţi mai explicită. Ce amestec îi atribuiţi lui Anton Predescu în această dramă ?

— Păi bine, dar el e autorul ! Nu v-aţi dat seama ?

Pentru a nu o lăsa să realizeze că are de-a face cu un prost, m-am abţinut să-i răspund şi am rugat-o să înceapă cu începutul.

— De cîte ori treceam pe la ei, mai ales în ultima lună, îi găseam certîndu-se...

— Pentru ce se certau ? — nu se putu abţine Dan.

— Discutînd cu fiecare dintre ei în parte — continuă martora, fără să fi părut că a remarcat întreruperea —, mătuşa mi-a spus că i-a înnebunit bărbatul la bătrîneţe, iar unchiul că nevasta lui şi-a luat lumea în cap... Că-l înşeală...

Atît eu cît şi Dan am început să zîmbim neîncrezători, cu deosebirea că eu am avut atîta decenţă, ţinînd seama de circumstanţe, s-o fac în mod disimulat.

— Să ştiţi că nu-i nimic amuzant într-un astfel de caz ! — îi atrase ea atenţia lui Dan.

— Bine, doamnă, dar şi gelozia are o limită — replică lunganul, ofensat. Ambii erau septuagenari...

— Tinere, gelozia, într-adevăr, ar trebui să aibă o limită, dar n-o are, pentru că n-a fixat-o încă nimeni ! Dacă gelozia a dus de multe ori la adevărate drame, culminate nu de puţine ori cu crime pasionale, încercaţi să vă imaginaţi ce forme paroxistice poate lua acest sentiment în mintea unui om de 76 de ani, care, prin natura

situației sale, nu mai are alte preocupări capabile să-i capteze gîndurile. Transpuneți-vă în situația unui astfel de om, care, pierzînd simțul realității, își lasă fantezia liberă să dea niște proporții înspăimîntătoare propriilor sale gînduri... Poate astfel veți reuși să înțelegeți că sentimentul geloziei la un bătrîn, deși pare paradoxal, tinde să îmbrace forme cu mult mai complexe și mai periculoase ca la indivizii tineri, deoarece obsesia se însumează cu senilitatea.

— Doamnă — am intervenit, în timp ce-mi spuneam că, deși interlocutoarea mea nu era străină de problemele de psihiatrie, nu o invitasem la noi pentru a-i audia prelegerile, ci pentru a o chestiona în legătură cu o dublă omucidere —, vă rog să încercați să ne redați, cît mai fidel posibil, ce a rezultat din discuția avută cu mătușa și unchiul dumneavoastră.

— Domnule...

— Apostolescu.

— Domnule Apostolescu, unchiul meu mi-a spus că soția lui și-a găsit un alt bărbat și intenționează să-l părăsească.

— Ce-l făcea să creadă într-o astfel de eventualitate ?

— Îmi spunea că, în ultimele luni, a remarcat la mătușa mea plecări mai dese și de-o durată sporită. Iar atunci cînd i-a cerut explicații, ea i-ar fi replicat că dacă nu pricepe înseamnă că s-a prostit de-a binelea.

— Mătușa dumneavoastră cum a justificat plecările ei ?

— Prin necesitatea de a face aprovizionarea casei cu cele necesare subzistenței.

— Și unchiul ?

— Unchiul meu susține că minte. Aprovizionarea era numai un pretext pentru a-și întîlni amantul.

— Considerați că ar fi exclus ?

— Bineînțeles !

— Dacă ar fi fost totuși adevărat că se ducea să se întîlnească cu un alt bărbat, credeți că mătușa dumneavoastră v-ar fi spus adevărul ?

— Sigur. Sînt convinsă — m-a asigurat ea, dar nu prea convingător.

— Nu i-ați propus unchiului dumneavoastră să-și însoțească nevasta la cumpărături ?

— Ba da, dar mi-a replicat că nu poate ieşi din casă deoarece suferă de artrită. De fapt, cred că se temea de epidemia de gripă.

— Gelos, gelos, dar pielea ştia să şi-o apere — comentă Dan, în surdină.

— La începutul discuţiei noastre, v-aţi exprimat bănuiala că mătuşa dumneavoastră ar fi fost ucisă de soţul ei. Ce vă îndreptăţeşte să credeţi că ar fi el autorul omuciderii ? Faptul că nu considera justificate plecările mătuşii dumneavoastră de acasă ?

— Nu, domnule Apostolescu. Au trecut ceva anişori de pe vremea cînd mergeam cu ghiozdanul la grădiniţă — mă anunţă ea, zimbind pentru prima oară de cînd se afla în biroul nostru. La ultima vizită pe care le-am făcut-o...

— Vă rog să precizaţi cînd anume aţi fost acolo — o întrerupse Dan.

— Sîmbătă, 16 ianuarie, cînd am trecut pe la ei pentru a lua cheile vilei de la Predeal, unde m-am dus cu soţul meu să ne petrecem week-end-ul.

— Vă rog să continuaţi. Ce s-a întîmplat la ultima dumneavoastră vizită ? — am ghidonat-o, cu interesul stîrnit.

— Unchiul meu m-a chemat şi mi-a spus că mătuşa mea îl înşeală în mod cert, deoarece în ultimele săptămîni este mereu chemată la telefon, iar cînd răspunde el i se trînteşte aparatul în ureche. I-am replicat că o fi fost cineva care a greşit numărul, dar el a respins această presupunere, spunînd că telefonul sună, aproape întotdeauna, imediat după plecarea soţiei sale de acasă... După părerea lui, aceste telefoane ar veni din partea unui bărbat impacientat de întîrzierea amantei la întîlnire. În consecinţă, mi-a spus că de îndată ce va obţine o dovadă a infidelităţii, o va ucide şi va da foc la casă ! Ceea ce, după cum aţi văzut, a şi făcut !

Dacă aş fi fost un om cumsecade, un cetăţean paşnic al republicii, probabil că, de surpriză, aş fi căscat gura cît un tunel de cale ferată. Dar eu nu puteam să-mi permit astfel de libertăţi. Cei de-o profesie cu mine sînt plătiţi printre altele şi pentru a asculta, fără a rămîne stupefiaţi, tot felul de bazaconii ; care, nu de puţine ori, pot depăşi de departe chiar şi produsul celei mai elucubrante minţi de romancier... Şi asta, zău, nu-i puţin ! Dacă nu se omite că, adesea, aceste minuni de bazaconii

pot căpăta şi forme al naibii de concrete, salata e completă !

Profitînd de faptul că, deşi nu ne exteriorizam uluiala, eu şi Dan pierduserăm instrucţiunile de utilizare a coardelor vocale, a continuat persuazivă :

— Probabil că, datorită minţii sale sclerozate, bănuielile s-au transformat în certitudini, iar de aici pînă la punerea în aplicare a răzbunării n-a mai existat nici o opreliştе ! Mai întîi a ucis-o pe mătuşa mea, apoi şi-a dat şi el foc.

Întrucît eram edificat, i-am explicat martorei că, pentru a putea clasa cazul, e necesar să ne acompanieze în casa din strada Drobeta şi să ne mai dea cîteva lămuriri. Am stabilit să ne întîlnim la locul respectiv a doua zi.

— Hip, hip, hura ! — a strigat Dan, exuberant, după ce am închis uşa în spatele martorei.

L-am privit dezaprobator. Dar nu i-a păsat.

— Ai căpiat ? — m-am interesat, lăsîndu-mi palma să cadă pe cristalul biroului.

E adevărat că zgomotul produs nu era chiar de talia celui declanşat de o salvă de tunuri, de cuirasat, de 405 milimetri. Dar scopul tot mi l-am atins. Expansivitatea i-a îngheţat.

— Spune-mi, ce te-a apucat ? — l-am consultat.

— Mai întrebi, şefu ? — a zis el, neîncrezător. N-ai priceput că am scăpat de belea ? Nu mai e nevoie să ne congelăm oasele în casa aia nenorocită, şi mai ales neîncălzită !

— Explică-te ! — am cerut, rezervat, cum îi stă bine unui şef.

— Dar e simplu ! Soţul şi-a ucis nevasta, din gelozie... Apoi şi-a dat foc. În ceea ce ne priveşte — întrucît criminalul a plecat de bunăvoie şi nesilit de nimeni să-şi întîlnească victima pe cealaltă lume — ancheta a ieşit de sub jurisdicţia noastră ! ! În consecinţă, îi ardem un proces-verbal de constatare, loco birou, şi cu asta... basta ! Restu-i priveşte pe tipii din poliţia celestă. Mai ales că noi, pentru a nu ne mai crea probleme, vom avea grijă să nu-i cerem extrădarea. Este ?

În linii mari băiatul avea dreptate, dar în cele mici, care ţin de profesia noastră, chestia era încă neclară.

— Admiţînd că asasinul Ecaterinei Predescu e Anton Predescu, cum se justifică situaţia în care am găsit, în

pod, victima ? — am întrebat, crezînd că l-am băgat în găleată. Dar m-am înşelat.

— Dacă nu omitem că unii soţi, dezlănţuiţi de furia geloziei, obişnuiesc — mai înainte sau poate după ce-şi demontează soţia infidelă în bătaie, totul fiind o chestie de tactică ! — să distrugă îmbrăcămintea respectivei, nu mai trebuie să căutăm altă explicaţie — mă asigură el cu dezinvoltură.

Cînd şi-a terminat argumentarea, a coborît privirea pe bricheta din faţa lui. Ştiam ce o să urmeze şi nu m-am înşelat. A început s-o demonteze cu febrilitate. Îndoios fiind de soarta sărmanei brichete, am ridicat privirea spre tavan şi am început să examinez o pată mare şi gălbuie. Făcusem 32 de rapoarte către serviciul administrativ, dar încă nu se învredniciseră să ne zugrăvească biroul. M-am angajat ca mîine, la prima oră, să mai fac o notă.

— Dane — am spus, fără să-mi iau privirea de la pată, care era mai mare ca o hartă de stat-major —, oare unde o fi putut găsi un bătrîn de 76 de ani resurse s-o doboare pe Ecaterina Predescu, care, după cum ai văzut, era un zdrahon de femeie ?

— Orice copil, binecrescut, ştie că furia dementială poate înzeci puterea beneficiarului ei — mă asigură el, preocupat de curăţarea carburatorului brichetei.

Mi-am privit ceasul. Mai rămăseseră cîteva minute pînă la ora zece seara. Decis să n-o mai fac pe deşteptul, am tras concluzia :

— Pentru azi, ajunge ! Hai să-nchidem prăvălia !

Capitolul VIII

AM O DISPUTĂ CU DAN

La ora nouă fără un sfert dimineaţă, după ce ne-am savurat — în sfîrşit ! — în liniştе cafelele, ne-am îmbrăcat şi am plecat să luăm maşina de serviciu.

Cînd Vartunian a oprit maşina în faţa imobilului din strada Drobeta, am coborît şi l-am întrebat pe subofiţerul

care asigura paza cîmpului infracțional dacă am fost căutați de cineva. Întrucît doamna Elvira Popa nu apăruse, iar în casă nu ne ispitea nimic, am rămas în curte.

Am început să ne plimbăm cu mîinile la spate, ca niște rentieri, pentru că solda ne merge și în astfel de cazuri. Tocmai mă întrebam dacă la starea mea de satisfacție a contribuit brusca încălzire a vremii sau faptul că, terminînd atît de repede cu cazul Predescu, puteam să reiau o afacere mai veche pe care nu reușeam s-o elucidez deoarece mereu îmi pica altceva pe cap în chip de extemporal.

Spre șansa mea, meditația mi-a fost curmată de apariția nepoatei victimelor.

Am intrat împreună în locuință. Am vizitat toate încăperile, apoi ne-am oprit în vestibulul de la parter.

— Apropo, domnule Apostolescu. Unchiul meu avea o sumă importantă de bani. A fost găsită ?

— Da, doamnă. A fost găsit un carnet CEC cu o depunere de 20 000 de lei și suma de 10 000 de lei în bancnote.

— Mătușa mea mi-a spus că aveau 60 000 de lei în casă.

— Sub ce formă ? Depuneri CEC sau bani lichizi ?

— Inițial toți erau depuși pe carnete CEC, dar, în urmă cu o săptămînă, au retras 10 000 de lei pentru a-și cumpăra un cavou... Știți cum sînt oamenii bătrîni ! Voiau să fie siguri că după moarte se vor putea odihni într-un loc mai comod — zîmbi ea, parcă scuzîndu-și rudele.

— Asta ar însemna că în casă se mai află unul sau mai multe carnete CEC, care totalizează diferența, adică încă 30 000 de lei.

Mi-a confirmat spusele printr-o înclinare a capului.

— Aveți vreo idee asupra locului unde obișnuiau să păstreze banii ? — a întrebat Dan.

— Aveau două scrinuri unde știu că-și țineau lucrurile mai valoroase. Unul era instalat în sufragerie...

— Acolo au fost găsiți banii despre care v-am vorbit — a întrerupt-o Dan. Al doilea scrin unde se află ?

— Aici era — spuse ea, intrînd în camera devastată de incendiu și apropiindu-se de colțul format între peretele din dreapta și cel din față.

— Ținînd seama de volatilizarea scrinului, e de presupus că și conținutul a avut aceeași soartă. În cazul în care banii de care ne-ați vorbit se aflau depuși pe carnete

CEC, nu sînt pierduți. După ce vi se conferă calitatea de legatară, puteți cere CEC-ului un duplicat al instrumentelor distruse.

— În afara sumelor discutate, rudele dumneavoastră mai aveau și alte valori în casă ? De exemplu bijuterii ? — sugeră Dan.

— Nu știu... Adică nu cred — replică ea vîrîndu-și capul între umeri.

Dorind să-mi evacuez mai repede pantofii și gleznele din covorul de moloz și cenușă, i-am întins brațul pentru a o determina să descindă din vîrful unei movile, de unde, în chip de far maritim, privea în jurul ei. Cînd privirea i-a alunecat, prin ușa deschisă, în bucătărie, și-a fixat-o pe capătul liber al furtunului mașinii de aragaz.

— Unde-i butelia ? Ați mutat-o în altă parte ? — a vrut să știe.

— În timpul incendiului, s-a încălzit atît de tare, încît, arzînd parchetul, a căzut la subsol. Veniți s-o vedeți — am invitat-o printr-un gest să privească, prin gaura circulară din podea, butelia răsturnată în încăperea de dedesubt.

— Noroc că era goală — comentă Dan, în timp ce viitoarea stăpînă a imobilului se asigura că n-o păcălesc —, altfel n-ar mai fi rămas nimic din această casă...

N-am avut impresia că a acordat prea multă atenție logosului lui Dan. A continuat să privească alternativ cînd butelia de la subsol, cînd capătul furtunului de cauciuc.

— Butelia de dedesubt era utilizată la radiantul pentru încălzirea camerei, pînă începea să se încingă soba de teracotă. Cea de la mașina de gătit unde o fi ?

— Aveau două butelii ? — s-a mirat Dan.

— Păi eu ce vă spun ?

— Poate au dat-o cuiva să le-o schimbe ? — m-am gîndit eu, cu glas tare.

— De ce s-o schimbe, cînd era plină ?

— Sînteți sigură ?

— Bineînțeles ! Sîmbătă, cînd am venit să iau cheile de la vilă, unchiul meu m-a rugat să schimb butelia de la aragaz cu cea de la radiantul de raze infraroșii, deoarece prima s-a golit și nu mai aveau cu ce găti.

Probabil a confundat intrigarea mea cu neîncrederea, deoarece s-a simțit obligată să adauge :

— Vă pot spune și cum era butelia pe care am montat-o la aragaz.

Am zîmbit. Îmi spuneam că două butelii de aragaz, standardizate, au tot atîtea şanse să se deosebească una de cealaltă ca şi două pisici negre, noaptea.

— Vă ascultăm — a spus Dan, deschizîndu-şi notesul, nu pentru că ar fi acordat vreo atenţie precizărilor martorei, ci aşa, ca chestie, să nu o indispună.

— Rozeta robinetului era din metal alb, iar corpul acestuia era galben. De asemenea, regulatorul de presiune era de tip vechi şi purta pe suprafaţa superioară urmele unei lipituri cu cositor... Şi să nu uit, robinetul era defect. Pentru a-l deschide, trebuia să-l răsuceşti cu ambele mîini.

Mi-am încrucişat privirea cu Dan. Era supărat. Cînd toată afacerea era atît de clară, încît nu aveam altceva de făcut decît s-o clasăm, trebuia să ne punem în căutarea unei butelii de aragaz. Dacă ai ghinion — şi de obicei ai ! — poţi să pierzi şi două săptămîni pînă să dibuieşti persoana care a primit butelia victimei. Mai ales că, după toate probabilităţile, beneficiarul împrumutului, aflînd ce i s-a întîmplat creditorului, nu se va grăbi s-o restituie din proprie iniţiativă.

— Cînd v-aţi vizitat rudele ultima oară, v-au spus că aşteptau pe cineva ? Deoarece nu-i exclus ca butelia de aragaz să fi fost împrumutată cuiva — am explicat.

— Sau poate chiar au vîndut-o — mă completă Dan.

— Nu, nu mi-au spus că aşteaptă pe cineva. Dealtfel, după cum vă mai spuneam, discuţia noastră s-a limitat, aproape în exclusivitate, la cearta dintre unchiul şi mătuşa mea.

Am rugat-o să-mi spună dacă constată şi lipsa altor obiecte. După ce am mai tras un tur prin încăperi, fără a mai fi remarcat şi altă dispariţie, am condus-o pînă la poartă şi am revenit să încuiem uşa de la intrarea imobilului.

În timp ce ridicam uşa scoasă de pompieri şi o potriveam în balamalele tocului ei, mă gîndeam că dacă toată povestea nepoatei mi s-a părut ieri cusută cu aţă albă, astăzi, după constatarea misterioasei dispariţii a buteliei, aveam şi mai puţine motive să-i acord credit.

Cînd am reuşit să aşezăm uşa la locul ei, mi-am pipăit buzunarele pentru a mă asigura că am la mîine cheile victimelor şi am închis-o. După ce am auzit zăvorul căzînd pe dinăuntru, am verificat dacă s-a încuiat şi am început să cobor treptele scării.

— Știu. Ai să spui că anchetatorii se ocupă de tot felul de afaceri, de la spărgătorii de bănci pînă la spărgătorii de coteţe de găini — mîrîi Dan, amărît. În loc să ne ocupăm de treburi serioase...

— Ascultă, Dane — am zis, oprindu-mă la picioarele scării. Să ştii că mie povestea asta nu-mi prea place...

— Există vreo poveste care să-ţi placă ?

— Sigur ! Cele verosimile.

— Şi asta nu-i ?

— Nu-i !

— De ce ?

— Din două motive. Mai întîi, nu prea pricep unde a găsit un bătrîn de 76 de ani resurse să urce două etaje şi să doboare cu atîta forţă şi sălbăticie o femeie mai viguroasă ca el...

— Să n-o luăm iar de la început ! Ţi-am mai spus că sub imperiul unei furii demenţiale subiectul capătă puteri înzecite...

— Ştii, Dane, mai exagerează omul dar nici chiar aşa..., aşa fără limită. Oare, chiar crezi că energia pe care o poate furniza o criză de demenţă e capabilă să transforme un septuagenar, suferind de artrită, într-un agresor de calibrul celui care a operat în pod ?...

— Poţi proba că lucrurile nu s-au petrecut aşa ? — se dezlănţui Dan.

— Nu. Asta încă nu înseamnă că...

— Sînt edificat ! Treci la cel de-al doilea argument !

— Chestia cu butelia...

— Aha ! Eram sigur că le vei corobora.

— Şi eu am fost sigur că vei lua în considerare o astfel de eventualitate şi... după cum vezi, n-am vrut să te deziluzionez — am spus, pornind spre maşină.

Cînd Vartunian ne-a văzut apropiindu-ne, a deschis portiera din spate. Dan, după ce m-a mitraliat cu o privire furioasă, şi-a aruncat chintalul înăuntru, pe somiera de lîngă uşa opusă.

— La inspectorat — am zis şoferului, după ce, aşezîndu-mă lîngă Dan, am tras portiera.

A tăcut cîteva clipe, apoi, cu un calm forţat, m-a consultat :

— Excluzi posibilitatea ca butelia să fi fost împrumutată sau vîndută ?

— Bineînțeles — am zis cu convingere.

— De unde această certitudine ? Ai fost de față ?

I-am privit ochii albaștri și mînioși și, fără să remarc că m-a luat peste picior, am spus :

— E logic, Dane, să vinzi sau să împrumuți o butelie încărcată și să rămîi cu una goală... în plină iarnă ?

Și-a întors fața spre fereastra portierei de lîngă el și, pînă am ajuns la inspectorat, nu mi-a mai arătat-o.

Capitolul IX

DOCTORUL CAPOLIDE DESCHIDE SEMAFORUL

Cînd am ajuns la inspectorat, pe biroul meu se afla un plic cu antetul Institutului medico-legal. L-am desfăcut și am început să citesc raportul asupra necropsiei făcute lui Anton Predescu. După ce l-am parcurs, m-am ridicat de la biroul meu și m-am dus spre cel al lui Dan.

— Citește-l ! am zis, așezîndu-l peste bricheta lui, ca de obicei, făcută țăndări.

Apoi, fiind băiat subțire, la figurat, m-am întors cu spatele la el și, îndreptîndu-mă spre fereastră, am început să privesc agitația străzii. O priveam fără s-o văd. Mă preocupa cu totul altceva.

— Vezi ! — se precipită el. S-a constatat o concentrație de 46% carboxihemoglobină în sînge... Deci, decesul a fost cauzat de asfixia cu oxid de carbon...

— Citește mai departe, Dane — l-am îndemnat, continuînd să stau cu spatele la el.

Cînd am apreciat că ar fi avut timp să citească întregul raport, de la cap la coadă, de vreo patru ori, m-am întors spre el și i-am căutat privirea. Dar n-am găsit-o ! Ridicase raportul la nivelul feței și, camuflat ca un struț, se prefăcea că-l studiază.

— Oare producerea plăgilor, printr-o armă asemănătoare celei care a luat viața soției lui, să fie o coincidență cauzată de-o întîmplare „întîmplătoare" ?

Continuînd să se ascundă în dosul raportului, şi-a plimbat bărbia între umeri.

— Crezi că şi-a putut produce singur trei plăgi, din care două vitale, tocmai în regiunea occipitală ? Dacă poţi admite astfel de absurdităţi, spune-mi, te rog, unde-i arma crimei ?

— Ai dreptate, şefu — admise el, decizîndu-se, în sfîrşit, să pună raportul pe birou.

— Cîndva, la început, şi eu trăgeam concluzii pripite. Apoi, cu timpul, am învăţat că trebuie să mă grăbesc încet şi să nu admit soluţii care conţin nepotriviri, chiar dacă par neesenţiale. Dar lăsînd deoparte acest aspect, cum vezi cazul în noua sa lumină ?

— Încerc să stabilesc mobilul dublului asasinat.

— Renunţă. Încă n-avem elemente suficiente pentru a ne putea forma o părere asupra acestui aspect.

— Dar butelia ?

— Butelia nu poate constitui un mobil justificat. Însuşirea ei de către agresor ar putea fi numai un act consecutiv mobilului principal. Fapta sa a fost determinată de un obiectiv mai important, iar butelia a fost luată deoarece o avea la îndemînă sau, poate, cu scopul de a ne deruta. Şi cred că ultima ipoteză e şi cea mai corectă. Nu se poate admite ideea comiterii unui dublu asasinat pentru o nenorocită de butelie, care valorează cîteva mii de lei.

Dan, care mă urmărea aprobator, spuse :

— Oare mobilul n-ar trebui pus în legătură cu urcarea uneia dintre victime în podul casei, noaptea ?

— La asta m-am gîndit încă de la început, cînd am văzut prima victimă — am recunoscut. Nu-i exclus să fi avut ceva de valoare ascuns în pod, de exemplu bijuterii, iar criminalul a determinat-o să i le arate sau să i le vîndă. Însă astea sînt tot supoziţii... Putem fabrica cu carul, dar la ce bun ?

— În orice caz, criminalul sau criminala fac parte din anturajul victimelor...

Am aprobat. Toate constatările făcute pînă în prezent convergeau spre această concluzie.

— Şefu, ţi-ai format vreo părere asupra modului în care s-a succedat agresiunea ?

— Cred că prima victimă a asasinului a fost bătrîna găsită în pod de pompieri. Numai prin suprimarea femeii

se putea încumeta să-l atace şi pe soţul acesteia, jos, la parter. Altfel ar trebui să admitem că Ecaterina Predescu l-a secondat şi asistat pe criminal la omorîrea soţului ei. O astfel de ipoteză e aberantă.

Privirea lui Dan mă abandonă în favoarea rămăşiţelor brichetei. Apoi, în timp ce se apucă să le asambleze, mă luă cu binişorul :

— Ştii, şefu, dacă ţinem seama de misterioasele apeluri telefonice primite de Ecaterina Predescu, cred că şi această ipoteză ar putea fi reţinută.

Dan avea dreptate. Mai înainte, cînd am fost atît de categoric, mă pripisem. Îmi scăpase povestea cu apelurile telefonice. Apeluri în spatele cărora, într-adevăr, s-ar fi putut ascunde un amant, iar un amant ar fi putut pătrunde cu uşurinţă în locuinţa partenerei lui pentru a-i suprima, de conivenţă, soţul. Facilitîndu-se astfel intrarea „iubitului" în locuinţă, ce l-ar fi împiedicat, dacă acesta îi era scopul, să-şi suprime şi colaboratoarea ? Cred că nimic.

— Ai dreptate, Dane — am zis, în timp ce-mi spuneam că afacerea nu va putea fi lichidată pînă n-am să ştiu şi cine era persoana care dădea telefoane.

Am tăcut amîndoi. Eu încercam să mă gîndesc inspirîndu-mă din pata gălbuie de pe tavan, iar Dan grăbindu-se să-şi repună în funcţiune bricheta.

— Ştii, Dănuţ, am impresia că autorul isprăvii din strada Drobeta a făcut o greşeală — o greşeală care a împiedicat realizarea pe de-a-ntregul a ţelului urmărit — am spus, privindu-i bricheta, pe care o acţiona pentru a-mi demonstra că funcţionează perfect.

S-a oprit din ţăcănit şi m-a urmărit cu interes.

— Te-ai întrebat de ce n-a luat butelia pe care o avea la îndemînă, cea din camera pe care a incendiat-o, şi a preferat-o pe cealaltă, din bucătărie ?

— M-am întrebat, însă asta nu înseamnă că mi-am şi răspuns. Presupun că a străbătut cei şapte-opt metri de drum suplimentar datorită stării emoţionale care-l stăpînea după ce a ucis-o şi pe-a doua victimă.

— Nu-i vorba de nici o emoţie. Asasinul a procedat după un plan bine pus la punct, dar unul din elementele de bază al acestuia a fluctuat. El n-a ştiut că butelia din casă, care era plină cu butan, a fost înlocuită cu cea goală din bucătărie !

— Vrei să spui că... — începu Dan stupefiat.

— Exact ! N-a urmărit numai incendierea casei, ci şi completa ei distrugere prin detonarea buteliei de aragaz.

— E diabolic !

— Dane, a venit timpul să trecem la lucru ! Pe Elvira Popa, nepoata victimelor, o excludem din cercul bănuiţilor. Avea cunoştinţă de schimbarea care a survenit între butelii. Ne vom ocupa de Lenuţa Raiciu, femeia de serviciu — am zis, ridicîndu-mă de pe scaun.

Mai înainte de a-mi părăsi biroul, m-am conversat cu dispeceratul nostru şi le-am povestit că, după toate probabilităţile, o anumită persoană va încerca să vîndă o anumită butelie de aragaz. Mi-au promis că de îndată ce le va ieşi în cale îmi vor face cunoştinţă cu ea. Apoi l-am sunat pe locotenentul Tănăsache şi i-am propus să se plimbe pe strada Drobeta, din casă în casă, şi să-i audieze pe toţi locatarii. În acest fel, speram să depistez vreun vecin care a văzut pe cineva vînturîndu-se prin curtea imobilului cu numărul 20 în seara sau noaptea de luni spre marţi. Ştiam că comisarul Maigret rezolvă două-treimi din cazurile ce le anchetează cu ajutorul unor martori care, exact la ora cînd vecinul de peste drum e asasinat, privesc, prin fereastră, spre locuinţa victimei şi-l văd pe criminal intrînd sau, nu de puţine ori, chiar „lucrînd". Întrucît colegul meu a demonstrat infailibilitatea metodei sale, mi-am spus că n-ar strica să-mi încerc şi eu şansa.

Capitolul X

DOMNUL RAICIU

La ora două şi jumătate ne strecuram cu maşina într-o alee de blocuri şi, după ce ne-am uitat la numere, am oprit în faţa unuia dintre ele. În partea dreaptă era o curticică cimentată şi o scară monumentală, acoperită cu dale din marmoră neagră, care reprezenta intrarea principală a imobilului. Privind faţada clădirii, am văzut la

nivelul trotuarului o fereastră scundă, și în dreapta acesteia intrarea de serviciu. Era reprezentată prin cîteva trepte înguste care coborau direct de la trotuarul aleii spre demisol.

Am coborît cinci trepte și am apăsat pe clanța ușii. Nu era încuiată. Mai întîi m-a izbit un miros stătut de varză acră și păcură, apoi am văzut un culoar îngust și murdar. După ce-am străbătut vreo trei metri, m-am oprit în fața primei uși de pe partea stîngă. Din spatele ei răzbătea o melodie cîntată de Dorin Anastasiu. Am bătut ușor în una din cele două ferestruici ale ușii. Văzînd că nimeni nu se înghesuie să mă bage în seamă, iar cîntărețul meu preferat își vede liniștit de meseria lui, mi-am semnalat din nou prezența, dar ceva mai insistent.

Dan n-a mai așteptat urmarea. A apăsat pe clanța ușii și aceasta s-a deschis.

Mai întîi, m-a trăsnit o duhoare de colonie proastă, de frizerie, apoi a apărut o încăpere luminată slab de o fereastră acoperită cu o bucată de pînză sau cam așa ceva. Cînd mi s-au obișnuit ochii cu semiobscuritatea, am distins o cameră, de vreo doisprezece metri pătrați, încărcată cu tot soiul de mobile vechi și noi, ca la bazar. Pe masa din mijlocul încăperii se aflau cîteva farfurii conținînd resturile unui festin și o sticlă de vin de trei sferturi. Lîngă peretele din față se afla un divan pe care dormea cineva.

M-am întors spre ușă, am văzut întrerupătorul de lumină și l-am răsucit. Cred că tipul care dormea n-a fost prea plăcut impresionat de gestul meu. Întrucît dormea cu fața în sus, a primit lumina lămpii direct în ochi. La început a mormăit ceva, apoi s-a grăbit să-și arunce un braț peste ochi. A stat cîteva clipe la adăpostul brațului, probabil încercînd din nou să adoarmă, dar a renunțat. A realizat că nu mai e singur. S-a ridicat pe jumătate, a clipit de cîteva ori pentru a se obișnui cu lumina, apoi, cînd ne-a văzut, a țîșnit în picioare.

Era un bărbat înalt și voinic. Cred că n-avea mai mult de patruzeci de ani.

— Ce cauți în casa mea ? Unde mama-ta te crezi aici ? ! — s-a înfipt dînsul, înfuriat, în mine. Probabil unde m-a văzut mai mic de statură.

I-am explicat, printr-un singur cuvînt, cum ne cîștigăm pîinea și, cu viteza unui fulger, s-a transformat în cel

mai demn reprezentant al politeții și slugărniciei, luate împreună.

În timp ce ne saluta plecîndu-se pînă la pămînt, de să te miri că nu-și frînge șalele, i-am admirat halatul de casă, din mătase, și părul oxigenat, coafat permanent și lucind de pomezi. Ploconelile cu care mă onora au întețit atît de tare duhoarea de parfum și cosmetice proaste, încît m-a cuprins o senzație de vomă. Deși am reușit să mă domin, nu m-am putut împiedica să nu mă gîndesc, cu nostalgie, la masca de gaze a maiorului Aurel Tache. Evident, cea cu orificiul de admisie închis.

— Am dori să stăm de vorbă cu domnul Raiciu — l-am anunțat, sigur fiind că am greșit adresa, deoarece tipul căruia îi stricasem siesta era prea tînăr pentru a putea fi soțul femeii de serviciu.

— Domnu Raiciu... ? — s-a mirat el, de parcă auzea pentru prima oară acest nume. Ah !... Da, eu sînt — își reaminti el. Știți... Eu și cu doamna Raiciu nu sîntem încă căsătoriți...

— Dumneavoastră cum vă numiți ? — s-a interesat Dan, în timp ce, mulțumiți că ne-am găsit omul, luam loc pe scaunele din jurul mesei.

— Damian Ștefu, tovarășe șef.

— Cu ce vă ocupați ? — l-am întrebat, pe cînd îi priveam mîinile cu manichiura ținută la zi de profesioniste.

— Știți, sînt zugrav... — începu el, zîmbind suficient de accentuat pentru a nu mă lipsi de posibilitatea de a-i admira dantura complet îmbrăcată în aur. Da', acu, iarna, nu prea am de lucru și mă odihnesc...

— Și reușiți să vă descurcați numai din cîștigul doamnei Raiciu ? — am zis, pe cînd priveam pe masă resturile unei cutii de sardele Robert, o sticlă goală de Cotnari și farfuriile în care se aflau șvaițer, salam de Sibiu, șuncă de Praga și vreo zece jofre. Pe o servantă alăturată se afla un cartuș neîncepu de Dunhill.

— Da. Știți, sîntem foarte economi — mă asigură el.

Întrucît nu reprezentam comisia de control a averilor dobîndite ilicit, l-am crezut și am trecut la problema care mă obligase să-l cunosc personal.

— Vă rog să-mi spuneți, ce-ați făcut în seara zilei de luni spre marți ?

M-a privit cîteva clipe, cu atenție, încercînd să ghicească ce-mi trece prin cap. Apoi, afișînd un aer de profundă meditație, a început să se întrebe cu glas tare :

— Luni seară... Luni seară ?

— Adică acum trei zile — l-a ajutat Dan.

— Ah !... Da, domne ! Cum de-am uitat ? Am fost la o petrecere — își aminti el, satisfăcut. Știți, niște rude de-ale nevesti-mii... adică de-ale logodnicei mele, au organizat o petrecere pe chestia aniversării a douăzeci de ani de la căsătoria lor.

— În ce interval de timp v-ați aflat acolo ?

— De la opt seara și pînă la cinci dimineața, cînd s-a spart chefu...

— Nu este adevărat ! — i-am întrerupt tirada.

— Vai ! Cum puteți să spuneți una ca asta ? se arătă el jignit. Am martori. Erau acolo opt persoane serioase care pot să vă spună că...

— Am verificat ! Ați ajuns la petrecere după ora unsprezece noaptea. Unde ați fost pînă la ora aceea ? — l-a luat Dan în primire.

Figura lui, cu trăsături frumoase, bărbătești, a ilustrat tendința de a-mi contrazice colaboratorul, dar a renunțat.

— Aveți dreptate. Stabilisem cu logodnica mea să ne-ntîlnim la cuscrii ei, la ora opt, da' în după-amiaza zilei de luni am tras un chef și m-am culcat. Cînd m-am trezit din somn, am plecat într-acolo. Știți, nu m-am mai uitat la ceas, așa că poate aveți dreptate... — ne manevră dînsul, cu șiretenie.

Dacă el se hotăra s-o țină cu basmul că l-a furat somnul, iar eu nu puteam dovedi contrariul, nu-mi rămînea decît să-i cer scuze că l-am deranjat și luîndu-mi ciracul să spălăm putina. Dar, gîndindu-mă la frigul de afară, nu m-am grăbit să-l las să-și continue somnul. Mi-am spus că, pentru cultura mea generală, n-ar avea ce strica dacă ne-am mai conversa un pic.

— Cît cîștigă pe lună soția dumneavoastră, adică doamna Raiciu ? — am zis.

— Cam 1 000—1 200 de lei. E adevărat că nu-i mult, da' ne descurcăm — mă asigură el.

— Văd — am confirmat, plimbîndu-mi privirea peste un aparat de radio și un televizor noi, peste halatul lui „Romarta" și pe resturile de mîncare din fața noastră.

Avînd în vedere atît mutra lui dichisită cît şi faptul că trăia cu o femeie dizgraţioasă şi cu mult mai în vîrstă decît el, mi-am spus că are toate atributele unui hering, dar de un soi mai special. Întrucît proxeneţii, datorită particularităţilor profesiei, nu-şi pot face meseria decît cu colaboratoare atrăgătoare şi tinere, nu pricepeam rolul Lenuţei Raiciu. În consecinţă m-am decis să-l aflu.

— Domnule Ştefu, aţi avut vreodată de-a face cu Miliţia ? — l-am luat eu prin surprindere.

A tresărit, a ezitat şi şi-a plimbat neliniştit privirea pe chipul meu şi al lui Dan. Apoi, cîteva clipe mai tîrziu, ne-a asigurat, ofensat :

— Vai, da' se poate ? Eu-s om cinstit... Ce treabă să am eu cu Miliţia ?

— Vă rog să-mi daţi buletinul de identitate — a cerut Dan.

— Sigur. Cu plăcere — a spus dînsul, binevoitor, întinzîndu-se spre haina care se afla pe spătarul celui de-al patrulea scaun al mesei.

Cînd şi-a extras buletinul dintr-un portofel, Dan a întins mîna şi l-a luat. După ce l-a răsfoit puţin, a spus :

— Mai aveţi şi altul ?

— Nu ! Cum să am altul ?

— Aşa cum se obişnuieşte ! Unul care să vă aparţină !

Am luat actul din mîna lui Dan şi l-am deschis la pagina unde-i fotografia posesorului. Nu exista nici o îndoială. Tipul ce-mi surîdea din poză era una şi aceeaşi persoană cu ofensatul nostru interlocutor, iar buletinul de identitate era tot atît de autentic ca oricare act de acest fel. Ceea ce-l indispusese pe Dan era faptul că mariajul dintre cele două accesorii nu fusese oficializat de organele de miliţie, şi în chestii de astea nu admitem concurenţă.

— De fapt, cum vă numiţi ? — am întrebat, aruncînd buletinul pe masă, cu dispreţul cuvenit unui act falsificat grosolan.

A continuat însă să susţină că numele lui e cel pe care ni l-a făcut cunoscut şi, în mod firesc, coincidea cu cel înscris în act. Iar faptul că timbrul sec nu se suprapunea tocmai bine pe fotografie şi document se datora unei cauze banale. I s-a desprins poza de pe buletin şi-a lipit-o singur, cum s-a priceput.

Cu toate că a făcut tot ce-i omenește posibil, nu m-a prea convins și l-am poftit să-și înlocuiască halatul de cocotă masculină cu hainele de oraș, deoarece trebuie să facă o plimbare cu noi. N-aș putea spune că sugestia mea l-a entuziasmat foarte mult, dar pînă la urmă — după ce Dan i-a explicat că din partea lui poate să rămînă și cu capotul pe el, deoarece, nefiind formalist, îl va umfla oricum — s-a declarat de acord cu propunerea noastră și a început să se îmbrace.

În timp ce-i admiram costumul de dandy, m-am interesat dacă ar fi de acord cu efectuarea unei mici percheziții. N-a fost de acord. Ba mai mult, nu s-a sfiit să-mi vorbească și despre anumite prevederi ale Constituției. În consecință, am preferat să-mi amîn curiozitatea.

Cînd am părăsit, fără regret, înmiasmata încăpere, am încuiat-o cu cheile noului nostru „amic" și ne-am pornit ascensiunea spre trotuar.

Deși motorul mașinii era în funcțiune, plutonierul Vartunian era dispărut de la datorie. După ce-am deschis portiera din spate, am constatat că aparențele sînt adesea înșelătoare. Șoferul nostru era întins pe banchetă și, la căldurica difuzată de radiator, medita adînc la sarcinile noastre profesionale, sforăind.

— N-a fost prea incomodă poziția ? — l-am consultat, după ce s-a extras din mașină.

— Deh... E adevărat că nu-i ca acasă, tovarășe căpitan...

— N-aș vrea să se spună că-mi chinuiesc subalternii. Dacă cobori aceste trepte — am spus, arătîndu-i gaura de unde apărusem —, ai să vezi pe stînga o ușă. Plimbă-te prin fața ei pînă te dezmorțești.

Deși n-aș putea spune că a apreciat modul omenos în care m-am îngrijit de sănătatea lui, dîndu-i posibilitatea să facă gimnastică în timpul producției, s-a dovedit suficient de isteț pentru a nu-mi comenta ordinul.

Cînd umerii îi ajunseră la nivelul trotuarului și întinse mîna spre clanța ușii, Dan, care între timp ocupase locul de la volan, îi strigă :

— Vart' ! Dacă vrea să intre cineva în casă, roagă-l să-ți țină de urît, afară...

După ce am luat loc pe bancheta din spate, lîngă invitatul nostru, mașina a demarat.

Capitolul XI

ALIBIUL LUI TITI FĂT-FRUMOS

Odată intrați în biroul nostru, mi-am rugat musafirul să se dezbrace de palton și să ocupe locul din fața biroului meu.

După ce s-a conformat, i-am oferit pachetul cu Snagov, dar m-a refuzat. A preferat să-și aprindă un Dunhill.

— V-ați decis să ne spuneți care-i adevăratul dumneavoastră nume ? — l-am iscodit, pe cînd îmi aprindeam Snagovul.

Deși, ca un om de lume, ce cu onoare credea că este, a încercat să mă ispitească cu o țigară de-a lui, le-am preferat pe ale mele. Chestie de patriotism. Nu vroiam să sprijin o firmă străină, care, din cîte știam eu, oricum nu se afla în pragul falimentului.

— Da' v-am spus cum mă numesc — a început dînsul să se supere.

În astfel de cazuri, anchetatorul are la dispoziție două căi de rezolvare. În prima, cere la Evidența populației fotografia celui înscris în act și, astfel, va putea admira figura unui necunoscut. Cum eu eram prea ocupat pentru a-mi dori să văd mutra tipului care se interesa, cu nostalgie, pe unde i-o fi călătorind buletinul, am preferat cea de-a doua cale.

Am tras un sertar al biroului și-am scos o placă de sticlă. I-am oferit-o interlocutorului, rugîndu-l să-și sprijine degetele mîinii drepte pe ea.

A primit propunerea mea cu indignarea unei cocote, care, acostată pe stradă de un naiv, dorește să obțină un spor de tarif față de cel prevăzut în mercurialul breslei.

— Drept cine mă luați ?

I-am mărturisit că tocmai ăsta e și clenciul. Habar n-am cine ar putea fi, dar sînt plătit pentru a afla.

Cu toate insistențele mele, și-a menținut cu stoicism poziția. Nu voia cu nici un chip să contribuie la ridicarea nivelului erudiției mele.

Dan, care n-a mai dat pe la biserică de pe vremea cînd spunea, înainte de culcare, *Tatăl nostru*, și-a proptit

mîinile pe rama biroului şi şi-a ridicat chintalul la înălţimea de 185 de centimetri.

— Pune-ţi degetele pe placă ! De nu, te ajut eu ! — l-a avertizat colaboratorul meu.

Invitaţia a fost rostită cu atîta bunăvoinţă, încît „amicul" nostru, uitînd s-o mai facă pe ultragiatul, s-a grăbit s-o ia în considerare.

După ce a luat placa cu impresiuni, Dan a ieşit din birou.

Întrucît liniştea care s-a aşternut în cameră devenise supărător de apăsătoare, m-am simţit obligat, în calitate de gazdă binecrescută, să angajez „o discuţie" cu musafirul meu.

— Cînd aţi fost ultima oară la familia Predescu ?

— Familia Predescu... ? s-a mirat el.

— Exact.

— Păi... Cred că or fi... Dumnezeule ! Doar nu vă închipuiţi că eu... Că eu i-am... — începu el să se bîiguie, înnebunit de spaimă.

— De ce nu mi-aş închipui ?

— Eu n-am nici un amestec... Zău... Vă rog să mă credeţi.

Dacă nu-mi aminteam la timp că nu prea sînt bigot, cred că „zău"-ul său m-ar fi convins că în faţa mea stă un mieluşel nevinovat. Dar, spre marea-mi şansă, am o memorie a-ntîia, mai ales atunci cînd trebuie s-o am.

— Unde ai fost luni seară, între orele opt şi unsprezece? am întors placa.

— Nu v-am spus ? Am adormit şi...

— Caută ceva mai bun — l-am povăţuit.

N-a mai avut cînd să-mi urmeze sfatul, admiţînd că ar fi fost dispus s-o facă, deoarece am fost întrerupţi de înapoierea lui Dan. După ce mi-a înmînat fişa primită de la Evidenţa operativă, s-a aşezat pe scaun.

Am aruncat o privire pe fotografia faţă-profil, apoi m-am uitat la celelalte rubrici ale imprimatului.

Deci domnul se numeşte Titu Sachelarie, zis Titi Făt-Frumos... Diverse condamnări, însumînd optsprezece ani, pentru proxenetism, escrocherii şi furt... Fără adresă cunoscută... Căutat, pentru relaţii, de patru inspectorate judeţene...

Cînd am ridicat privirea de pe fişă, l-am văzut studiind cu mult interes arabescurile covorului. Eram edi-

ficat. Cînd un individ este căutat pentru „relații", mai mult ca sigur că cei care l-au dat la urmărirea generală nu-i doresc prezența pentru a-i cere opinia asupra stării timpului în secolul XXI. Am priceput, în sfîrșit ! Și eu, care, plecînd de la înfățișarea lui tipică de hering, mă întrebam cum dracului poate s-o folosească pe coana Leanța în scopuri lucrative.

— Care va să zică, începem să ne lămurim. La adăpostul buletinului fals și al Lenuței Raiciu te eschivai de urmărirea Miliției. Și ca să-ți dovedesc că nu-s influențabil — am continuat —, nu te-ntreb ce-au cu tine cele patru inspectorate. Le rezerv colegilor mei această plăcere, după ce am să te trimit să le faci cîte o vizită. Eu, personal, nu-ți cer decît să-mi spui ce-ai făcut luni seară. De acord ?

N-a fost de acord. A început din nou să-mi spună povestea cu dormitul pînă la ora unsprezece.

Am vrut să-l iau din nou cu binișorul. Dar am renunțat. Mă plictisisem să tot bat pasul pe loc. Eram convins de vinovăția lui, deoarece : primo, palmaresul penal indica că ar fi putut comite isprava de care mă ocupam ; secundo, a avut posibilitatea să pătrundă în casa victimelor cu o cheie procurată de concubina sa ; și tertio n-avea alibi pentru momentul comiterii dublului asasinat.

M-am ridicat de pe scaun și am decretat :

— Gata cu basmele ! Îmbracă-te !

— Unde vreți să mă duceți ? Ce aveți cu mine ? — s-a interesat dînsul, și, din cauza agitației care-l cuprinse, scăpă scrumul Dunhill-ului pe mult prea impecabilii săi pantaloni.

Deși, în calitate de gazdă, ar fi trebuit să-l ajut să înlăture urmele tragicului incident, m-am abținut. Ba mai mult, l-am anunțat că, neavînd timp de pierdut, îl poftesc să se îmbrace mai repede.

A priceput aluzia și mi-a făcut pe plac.

*
* *

Cînd am ajuns la destinație, Vartunian mi-a raportat că nu s-a prezentat nimeni în timpul absenței noastre. Deși am citit în privirea lui dorința de a mai trage o „meditație" la căldurică, în mașină, l-am invitat să-și continue misiunea.

— Unde sînt anexele camerei ? — mi-am întrebat clientul pe post de amfitrion.

— Acolo — a spus el, indispus, arătîndu-mi o a doua uşă — după cea în faţa căreia discutam.

M-am îndreptat grăbit spre ea şi am deschis-o. Era sala caloriferului, iar într-un colţ fusese improvizată o bucătărie. Am privit maşina de gătit. Era racordată la reţeaua de gaze. Am intrat şi m-am apucat să cercetez locurile unde ar fi putut dosi obiectul care-mi trebuia. N-am dat de el, deşi, ulterior, am extins cercetările la toate cotloanele cuprinse între subsolul şi podul imobilului.

Am intrat în camera unde-l găsisem pe Titi Făt-Frumos făcîndu-şi siesta.

— Domnule Sachelarie, unde este butelia ? — am întrebat.

— Care butelie ? — s-a mirat dînsul.

— Aia de aragaz — i-a şoptit Dan, cu bunăvoinţă.

— Nu-nţeleg... Despre ce butelie vorbiţi ? a continuat dînsul să se mire.

— Despre aceea pe care ai „împrumutat-o" luni seară de la familia Predescu — am precizat.

A făcut ochii mari şi m-a privit de parcă i-aş fi vorbit în limba sanscrită, apoi, cînd i-a venit tonul, s-a albăstrit la faţă şi a început să protesteze cu vehemenţă.

— Vreţi să spuneţi că eu... ? Nu-i adevărat ! N-am nici-o legătură cu bătrînii ! Sînt nevinovat ! Vreţi să-mi puneţi în cîrcă...

— Ajunge ! — l-am întrerupt. Unde ai dus butelia ?

— Să mă trăsnească Dumnezeu dacă am trecut pe acolo-n ultimele trei săptămîni... .

— Ce-ai făcut luni seară pînă la ora unsprezece ?

— Am dormit... V-am spus...

— Stai aici ! — am zis, trăgînd un scaun lîngă uşă. Ştii ce urmează, doar ai experienţă în chestii de astea !

A dat din cap şi s-a aşezat pe scaun.

Percheziţia a durat o oră. După ce-am examinat tot ce se afla în încăpere, inclusiv posibilitatea ca duşumeaua să fie amovibilă, am făcut bilanţul. Pe masă se aflau două sute de bancnote cu efigia lui Nicolae Bălcescu şi o cutie paralelipipedică, din carton.

În timp ce-l examinam cu coada ochiului, m-am adresat colaboratorului meu :

— Dane, verifică seria bancnotelor.

A rămas impasibil, ceea ce putea să spună că ori e sigur că blufam — şi chiar asta făceam ! — ori, într-adevăr, n-avea de ce se teme.

Întrucît a doua ipoteză nu mi-a produs nici-o bucurie, în timp ce Dan se făcea că verifică seria bancnotelor cu ieroglifele din notesul lui, am început să examinez cutia. Avea dimensiunile unei jumătăţi de cărămidă, iar locul de îmbucare a capacului cu corpul cutiei era lipit cu o bandă de hîrtie. Am privit urmele lăsate pe bandă de diferite ştampile şi semnături. Cea mai vizibilă dintre impresiuni aparţinea CTC-ului din Întreprinderea de piese radio şi semiconductoare — Băneasa, care garanta conţinutul : 500 bucăţi diode ! De îndată, am simţit cum încep să mă indispun. Nu atît din cauza conţinutului, cît, mai cu seamă, a datei de sub ştampilă. Fusese ambalată în ziua de 18 ianuarie, adică ziua comiterii porcăriei care mă obligase să fac cunoştinţă cu domnul Sachelarie, zis şi Titi Făt-Frumos.

Mai exista o posibilitate ca lucrurile să nu stea chiar atît de prost cum le vedeam eu şi mi-am încercat şansa. Am rupt banda şi am ridicat capacul. N-aveam noroc. Era plină cu mănunchiuri de fire strălucitoare, terminate printr-o capsulă minusculă.

Dacă pînă în prezent soarta tranzistorilor îmi fusese indiferentă, din acest moment, puteau să afle şi ei, îi dispreţuiam.

Cînd m-am uitat la domnul Sachelarie, am simţit cum îmi creşte moralul. M-a consolat faptul că el era cu mult mai amărît decît mine. Şi cred că avea dreptate. Orele pe care mi le pierdusem alergînd după cai verzi urmau să-l coste cîţiva anişori buni în pensiunea statului.

— De unde ai această cutie ? am întrebat.

S-a ruşinat şi şi-a plecat privirea spre podea.

— Ştiţi... — a început el, sfios, dar n-a mai continuat.

De afară, s-au auzit glasuri. Apoi am auzit vocea lui Vartunian :

— Nu pleca. Stai !

N-am apucat să mă pun în mişcare, că Dan a şi zbughit-o pe uşă. Cîteva clipe mai tîrziu, cînd a revenit, ţinea de-o aripă un tinerel, pînă în douăzeci de ani.

— Îl căuta pe domnul Ştefu. Cînd şi-a dat seama că Vartunian este lucrător de miliţie, a vrut s-o facă pe avi-

onul supersonic, dar n-a mai avut cînd — mă informă Dan, împingîndu-şi companionul în cameră.

Era înalt, slăbuţ şi cu părul blond şi netuns de multişor. Şi-a plimbat speriat ochii albaştri şi spălăciţi de la mine la Sachelarie, apoi i-a fixat pe cutia cu diode ce-o examinam înaintea vizitei sale.

Privea cu atîta încordare şi spaimă cutia, încît am stabilit de urgenţă o legătură între conţinutul acesteia şi prezenţa lui.

— Unde lucrezi ?

— La... la IPRS-Băneasa — reuşi el, tremurînd să îngaime.

— Cu ce te ocupi acolo ?

— S-sînt o-operator...

— Astea-s ale tale ? — am zis, arătîndu-i cutia.

— Nuu ! Nu le-am văzut niciodată... ! — se repezi el, înspăimîntat.

— Lasă-te de bancuri ! — îl luă Dan în primire, după ce l-am întors pe domnul Sachelarie cu faţa la perete. Chestie de meserie. N-aveam chef să-i las să-şi confecţioneze o poziţie comună de apărare şi să-mi dea o porţie suplimentară de bătaie de cap.

— Atunci cum se explică prezenţa amprentelor tale pe cutie ? — l-am consultat, pe un ton voit aspru.

Stratagema mi-a reuşit. S-a pornit să-mi explice, printre lacrimi şi sughiţuri, că de vină e numai domnul Ştefu, pe care l-a cunoscut prin intermediul unei „domnişoare". Patronul „iubitei" lui, aflînd unde lucrează, i-a propus să trăiască bine, „că ţara geme de proşti". Plecîndu-se de la acest criteriu, a fost convins să intre în „afacere". El se strecura în laboratorul de diode la ora zece, cînd se făcea predarea schimbului, şi lua o cutie cu diode. Cutie care, un sfert de oră mai tîrziu, trebuia depusă într-un loc anumit, lîngă poarta întreprinderii. Ce drum lua cutia, după aceea, nu ştia. Pentru acest mic serviciu, pe care-l executa în fiecare luni seara, domnul Sachelarie îi asigura „graţiile" protejatei sale şi o primă specială de două sute de lei.

Edificat fiind asupra rolului jucat de puştiul racolat şi zăpăcit de domnul Titi Făt-Frumos, am schimbat calimera. Acum se uita Sachelarie la mine, şi puştiul îşi arăta spatele.

N-a trebuit să-i mai explic că se află-n găleată. A priceput că-i mai bine să-şi deschidă emisiunea. Mi-a povestit care-i paznicul care prelua ştafeta. Pe scurt, pentru că nici nu doream să intru în nişte amănunte care nu mă priveau, mi-a spus că „lucrau" numai luni seara, deoarece aceea era ziua cînd omul lui ajungea, prin rotaţie, la poarta pe unde se scotea „marfa". Cînd respectivul îşi preda schimbul lua şi ştafeta cu el şi, cîteva minute mai tîrziu, o preda *boss*-ului Sachelarie, pe o stradă laturalnică, contra zece „Nicuşori".

Lămurindu-mă asupra felului în care şi-a consumat Sachelarie timpul în momentul comiterii scîrboşeniei ce o anchetam, i-am îmbarcat pe cei doi protagonişti în maşină şi ne-am grăbit să ajungem la inspectorat, unde, în viteză şi mai mare, i-am plasat băieţilor de la Economic, în al căror profil intra tărăşenia peste care picasem eu.

— A naibii pramatie ? — comentă Dan, cînd ne-am scăpat de podoabe. Chiar plasîndu-şi marfa la un preţ derizoriu şi tot îi rămînea săptămînal o sută de sute.

M-am gîndit cu regret la puştiul care se lăsase ademenit în combinaţie, apoi, aducîndu-mi aminte că a mai trecut o zi de bătut pasul pe loc, am oftat.

— Acum, cum ne mai descurcăm ? — mi-a ghicit Dan gîndurile.

— Şi eu aş vrea să ştiu — i-am replicat cu sinceritate.

— E aproape zece — a constatat el surprins. Dacă nu mă-nşel, azi n-am prea mîncat.

Am priceput aluzia şi am plecat să ne restaurăm forţele.

Capitolul XII

UN PRIETEN ÎŞI AMINTEŞTE DE MINE

Trrr... Trrr... Trrr...

Eram elev de liceu şi soneria ne anunţa că s-a terminat recreaţia.

Trrr... Trrr...

Am incercat să n-o aud. Aveam oră cu „Nea Mişu", profesorul de filozofie, şi vream să trag la fit. Am pornit-o spre poartă, spre libertate, dar a trebuit să fac calea-ntoarsă. Din partea aceea venea „Ţaţa Lina", directoarea şcolii.

Trrr...

M-am trezit din somn şi-am realizat că s-au dus timpurile bune, cînd am fost elev. Eram ofiţer investigator şi trebuia să răspund la telefon.

— Alo... — am mormăit, după ce-am reuşit să dibuiesc, pe întuneric, aparatul de pe noptieră.

Am sperat pentru o clipă că vreun beţivan a greşit numărul. Dar n-am avut această şansă. Eu eram persoana căutată.

După ce-am ascultat ce mi se cere, am aprins veioza şi mi-am notat o adresă.

— Vă rog trimiteţi o maşină de serviciu să mă culeagă, — am zis.

De îndată ce am terminat convorbirea, am format numărul lui Dan şi i-am spus ce trebuie să facă, apoi, din precauţie, am închis repede. Eram destul de înfuriat, pentru a-mi mai dori să aud şi protestele lui. Aruncînd receptorul în furcă, am văzut că era unsprezece şi jumătate. Dormisem foarte mult. Aproape un sfert de oră.

* * *

Cînd maşina s-a oprit în dreptul lui Dan şi i-am văzut mutra, m-am consolat. Era cel puţin tot atît de nefericit ca şi mine.

I-am înmînat şoferului adresa ce-mi fusese comunicată şi l-am poftit s-o ia din loc.

Am străbătut cîteva străzi pustiite de ger şi ora înaintată şi, cîteva minute mai tîrziu, ne-am trezit la Obor. Maşina a virat la stînga, pe şoseaua Colentina, a parcurs vreo 60 de metri, a redus viteza, a întors spre stînga şi s-a imobilizat pe dreapta.

În faţa noastră se aflau două maşini de pompieri, iar în faţa curţii unde staţionau se adunase o mulţime de cetăţeni. Doi subofiţeri de miliţie încercau să-i îndepărteze, cu clasicul „circulaţi, vă rog ! Circulaţi, vă rog !",

dar invitația, ca de obicei în astfel de situații, rămînea fără ecou.

Cînd am ajuns la cîțiva pași de grupul curioșilor, din care cei mai mulți erau îmbrăcați cu ce nimeriseră la repezeală, din spatele unei tulumbe și-a făcut apariția un tip scund, în uniformă militară.

— Te-am deranjat din somn ? — m-a întrebat, rînjind satisfăcut.

M-am aplecat spre el și, confidențial, i-am șoptit :

— Ascultă, Aurele, dacă nu te astîmperi, pun mîna pe tine și te bat, pînă-ți pune doctorul oglinda la gură... Și n-o să se aburească. Îți garantez !

— Bine, Nicule, dar...

— Nici-un dar ! Ți-a intrat în cap că de cîte ori stingi un incendiu trebuie să te asist eu ?

— Am găsit o victimă...

— Și ce-i cu asta ? Ce, sînt singurul ofițer de miliție al republicii ? ! Trebuia să ceri un anchetator, nu să indici dispeceratului numele meu...

— Mă scandalagiule, ia hai cu mine ! — se înfurie mogîldeața; și, răsucindu-se pe călcîie, se lansă spre grămada curioșilor.

Ne-am strecurat cu greu printre gură-cască și am intrat într-o curte ce se forma în intervalul dintre trei corpuri de case, dispuse în forma unei potcoave, cu partea deschisă spre stradă. Toate clădirile erau scunde de tip vagon, cu o grămadă de uși și ferestre spre curte. După paragina în care fuseseră lăsate, mi-am dat seama că intrau în zona de sistematizare a orașului și curînd urmau să primească grațioasa vizită a unor buldozere.

Am străbătut vreo douăzeci de metri spre vîrful potcoavei și ne-am oprit în fața unei îngrămădeli negre și informe.

Abia după ce maiorul Tache a chemat un ostaș și acesta a aprins o lanternă cu acumulator, am început să pricep despre ce-i vorba.

Pentru completa mea edificare, am luat lanterna din mîna pompierului și am examinat ceva care semăna cu un sac de cărbuni. Era un corp omenesc chircit și ars. Datorită carbonizării penetrante, nu se putea distinge nici chiar sexul.

— Ce părere ai ? — a întrebat Tache, din spate.

— Probabil un accident nenorocit — am zis, pe cînd mă întrebam de unde aş putea să fac rost de puţină salivă pentru a îndepărta nodul pe care-l simţeam în gît.

— Nu te chemam, Nicule, dacă era vorba de-un accident — mă anunţă el, săltîndu-şi umerii într-un gest de regret. Această femeie mai întîi a fost ucisă, apoi i s-a incendiat casa.

A întîlnit privirea întrebătoare a lui Dan şi i-a spus :

— Tinere, priveşte craniul !...

Ne-am aplecat şi am privit capul victimei. Faptul că-i arsese părul mi-a permis să văd o spărtură, cît un pachet de ţigări, în regiunea occipitală.

— ...Nu trebuie să fii medic legist pentru a-ţi da seama că-n prealabil i-a împrăştiat cineva creierii. Cînd a fost scoasă din casă continua să piardă sînge şi substanţa cenuşie — a adăugat el.

N-am mai fost supărat pe Tache. Deşteptarea noastră din somn, oricît ar fi fost ea de neplăcută, era mai mult decît justificată. Modul de operare era similar cu cel constatat în strada Drobeta. Sentimentul de recunoştinţă a durat numai o secundă, apoi, brusc, m-a părăsit. Am simţit un fior rece în ceafă şi m-am uitat îngrozit spre Dan.

— Să avem de-a face cu un asasin piroman ? m-a consultat el, ghicindu-mi temerea.

Nu i-am răspuns.

— Nicule, eu trebuie să mă-ntorc la companie. Hai să te conduc la locul dezastrului — a intervenit Tache.

Urmîndu-l, am constatat că spre vîrful potcoavei corpul de clădiri era prevăzut cu o strungăreaţă, o curte îngustă, de vreun metru şi jumătate, mărginită, la fel ca cea de la stradă, de ferestrele şi uşile unor locuinţe sărăcăcioase.

Am străbătut circa douăzeci de metri, pe parcursul cărora am profitat din plin de binefacerile lanternei cu acumulator, altfel mi-aş fi plimbat ghetele prin fundul unui şanţ practicat în mijlocul strîmtorii. Oricum, chiar dacă ceea ce se vedea pe fundul şanţului era îngheţat, tot lături cred că s-ar fi numit.

Tache s-a oprit în pragul ultimei locuinţe de pe partea dreaptă. Cînd am ajuns lîngă el, am zărit mai întîi o uşă rezemată de un perete, apoi tocul calcinat al acesteia. Mi-am strecurat capul în locuinţă şi am văzut o cameră mică şi scundă, cu laturile de aproximativ trei metri.

Printre lucrurile carbonizate — atît de puternic, încît, la fel ca și în strada Drobeta, nu mai puteai să-ți imaginezi ce obiecte au reprezentat înainte de producerea dezastrului — se învîrteau doi ofițeri de miliție. La lumina lanternelor, unul cerceta și dicta, iar celălalt lua notițe.

Am făcut cunoștință. Erau reprezentanții secției teritoriale. Căpitanul Nicolae Gavrilă, cel care dicta, era scund, dolofan și își ținea ochii adăpostiți îndărătul unor lentile fumurii. Locotenentul Cernea reprezenta contrastul superiorului său. Era înalt, slab și părea atît de tînăr încît, de n-ar fi fost în uniformă, puteai să-l iei drept elev de liceu.

— Nicule, te las cu tovarășul căpitan Gavrilă, care, sosind aici odată cu mine, știe cît știu și eu despre cele întîmplate. Trebuie să plec — mă anunță Tache și, salutîndu-ne, se grăbi să se evaporeze.

— Vă rog să-mi permiteți să vă raportez — se porni căpitanul Gavrilă, cu volubilitate. În jurul orei unsprezece, un vecin...

— Ion Tănase — citi locotenentul în notesul lui.

Căpitanul dădu aprobator din cap și continuă :

— ...Întorcîndu-se de la serviciu, a văzut ieșind fum din această locuință. Imediat a alarmat alți doi vecini....

— Tovarășii Petre Petre și Vasile Niță — completă locotenentul.

— Au încercat cu toții să forțeze ușa, dar n-au reușit. Era încuiată cu zăvorul, evident, pe dinăuntru. În această situație, au anunțat compania de pompieri și secția de miliție. Fiind ofițer de serviciu, m-am grăbit să mă deplasez și am ajuns aici în momentul în care pompierii forțau ușa... Veniți să v-o arăt.

— Am s-o examinez mîine, la lumina zilei — l-am anunțat. Vă rog să continuați.

— Întrucît vecinii afirmau că în locuință s-ar putea să se afle și locatara...

— Gina Petre, de sex feminin, în vîrstă de 75 de ani, de profesie pensionară — sosi completarea.

— Exact. Trei pompieri s-au strecurat printre flăcări și au reușit s-o scoată afară. Din păcate, prea tîrziu. Decedase. În prezent, se află depusă în curtea principală.

— Am văzut-o. Serviciul medico-legal a fost anunțat ? — m-am interesat.

— Vă raportez că le-am telefonat eu, personal — mă asigură locotenentul, luînd poziţie de drepţi.

— Vă rog să vă reluaţi relatarea — am spus căpitanului, în timp ce mă gîndeam, cu nostalgie, că şi Dan fusese la fel de prevenitor şi disciplinat cînd a intrat în miliţie.

— Cînd victima a fost scoasă din locuinţa incendiată, am constatat că are mai multe plăgi craniene, din care una, în regiunea occipitală, sîngera puternic. Ţinînd seama de natura rănilor, şi mă refer în mod special la cea dinspre ceafă, se poate spune că victima a decedat ca urmare a unei agresiuni. Incendierea locuinţei putînd fi considerată ca o manevră a criminalului pentru înlăturarea faptei sale.

— Pentru că ignoră noile noastre metode de cercetare ştiinţifică — completă locotenentul, săltîndu-şi nasul spre cer şi bombîndu-şi pieptul cu mîndrie.

Nu i-am contrazis, deşi eram aproape sigur că lucrurile stau altfel. După mine, criminalul nu urmărea înlăturarea urmelor. Era un psihopat, care nu se mulţumea cu uciderea şi siluirea femeilor bătrîne. Pentru ca salata să fie completă, era stăpînit şi de dorinţa imperioasă de a incendia.

— Cum se prezintă situaţia materială a victimei ? — a întrebat Dan.

— Trăia numai din pensie.

— Deci un argument în plus. Agresorul nu urmăreşte jaful — mi se adresă Dan, privindu-mă semnificativ.

— Din primele informaţii culese, rezultă că era foarte calculată... Deci nu-i exclus să fi avut ceva economii — precizâ, sceptic, căpitanul Gavrilă.

Pentru a-l împiedica să meargă pe o pistă sterilă, i-am relatat principalele aspecte ale cazului din strada Drobeta.

— Aoleo ! Un dement ? ! — a exclamat el, cînd a înţeles cum stau lucrurile.

I-am priceput spaima. Munca pentru urmărirea şi prinderea unui piroman echivalează cu cea depusă pentru elucidarea a zece cazuri dificile de omucidere clasică. Deşi şi cei care comit omucideri cu mobil sînt pe undeva psihopaţi, altfel s-ar gîndi la consecinţele faptei lor, ei acţionează, totuşi, cu un scop şi o anumită logică, ceea ce-i face vulnerabili de la bun început. Spre deosebire de fărădelegile comise de agresorii aşa-zişi normali, cînd se pune

pe „treabă" un dement de-a binelea, apar aproape toate condițiile ca și anchetatorii să înnebunească. E și firesc să se întîmple așa, deoarece, datorită decalajului cerebral, nu se poate intui ce s-a urmărit și ce va urma. Deși eu aș avea o soluție pentru depistarea rapidă a agresorilor-dementi, pînă în prezent am avut grijă să n-o propun șefilor mei. Chestie de tactică, ca să nu spun strategie. Dacă m-aș fi apucat să argumentez foloasele ce ni le aduc cîinii polițiști, cred că aș fi reușit să-mi conving superiorii și de necesitatea angajării unor nebuni-polițiști, care, beneficiind de un intelect calibrat după același standard cu cel al confraților puși sub urmărire, să adulmece în viteză această specie de infractori. Sînt atît de sigur că n-ar fi trebuit să-mi argumentez prea mult propunerea, încît, repet, am preferat să mă fac că plouă. În cazuri de astea, e mai bine să fii discret. Altfel, aveam toate șansele să fiu eu primul angajat al echipei respective și, în consecință, să mă trezesc ambalat și expediat pe adresa Spitalului central de boli nervoase. Pentru reciclare.

— Dacă ușa era încuiată, pe dinăuntru, pe unde a ieșit criminalul ? — întrebă Dan, trezindu-mă din reveriile mele novatoare.

— Pe acolo — răspunse locotenentul, arătînd spre peretele lateral din stînga ușii, o fereastră. Cînd am intrat, era curent și am închis-o.

M-am înclinat spre interior, am privit fereastra indicată, și, răsucindu-mă, am pornit spre ușă. Cîțiva metri mai departe, m-am oprit la colțul casei și mi-am așteptat colegii. Apoi, luînd lanterna din mîna locotenentului, am luminat fasciculul fereastra și terenul de sub ea. După ce m-am aplecat și am examinat pămîntul din spatele casei incendiate, am renunțat spunîndu-mi că-mi pierd timpul degeaba. Cum dracu să depistezi, sub anemicul fascicul al lanternei, impresiuni de urme plantare într-un sol înghețat tun ?

— Ce este în spatele zidului ? — a întrebat Dan, arătînd un gard înalt, vreo zece metri mai departe, care marca sfîrșitul cvartalului.

— Proprietatea unui cetățean... — începu căpitanul Gavrilă, dar n-avu prea mult spor.

— Dincolo de gard, locuiește tovarășul Gheorghe Stratulat, maistru strungar la Uzina Republica. Este căsătorit

și a c trei copii — precizează pe nerăsuflate aghiotantul lui. E un om foarte serios și...

— Bravo, colega ! Dar ești documentat, nu glumă — remarcă Dan atît de surprins, încît uită să fie ironic.

— Știți — explică felicitatul —, unul dintre cei trei copii ai tovarășului strungar e o fată, și...

— Și sînt logodiți — îl întrerupse, rîzînd, căpitanul Gavrilă.

— Ce stradă e în spatele zidului ? am întrebat, luminînd cu lanterna gardul care-l despărțea de paradis pe viitorul fericit.

— Strada Mașina de Pîine, tovarășe căpitan — mă anunță locotenentul, probabil cu gîndul la dulcineea lui, apoi brusc, se interesă îngrijorat : Doar nu vă închipuiți că... ?

Nu l-am luat în seamă. Mă gîndeam ce-aș fi făcut eu în locul criminalului. După cîteva clipe am spus :

— Tovarășe Gavrilă, după toate probabilitățile, criminalul a străbătut cel puțin o dată drumul pe unde am venit și noi. Avînd în vedere lungimea acestuia și numărul mare de locatari ce-l populează, putem admite ca foarte posibilă întîlnirea lui cu vreun vecin de-al victimei...

— Am înțeles, — tovarășe căpitan. Voi organiza audierea tuturor locatarilor — mă asigură cu promptitudine dolofanul.

— Întrucît cei mai mulți dintre vecini vor fi mîine plecați la serviciu, vă rog să începeți de-ndată audierea lor. Mă îndoiesc că, după cele petrecute, mai doarme cineva... De asemenea, vă rog să luați măsuri pentru izolarea cîmpului infracțional. Căutarea urmelor la lumina lanternelor nu va avea alt rezultat decît distrugerea lor — am zis, ca o aluzie „fină" la faptul că i-am găsit plimbîndu-se ca vodă în lobodă prin camera victimei.

A priceput că n-ar fi trebuit să intre la locul faptei, și m-a aprobat.

Promițîndu-le că voi reveni mai tîrziu, le-am urat spor la treabă și am plecat. Nefiind prevăzut cu ochi de pisică, n-aveam ce să mai fac acolo pe întuneric.

În curtea principală, am văzut un tip îngenuncheat lîngă victimă și alți doi, în picioare, sprijinind o brancardă. Cînd am ajuns lîngă grup, l-am recunoscut pe cel care examina victima. Era medicul legist Cavalioti.

— Te ocupi de acest caz, căpitane ? — a întrebat, după ce ne-am salutat.

— Cam așa ceva.

— Dacă vrei unele indicii, așteaptă pînă efectuez necropsia.

— Adică ?

— În orice caz, să nu-mi vii pe cap înainte de ora zece dimineața.

N-am protestat — așa cum fac toți anchetatorii de pe mapamond în astfel de situații —, poate unde nici nu má așteptam la obținerea unor date revelatoare.

— Să-i spuneți doctorului Capolide că l-am rugat să vă asiste la... la operație. Cred că modul de suprimare îl va face să se gîndească la o altă victimă, de care s-a ocupat acum vreo trei zile — am adăugat repede, pentru a nu-i da timp să interpreteze greșit cererea mea.

*
* *

La ora trei dimineața, Dan a coborît în fața locuinței sale. Cîteva minute mai tîrziu, cînd mașina a oprit la intrarea casei mele, i-am urmat exemplul.

După ce m-am prăbușit în culcușul meu curat și cald, n-am mai avut cînd să-mi închid ochii, deoarece am și adormit.

Capitolul XIII

SEMNĂTURA E COMPLETĂ

În timp ce împingeam ceașca golită de cafea spre colțul biroului, și-a făcut apariția locotenentul Tănăsache.

— Bei o cafea ? — l-am întrebat, după ce s-a așezat pe scaun.

— Nu, tovarășe căpitan. Vă mulțumesc. Și așa sînt destul de nervos.

L-am înțeles, pentru că și eu sînt la fel, mai ales cînd nu beau cafea.

— Ceva noutăți ? — l-am zorit, pentru că-mi dădeam seama că n-a venit numai într-o vizită protocolară.

— Da. Am citit reclamația depusă la secție de doctorița Mariana Nicolau. Susține că actele i-au fost subtilizate în troleibuzul 83... Cînd a coborît din vehicul, a constatat că are poșeta deschisă și-i lipsește portofelul în care-și ținea actele...

— Nouă ne-a spus că și-a pierdut poșeta într-un tramvai — zise Dan, în timp ce continua să-și curețe sirguincios piesele brichetei.

— O vom ruga să se decidă asupra împrejurării în care a rămas fără acte. Și mai ales fără cheile locuinței din strada Dróbeta — am zis. Din audierea vecinilor victimei a ieșit ceva ?

— Nimic, tovarășe căpitan. Sau aproape nimic, deoarece un pușți, de patru-cinci ani, care locuiește peste drum de casa victimelor, susține că a văzut intrînd în curtea acestora un „nene" care avea o bască pe cap și un „ghiozdan" în mînă.

— În ziua omorului ?

— Da. După spusele lui, l-ar fi văzut cu o zi înainte de „focu ăla malele".

— Pe la ce oră ?

— Între cinci și șase seara.

— Puștiul ăsta va ajunge un geniu ! — păru să se entuziasmeze Dan. Eu nici la opt ani — deși am fost dintotdeauna foarte inteligent ! — nu prea pricepeam care era legătura dintre cadranul plin cu semne cabalistice ale ceasornicului și cele două limbi proptite în centrul lui.

— Ora am localizat-o eu, tovarășe locotenent — replică Tănăsache înțepat. Puștiul mi-a spus că l-a văzut pe „nenea" cînd începuse să se întunece.

— L-a descris ? — am întrebat, într-o doară, deoarece nu eram dispus să iau în considerare mărturia unui copil, care, chiar dacă n-ar fi mințit, pentru a-și da aere de importanță față de un om matur dispus să-l asculte, se putea înșela nu numai asupra timpului, ci chiar și asupra zilei.

— N-a reținut decît faptul că avea o bască și-un ghiozdan și urca repede scările spre terasă.

— Nu cumva l-a văzut pe la ora zece ? — întrebă Dan, ridicîndu-și privirea de la brichetă spre Tănăsache.

— Exclus. M-am gîndit și eu la acest aspect, dar părinții lui m-au asigurat că în fiecare seară, fără excepție la opt e în pat și doarme.

Întrucît n-aveam timp de făcut supoziții gratuite, am început să-i relatez lui Tănăsache pe unde m-am plimbat azi-noapte. Cînd am terminat, am spus :

— Tănăsache, pînă una-alta, te rog să dai o fugută la Spitalul central de boli nervoase și să obții o listă a tuturor piromanilor tratați în ultimii cinci ani, precum și locul unde se află în prezent.

— Oare „clientu" nostru n-ar putea să fie provincial ? — se întrebă Dan, nu întîmplător, cu glas tare.

— Maladia care ne interesează pe noi este tratată numai la Spitalul central, chiar dacă pacienții sînt din alte regiuni ! Și dacă nu termini cu chinuitul brichetei, ți-o arunc pe fereastră ! — l-am avertizat.

Mai întîi m-a privit surprins, apoi, temîndu-se că nu glumesc, s-a grăbit să-și adune tinichelele. În ceea ce-l privește pe Tănăsache, probabil stimulat de blîndețea cu care-mi apostrofasem colaboratorul, și-a încheiat în viteză mantaua și, salutîndu-ne, s-a evacuat grăbit din birou.

Un minut mai tîrziu ieșeam și eu, talonat de Dan.

* * *

La ora nouă fără un sfert, mașina a intrat pe șoseaua Colentina și, după ce a virat la stînga, s-a imobilizat lîngă trotuar, în fața cvartalului unde locuise bătrîna carbonizată. Pe stradă, înaintea porții, o gloată de curioși continua să comenteze evenimentul cartierului. Cred că dacă aș fi tras cu urechea la discuția lor, nu mi-ar fi fost prea greu să alcătuiesc în viteză o listă cu cel puțin o sută de presupuși criminali. Dar n-am făcut-o. Probabil datorită faptului că nu sînt plătit să mă joc de-a hoții și vardiștii, ci pentru a prinde în minimum de timp pe cei care cred că legile fundamentale ale societății noastre pot fi încălcate după vrerea lor.

— Am intrat cu Dan în curte și ne-am îndreptat spre locuința victimei. În cadrul ușii acesteia se afla un subofițer de miliție, care-și vîrîse mîinile pînă la coate în buzunarele mantalei. Ținînd seama de obrajii lui, roșii ca o roșie foarte roșie, nu sînt sigur că metoda lui de com-

batere a frigului ar fi putut obține un succes deosebit la Tîrgul internațional al patentelor.

Deși eram civili, probabil că mutrele noastre i-au spus cu ce ne ocupăm, deoarece s-a grăbit să-și smulgă mîinile din buzunare și să ne salute.

— Unde-i căpitanul Gavrilă ?

— Se ocupă cu audierea vecinilor victimei. Doriți să-l chem ? — se oferi el.

Am făcut un semn de negație și m-am dus să privesc ușa sprijinită de un perete, cîțiva metri mai încolo. Mă interesa felul în care a fost deschisă. Zăvorul fixat pe ușă avea limba încovoiată spre exterior. Deci, în mod sigur, cînd au forțat-o băieții lui Tache fusese încuiată pe dinăuntru. În consecință, am ocolit casa și am început să examinez terenul de sub fereastra prin care s-a evacuat criminalul. Pămîntul era atît de înghețat, încît nu m-am mirat deloc cînd am constatat că nici la lumina zilei n-am ce vedea.

M-am îndreptat spre zidul care-l despărțea pe locotenentul sectorist de viitoarea lui mireasă.

— Dane, ocupă-te de ce se vede. Eu mă duc să fac o plimbare pe partea cealaltă — am zis. Apoi, sărind ușor în sus, m-am apucat cu degetele de partea superioară a zidului și am ajuns, în chip de cotoi, deși eram copoi, pe coama acestuia. Am privit curtea asfaltată dindăratul zidului și m-am parașutat. Am întors spatele clădirii genvilă din fața mea și m-am apucat să caut urmele „domnului" care-l escaladase în noaptea trecută. Dar n-am mai avut cînd.

Am auzit în spate ceva care aducea cu zgomotul produs la acționarea unei frîne cu aer comprimat.

Cum nu-mi aminteam să fi văzut în curtea gospodarului nimic care să aducă cu o stație de autobuze sau tramvaie, din curiozitate, m-am uitat peste umăr. Și m-am orientat. M-am orientat cum nu cred s-o mai fi făcut vreodată ! De după un perete al vilei, un boxer, parcă mai mare ca un vițel, mă privea pufăind de mirare. I-am admirat blana cu care era îmbrăcat, roșie cu părul scurt, pieptul lat, proptit pe două labe răsturnate ușor spre exterior, capul cu urechile ciuntite și botul negru din care evadau doi colți albi, și mai ales lungi. Depășind momentul de uimire, blana de pe frunte i s-a încrețit ca un burduf

de acordeon, iar eu am realizat că nu face parte din categoria celor care au citit codul manierelor elegante. In clipa următoare, am apelat la dispozitivul de catapultare, care intră în inventarul tuturor jucătorilor de rugby, și am început să mă înalț la ceruri. Și am fost bine inspirat. În momentul în care ghetele mele au contactat coama zidului, labele balaurului făceau același lucru, o palmă mai jos. Deși comportarea lui reprezenta o samavolnică încălcare a legii ospitalității, nu m-am putut împiedica să nu-i admir discreția. În afara faptului că ochii lui îmi doreau să alunec înapoi, în sectorul lui de activitate profesională, s-a abținut de la orice comentariu. Ceea ce demonstrează, dacă mai era necesar, că nu face parte din categoria ciinilor care latră...

— Gata, șefu ? — s-a mirat Dan, văzînd că apar atît de repede alături de el.

— Curtea din dosul zidului e asfaltată — am zis, privind cu atenție o porțiune a terenului, lîngă gard.

Spre salvgardarea demnității — în general și a mea în mod special ! —, am apreciat că nu-i necesar să se cunoască chiar toate avatarurile prin care trec șefii. Sînt sigur că, dacă s-ar lua în considerare și caracterul imposibil al colaboratorului meu, discreția mea n-ar putea fi apreciată cu negativism. Oare își poate închipui cineva că Dan m-ar fi compătimit pentru clipele dificile prin care a trecut integritatea-mi corporală ? Aș ! Mai întîi mi-ar fi rîs în nas, apoi s-ar fi grăbit să povestească tuturor colegilor de la inspectorat cum dom' căpitan Apostolescu era să rămînă fără dispozitivul de aterizare pe scaun.

— Deosebit de faptul că terenul e prea dur pentru a reține urme, nu-i exclus ca asasinul să fi purtat și o încălțăminte cu talpă de cauciuc — îmi întrerupse Dan meditația.

— Probabil. Să nu ne mai pierdem timpul cu asta — am zis, întorcîndu-mă și pornind spre locuința victimei.

Cînd am ajuns în fața pragului ușii, i-am văzut pe Gavrilă și adjunctul lui apropiindu-se.

— Tovarășe căpitan, am primit rezultatul necropsiei — mă anunță el, fluturînd un plic.

Mi-am scos mănușile, am extras din plic raportul expertizei, l-am citit și i l-am înmînat lui Dan.

— Victima a decedat ca urmare a fracturii din regiunea occipitală, dar prezintă şi nenumărate plăgi frontale — comentă el.

— Plăgile frontale n-au un caracter vital şi, probabil, sînt rezultatul debutului agresiunii. Lovitura de graţie fiind aplicată după atacul preliminar — explică Gavrilă.

— Oare n-avem de-a face cu doi agresori ?

— Ce vrei să spui, Dane ? — m-am mirat.

— Din buletin rezultă că plăgile frontale au fost cauzate c-un corp contondent cu muchii, iar cealaltă, care a cauzat moartea, de-o armă fără margini... Sau, în orice caz, avînd o suprafaţă de contact mare.

— E greu de presupus că asasinul s-a apucat să-şi schimbe arma în timpul agresiunii... Urmare atacului frontal, victima a fost doborîtă şi criminalul, crezînd că a omorît-o, şi-a aruncat arma. Ulterior, constatînd că victima a fost numai ameţită, nu şi-a mai căutat arma iniţială, ci s-a folosit de alta, luată la întîmplare. Pentru suprimarea unei femei trecute de 70 de ani nu-s necesari doi agresori.

Dan se decise să mă aprobe şi continuă :

— Sîngele nu conţine oxid de carbon, iar pe căile respiratorii nu s-a constatat prezenţa fumului...

— Rezultă că în momentul declanşării incendiului victima nu mai trăia — l-am întrerupt. Ceea ce nici nu-i de mirare. Dacă la şubrezenia organismului victimei, evidenţiată de medicul legist, adăugăm şi violenţa şocului traumatic, o moarte imediată, prin insuficienţă cardiacă acută, apare explicabilă.

Nu m-a contrazis nimeni.

— Cînd a fost văzută victima ultima oară ? — m-am adresat căpitanului Gavrilă.

— Cu circa doua ore înaintea incendiului. Adică pe la ora nouă seara. A fost văzută discutînd cu cineva în faţa porţii.

— Cine era acel cineva ?

— Nu ştim. O vecină, care a ieşit din casă pentru a arunca un lighean cu apă la canal, — zise el, arătîndu-mi colectorul de lături al curţii —, a văzut-o discutînd cu cineva care stătea în stradă. După părerea ei trebuie să fi fost un bărbat. Atît şi nimic mai mult.

— După ora nouă seara, a fost remarcat vreun străin prin curte ? — l-am întrebat.

— Pînă în prezent, n-a făcut nimeni o astfel de afirmație.

— Ați chestionat toți vecinii victimei ? — se interesă Dan.

— Nu. N-am reușit încă. Mă refer la cei care lucrează în schimburi de noapte și n-am avut cum să-i audiem — răspunse locotenentul Cernea.

— Dacă-i vorba despre persoane care lucrează în schimburi de noapte, ați putea să nu vă mai osteniți, deoarece n-au prea stat pe-acasă în intervalul care ne interesează — replică Dan, sceptic.

— Două din aceste persoane lucrează la fabrica „Stela", care-i peste drum, ceea ce înseamnă că pînă la zece fără un sfert se mai aflau încă acasă... Și cum în meseria noastră încercarea moarte n-are, nu-i putem lăsa deoparte — opinie căpitanul Gavrilă.

I-am dat dreptate printr-o înclinare a capului. În munca de cercetare penală nu se neglijează nici un martor, oricît ar fi el de neînsemnat.

— După plecarea dumneavoastră, am găsit chestia asta — își aminti Gavrilă, scoțînd din buzunarul mantalei o poșetă mică, din vinilin. A aparținut victimei.

Am început s-o examinez. Era demodată, uzată și avea o parte înnegrită de foc. Cînd am deschis-o, am văzut un teanc de bancnote.

— 850 de lei — spuse colegul meu, pentru a mă scuti s-o fac pe casierul. Reprezintă pensia pe care i-a adus-o factorul poștal ieri după-amiază.

— Unde a fost găsită ? — se interesă Dan.

— Acolo — răspunse locotenentul Cernea, arătînd cu mîna spre un colț al camerei mai puțin pîrjolit.

În timp ce mă întrebam cum de n-a luat agresorul banii, am remarcat într-o despărțitură a poșetei, lîngă buletinul de identitate al victimei, o hîrtie împăturită. Am scos-o și m-am uitat la ea. Era o factură al cărei total, de 354 lei, purta în diagonală parafa „Achitat". Am vrut să știu ce marfă fusese vîndută cu suma respectivă. Pînă la urmă am reușit să descifrez criptograma, dar, zău, n-a fost ușor. Persoana care completase factura avea un scris îngrozitor, chiar mai îngrozitor decît propria mea scriptă, ceea ce nu-i deloc puțin. M-am uitat sus, în colțul din dreapta, și am văzut data emiterii documentului. Fusese completat în cursul zilei de ieri.

— Despre ce-i vorba ? — se interesă Dan, cînd văzu că fluier uşurel prin dinţi.

I-am înmînat hîrtia şi m-am adresat lui Gavrilă :

— S-a găsit la victimă o butelie de aragaz ?

— Nu ! Ar fi trebuit să aibă una ? — s-a mirat el.

— Aşa cred. Dacă ieri a ridicat un astfel de obiect, cumpărat la preţ oficial, ar fi fost firesc să-l găsim.

— Numai dispariţia buteliei mai lipsea pentru ca asasinul din strada Drobeta să ne ofere un autograf complet al prezenţei sale şi aici — comentă Dan. Admiţînd că ar mai fi existat vreun dubiu.

— Dacă ieri a cumpărat o butelie şi, cîteva ore mai tîrziu, după intervenţia pompierilor, constatăm c-a dispărut, ce rezultă ? — l-am consultat pe Gavrilă.

— Că a luat-o criminalul ! se grăbi acesta.

— Exact. Cereţi imediat sprijinul Inspectoratului Capitalei pentru supravegherea tranzacţiilor de butelii cu gaze lichefiate ! Ca element de selectare, ne interesează mai ales buteliile noi.

— Am înţeles, tovarăşe căpitan ! se repezi locotenentul Cernea.

— În paralel, şi pentru a urgenta capturarea criminalului, în timp ce noi ne ocupăm de cercetarea cazului din strada Drobeta, dumneavoastră continuaţi investigaţiile în jurul acestei afaceri — i-am zis lui Gavrilă, arătînd cu mîna spre locuinţa bătrînei. Dacă iese ceva, anunţaţi-ne — am mai adăugat, înainte de a pleca.

Capitolul XIV

ADULMEC O URMĂ INTERESANTĂ

Cîteva minute mai tîrziu, admiram noua clădire a Spitalului de urgenţă. Deşi nu era oră de vizitare a pacienţilor, portarul nu ne-a făcut greutăţi la intrare. Văzînd semnalizatorul rotativ de pe capota maşinii din care am coborît, şi-o fi spus că-i mai sănătos să nu umble cu trucurile prin care-şi rotunjeşte de obicei veniturile.

Cînd am ajuns la etajul trei, am văzut două femei, îmbrăcate cu halate albe, ieşind dintr-un salon. Una

avea în jurul a 40 de ani și era grăsană, iar cealaltă, înaltuță și suplă, ca un manechin franțuzesc, nu părea să fi depășit jumătate din vîrsta însoțitoarei ei.

— Surioară... se adresă Dan celei tinere, evident fără a omite să-și ancoreze privirea în ochii mari și verzi ai fetișcanei.

— Vă rog... — repliçă interpelata surîzătoare și fără a face vreun efort de a-și dezlipi privirea de cea a colaboratorului meu, de parcă eu aș fi fost Omul invizibil.

— Ne-ați putea spune unde lucrează doctorița Mariana Nicolau ? — am intervenit, nu pentru că nu mi se acorda atenție — deși ar fi fost firesc să-mi zîmbească mie, că doar eu sînt șeful —, ci pentru a-mi îndeplini mai repede misiunea.

— Desigur ! — spuse ea, privind la mine ca prin geam, apoi, în viteză, uitîndu-se din nou zîmbitoare la Dan. Am să vă conduc eu... — se oferi ea, mai mult decît binevoitoare.

— Nu-i nevoie ! — tună însoțitoarea ei, probabil nemulțumită de felul în care se făcea abstracție de persoana ei. Pe doamna doctor Nicolau o găsiți în camera de gardă — adăugă ea, arătîndu-ne o ușă la cîțiva metri de noi.

I-am mulțumit, cu glas tare, pentru indicație și, în gînd, pentru intervenție. Apoi, fiind de acord cu felul în care și-a înșfăcat însoțitoarea de braț, pentru a o determina să-și pună în mișcare sistemul locomotor, m-am grăbit să aplic și eu același tratament lui Dan.

— N-ar fi mai bine dacă aș rămîne afară, de pază — s-a interesat el, cu capul întors după tinerica remorcată de însoțitoarea ei, în momentul cînd am bătut în ușa camerei de gardă.

Nu i-am răspuns și a priceput că nu mai glumeam.

Mariana Nicolau era singură în încăpere. După ce ne-a privit mirată, dar nu cine știe ce, ne-a invitat să apelăm la serviciile celor două scaune din fața biroului ei. În timp ce-i luam în considerare oferta, mi-am spus că albul halatului n-o dezavantajează. Chiar deloc.

— Doamnă doctor, sîntem nevoiți să vă cerem o precizare — am început, schițînd cu umerii un gest de scuză, așa cum îi stă bine unui anchetator care deranjează o persoană în afara oricăror bănuieli. Chestie de tactică.

— Sînt la dispoziția dumneavoastră — mă anunță, bine dispusă.

— Vă rog să ne daţi mai multe amănunte asupra împrejurărilor în care v-aţi pierdut poşeta.

Mai întîi s-a încruntat — şi mi-a părut rău, deoarece avea un surîs care-i făcea gropiţe în obraji, ceva à la actriţa Marlène Jobert —, apoi s-a împurpurat la faţă. Iar în clipa următoare a început să-şi examineze parafa, cu o curiozitate atît de pronunţată, încît m-am întrebat dacă n-o vedea atunci pentru prima oară şi vrea să ştie la ce-o fi bună.

— Era aglomeraţie în tramvai... — spuse ea, evitîndu-mi privirea. Cînd am coborît, n-o mai aveam... Probabil că se rupsese cureaua petrecută peste umăr... Ştiţi, era din acelea tip tolbă de vînătoare...

— În ce zi, la ce oră şi în ce tramvai aţi pierdut-o ? o înghesui Dan.

— Acum o săptămînă, cred că era marţi sau miercuri... M-am urcat în tramvaiul 5... Trebuie să fi fost în jurul orei trei după-amiaza, deoarece asta-i ora cînd îmi termin programul şi plec de la spital... — reuşi ea să îngaime, bineînţeles continuînd să-şi examineze parafa.

Cum nu-mi place să discut cu cineva care-şi ascunde privirea, mai ales dacă are şi ochii negri şi uşor migdalaţi, m-am interesat, cu compasiunea cuvenită :

— Aţi avut şi bani în poşetă ?

— Nu cine ştie ce... Ştiţi cum e înainte de chenzină ?

Întrucît ştiam, din proprie experienţă, n-a fost necesar să-i cer lămuriri suplimentare în această direcţie. În schimb, am comentat :

— Deci principala pagubă a constat din pierderea actelor, adică a buletinului de indentitate. Nu ?

— Întocmai, domnule căpitan — îmi confirmă ea supoziţia, gratificîndu-mă cu un zîmbet timid.

— Nu v-aţi interesat la biroul de obiecte găsite al I.T.B.-ului ?

— Am intenţionat să mă duc, dar am tot amînat. În orice caz e o şansă. Cred că am să trec astăzi după-amiază pe acolo — a spus dînsa, probabil cu intenţia de a ne vedea, cît mai curînd, închizînd pe dinafară uşa camerei de gardă.

M-am rezemat de spătarul scaunului şi am privit spre Dan. Nu numai că a priceput ce vreau, dar cred că era singurul lucru pe care-l aştepta.

— Doamnă doctor, câte rînduri de acte aveţi ?

— Unul ! — se miră ea. Doar nu vă închipuiţi că am mai multe indentităţi, ca spionii... — adăugă zîmbindu-i amuzată.

Dan, fără să-i guste umorul, continuă impasibil :

— Atunci, cum se explică faptul că aţi pierdut un buletin de identitate în tramvaiul 5 şi, în aceeaşi zi, un al doilea în troleibuzul 83 ?

Mai întîi mi-a privit colaboratorul stupefiată, apoi, cu viteză, a început să înghită în sec.

— Trebuie să vă decideţi. Unde s-a consumat incidentul cu poşeta ? În tramvaiul 5 sau, după cum aţi declarat la secţia de miliţie, în troleibuzul 83 ?

Văzînd că interlocutoarea sa reîncepuse să-şi examineze parafa cu un interes sporit, se simţi obligat să adauge, pe un ton mai aspru :

— Vă atrag atenţia că mărturiile sau declaraţiile mincinoase se pedepsesc cu închisoarea !

Am remarcat cîteva perle fine de transpiraţie pe fruntea ei uşor bombată, apoi, brusc, a lăsat ştampila din mînă şi, coborîndu-şi bărbia în piept, şi-a luat tîmplele între mîini.

I-am făcut semn lui Dan s-o lase să se liniştească. Cîteva clipe mai tîrziu, văzînd pe birou o scrumieră, în care se aflau strivite mai multe filtre, mi-am scos pachetul de ţigări şi am invitat-o să se servească. Şi-a ridicat spre mine ochii înlăcrimaţi şi, bîiguind o mulţumire, a primit oferta. După ce i-am aprins-o şi am lăsat-o să tragă cu sete cîteva fumuri, am sfătuit-o :

— Doamnă Nicolau, pentru a nu fi nevoit să trec la mijloacele represive oferite de lege, vă propun un tîrg. Atît eu cît şi colegul meu vom uita tot ce ne-aţi declarat pînă acum, iar dumneavoastră, în schimb, nu vă veţi mai îndepărta de la adevăr. De acord ?

În timp ce-şi tampona ochii cu batista, a dat aprobator din cap.

— Pentru început, care versiune e reală ? Cea a subtilizării portofelului cu acte în troleibuz ?

— Da — m-a aprobat, ocupată cu mototolirea batistei între palme.

— Ce-aţi urmărit prin povestea pierderii poşetei în tramvai ?

— Cînd am reclamat la miliție dispariția portofelului, am scris în declarație tot ce conținea acesta... și cheile n-au fost evidențiate...

— Și atunci, pentru a contracara o eventuală verificare a depoziției inițiale, ați fabricat-o pe a doua, cu intenția de-a justifica dispariția cheilor. Așa-i ?

Pe cînd mă aproba printr-un „da", șoptit, m-am întrebat dacă am picat pe bune și ea este „omul" care-mi trebuia. După toate aparențele, nu părea în stare să comită faptele abominabile pentru care o cercetam. Dacă aș fi fost un adept convins al teoriei lui Lombroso, nici n-ar fi trebuit s-o mai chestionez, deoarece nu întrunea trăsăturile tipice criminalului înnăscut. Eu nu cred însă în astfel de basme. Probabil și datorită faptului că niște tipi cu mult mai deștepți decît mine, dintre care n-a lipsit nici profesorul Mina Minovici, au măsurat și cîntărit mii de cranii și creieri de criminali celebri pentru a demonstra că teoria respectivului este o inepție. Dealtfel, la fel de sceptic mă lasă și noua teorie a criminalului înnăscut, dacă are ghinionul să deschidă ochii pentru prima oară cu o anomalie cromozomială (dublu YY). Noi, ăștia care ne ocupăm cu apărarea semenilor noștri de elementele antisociale, sîntem prea ocupați pentru a acorda credit unor idei, recunosc, foarte savante, dar, din păcate, cu nimic mai bune decît altele, care au fost depășite de practica și realitatea criminalogică.

— Perfect — am zis. Să mergem mai departe. Unde sînt cheile de la locuința din strada Drobeta ?

— Nu știu... Vă rog să mă credeți. Le țineam acasă la sora mea, pe servanta din sufragerie, și au dispărut...

— Cînd ați constatat dispariția lor ?

— Cu o zi mai înainte... Mai înainte de... de ce s-a întîmplat... — spuse ea printre suspine. Le-am căutat, deoarece intenționam să trec pe la mine pe acasă să-mi iau cîteva lucruri de îmbrăcăminte, dar nu le-am mai găsit...

— Cînd le-ați văzut ultima oară ?

— Cu vreo opt-zece zile mai înainte, cînd le-am scos din poșetă și le-am lăsat pe servantă...

— Pe cine bănuiți că ar fi putut să le ia ?

— Pe nimeni... Nu pot să-mi explic cum au dispărut.

— Nu le-ați pus cumva în altă parte și ați uitat ?

— Nu, sînt sigură că le-am pus pe servantă. Dealtfel, am răscolit toată casa, dar degeaba... Nu-s nicăierea...

— Cine mai avea acces în locuinţa sorei dumneavoastră ?

— Nu primeam pe nimeni — mă asigură ea, reîncepînd să plîngă.

— Ne-aţi promis că nu veţi mai ascunde adevărul — îi reaminti Dan.

Mai avu o ezitare, apoi spuse oftînd :

— Fratele meu.

— Numele, prenumele şi cu ce se ocupă — ceru în viteză Dan.

— Emil, Emil Nicolau... Trăieşte din ce-i dau eu şi sora mea... — suspină ea.

— Unde domiciliază ? — am întrebat.

— Nu ştiu... Vine la noi uneori, cînd are nevoie de bani.

— Ce vîrstă are ? E elev ? — s-a mirat Dan.

— Are 26 de ani... N-a vrut să înveţe carte. Fiind mai mic ca mine şi sora mea, a fost răsfăţatul mamei noastre, care, considerîndu-l debil, a fost de acord să-şi întrerupă şcoala un an de zile, pentru a se întrema... N-a mai reluat-o niciodată şi a rămas cu şapte clase elementare...

— Bine, dar n-a lucrat nicăierea în acest răstimp ? — s-a interesat Dan, neîncrezător.

— Nu. Nu i-a plăcut să muncească, iar din punct de vedere material n-a fost nevoit s-o facă... Mama, înainte de a muri, ne-a cerut, mie şi sorei mele, să-i asigurăm o pensie lunară de o mie de lei.

— Şi el se poate descurca cu această rentă ? — am zis.

— A încercat să scoată mai mult de la noi, dar l-am refuzat...

— Nu trebuia să-i daţi nici un ban ! — mîrîi Dan. E posibil ca un om în plină putere să trăiască din munca a două femei ? !

Interlocutoarea a ridicat din umeri într-un gest de neputinţă şi resemnare.

Iar aveam de-a face cu un caz de parazitism social, care, ca de obicei, n-a apărut întîmplător, ci încurajat şi susţinut de slăbiciunea celor din jurul subiectului. Cum aceste podoabe se transformă rapid din feciori de bani gata în infractori înrăiţi, mi-am spus că domnul

„fără profesie" merită osteneala de a-l căuta pentru a-i pune cîteva întrebări. În consecinţă, m-am interesat :

— Care a fost ultimul său domiciliu ?

— Casa noastră părintească... Dar nu mai stă acolo. A vîndut-o la doi ani după moartea mamei...

— Fără asentimentul dumneavoastră ! — am remarcat, după ce am sesizat regretul pe care-l exprima chipul ei.

— Am fi preferat s-o păstrăm, însă nu ne-a consultat...

— Bine, dar fără acordul dumneavoastră nu putea s-o vîndă — zise Dan, nedumerit.

Interlocutoarea începu să se foiască pe scaun, apelă din nou la serviciile batistei şi, cînd văzu că privirile noastre aşteaptă explicaţii, începu să vorbească, cu un glas stins şi privirea coborîtă :

— A semnat actul de vînzare şi în numele nostru... Cînd am aflat, faptele erau deja consumate...

— Şi ce-a făcut cu banii astfel obţinuţi ? — am întrebat.

— Nu ştiu... Nu l-am mai văzut cîteva luni, apoi a reapărut pentru a-şi cere pensia.

— Din cîte ştiţi, a avut de-a face vreodată cu miliţia ? — am continuat.

A reînceput să plîngă, apoi a confirmat.

— Cînd a fost la dumneavoastră ultima oară ? — m-am interesat.

— Cu şase-şapte zile în urmă...

— V-a vizitat probabil şi la domiciliul dumneavoastră din strada Drobeta. Nu ?

A făcut un gest de afirmaţie, apoi, venindu-i probabil tonul, a sărit ca arsă :

— Nu ! Nu el i-a omorît pe bătrîni ! Nu putea să facă aşa ceva... Probabil că s-a dus să-mi ia cîteva lucruri şi să le vîndă. Atît ! Nu-i criminal ! Vă rog să mă credeţi... — spuse, izbucnind într-un hohot de plîns.

— Liniştiţi-vă, doamnă doctor — am zis. N-a spus nimeni că-i vinovat de ce s-a petrecut în strada Drobeta. Tot ce dorim e să avem o discuţie cu el în speranţa că ne poate ajuta — am adăugat, numai cu intenţia de a o linişti, pentru că altfel... totul pleda împotriva lui. Cunoştea cîmpul infracţional, prin faptul că-şi vizitase sora ; avusese posibilitatea să pătrundă în casă, prin

utilizarea cheilor subtilizate ; iar garanția morală oferită de un tip de teapa sa nu mai lăsa nici o îndoială că domnul Emil Nicolau putea fi exact persoana care-mi trebuia.

În concluzie, edificat fiind asupra celor ce am de făcut, ne-am ridicat de pe scaune și, asigurînd-o că e prea devreme pentru a-și face griji, ne-am luat la revedere.

Capitolul XV

MAI APARE O PISTĂ

Cînd am ajuns la inspectorat, am găsit o listă a persoanelor care m-au căutat. Printre ele figura și căpitanul Gavrilă. I-am format numărul de cîteva ori, dar fără spor. Era ocupat. Ocupat ca 03 cînd e foarte ocupat. Mi-am spus că ori au receptorul pus alături de furcă, ori vreun tînăr ofițer de miliție își consultă iubita asupra locului unde își vor petrece concediul de odihnă la vară. Cum ambele ipoteze nu-mi lăsau nici cea mai mică speranță că voi căpăta prea curînd legătura dorită, am renunțat la ea.

— Ce părere ai de niscaiva cafeluțe ? — l-am consultat pe Dan, care, rezemîndu-și cu satisfacție spatele de spătarul scaunului, își întinsese picioarele pînă în cealaltă parte a biroului său.

A avut o părere bună. A pus imediat mîna pe telefonul de lîngă el și a comandat la bufet o pereche de cafele. Fiind rezolvată această problemă, am trecut la următoarea. Am dat un telefon la Evidența operativă și i-am întrebat dacă cunosc pe un oarecare Emil Nicolau. M-au invitat să sprijin în continuare receptorul de ureche și, două minute mai tîrziu, mi-au comunicat că-l cunosc chiar foarte bine. După ce le-am povestit că sînt invidios pe bogatul lor bagaj de cunoștințe, mi-au replicat că au priceput finețea aluziei și-mi vor trimite fișa respectivului.

Între timp apăruse și cafeaua, așa că nu mi-a mai rămas decît s-o trag mai aproape și să aprind o țigară.

— Probabil că a fost surprins de victimă pe cînd devaliza casa sorei sale — spuse Dan.

— Așa cred și eu — am confirmat.

Preocupați fiind de savurarea cafelei și țigărilor, în încăpere s-a așternut liniștea. Dar nu pentru mult timp.

— Pentru strada Drobeta e în regulă, dar dincolo, în Colentina, parcă nu ține — intră pe fir Dan.

— Exact la acest lucru mă gîndeam și eu — am recunoscut. În orice caz, modul de operare, similar în ambele cazuri, demonstrează o legătură suficient de solidă pentru a ne da silința să stabilim că nici cea de-a treia victimă nu-i era străină criminalului.

Inteligenta mea argumentare a fost întreruptă de cineva care ciocănea în tăblia ușii. Era un subofițer de la Evidența operativă. Am luat fișa pe care mi-a înmînat-o și, ivitîndu-l să ia loc pe un scaun, am început s-o consult.

— Cum e ? — s-a interesat, nerăbdător, Dan.

— Patru condamnări categoria 3—12 luni, deci fără delicte majore... adică numai găinării. Mai are cinci reținneri pentru cercetări, din care una este pentru viol în grup. N-a fost condamnat, deoarece unul dintre participanți s-a căsătorit cu victima, astfel urmărirea penală a fost sistată...

— Deci „un pic" posedat sexual tot e ! — a subliniat Dan.

Mi-am mai aruncat o privire asupra fotografiei față-profil, de pe palmaresul ce-l citisem. Subiectul acesteia era un tinerel frumușel și zîmbitor.

— Avem nevoie de el — i-am zis subofițerului, arătînd cu degetul spre „artistul" din fotografie.

— Am înțeles, tovarășe căpitan — a răspuns, ridicîndu-se de pe scaun.

— Să mergem, Dane, — am zis după ce am rămas singuri.

*
* *

Cînd am intrat în biroul căpitanului Gavrilă, l-am găsit discutînd cu un tip tuciuriu, de vreo 30 de ani, îmbrăcat cu o pufoaică soioasă.

În timp ce ne invita să luăm loc, a apăsat pe un buton de sonerie și curînd și-a făcut apariția un subofițer.

— Dînsul rămîne la arest — a spus Gavrilă noului venit, arătînd spre individul cu care se întreținuse pînă la venirea noastră.

— Da' de ce, tovarășu ? ! — a protestat proprietarul pufoaicei.

— Ca să te mai gîndești. Poate în felul ăsta te hotărăști să spui adevărul.

— Niscaiva noutăți ? — am spus, după ce protestatarul a fost scos din încăpere.

— Da, tovarășe căpitan — mă asigură Gavrilă. Urmare a cererii noastre, au fost reținuți patru indivizi care vindeau butelii de aragaz a căror proveniență nu puteau s-o justifice. În interesul cercetărilor, am reținut însă numai pe unul dintre ei. Adică pe cel ce oferea o butelie nouă. Este individul pe care l-ați văzut adineauri ieșind din birou...

— Și ceilalți trei unde sînt ? — îl întrerupse Dan.

— I-am lăsat la dispoziția inspectoratului municipal. Pentru cazul nostru, ne interesează numai tranzacțiile cu butelii neutilizate... Ceilalți urmînd a fi cercetați, ca și pînă acum, de municipiu. ...E doar problema lor ! — precizează Gavrilă.

În ceea ce-l privea pe el, avea dreptate, deoarece butelia care dispăruse de la locuința victimei din șoseaua Colentina nu putea să fie decît nou-nouță. În ceea ce ne privea pe noi, lucrurile stăteau altfel. Din strada Drobeta dispăruse o butelie veche.

M-am uitat la Dan și ne-am înțeles din priviri că, după ce ne lămurim cu colegul nostru, ne mai așteaptă un drum.

— De unde are butelia ? — am întrebat, arătînd cu capul spre ușa prin care dispăruse subiectul discuției.

— Susține că o are mai de mult și, fiind în pană de bani, s-a decis s-o vîndă.

— Cu ce se ocupă ? — s-a interesat Dan.

— E măturător, la salubritate.

— Bine, bine — am zis. O are mai de mult, dar de unde ?

— Zice că a obținut-o, în urmă cu vreo lună de zile, printr-o aprobare a primăriei.

— Are factură ?

— Spune că nu-şi aminteşte ce-a făcut cu ea. Crede că ar putea să fie la el acasă, da' nu-i sigur. Pricepeţi cum vine treaba asta ? Dacă provenienţa ar fi cea declarată, ce l-ar fi împiedicat s-o vîndă de îndată ce-a obţinut-o ? După cum aţi văzut, n-are mutra unuia ce n-ar vinde imediat un obiect pe care se poate obţine în viteză 4000 de lei...

— Cunoştea victima ? — l-am întrerupt.

— El susţine că n-o cunoştea. Dar parcă de-ar fi cunoscut-o e prost s-o spună ? În' orice caz, locuieşte aproape de victimă. Pe Teiul Doamnei, adică la vreo două sute de metri de aceasta.

— Două sute de metri pot fi al naibii de mari... Am întîlnit cazuri în care locatarul unui apartament nu-şi cunoştea vecinul din faţa uşii lui, deşi erau despărţiţi numai de cîţiva metri... — spuse Dan, sceptic.

— Tovarăşe Gavrilă, pentru a nu ne pierde timpul cu supoziţii gratuite, propun să-ncepem cu-nceputul începutului. Dacă spune că factura ar putea să fie la el acasă, să ne-o arate. Poate că are dreptate.

Deşi neîncrezător, căpitanul s-a declarat de acord şi a apăsat pe butonul soneriei de pe birou.

*

* *

Un sfert de oră mai tîrziu, ne aflam iar pe şoseaua Colentina. Am trecut prin faţa casei unde fusese ucisă bătrîna şi, puţin mai departe, am virat la stînga, pe strada Teiul Doamnei.

— Aici stau — ne anunţă tipul cu pufoaica, arătîndu-ne un gard dărăpănat.

După ce am coborît din maşină, am văzut în dosul gardului o înşirare de case construite şi amplasate după o sistematizare şi o arhitectură specifice acestui cartier vechi şi insalubru. N-am avut cînd să-mi imaginez cum vor arăta aceste meleaguri peste cîţiva ani, cînd infecţia din faţa mea va fi înlocuită de imobile ultramoderne cu sute de apartamente. Ghidul nostru s-a oprit în faţa unei uşi fără prag inferior şi, scoţînd o cheiţă din buzunar, a deschis lacătul prins de două belciuge.

Deschiderea uşii a fost urmată de o miasmă de aer stătut şi de rachiu trezit. Cînd m-am strecurat înăuntru, deşi nu sînt prea înalt, am fost suficient de prudent pentru

a mă apleca bine. Nu de alta, dar n-aveam chef să pipăi cu fruntea pragul superior al uşii. Dan, după ce-a privit interiorul locuinţei din uşă, a rămas afară, în curte. L-am înţeles şi nu i-am luat-o în nume de rău. Nu l-a ispitit ideea de a intra într-o casă unde, datorită cotei plafonului, ar fi trebuit să-şi îndoaie şira spinării, ca la „lapte gros", jocul adolescenţilor.

— Arată-ne factura, te rog — i-am spus, grăbit să ajung iar în curte, la aer.

L-am urmărit cum cotrobăie prin harababura de obiecte neîngrijite şi murdare. L-am urmărit destul de greu, deoarece singura sursă de lumină provenea de la uşa lăsată deschisă.

Un sfert de oră mai tîrziu, cînd Gavrilă începuse să-mi zîmbească semnificativ, a scos dintr-un cotlon cîteva hîrtii şi s-a apropiat de mine :

— Cred că astea-s — îmi spuse, întinzîndu-mi-le.

Le-am luat şi le-am examinat. Apoi m-am adresat lui Gavrilă :

— E în regulă. Puteţi să-i daţi butelia înapoi.

— Să trăiţi, tovarăşu... Să vă dea Dumnezeu şi Maica Precistă noroc şi...

— Dacă te prind că mai încerci s-o vinzi, te arestez pentru speculă ! E clar ? — l-am avertizat pe un ton cît mai oficial posibil, adică cu asprime.

În timp ce mă extrăgeam din încăpere, a invocat cîţiva sfinţi drept chezăşie a bunelor şi onestelor sale intenţii. Cînd mi-am luat la revedere de la el, l-am lăsat să creadă că ne-a convins. Dar nu reuşise.

Am ieşit din curte resemnaţi şi abătuţi. Adică aşa cum le stă bine unor anchetatori cînd constată că o urmă, deosebit de promiţătoare se dovedeşte a fi tot atît de imaterială precum e şi fata morgana.

În clipa cînd întindeam mîna spre portiera maşinii, l-am zărit pe locotenentul Cernea, asistentul lui Gavrilă, zorind spre noi. Era însoţit de un bărbat subţirel, între două vîrste, îmbrăcat cu o haină de piele.

Ne-am oprit şi i-am aşteptat să se apropie.

— Dînsul este tovarăşul Ciuraru, vecinul victimei Patraulea — mi-l recomandă locotenentul.

Am dat mîna cu noul-venit şi m-am uitat întrebător spre Cernea.

— Tovarășul spune că ieri dimineață, pe la ora zece, cînd pleca să-și facă unele cumpărături, a văzut un bărbat bătînd la ușa victimei. Iar jumătate de oră mai tîrziu, cînd s-a înapoiat acasă, l-a văzut discutînd cu bătrîna, lîngă poarta casei.

— L-ați mai văzut vreodată vizitînd-o pe Gina Patraulea ? — l-am întrebat pe martor.

— Nu, da' îl știu din vedere. L-am mai văzut prin cartier. Ba chiar aș putea indica și casa în care l-am văzut intrînd o dată.

— Puteți să ni-l descrieți ? — spuse Gavrilă.

— Da — ne asigură el, și-i dădu semnalmentele.

Reușise să descrie atît de bine persoana la care se referea, încît adăugarea amănuntului că respectivul e îmbrăcat cu o pufoaică nici nu mai era necesară.

M-am răsucit pe călcîie, am intrat în curte și din cîțiva pași eram din nou în fața „apartamentului" pe care abia-l părăsisem.

Cînd am deschis ușa, l-am văzut stînd pe o laviță și ținînd la gură, în chip de trompetă, o sticlă de țuică. Am rămas în prag pînă a ajuns lîngă mine și martorul.

— El este ! — m-a asigurat vecinul victimei.

— Lasă sticla și hai cu noi ! — i-am spus „trompetistului".

*
* *

Nici n-am intrat bine în biroul lui Gavrilă și m-am și dat la invitatul nostru :

— Zi-i repede totul !

— Ce să zic, tovarășu ? Că-s nevinovat... Ce, nu-i botelia mea ? Am și actu că-i a mea...

— De ce ai mințit ? — interveni Dan.

— De ce ai spus că n-o cunoști pe Gina Patraulea ? — îi ținu isonul și Gavrilă.

— Păi, să vedeți că... — îngăimă bănuitul.

— Hai, spune totul ! De ce ai omorît-o ? — i-am scurtat-o, cu asprime.

— Io am omorît-o ? ! Io n-am omorît pă nimeni ! Zău, martoră mi-e Maica Precistă...

— Ai ucis-o ca să-i furi butelia ! — îl întrerupse Gavrilă.

— Maica Precistă...

— Termină cu sfinții ! Ce-ți bați joc de noi ? ! — se înfurie Dan.

După cum i se tulburaseră ochii și se foia pe scaun, mi-am spus că schimbătorul de viteze se află la punctul optim și a venit momentul să demarăm.

— De unde o cunoșteai pe victimă ? — l-am întrebat cu blîndețe, blîndețe care trebuia să-i spună că eu sînt băiat bun, nu căpcăun, ca Dan și Gavrilă.

M-a privit atît de recunoscător, încît n-am mai avut dubii că tactica noastră își atinsese scopul.

— Am cunoscut-o acu fo două săptămîni, la coadă... la pește.

— Și ?

— Ș-am intrat în discuții... Știți cum e la rînd ?

Am dat din cap atît aprobator, cît și încurajator.

— Din una-alta, aflarăm că stăm p-aproape... Ș-am mai discutat ce-am mai discutat, ș-am aflat că n-are botelie d-aragaz.

— Ți-a spus ea că n-are ?

— Nu. Da' mi-a spus că gătește pă lampă și după ce la pește să duce să ia și gaz, că nu mai avea...

— Deci, ai aflat că n-are butelie. Și ? — am întrebat, cu speranța că poate voi reuși să pricep unde vrea să ajungă.

— Dac-am văzut că n-are și-i pensionară — i-am zis că-i fac eu rost...

— Păi ce, mă ! Tu ești primar ? — nu se abținu Dan.

— Nu-s, da' știu cum merge trebile. Dacă ești sărac și faci jalba la primarele, primești botelie, pă trei sutare... P-ormă, dacă ești șmecher, umfli pă ea cîteva miare... Ce-i rău, așa, pă d-a moaca ? — mă consultă el, în timp ce, închizînd un ochi, îmi zîmbea cu complicitate.

— Și i-ai făcut rost ? — am cotit-o eu pe unde mă interesa.

— Păi, da' ce părere aveți ? ! Ce, Vasile-i prost ? Sigur c-am făcut-o c-o botelie.

— Cînd ?

— Ieri dimineață.

— Și ai ajutat-o s-o ducă acasă, nu ? — îl ispiti Gavrilă.

— Păi de ce s-o mai duc la ia, că io trebea s-o prăduiesc... C-așa-am aranjatără... Io-i duc p-ăia de la primare

ş-o tac lovele şi p-urmă-npărţim ciubucu' pă din două, lăutăreşte.

— Aha ! Acum pricep — l-am anunţat eu, persuasiv. Deci azi-noapte te-ai dus la ea pentru a pune la cale ultimele amănunte legate de vînzarea buteliei ?

— Păi, dă ce să mă mai duc, dacă pîn-azi, cînd trebea să umflu lovelele, n-aveam treabă cu ea ?

— Vrei să spui că n-ai fost la victimă azi-noapte, în jurul orei unsprezece ? — se răsti Dan.

— P-ochii mei că n-am fost, tovarăşu ! Ce era să caut — dacă io abia azi luam biştarii ?

— Deci susţii că ai văzut-o ultima oară ieri, înainte de amiază ? — întrebă zeflemitor Gavrilă.

— P-onoarea mea c-aşa-i. Să rămîn orfan dacă vă mint ! se jură, uitîndu-se spre plafon, probabil pentru a-l invita pe Cel-de-Sus să-i ateste spusele.

Cum cel invocat nu s-a grăbit să-i vină în ajutor, m-am decis s-o iau altfel :

— Ce-ai făcut ieri-noapte, între orele nouă şi unsprezece ?

— Am fost la bufetu „Oboru" cu cîţiva preteni...

— Numele lor ? — se precipită Gavrilă.

— Cînd te-ai dus şi cînd ai plecat de acolo ? — îl înghesui şi Dan, după ce „amicul" răspunse la întrebarea lui Gavrilă.

— M-am dus pă la fo şase ş-am stat pîn' s-a-nchis, adicătelea pîn' pă la fo doişpe...

— Admiţînd că lucrurile stau aşa după cum susţii, de ce n-ai recunoscut de la început că o cunoşteai pe victimă ?

— Păi, dac' tot aflasem a doua zi c-o mierlise, de ce să nu-mi rămînă mia toate lovelele ? mă consultă el, cu nevinovăţie.

Cîteva minute mai tîrziu, tipul cu pufoaică a fost expediat la arest. Mi-am privit ceasul. Mai erau cîteva minute pînă la zece seara şi mi-am amintit că din cauza învălmăşelii iar n-am mîncat nimic toată ziua.

Dan, care mi-a urmărit gestul, mi-a aruncat o privire rugătoare. Cînd a văzut că dau aprobator din cap, n-a mai aşteptat să mă răzgîndesc. S-a ridicat de pe scaun şi, înfigîndu-se lîngă cuier, a început să se îmbrace. Declarîndu-mă de acord cu iniţiativa lui, i-am urmat exemplul, fără nici o ezitare.

Mi-am îmbrăcat haina de piele și, în timp ce-mi strîngeam cordonul, l-am consultat pe Gavrilă.

— Cred că mîine o să fiți foarte ocupat. Așa-i ?

A dat amărît din cap și s-a ridicat pentru a ne conduce pînă la ușă.

Capitolul XVI

SÎNTEM CONCURAȚI

A doua zi dimineața, cum am ajuns la birou, am dat un telefon la Inspectoratul municipal și am cerut relații despre ceilalți trei negustori de butelii. Am aflat ceva care mi-a stîrnit interesul aproape tot atît de mult cît mi-l suscită și reclamele comerciale afișate pe geamurile tramvaielor. Se stabilise că obiectele scoase la mezat aparțineau celor care le ofereau. În rest, chestia de speculă, adică afaceri, pe care nu sînt profilat.

— Cum e ? — s-a interesat Dan, după ce am închis telefonul.

Am ridicat din umeri și a priceput. A priceput atît de bine încît s-a apucat imediat de treabă. A început să examineze cu atenție dispozitivele brichetei sale. Știind ce va urma și fiind un tip foarte milos, mi-am ridicat privirea spre plafon și am trecut la studierea petei gălbui ce-l decora. Încercam să ghicesc de pe care pistă va sări iepurele.

Tocmai eram pe cale să completez un buletin pronocriminal, de tipul cu două rezultate exacte, cînd s-a deschis ușa. Era subofițerul de la Evidența operativă ; acela pe care-l rugasem ieri să-mi facă o treabă.

— Ei, cum e ? — m-am precipitat. L-ați dibuit ?

— L-am, tovarășe căpitan — mă anunță el, arătîndu-mi satisfăcut un dosărel.

— Bravo ! Unde-i ? — i-am zîmbit și eu, mulțumit.

— La morgă — precizâ el, cu o indiferență profesională.

— Poftim ?! — spuse Dan, surprins, după ce, în prealabil, lăsase să-i cadă bricheta din mînă.

— A încercat să forțeze ușa unui autoturism, dar a avut ghinion. Stăpînul mașinii, care tocmai a ieșit să scoată niște murături din butoiul ce-l ținea pe balconul locuinței sale, l-a văzut cum își dădea silința să forțeze portiera cu ajutorul unui levier. Dîndu-și seama că pînă reușește să coboare cele cinci etaje care-l despărțeau de stradă, are toate șansele să apeleze la serviciile rubricii „Aflăm de la Miliție" din ziarul *Informația,* a încercat să-l sperie, strigînd de sus : „Hoțul ! Puneți mîna pe el !" Hoțul n-a mai avut cînd s-o facă pe invizibilul, deoarece un tînăr muncitor, care tocmai trecea pe acolo, auzind apelul și pricepînd despre ce-i vorba, s-a lansat în urmărirea pușlamalei. Jumătate de minut mai tîrziu, datorită grabei în care a traversat strada, și-a dat obștescul sfîrșit sub roțile unei autobasculante — își termină raportul subofițerul.

— Cînd s-a întîmplat treaba asta ? — am întrebat.

— Săptămîna trecută. Sîmbătă noaptea în jurul orei unsprezece.

M-am felicitat că nu mă apucasem să completez formularul cu pronosticuri. Dacă Emil Nicolau, fratele vecinei victimelor din strada Drobeta, trecuse în lumea celor drepți cu trei zile înainte de a se declanșa afacerea de care mă ocupam, însemna că e un tip fără haz. Un tip care nu merita cinstea de-a fi trecut pe lista bănuiților mei.

— Asta da alibi ! — admise și Dan, amărît.

Vestea pe care o primisem a dăunat atît de mult bunei mele dispoziții, încît m-am trezit mustrîndu-l pe subofițer :

— Nu-nțeleg ! De sîmbătă seara și pînă azi, vineri, n-ați găsit timpul necesar pentru a-i anunța familia ? Sînt convins că doctorița Nicolau nici acum n-a aflat de soarta fratelui ei — am adăugat, luîndu-l de martor pe Dan.

— Tovarășe căpitan, infractorul a avut asupra lui un buletin falsificat. Abia aseară, cînd ne-au parvenit impresiunile sale digitale, i-am stabilit adevărata identitate.

Cum băiatul n-avea nici o vină că cea mai promițătoare pistă mi se dusese pe apa sîmbetei, am revenit la sentimente mai bune și i-am mulțumit pentru informație. Oricum, tot era mai bine să nu mă mai gîndesc la ea, decît să urmăresc ca un năuc un mort.

Subofiţerul — probabil cunoscînd zicala : „Să nu stai la gura tunului şi-n ochii şefului !“ — ne-a salutat şi, arătîndu-ne spatele, a pornit grăbit spre uşa biroului. Dar n-a avut spor. În clipa cînd voia să treacă pragul, mi s-au încălzit lămpile şi l-am chemat înapoi :

— Un moment ! Am nevoie de lista obiectelor găsite asupra lui.

A revenit spre birou şi, după ce şi-a răsfoit dosarul, mi-a înmînat o filă dactilografiată.

Am parcurs inventarul de cîteva ori, dar fără să găsesc ce căutam.

— Cum e ? m-a întrebat Dan.

— În nici un fel. Nu apar înregistrate !

M-a privit atent cîteva clipe, apoi a comentat :

— Una peste alta, ne aflăm la fel ca la-nceput. Da' într-o variantă şi mai scîrboasă.

Am ridicat din umeri şi m-am adresat subofiţerului :

— Infractorul trebuia să aibă asupra lui nişte chei. Nişte chei care, presupunem, i-au permis accesul într-o casă unde s-a comis o dublă omucidere. Acum, după ce ne-am edificat asupra nevinovăţiei sale în cauza cercetată, aş vrea să ştiu de ce nu s-au găsit la el cheile respective ?

Mi-a urmărit atent spusele. După ce-am terminat, a început să studieze coperta dosărelului şi, gînditor, m-a consultat :

— Credeţi că s-a folosit de clasicul tertip al pungaşilor ?

— Asta-i singura explicaţie ! Fiind infractor vechi, a ştiut că prin legătura lui directă cu cazul cercetat va fi bănuit... şi a vîndut pontul altui derbedeu.

— Am înţeles, tovarăşe căpitan. Voi cere să i se depisteze toate relaţiile din ultimele două săptămîni.

— Eventual şi vechii săi camarazi de închisoare, dacă sînt în libertate — completă Dan.

Pe cînd subofiţerul ieşea din birou, a început să zbîrnîie soneria telefonului. Era doamna Elvira Popa, nepoata victimelor din strada Drobeta. Avea nevoie de cîteva cursuri universitare, pe care le lăsase în locuinţa rudelor ei. Ne-am înţeles să ne întîlnim în faţa casei respective la ora zece, adică peste o jumătate de oră.

După ce i-am spus cu cine am vorbit, Dan, continuînd să privească bricheta, a comentat :

— Șefu, știi ce cred eu... ?
— Ce ? — l-am încurajat.
— Că balul încă n-a început.
— Și cînd o să-nceapă ?
— Probabil, după ce vom depista relațiile pe care le-a avut pușlamaua de Emil Nicolau. Să vezi atunci alergătură și bătaie de cap...
— Ai vreo idee mai bună ?
— Nu, dar...
— Atunci să mergem ! Sîntem așteptați ! — i-am scurtat-o, nu pentru că n-ar fi avut dreptate, ci pentru că nouă, anchetatorilor, nu ni se lasă niciodată șansa de-a alege modul de urmărire a unui criminal. Trebuie să pornim de la orice, chiar și de la nimic. Un nimic care, de cele mai multe ori, ne conduce cu exactitate... exact nicăieri !

*
* *

Am fost atît de punctuali, încît am ajuns la întîlnire odată cu doamna Elvira Popa.

După ce-am intrat în camera situată vizavi de cea distrusă de incendiu, am rugat-o să se autoservească. Ceea ce a și făcut. Cîteva minute mai tîrziu, ținînd la subsuoară două manuale groase, trase la șapirograf, și-a pus mănușile și ne-a mulțumit pentru amabilitate.

— Doamnă Popa — am zis, urmărind-o cum își plimbă privirea prin cameră —, ne-ați putea spune cine au fost cunoștințele mai apropiate ale rudelor dumneavoastră ?
— Erau oameni retrași... Stăteau mai mult în casă...
— Poate vechi colegi, vecini sau rude — încercă s-o ajute Dan.

N-a avut spor. Martora, consecventă, a ridicat din umeri.

— Căutați ceva ? — am întrebat-o, văzînd că-și tot binoclează privirea prin încăpere.
— Mda... Aici, în cameră, se afla întotdeauna un aparat de radio cu tranzistori. Era un aparat „Regia", de buzunar, la care se atașaseră, la exterior, două baterii dreptunghiulare într-un étui, din piele, de culoare vernil...
— Probabil că l-or fi luat dincolo și a fost distrus de incendiu — sugeră Dan, arătînd cu capul spre camera unde fusese ucis Anton Predescu.

— Acolo avea un aparat mare, la rețea. Cel de care vă vorbesc era utilizat în exclusivitate în această cameră, cînd luau masa aici.

— Dacă o să-l găsim, vă vom anunța — i-am promis, posomorît.

Am condus-o pînă în vestibul și ne-am luat la revedere. A pornit spre ieșire, dar s-a răzgîndit. S-a întors cu fața spre noi, și a spus :

— Ah, era să uit ! Cînd am discutat ultima oară cu unchiul meu, mi-a spus că a angajat un detectiv...

— Poftim ? ! — a sărit Dan, uimit.

— Un detectiv particular — a repetat ea, crezînd că n-a fost înțeleasă.

— Pentru ce a avut nevoie de un astfel de detectiv — am întrebat interlocat.

— Ca s-o urmărească pe mătușa mea. Nu v-am spus că se credea înșelat ? — s-a mirat ea de perplexitatea noastră.

— Cine este acest detectiv ? — mi-am revenit eu din surpriză.

— Nu știu. Eu, crezînd că e o glumă, nu l-am întrebat, iar el n-a precizat.

— Nu vreți să încercați să ne redați, cît mai fidel posibil, discuția referitoare la detectivul despre care ne-ați vorbit ?

— Cînd a susținut că mătușa mea îl înșeală, l-am povățuit să apeleze la logică și să nu mai bată cîmpii. Atunci, mi-a replicat că, tocmai datorită logicii, a apelat, de vreo zece zile, la serviciile lui Mișu. Întrebîndu-l cine-i acest „Mișu", mi-a spus că este un detectiv angajat s-o urmărească pe mătușa mea. Iar cînd va avea dovada infidelității ei o va ucide și va da foc la casă... Nu i-am mai ascultat bazaconiile, deoarece m-a strigat mătușa mea din cealaltă cameră.

— Deci, Mannix a-nceput să facă prozeliți — a comentat Dan, ironic, cînd am rămas singuri. Cred că ar trebui să luăm măsuri împotriva lor, altfel, datorită concurenței, ne trezim muritori de foame.

— Rezervă-ți glumele pentru momente mai potrivite ! Trebuie neapărat să-l dibuim...

— Just ! Da' cum ?

— Dacă bătrînul n-a ieşit din casă de două săptămîni, cum crezi că l-a angajat pe „colegul nostru", detectivul particular ?

— Prin telefon, de exemplu. Mijloc utilizat şi pentru prezentarea rapoartelor...

— Lăsînd deoparte faptul că — din cîte-mi amintesc ! — în cartea de telefon nu figurează nici o agenţie de detectivi, cum i-o fi plătit onorariul şi cheltuielile ocazionate de această misiune ? Oare tot prin mijlocirea telefonului ?

— Nu. Cel mai probabil e că şi-a vizitat clientul acasă — spuse Dan, renunţînd să mai glumească.

— Întrucît nu există altă explicaţie, trebuie să reaudiem un martor. Să mergem !

*
* *

Madam Raiciu n-a manifestat nici un entuziasm cînd mi-a deschiş uşa locuinţei ei. Probabil că aportul ce-l avusesem la transferarea lui Titi Făt-Frumos, de la domiciliul „conjugal" în pensiunea statului n-a contribuit cine ştie ce la creşterea recunoştinţei sale faţă de mine. Dar, cum sînt foarte puţin susceptibil —, n-am pus prea mult la inimă felul în care mă mitralia cu privirea.

— Bună ziua, madam Raiciu — am zis, dovedindu-i astfel că nu sînt un tip ranchiunos.

— Ce, iar ai venit ? Nu-ţi ajunge ce-ai făcut ? Ardev-ar focu de balaori ! — mi-a urat dînsa, pe nerăsuflate, apoi, temîndu-se să nu mă ţină în curent, mi-a trîntit cu viteză uşa în nas. De fapt, nu chiar în nas, deoarece nu sînt debutant în meserie. Ştiind care va fi desertul la gentileţea ce mi-a adresat, mi-am strecurat bombeul ghetei între canaturile uşii. Am împins uşa, fără să remarc că şi ea făcea cam acelaşi lucru, de partea cealaltă, şi am intrat.

— Îmbracă-te ! Am venit să te arestăm ! — am anunţat-o.

De spaimă, a început să tremure şi i s-au rotunjit ochii.

— Da' ce-am făcut, tovarăşu şef ?... Cu mine ce-aveţi ? — a îngăimat ea, brusc slugarnică.

— Ai găzduit un hoţ şi asta se pedepseşte cu închisoare ! Ce, n-ai ştiut ? — mă sprijini Dan.

— Maică, măiculiţă, da' ce, io am ştiut ? Vai de păcatele mele !... Io-s femeie cinstită !...

— Femeie cinstită ? ! Hai să fim serioşi !

— Să moară mama dacă...

— Ssst ! Pe mine să nu mă iei la ghioc, că nu ţine ! Ce, n-aţi risipit împreună banii proveniţi din sustragerile de tranzistori ? Ai să-nfunzi puşcăria !

— Tovarăşu, să-mi sară ochii dac-am ştiut că banii-s nemunciţi ! Zău, asta mi-e crucea... — spuse ea, plimbîndu-şi grăbită mîna pe verticala şi orizontala pieptului.

Văzînd că Dan rămîne nepăsător şi rece la convingătoarea ei demonstraţie de onestitate, am considerat că a venit momentul să intervin :

— Poate că n-o fi ştiut, tovarăşe locotenent...

— Aş ! aruncă Dan, dispreţuitor. Toate gazdele de hoţi susţin că n-au ştiut pe cine ascund...

Madam Raiciu, plimbîndu-şi ochii de la mine la Dan, realiză că ar putea transforma şovăiala mea într-o susţinere a nevinovăţiei sale şi mă şarjă :

— Acu să mă ardă focu dac-am ştiut ce-nvîrteşte ! Lovi-l-ar damblaua de bagabond !... Ce, dacă ştiam, nu veneam să vă zic ?... Ce, eram proastă să las baragladina aia de ţigan să mă compromeţă ? De ce să stau io la pîrnaie pă nevinovate ?...

— Vorbe goale, tovarăşe căpitan. Ne pierdem timpul de pomană. S-o luăm şi să mergem ! — se arătă Dan nemulţumit de ezitarea mea.

— Nu mint, zău ! Maica Precistă mi-e martoră că...

— Să mergem, tovarăşe căpitan ! — insistă intransigentul meu colaborator.

— Nu. Să nu ne pripim. Să-i mai dăm o şansă — am decis eu, care mă aflam pe postul bunătăţii personificate. Să-i mai punem cîteva întrebări, de control, şi dacă răspunde cinstit...

— Vă spun tot ce doriţi ! — mă întrerupse ea, probabil de teamă să nu mă răzgîndesc. Întrebaţi-mă ş-o să vedeţi că-s cinstită... Numa-ntrebaţi-mă ş-o să vedeţi — mă rugă ea.

Cum niciodată n-am putut rezista la insistenţele unei femei, i-am cedat :

— Bine, madam Raiciu. Pentru început, vă rog să-mi spuneți cine sînt persoanele care frecventau familia Predescu.

— Afar' de coana Elvira, de le i-e nepoată, nu primeau mosafiri.

— Vedeți, tovarășe căpitan, ne pierdem timpul. Nu vrea să ne ajute — pistonă Dan.

— Ba da ! Pă ochii mei că vreau. Da' dac' n-am văz't, de ce să mint ? N-am văz't mosafiri și pace... Zău că n-am văz't ! — strigă ea, desperată că nu ne poate convinge, ceea ce, după afirmația mea inițială, i-ar fi atras pedeapsa cu închisoarea.

În ce mă privește, deși nu mă îndoiam de sinceritatea ei, nu-mi venea să cred că o familie poate trăi atît de retras. Deși admiteam că vizitele musafirilor se fac, de obicei, după-amiază, cînd femeia de serviciu nu se mai afla în casa victimelor, nu se putea să nu fi existat și situații de excepție. Și totuși... ?

— Poate c-au primit mosafiri-n alte zile... Că eu mergeam acolo numa de două ori pe săptămînă — adăugă ea deznădăjduită.

— Bine ! Să admitem că n-au primit musafiri. Dar alte persoane trebuie să-i fi vizitat ! Doar nu trăiau pe o insulă — se înfurie Dan, nu pe ea, ci pe situația paradoxală ce ni se oferea.

— Ba d-ăștia veneau ! — se înveseli ea. Da' nu stăteau...

— Cine erau aceștia ? — m-am interesat.

— Păi cin' să fie ? Mai dă la apă, mai dă la lumină, mai funu de meșterea cevașilea pîn casă...

— Ce persoane, din această categorie, i-au vizitat pe stăpînii dumitale în ultima săptămînă ?

— Păi o fost unu să repare telefonu, că să dăranjase... A mai fost și-un cerșetor, da' l-am gonit io... O mai fost și domnu Mihai...

— Cine e acest domn Mihai ? — se grăbi Dan să afle.

— E un vecin d-al dînșilor, de-l chema să dreagă cîte ceva ce să strica...

— Mihai și mai cum ?

— Eu numa atît-îl știu...

— Cînd i-a vizitat acest vecin ultima oară ?

— Eu știu ? Să tot fie fo trei-patru săptămîni dă cînd nu l-am mai văz't venind. Da' am fost eu pă la dînsu...

— Cu ce ocazie ?

— M-a trimis cocoana să-i zic să vină să le repare patu, că se rupsese o scîndură... Deh, mobelă veche...

— Şi l-a reparat ?

— Nu ştiu. Eu numa i-am zis să vină, da' el a zis că nu poate decît mai pă-nserat, că-i ocupat.

— Cînd s-a întîmplat asta ?

— Păi, să tot fi fost vinerea ce a trecut...

— Unde locuieşte acest vecin ? — o întrerupse Dan.

După ce ne explică poziţia casei şi ne descrise cum arăta persoana respectivă, am invitat-o să ne mai vorbească şi de alţi vizitatori. Dar, spunînd că nu-şi mai aminteşte, s-a abţinut să ne completeze lista.

Considerînd că am fiert-o suficient, i-am povestit că dacă îşi va aminti şi de vizita altor persoane, să se grăbească să mă anunţe, deoarece hotărîrea noastră de a nu o pune sub acuzare pentru tăinuirea lui Titi Făt-Frumos depindea numai de sprijinul ce ni-l acordă.

După asigurările şi ploconelile oferite, aş fi putut trage concluzia că ura şi adversitatea ce ni le arătase la venire au fost numai aparente. În realitate, dînsa fiind animată de cele mai distinse sentimente la adresa noastră.

Capitolul XVII

DOMNUL MIHAI

Vartunian a intrat pe strada Drobeta şi a oprit maşina în faţa casei răvăşite de incendiu. Am coborît şi am privit în stînga acesteia. Am văzut terenul viran şi, vreo cincisprezece metri mai departe, o clădire cu parter înalt. Străjuia colţul străzii pe care ne aflam cu cel al străzii Mihail Eminescu. Cînd am ajuns la intersecţia străzilor, am privit grilajul metalic şi casa cu tencuiala coşcovită din spatele acestuia. După arhitectură şi decorare, cu diverşi îngeri şi sfinţi, reprezenta prototipul caselor boie-

rești de la începutul secolului. Acum însă, datorită imobilelor moderne cu multe etaje ce-o împresurau, părea atît de desuetă, încît nu mi-a fost greu să mi-o imaginez sub buldozerul sistematizării orașului.

Cînd am deschis poarta și am intrat în curte, am dat cu ochii peste o cușcă de cîine din adăpostul căreia o corcitură, lăsînd să i se vadă numai capul sprijinit de labe, mă privea indiferentă. Prima-mi reacție a fost să mă evacuez de cealaltă parte a porții. Nu mi-am mai realizat însă intenția. Potaia, depășindu-și apatia, îmi aruncă o privire îngrozită și, scoțînd un scîncet, dispăru spre fundul cuștii. Considerînd că, spre deosebire de boxerul întîlnit deunăzi, de data asta am de-a face cu un veritabil cîine blînd, nu i-am mai acordat atenție.

În partea stîngă se afla o scară lată din ciment, cu șapte-opt trepte, care conducea spre o intrare aureolată de montura metalică a unui vitraliu văduvit de majoritatea ochiurilor de sticlă colorată.

Cum amănuntele furnizate de madam Raiciu fuseseră destul de explicite, n-am urcat scara, ci am pornit spre partea dreaptă a acesteia. M-am oprit în fața unei uși modeste, situată la nivelul solului, și am apăsat pe clanță. Nu era încuiată. I-am trecut pragul și am pătruns într-un culoar care se forma de-a lungul fațadei imobilului. Pe peretele din stînga se aflau două ferestre și în spatele lor se vedea partea superioară a grilajului metalic de la stradă. Pe partea dreaptă erau mai multe uși. Cînd am ajuns în fața celei de-a doua, mi-am frînt elanul și am bătut într-unul din cele două ochiuri de geam ale ușii. Mai întîi, am crezut că demersul meu nu va avea urmări, apoi am avut impresia că perdeluța de pe cealaltă parte a ușii s-a mișcat. Dar nu sînt sigur. Mișcarea ce i-am atribuit-o fusese ceva mai puțin decît imperceptibilă. Vream să mai ciocănesc o dată, pentru a fi sigur că nu-i nimeni acasă, dar nu mi s-a mai dat răgaz. Un zgomot, asemănător celui produs de două lemne lovite între ele, m-a asigurat că n-am să rămîn fără o conversație cu locatarul apartamentului. A urmat sunetul metalic provocat de răsucirea cheii în broască și, după deschiderea ușii, am văzut persoana descrisă de madam Raiciu. Sub cozorocul unei caschete de ceferist, o pereche de ochi vioi și negri mă iscodeau întrebători.

— Bună ziua. Am dori să discutăm cu domnul Mihai — am zis, în timp ce îl examinam. Avea tenul tuciuriu, fața prelungă și un nas mare sub care se adăpostea o mustață neagră și mică, croită à la Hitler.

După ce m-a asigurat că se numește Mihai Stoian, iar eu, în replică, i-am povestit cu ce mă ocup și ce aștept de la el, ne-a poftit să intrăm în locuința sa. Cum, odată cu deschiderea ușii, am fost învăluiți de un aer plăcut, cald, n-am ezitat să-i urmez invitația. Nu de alta, dar un pic de decongelare nu putea să ne strice.

În timp ce-mi scoteam haina de piele, mi-am aruncat o privire prin încăpere. Era o cameră de zi, mobilată cu o garnitură de serie, ieftină. Peste tot domneau ordinea și curățenia. Lîngă o sobă de teracotă, unde duduia un injector de gaz metan, o ușă deschisă mă lăsă să văd o masă de bucătărie și o mașină de gătit pe care fierbea o oală. După mirosul ce-l degaja fiertura, cred că se punea la cale fabricarea unei ciorbe de burtă.

Atît masa cît și scaunele pe care fuseserăm invitați să luăm loc erau acoperite cu un material de velur, de culoarea azurului.

— Domnule Stoian — am început —, presupun că ați aflat despre drama consumată în locuința familiei Predescu, vecinii dumneavoastră ?

— Cum să nu fi aflat, cînd tot cartierul vorbește numai despre această treabă ? — mă întrerupse el, strîngîndu-și buzele într-un gest de amărăciune. Și dacă ați ști ce oameni cumsecade erau...

— I-ați cunoscut bine ?

— Desigur. Doară sîntem vecini de ani de zile.

— Relațiile de vecinătate pot fi de mai multe feluri : de ignorare, de adversitate, de bună ziua sau de amiciție. Dumneavoastră în ce raporturi vă aflați ?

— Cred că de prietenie — ezită el. Știți, din cînd în cînd mă invitau la ei acasă să le fac unele mici reparații... Ceea ce înseamnă că eram preteni...

Întrucît nu mă simțeam obligat să stabilesc relația exactă dintre interlocutor și victime, am întrebat :

— Cînd ați fost ultima oară în locuința victimelor ?

— Dacă astăzi e sîmbătă... — spuse el, ridicîndu-și meditativ privirea spre plafon. Săptămîna trecută... Da,

acuși știu ! În dimineața aia mi-a adus poștașu pensia. Era într-o vineri.

— La ce oră ? — se interesă Dan, fără să-și ridice nasul din notes.

— Eu știu ? În orice caz, era pe-nserate. Deci trebuie să fi fost între orele șase și șapte. Mă rugase femeia lor să vin să le dreg un pat.

— L-ați reparat ?

— Nu. Căci trebuia cumpărată o scîndură, pentru a o înlocui pe cea ruptă. Și apoi nici nu mă simțeam în stare să mă ocup de-o astfel de treabă. Știți, sînt bolnav de spondiloză. Dealtfel, din această cauză am fost și pensionat. În ziua-n care mă chemaseră la ei mă aflam în plină criză. Le-am zis și au fost de acord să amînăm reparația pentru săptămîna asta. Din păcate, nici pînă azi n-am ieșit din criză — zise el, amărît.

— Într-adevăr, neplăcută treabă — am spus privindu-l compătimitor. Trebuie să fie al naibii de dezagreabil ca un om în plină vigoare să fie doborît de o astfel de maladie. Ați lucrat la C.F.R. ? — am întrebat, privindu-i cascheta pe care continua s-o poarte pe cap.

— Da. Am fost impiegat la calea ferată a cefereului ș-am ieșit cu o pensie destul de bunișoară. Primesc aproape o mie de lei pe lună, plus trei sutari soția mea, ca însoțitor.

— Soția lucrează undeva sau se ocupă numai de dumneavoastră ?

— Are servici. E funționară la Uzina de apă. Nu mă plîng, din punct de vedere material sînt asigurat. De nu m-ar chinui pacostea asta de dambla atît de des... — completă el, oftînd și crispîndu-și colțul buzelor.

Mi-am clătinat capul cu compasiune și, considerînd că am divagat destul, am întrebat :

— Vineri, cînd ați fost la familia Predescu, ați zăbovit mult ?

— Nu mai mult decît mi-a trebuit pentru a vedea despre ce-i vorba și a stabili că-i voi vizita săptămîna viitoare, adică asta... Da' n-am mai avut cînd să-mi țin promisiunea...

— Cînd i-ați vizitat, mai era cineva la ei ?

— Nu. Erau numai dînșii.

— În vizitele precedente ați mai întîlnit și alte persoane ?

— Nu. Exceptînd femeia lor de servici, n-am găsit pe nimeni la ei în casă. Trăiau foarte retraşi.

— După părerea dumneavoastră, cei doi soţi se înţelegeau bine ?

— Bineînţeles — se miră martorul. Oare faptu că trăiau atît de izolat n-arată că se împăcau bine ?

— Cum aţi aflat de nenorocirea consumată în casa familiei Predescu ? — se interesă Dan.

— Am fost trezit din somn de sirenele pompierilor. Cînd m-am dus să văz ce s-a-ntîmplat, am aflat că doamna Predescu a fost găsită axfisiată în podul casei. Mai p-ormă, mi s-a spus că şi omu ei a murit ars de viu.

— După părerea dumneavoastră, cum credeţi că a izbucnit incendiul ?

— Ca de obicei în astfel de treburi... — a zis el, vădit surprins de stupiditatea întrebării. În timp ce dormeau, a căzut vreun tăciune din teracotă şi-a aprins covoru... şi aşa mai departe.

— Pentru femeie explicaţia nu-i valabilă. A fost găsită departe de foc, în podul casei — îl zgîndări Dan.

— Atunci zic că, trezindu-se în mijlocu focului, s-a zăpăcit şi, în loc să iasă-n stradă, a urcat spre pod, unde a fost ajunsă de fum şi axfisiată — spuse el, atotştiutor.

N-am simţit nevoia să-i spun că situaţia, din păcate, e diferită de cum o vede el.

— Vorbeaţi des la telefon cu domnul Predescu ? — am întrebat pe neaşteptate.

— La telefon ? ! — a zis el, mirat. N-am vorbit niciodată la telefon. Cînd aveau nevoie de mine trimetea femeia de servici.

Deci, admiţînd că domnul Mihai era una şi aceeaşi persoană cu „detectivul" Mişu, trebuia s-o iau altfel. Dar cum ? Dacă el nu vrea să recunoască, n-aveam nici un suport pentru a-l determina să admită ce nu-i convenea. Deosebit de faptul că numele „detectivului" era un diminutiv al lui Mihai, nimic nu mă îndreptăţea să stabilesc o legătură între persoana ce o căutam şi interlocutor.

Dan, mai practic, în loc să-şi bată capul în căutarea unor stratageme savante, trecu la metoda clasică :

— Domnule Stoian, am să vă rog să-mi spuneţi cum v-aţi petrecut timpul luni seara ?

— Luni ?... Aha, da ! Îmi amintesc foarte bine ce-am făcut — spuse el, după ce, gînditor, privi cîteva clipe

lampa din plafon. Luni a fost ziua lui Vasilică, băiatu-miu. A împlinit şase ani şi i-am sărbătorit onomastica zilei de naştere. În acest scop am alergat toată ziua după cumpărături. Cînd am ajuns acasă se făcuse deja ora patru după-amiaza şi, obosit, m-am culcat. Cînd m-am trezit, era seară. Un sfert de oră mai tîrziu, adică pe la ora şapte, au început să sosească mosafirii şi pînă la miezul nopţii, cînd s-a spart cheful, ne-am — ca să zic aşa — beţivit un pic.

— Aţi avut mulţi invitaţi ? — m-am interesat eu.

A apelat la computerul mîinii stîngi şi, programînd dispozitivul prin apăsarea primelor două clape cu indexul mîinii drepte, a început enumerarea :

— Doi, naşii lui Vasilică... Trei, doamna Radu, vecina noastră. Patru, soţia mea... Cinci, Vasilică. Deci, cu mine, am fost şase persoane — ne asigură el, satisfăcut de infailibilitatea metodei sale ştiinţifice.

— Cum se numesc şi unde locuiesc naşii lui Vasilică ? — se interesă Dan.

— Vera şi Aurică Ghiţă. Locuiesc pe strada Maica Domnului la numărul 112.

— Iar vecina ? — insistă Dan.

— Se numeşte Tanţa Radu şi locuieşte aici — spuse el, arătînd spre unul din pereţii încăperii unde ne aflam.

În timp ce Dan îşi nota răspunsurile martorului, eu, plecînd de la principiul că funcţia creează organul, îmi plimbam colimatorul prin cameră. După ce mi-am trimis privirea prin uşa deschisă a bucătăriei, spre oala în care fierbea ciorba de burtă, mi-am retras-o cu intenţia de a-mi continua activitatea de far maritim. Dar nu pentru mult timp. Am remarcat un amănunt care mi-a stîrnit curiozitatea. Cum niciodată n-am fost capabil să rezist imboldurilor de a-mi satisface acest sentiment, prin excelenţă omenesc, nici de astă dată n-am fost mai breaz.

M-am mai uitat o dată la arzătorul de gaz metan de la soba de teracotă, apoi m-am ridicat de pe scaun şi, chipurile pentru a-mi dezmorţi picioarele, am început să mă plimb prin cameră. Nu ştiu cum s-a făcut, dar promenada mea m-a condus tocmai în bucătărie. Am admirat cîteva clipe muşamaua care acoperea masa de bucătărie pînă la jumătatea picioarelor acesteia, ca o midi-jupe.

Florile roşii, pictate pe un fond vernil, îi dădeau un aspect atît de elegant şi de distins — ca să nu spun sexy ! — încît n-am mai putut să mă opun ispititoarei ispite. M-am aplecat şi i-am ridicat poala peste tablieră. Cred că nici cel mai nerăbdător mire n-ar fi putut să-mi egaleze operativitatea. Ba mai mult, pentru a-mi menţine avantajul realizat faţă de mirii mapamondului, nici n-am mai insistat asupra a ceea ce se afla între picioarele dezgolite ale mesei. Satisfăcut pe deplin, m-am răsucit pe călcîie şi am revenit de unde plecasem.

Am aşteptat ca Dan să-şi noteze ultimele date ale depoziţiei martorului. Cînd a terminat, am întrebat cu cea mai candidă candoare :

— Domnule Stoian, ce întrebuinţare daţi buteliei de aragaz de sub masa din bucătărie, dacă aveţi racord de gaz metan ?

Dan, după ce m-a fotografiat o clipă cu azurul ochilor săi, şi-a adunat picioarele de sub masă şi, însoţindu-le, a ajuns la locul de unde venisem eu. L-am văzut cum, nerăbdător, îşi răsfoieşte notesul şi nu i-am mai acordat atenţie. Ştiam că nu-i investigator stagiar.

Martorul m-a privit un moment surprins, apoi, zîmbind, mi-a spus ;

— De fapt, nici una. M-am folosit de ea pînă acum vreo doi ani, cînd am introdus şi noi instalaţie de gaze.

— Cum de aţi rezistat tentaţiei de a lua un preţ bun pe ea ? — am întrebat, deşi replica lui mă cam indispusese.

— Prin sprijinul nevesti-mii. De n-ar fi fost opoziţia ei, de mult aş fi vîndut-o — spuse el, cu regret.

Am tăcut şi, pentru a trage de timp, am dat aprobator din cap. Mi se părea că examinarea la care supunea Dan butelia n-o să se mai termine niciodată. O scosese de sub masă şi, stînd aplecat deasupra ei, îşi plimba privirea de la obiect la notesul lui şi viceversa. Tocmai mă întrebam dacă n-ar trebui să-i aduc un binoclu, cînd — în sfîrşit ! — îşi aduse aminte că aştept să-mi spună pe unde am de înotat. A revenit în încăpere şi mi-a zîmbit cu satisfacţie. Mesajul lui a schimbat brusc fragila mea dispoziţie. Mi-am înăbuşit un oftat de satisfacţie şi, în timp ce simţeam optimismul săltînd spre zenit, am privit spre vizaviul meu.

— Domnule Stoian, constat că depoziţia dumneavoastră este nesinceră.

— Nu înțeleg ce vreți să spuneți ? — se arătă el surprins.

— De unde aveți butelia ?

— Nu v-am spus că... ?

— Vreau adevărul !

— Păi asta v-am și spus ? — replică el, cu un aer în care contopise doze egale de mirare și ofensare.

— Butelia găsită la dumneavoastră a aparținut familiei Predescu și a dispărut din locuința acesteia după provocarea dezastrului !

— Glumiți probabil ? — mă consultă el, mirat.

— Aștept să vă explicați ! — l-am anunțat, pe un ton ce trebuia să-l asigure de contrariul.

— Tovarășu căpitan — începu el, cu fața împurpurată de enervare —, vă rog să nu mă jigniți ! Eu sînt un cetățean onest și n-admit o astfel de acuzație ! Ce, vreți să spuneți, că butelia-i de furat ? !

— Exact ! — intră pe fir Dan.

— Fii serios, tovarășu ! — îl repezi audiatul. De unde pînă unde rezultă că această butelie a aparținut vecinilor mei ? ! Ce, scrie pă ea numele familiei Predescu ? ! Toate buteliile sînt la fel — ne asigură el, cu aplomb.

— Ia vino-ncoace ! — se încinse Dan.

Martorul, devenit suspect, îl urmă trîndu-se în cîrje. Cînd ajunseră lîngă butelie, Dan începu să citeze semnalmentele furnizate de nepoata victimelor și să le indice pe obiectul respectiv.

— Poate e o coincidență... — îngăimă abătut Stoian, după ce Dan își termină repertoriul.

— Nu-i nici o coincidență ! Spune adevărul ! De ce și cum ți-ai ucis vecinii ?

Deși, ținînd seama de infirmitatea suspectului, era exclusă acuzația ce i-o aducea Dan, i-am admirat metoda. Chiar dacă nu putuse participa la uciderea bătrînilor, un amestec tot avea. Nu exista nici un dubiu în această direcție.

— Hai, spune repede adevărul ! — i-am cerut, cînd am ajuns lîngă el.

— Da' v-am spus... E doar o coincidență... — bîigui el.

— Îmbracă-te ! Vom continua discuția în altă parte ! — am decis eu.

Capitolul XVIII

DOMNUL NELU

Cînd am intrat în biroul locotenentului Tănăsache, eram sigur că noua mea achiziţie o să-l dea gata. Dar m-am înşelat. Tot ce l-a mirat pe colaboratorul meu a fost faptul că am intrat odată în birou. În rest, însoţitorul nostru nu-i era deloc necunoscut.

— Ei, domnule Stoian, v-aţi hotărît să recunoaşteţi fapta ce vi se impută ? — a zis, în timp ce s-a ridicat de pe scaun şi ne-a zîmbit.

— Nu, bineînţeles ! Cum pot să admit o învinuire gratuită ? — replică lezat însoţitorul nostru.

— Am crezut că răgazul pe care vi l-am lăsat v-a fost de folos — spuse locotenentul, încruntîndu-se şi ridicînd din umeri. În orice caz, aşteptaţi afară pînă vă chem. Acum sînt ocupat cu tovarăşii.

Dan m-a privit cu ochii rotunzi, iar eu, nemulţumit de indiferenţa ce-o arăta Tănăsache vînatului nostru, am protestat :

— Domnul Stoian este invitatul nostru, şi am dori să continuăm o discuţie începută la dînsul acasă.

Abia după ce mi-am expus opinia s-a mirat. S-a mirat atît de mult, încît a uitat să-şi mai închidă gura. Temîndu-mă să nu se aleagă cu o amigdalită, am ocupat cele trei scaune din jurul biroului său şi i-am povestit în cîteva cuvinte despre ce este vorba în propoziţiune.

— Bravo, domnule Stoian ! — a exclamat locotenentul, cînd am tăcut. Deci, te ocupi şi cu astfel de treburi ?

— S-ar părea că vă cunoaşteţi bine ? — a constatat Dan.

— E firesc, doar ne este client vechi.

— Adică ?

— Are cinci condamnări penale. Iar în prezent i-o pregătesc pe a şasea.

După felul în care mi-am plimbat ochii de la el la Stoian, a priceput că e invitat să n-o facă pe discretul.

— Ultima condamnare, de acum şase ani, a fost pentru falsificarea unui buletin pronoexpres ; operaţie care trebuia să-i aducă un premiu de vreo 30 000 lei... dar i-a

adus doi ani de închisoare. Din păcate, n-a învățat nimic din această condamnare. În urmă cu o săptămînă, am primit de la întreprinderea loto-pronosport o reclamație și un buletin loto falsificat, de dumnealui, pentru un premiu de 400 de lei. Probabil, urmare a experienței cîștigate, și-o fi spus că buletinele pentru premii mici nu sînt verificate. Însă n-a ghicit-o...

— V-am spus că nu eu l-am falsificat — protestă Stoian. L-am cumpărat, din fața unei agenții, de la un necunoscut, care, arătîndu-mi-l, mi-a spus că trebuie să plece-n provincie și n-are timp să încaseze premiul. M-am oferit să-l preiau eu. I-am dat 200 de lei pe el. Asta a fost totu. De unde puteam să știu eu că-i falsificat ?

— Ca să vedeți cum poate să cadă pacostea pe capul unui om nevinovat... Și fără experiență... ca domnul Stoian — îl ironiză locotenentul Tănăsache.

— Domnule Stoian, eu aș propune să revenim la oițele noastre — am zis. Vreau să știu care-i adevărata proveniență a buteliei găsite la dumneavoastră acasă.

— Nu v-am spus că...

— Fără basme ! — îl repezi Dan.

— Vă rog să mă credeți că...

— Hai, repede, adevărul ! — se răsti și Tănăsache.

— Așteptăm ! Dar n-avem timp de pierdut ! — le-am ținut și eu isonul.

— Bine. Am să vă spun — se decise el, parcă resemnat. Am cumpărat-o acum trei zile, adică miercuri, de la o cunoștință de-a mea. I-am dat două mii de lei pe ea și speram să cîștig diferența pînă la 4000 de lei. Dîndu-mi seama, după prețul cu care-mi fusese vîndută, că-i de furat, n-am vrut să mă acuzați de complicitate...

— Cine-i persoana care ți-a vîndut-o ? — întrebă Dan, deschizîndu-și notesul.

— Nu știu cum îl cheamă...

— Iar începi ? — îl consultă Tănăsache.

— Noi îi spunem Nelu — se decise, în sfîrșit, dînsul.

— Care „noi" ? — am întrebat.

— Păi noi, clienții bufetului „Cisnădie".

— Pe unde vine acest bufet ? — a întrebat Dan.

— Lîngă Tunari, pe strada Mihail Eminescu — ne spuse Tănăsache.

— Vine des la acest bufet ? — s-a informat Dan.

— Da. E zilnic în local.

— Cum arată acest domnu Nelu ? Daţi-ne semnalmentele lui — am zis.

După ce Dan şi-a notat datele cerute, mi-am privit ceasul. Era ora opt seara.

— Cu mine cum rămîne ? — a vrut să ştie Stoian.

— Rămîne că veţi rămîne-n arestul secţiei — l-am înştiinţat.

— De ce ? ! Pentru că am cumpărat o butelie de proveniență dubioasă ? N-aveţi decît s-o confiscaţi... şi gata ! Nu m-a reclamat nimeni, aşa că n-aveţi dreptul să mă reţineţi ! s-a supărat dumnealui.

— Vă reţinem pentru fals şi uz de fals, ca urmare a reclamaţiei întreprinderii Loto-pronosport.

— Fiind vorba de un prejudiciu sub 500 de lei, pot fi judecat şi în libertate...

— Numai anchetatorul hotărăşte modul de desfăşurare al procesului penal. Dealtfel, culpa sub care vă reţinem e provizorie. Definitivarea acuzaţiei va fi făcută după ce ne vom lămuri complet asupra gradului în care sînteţi implicat în drama consumată pe strada Drobeta.

Nu cred să-i fi convenit hotărîrea mea. Numai aşa îmi explic vehemenţa protestelor sale cînd l-a luat în primire subofiţerul chemat de Tănăsache.

— Tovarăşe locotenent — am zis, după ce am rămas singuri —, afară, pe culoar, e o butelie de aragaz. Pentru a ne achita şi de aspectul formal al meseriei noastre, te rog s-o inviţi aici pe Elvira Popa, nepoata victimelor. Deşi descrierea făcută corespunde aidoma, vreau s-o vadă şi să ne dea o declaraţie de confirmare.

— Am înţeles, tovarăşe căpitan. Am s-o invit mîine la secţie...

— Urcaţi obiectul într-o maşină şi-l duceţi la martoră acasă — l-am întrerupt, răzgîndindu-mă. Trebuie să ne edificăm chiar în seara asta. Între timp, eu şi locotenentul Simionescu ne ducem să mîncăm ceva la... la bufetul „Cisnădie".

— Tovarăşe căpitan, mai e ceva... ! — îşi aminti Tănăsache, în clipa cînd, parcurgînd 180 de grade pe dispozitivul de pivotare al călcîielor, i-am dat posibilitatea să-mi admire ceafa.

— Ei ? — l-am stimulat, după ce, continuîndu-mi cursa de revoluţie, am revenit la potou.

— Am fost la spitalul de boli nervoase „Dr. Gh. Marinescu" și...

— Și ? — îl zori Dan, probabil grăbit să ajungă cît mai repede în fața unei fripturi duble.

— Nici un piroman n-a fost eliberat din spital în ultimii ani...

Vestea n-a reușit să anihileze semnalele care mă anunțau că trebuie să dau cezarului ce-i al cezarului... adică sărmanului meu stomac, ce mă anunța că-i mai gol decît un balon captiv. Am ridicat din umeri și m-am rotit din nou cu 180 de grade. Altfel ar fi trebuit să ies din birou în marșarier.

*

* *

Cînd am deschis ușa și am intrat în bufet, ne-a izbit un miros greu. Un miros de băutură trezită, de usturoi și tutun ordinar. După ce ne-am obișnuit ochii cu fumul greu de țigară, și am început să deosebim consumatorii de mese și pe acestea de pereți, ne-am strecurat spre încăperea din partea stîngă. Dar nici aici n-am avut noroc. Toate mesele erau ocupate.

Dan a strîmbat din nas și l-am înțeles. Era de acord să mergem să mîncăm într-o bombă mai puțin bombă decît cea în care nimerisem. Bineînțeles, nu mai înainte de a ne face meseria.

Mi-am aruncat privirea peste puzderia de clienți care, ocupînd dublul numărului de locuri prevăzut în jurul meselor, gesticulau și argumentau cu glasuri ridicate. Întrucît vorbeau însă cu toții odată, mă îndoiesc că ar fi putut să se facă înțeleși de cineva, asta admițînd că printre cei de față ar fi existat vreunul suficient de curios, și mai ales de treaz, pentru a-și putea urmări vizaviul. Căutam să disting prin gloată o mutră care să aducă cît de cît a responsabil de local, a chelner sau cam așa ceva, pentru a-mi putea termina cît mai repede treaba care mă obliga să nu mă catapultez în stradă mai înainte de a fi edificat asupra depoziției lui Stoian. N-am găsit ce căutam. În schimb, am avut ghinionul să văd ce nu-mi mai doream. Unica masă ocupată numai de cinci persoane s-a eliberat prin plecarea foarte legănată a respectivilor. Dan, reconsiderîndu-și dorința de a mai rămîne prin partea locului, s-a lansat spre ea și a ocupat-o. Cînd am

ajuns lîngă el, haina-i de piele era agăţată de un cuier, iar el, satisfăcut, se lăsă să cadă pe unul din scaunele rămase fără ocupant. L-am imitat.

Tocmai începusem să-i demonstrez colaboratorului meu că localului nu-i lipseau decît două uşi batante şi cîteva focuri de Colt, trase în oglinzi, pentru a fi un veritabil „Saloon" texan. Dar n-am mai apucat să-mi termin argumentarea. Trei farfurii zburătoare mi-au răzmutat nasul şi au aterizat, cu o măiestrie remarcabilă, pe faţa de masă cadrilată şi stropită din belşug cu un coctail de ţuică, bere şi vin. Pînă să mă dumiresc, trei vrăbioare de vacă, trei tacîmuri şi un coşuleţ cu pîine au luat locul paharelor şi sticlelor rămase ca amintire de suvenir de la înaintaşii noştri (la masă, nu în echipa naţională de fotbal).

— Aţi văzut că tot le-am adus? — ne-a spus, cu satisfacţie, directorul de zbor.

Am privit spre figura zîmbitoare a chelnerului, ceea ce i-a permis acestuia să-mi remarce aerul nu tocmai inteligent ce-l arboram. Brusc, surîsul i-a dispărut şi s-a uitat la mine de parcă mă vedea pentru prima oară în viaţa lui, şi sînt sigur că lucrurile stăteau chiar aşa.

— Nu le-am comandat noi — i-a comunicat Dan.

În timp ce-şi întindea mîinile spre farfurii, şi-a rotit ochii peste mesele din preajma noastră. Cred că rezultatul cercetării sale nu l-a încîntat prea mult.

— La această masă se aflau cinci domni — a zis el, perplex, pe cînd îşi retrăgea mîinile de pe marginea farfuriilor din faţa noastră.

— Au ieşit acum două minute din local — l-am anunţat.

În secunda următoare s-a răsucit pe călcîie şi, propulsat cu o viteză superioară celei de-a treia trepte a rachetelor Saturn, s-a lansat pe o orbită ce trebuia să-l conducă direct în stradă.

— Fifty-fifty ? — m-a întrebat Dan.

— Da. Da' vezi să nu-mi umbli cu coţcării. Eu aleg — l-am avertizat.

A mîrîit ceva din care trebuia să pricep că nu trebuie să-l confund cu un oarecare Alexandru Macedon. Dar nu i-am acordat atenţie. Nu vedeam de ce ar trebui să-mi chinuiesc creierii pentru a-mi aminti ce condamnări a suferit individul invocat, cînd eu eram leşinat de foame.

În consecință, am recepționat partea mea de friptură împară și m-am pus pe treabă.

— N-a fost rea — am comentat, cu regret, după dispariția ultimei bucățele de carne din farfurie.

— Îh — și-a dat asentimentul și Dan. Însă mai lipsește ceva... — a continuat, în timp ce se uita în jur.

A remarcat masa de debarasare a ospătarului, s-a ridicat de pe scaun și s-a îndreptat spre ea. Cînd a revenit era acompaniat de două sticle cu bere și tot atîtea pahare.

După ce-am golit sticlele și, satisfăcuți, ne-am aprins țigările, a venit lînga noi chelnerul. Era foarte indispus și respira ca un alergător după ce a terminat o cursă de maraton.

— Acu mi-au scăpat ei, da' tot îi prind eu ! N-aveți grijă, o să-mi plătească întreit consumația din seara asta !

Întrucît incidentul nu mă afectase în mod deosebit, i-am luat de bune spusele și nu mi-am făcut griji. Probabil că la această atitudine, de încredere fără rezerve, au contribuit într-o bună măsură și propriile mele preocupări. Prin urmare, i-am făcut semn să se apropie, l-am lăsat să-mi admire zîmbetul imortalizat de fotografia proptită pe legitimația de serviciu și i-am spus :

— Îl cunoașteți pe Mihai Stoian ?

— Da, e un client de-al nostru.

— Pe Nelu îl cunoașteți ?

— Nelu ? Nelu și mai cum ?

— Nu-i cunosc numele de familie, dar știu că-i nelipsit din acest local.

— Are următoarele semnalmente... — a început Dan, citind din notes descrierea făcută de Stoian.

— Ah ! E vorba de Nelu Moise — l-a întrerupt chelnerul chiar de la primele precizări.

— Azi a fost pe aici ?

— Bineînțeles, ca de obicei. A fost și încă mai este. Veniți să vi-l arăt — s-a oferit el.

I-am făcut semn lui Dan să rămînă la masă și, urmîndu-mi ghidul, am ajuns în prima încăpere a bufetului, unde mi-a indicat o masă la care stăteau cinci persoane :

— Ăla care cîntă — a precizat, arătîndu-mi un tip stînd cu spatele spre mine.

Deși ne aflam în luna ianuarie, era îmbrăcat cu un balonzeid alb, la origine, deoarece acum avea aspectul

unei salopete militare de camuflaj. Cînd am ajuns la vreun metru de el, i-am dat dreptate chelnerului. Într-adevăr, tipul cînta. Deşi vocea-i era alterată de alcool şi tutun, cînta foarte bine. Glasul lui, plăcut şi cald, mi-a amintit de fostul Gianni Spineli.

L-am lăsat să-şi termine melodia şi i-am pus uşor mîna pe umăr. Şi-a întors capul spre mine. După figura sa buhăită, dezabuzată şi brăzdată de riduri, ca scoarţa unui stejar bătrîn, şi barba nerasă de cîteva luni, părea să fi trecut de 60 de ani. Eu ştiam însă că abia a împlinit 40. M-a privit cîteva clipe întrebător, apoi, recunoscîndu-mă, a zvîcnit de pe scaun.

— Dom' comisar Apostolescu ! Să trăiţi ! — a strigat el, cu cordialitate, şi pînă să-l evit m-a şi strîns în braţe.

Văzînd că tipii de la masă se holbează la noi, i-am şoptit la ureche :

— Neluţule, avem ceva de discutat la secţie.

— Gata băiatu, dom' comisar — mi-a răspuns el cu promptitudine.

— Rămîi aici cîteva minute — am adăugat şi am pornit spre cea de-a doua încăpere, unde mă aştepta Dan.

— Plăteşte şi să mergem ! L-am găsit !

— Şi l-ai lăsat singur ? — s-a minunat Dan.

— Nu ridică probleme. Sîntem prieteni...

Cîteva minute mai tîrziu, i-am făcut cunoştinţă lui Dan cu vechiul meu amic şi am ieşit în stradă. În taximetrul care ne ducea la secţie, Nelu a ţinut să-i povestească colaboratorului meu ce şef cumsecade are. În timp ce-mi ridica în slăvi calităţile profesionale şi sufleteşti, mi-a fugit gîndul în urmă cu vreo douăzeci de ani, cînd am arestat un solist cu o voce ce promitea să-l situeze în topul ierarhiei muzicii uşoare. Din păcate, s-a încurcat cu un derbedeu şi cu sora acestuia şi a început să cotrobăie prin camerele hotelului unde cîntau. Dîndu-mi seama că delictul comis reprezenta de fapt acţiunea necugetată a unui adolescent supus unei influenţe nefaste, am făcut tot ce-am putut pentru a-l ajuta. Astfel, cei doi fraţi, care dealtfel mai avuseseră de-a face cu organele penale, s-au ales cu trei ani de căciulă, iar Nelu, care, după cum a fost manevrat de complicii săi, părea a fi unicul vinovat, a scăpat doar cu şase luni de închisoare. Fiind însă un om uşor influenţabil, în închisoare a căzut sub mrejele altor puşlamale. Cum a fost eliberat, s-a apucat de găinării

ce-l conduceau mereu în dosul gratiilor. În ultimii ani, auzisem că s-a specializat în vînzarea și furtul de butelii de aragaz.

Gîndurile mi-au fost întrerupte de oprirea taximetrului la destinație.

Capitolul XIX

NECONCORDANȚA

— Dom' comisar, băiatu nu face turnare — m-a anunțat Neluțu, cînd am ajuns în fața ușii biroului locotenentului Tănăsache.

— Fii liniștit. Nu te-am adus aici pentru a-ți cere informații — am zis, deschizînd ușa.

— E în regulă, tovarășe căpitan — a raportat Tănăsache, cînd m-a văzut intrînd la el.

Nu i-am cerut explicații suplimentare. Am înțeles, fără să mă mir, că nepoata victimelor din strada Drobeta recunoscuse butelia ridicată de la Mișu Stoian.

Am început să-mi scot haina de piele și l-am poftit și pe Neluțu să-mi urmeze exemplul. După ce și-a agățat spențărul în cuier, a rămas într-un pulovăr zdrențuit și jegărit. Prin deschizătura lăbărțată de sub bărbie, se vedea o cămașă, cadrilată, ponosită și cu primii doi nasturi lipsă.

— Neluțule — am zis, după ce a luat loc pe scaunul oferit —, nu ne-am mai văzut de multișor. Așa-i ?

— Tocmai la asta mă gîndeam și eu. Și zău, fără tromboneală, chiar mi-era dor de dumneavoastră.

— Neluțule, pentru a-mi completa inventarul de cunoștințe folositoare, ia zi-mi și mie cu ce te mai ocupi ?

— Nimic interesant pentru dumneavoastră.

— Totuși ?

— Dom' comisar, pă bune. Trăiesc, după cum spuneți dumneavoastră, ca un parazit social. Da' atît ! De acu

trei ani, cînd am fost săltat c-o butelie şutită, n-am mai făcut nimic care să ducă la priponeală.

— Bine, dar din ce trăieşti ? Lucrezi undeva ?

— Aş ! Sînt prea bătrîn pentru a mă mai apuca acu de treburi d-astea. Mă duc la „Cisnădia" în fiecare zi şi mai cînt cîte ceva pe la mesele cheflilor. Din treaba asta-mi umplu burdihanu cu băutură şi, cîteodată, mai ciugulesc şi cîţiva leoşteni să-mi cumpăr o bucată de pîine şi cîteva felii de salam.

Am dat din cap aprobator, apoi, brusc, l-am întrebat :

— Îl cunoşti pe un oarecare Mihai Stoian ?

— Care Stoian ? Ceferistu ?

— Exact !

— Îl cunosc, da' mai mult din vedere. Şi el face parte din gaşca de la „Cisnădia". Da' ce-aveţi cu el ? A dat vun tun ?

— De unde aveai butelia pe care i-ai vîndut-o ?

— V-a spus el că i-am plasat o butelie ? — s-a arătat surprins Neluţu.

— Recunoşti ? — l-a întrebat Dan.

Văzînd că nu se înghesuie să răspundă, îl luă în primire şi Tănăsache :

— Răspunde ! E ora unsprezece şi n-o să ne pierdem toată noaptea cu tine.

Acordă presiunilor colaboratorilor mei tot atîta atenţie cît acordă şi statuia aviatorilor autoturismelor care o ocolesc. Aş fi putut să jur că a surzit dintr-odată, dacă n-aş fi citit în privirea sa că mă imploră să-l ajut.

— Neluţule, e adevărat că i-ai vîndut acum trei zile o butelie ? — l-am întrebat cu blîndeţe.

A mai avut un moment de ezitare, apoi, făcînd cu umerii un gest de resemnare, mi-a spus :

— Dom' comisar, ce să vă mai amărăsc... M-aţi prins, m-aţi prins, aia-i ! Daţi-mi o hîrtie şi un toc, să zic pă bune tot ce doriţi. Mai bine fac un an de pîrnaie decît să vă supăr...

— De unde aveai butelia ? — l-a întrerupt Dan, pentru a-l ghidona spre miezul problemei.

— Domnule...

— Locotenent Simionescu.

— Dom' subcomisar, ce-mi puneţi întrebări d-astea ? Eu-s meseriaş vechi. Dacă mi-a intrat-n cap să dau un

astfel de tun, îl dau ! ...Îl dau oriunde există un obiect de felu ăsta ! Băiatu are dreptate, dom' comisar ? — m-a luat el drept martor.

— N-ai răspuns la întrebare ! De unde aveai butelia pe care i-ai dat-o lui Stoian ? — întrebă Dan, inflexibil.

— Cine v-a reclamat furtul buteliei ? — se interesă el.

— Aici numai noi punem întrebări ! — îl anunță Tănăsache, fără menajamente.

Se uită la mine întrebător, și văzîndu-mi rezerva, se decise :

— Am săltat-o acu vo două săptămîni. Da' n-am putut s-o trîntesc imediat... Știți, era prea caldă. Am ținut-o undeva, pe blat, și cînd mi-am zis că s-a răcit destul am scos-o la negoț...

— Neluțule, nu învîrti limba în gură ! — l-am întrerupt. De unde ai luat butelia ?

— Am topit-o dintr-o mașină cu butelii. Am așteptat pînă a intrat husanu cu o butelie într-un bloc și, în viteză, i-am ușurat gestiunea c-un balon. Asta-i tot ! E-n regulă, dom' comisar ? Vedeți că Neluțu Moise e un tip salon ?

M-am rezemat, oftînd, de spătarul scaunului :

— Neluțule, îmi creezi probleme — am constatat, cu sinceritate.

— Eu, dom' comisar ? Eu, care vă iubesc mai mult ca pe ochii mei din cap ? — m-a consultat el, revoltat de ingratitudinea mea.

— Neluțule, tu ai uitat cu ce fel de treburi mă ocup ?

— Nu, bineînțeles. D-aia m-am și mirat... Adică, chiar vreau să vă-ntreb de ce vă băgați în rahaturi d-astea ? — s-a grăbit el, apoi, descumpănit, s-a oprit.

— Dați-mi vă rog dosarul — i-am cerut lui Tănăsache.

După ce l-am primit și l-am răsfoit, am extras fotografiile celor doi bătrîni, așa cum i-am descoperit.

— Sper că n-așteptți felicitări pentru treburile astea ? — i-am sondat opinia, înmînîndu-i-le.

Le-a luat și s-a uitat la ele cu indiferență. Dar, în clipa următoare, cînd a realizat ce reprezentau, s-a înverzit la față și a început să tremure ca un bolnav de malarie.

— Ce... Ce-i c-cu a-astea ?... a întrebat el, cu o voce de ventrilog.

— Cum ai putut să comiți o faptă atît de odioasă ?

— N-nu-nțeleg... C-ce a-amestec am eu în... ? — a îngăimat, în timp ce cu gesturi febrile încerca să lărgească nodul cravatei pe care n-o purta. N-nu știu n-nimic...

— Dacă ai memoria atît de scurtă, să te ajutăm — am zis, înmînîndu-i și fotografiile de ansamblu a casei incendiate.

— N-nu-i c-casa d-de pe s-strada D-Drobeta... ? a spus, pe cînd bărbia lui a început să danseze în toate sensurile, ca o barcă tangată și ruliată de valurile unei mări înfuriate.

— Ce rost are această întrebare, cînd cunoști cel puțin tot atît de bine ca și noi răspunsul ?

— A, nu ! Asta nu !... Nu-i adevărat ! Sînt nevinovat !... Vă jur... N-am intrat niciodată în această casă — a zis, aruncînd terifiat fotografia respectivă pe birou, în fața mea.

— Atunci cum ai intrat în posesia unei butelii care a dispărut odată cu uciderea victimelor ? a strigat Dan, indignat.

— Nu-i adevărat !... Nu-i adevărat ! Nu-i adevărat ! a început el să protesteze, în neștire, ca o placă de patefon stricată.

— Ascultă, mă, n-o fă pe Sfînta Fecioară cu noi ! Deșartă-ți repede sacul, c-altfel o-ncurci ! — îl bubui și Tănăsache.

— De unde cunoșteai victimele ? — îl reluă în primire Dan.

— ...

— Cum ai pătruns în casă ? — îl hărțui și Tănăsache.

— ...

Ca și cum întrebările ar fi fost adresate altcuiva și altundeva, bănuitul, cu fața leoarcă de transpirație, mă privea cu o totală inexpresivitate. Tocmai voiam să-l rog să nu mă confunde cu un ecran panoramic și să-și pună în funcțiune casetofonul. Dar nu mi-a dat răgazul necesar pentru a-mi formula propunerea. Cu totul pe neașteptate, a decolat de pe scaun și a aterizat în patru labe pe covor. Pînă să-l întreb ce avantaje prezintă noua sa poziție, a început să-și dea cu fruntea de covor, ca drept-credincioșii musulmani cînd sînt chemați la rugăciune de muezin, și, prin hohote de plîns, să țipe :

— Nu sînt vinovat !... N-am omorît pe nimeni !... Nu știu nimic !... Ce aveți cu mine ?... Dom' comisar, jur că

n-am nici o legătură cu butelia... Credeți-mă, sînt nevinovat !...

Lovea atît de vîrtos în pardoseală, încît m-am temut să n-o desființeze și, orice s-ar spune, fiind vorba de un bun al statului, eram obligat să-i apăr integritatea. În consecință, și cu promptitudine, am sărit de pe scaun și din doi pași am fost lîngă el. L-am apucat de umeri și, ridicîndu-l, l-am așezat în poziția ce-o avusese inițial.

— Ce, Neluțule, faci circ cu mine ? — l-am repezit, înfuriat, și chiar că eram. Cînd vreau să văd un spectacol de teatru obișnuiesc să mi-l aleg singur, nu așa, să mi se impună, pe nepusă masă, vizionarea unei scene absurde și grotești.

— Nu, dom' comisar, da' sînt nevinovat...

— Pentru a-ți putea aprecia sinceritatea, trebuie să vorbești ! Să-mi spui adevărul ! Numai adevărul și tot adevărul ! — am strigat la el, deși între timp îmi trecuse supărarea.

— N-am nici o legătură cu ce s-a petrecut pe strada Drobeta... Credeți-mă, dom' comisar ! m-a implorat el, înnebunit de desperare.

— Dacă ești nevinovat, cum ți-ai dat imediat seama că imobilul din fotografia arătată e situat pe strada Drobeta ? — prinse firul Dan.

— Cum să nu recunosc casa cînd trec pe lîngă ea în fiecare zi. E-n drumu meu spre „Cisnădia"...

— Spune repede, de unde ai avut butelia pe care i-ai vîndut-o lui Stoian ? — ceru Tănasche.

— Nu i-am vîndut nici o butelie ! Nu-i adevărat ! Minte ! Vrea să mă bage la apă...

— Stop ! Nu așa. Ia-o de la început ! — am intervenit surprins de turnura pe care o dădea depoziției sale.

A început să-și șteargă transpirația de pe față cu dosul mîinilor. L-am lăsat să se liniștească. Cînd respirația i-a devenit mai regulată, mai puțin șuierătoare, mi-a spus :

— Dom' comisar, să știți că v-am mințit. N-am dat nimănui nici o butelie... De trei ani, de cînd m-am eliberat de la Văcărești, nu m-am mai ocupat de furtișaguri. Nu știu de ce v-a trimis la mine Stoian. Jur că nu i-am vîndut nimic... Așta-i adevăru... Vă rog să mă credeți...

— Neluțule, tu mă cunoști bine și știi că jocul „uite popa, nu-i popa nu-mi place. Admițînd că adevărul l-a

spus abia acum, la urmă, te rog să-ți explici prima susținere !

A plecat privirea, precum o preacuvioasă călugăriță, și a început să vorbească cu opinteli :

— Dom' comisar, o duc foarte prost... Fac o foame cumplită... Cei cîțiva lei pe care-i cîștig cîntînd pe la mesele consumatorilor nu-mi ajung să-mi potolesc foamea nici la o singură masă. Acasă e frig... Consumatorii localului potolesc pă ghiftuite, trag la măsea pîn' se matolesc și abia p-ormă mă cheamă să le cînt... Eu plesnesc de foame și ei îmi dau să beau... Toți îmi dau de băut, da' nimeni nu mă-ntreabă dac-am pus ceva-n gură-n ziua aia... Cînd beau nu mai simt crampele foamei, da' a doua zi dimineața, cînd mă trezesc, parc-am plumb topit-n stomac....

— De ce nu te-ai prezentat niciodată în locurile unde te trimiteam să te angajezi, să-ți dea de lucru ? — l-am întrebat, deși cunoșteam răspunsul, un răspuns care-i propriu infractorilor recidiviști.

— Știți bine, nu suport o muncă regulată... Nu pot să mă scol dimineața la oră fixă... Nu-mi place să primesc ordine de la un șef...

— Și e mai bine să te chinuiești, să faci foamea și să umbli dezbrăcat iarna ? — a spus Dan.

— N-o fi mai bine, da' asta-i viața mea... Eu nu pot altfel... Mai bine mă mulțumesc cu puțin, da' știu că n-am stăpîn...

— Revino la subiect ! — i-am zis.

— Văzînd că sînteți în căutarea unui șut de butelii, mi-am spus că nu mi-ar strica o vacanță-n pensiunea republicii. Deși potolul de la pîrnaie nu-i chiar la fel cu haleala oferită la „Athenée Palace" sau „Lido", de bine, de rău ține... Și, în orice caz, se dă de trei ori pe zi. Dacă butelia șutită tot a fost găsită, iar eu n-am mai avut nici o condamnare-n ultimii ani, nu puteam să umflu mai mult ca șase luni, adică exact cît îmi trebuia pentru a ieși din iarna asta amărîtă... Aceasta mi-a fost intenția pînă m-am prins că nu-i vorba de un simplu tun, ci de un omor... Și asta-i cu totu altceva. Altceva pentru care, în loc să te alegi cu un concediu, te trezești-n fața unui pluton care te pune să donezi sînge în fața unui zid.

— Ce-ai făcut luni seară ? — l-am luat eu altfel.

— Ca de obicei, am fost la „Cisnădia". De la ora patru și pînă la unsprezece, cînd s-a-nchis localu...

— Ce persoane te-au văzut acolo ?

Bănuitul a citat vreo duzină de martori şi Tănăsache s-a grăbit să le picteze numele în notesul său.

Apreciind că, deocamdată, lucrurile sînt clare, l-am trimis la arest.

— Ce părere ai, şefu ? — a întrebat Dan, după plecarea bănuitului.

— Nu prea-l văd pe Neluţu să facă moarte de om.

— Da' să fure o butelie de aragaz ?

— Asta-i cu totul altceva.

— Oare ? E exclus să fi fost surprins de victime pe cînd încerca să le fure butelia ?

Nefiind prea convins că-i pot infirma bănuiala, am preferat s-o fac pe diplomatul. Am ridicat din umeri şi am spus :

— Mîine, adică azi după ora opt, trecem la verificarea alibiurilor clienţilor noştri.

Întrucît la sugestia mea nu s-a adus nici un amendament, ne-am împărţit între noi martorii ce trebuiau audiaţi. Chestia asta n-a durat prea mult, deoarece abia ne mai puteam ţine ochii deschişi.

Capitolul XX

OPINIEM PENTRU IPOTEZA COMPLICITĂŢII

Pe la ora şapte dimineaţa, cînd m-a trezit ceasul deşteptător, am înjurat o anumită meserie care nici duminica nu-ţi permite să dormi mai mult. Dar mai tîrziu, după ce m-am duşuit şi m-am îmbrăcat, mi-a trecut necazul. Mi-a trecut atît de bine, încît s-a transformat în optimism. Numai aşa îmi pot explica de ce am amînat audierea martorilor, de care trebuia să mă ocup, în favoarea unei vizite pe la biroul meu de la inspectorat. Speram, plin de speranţă, să aflu că am fost avansat în grad, dar dinspre partea asta, linişte deplină. Probabil că marile mele merite nu fuseseră încă apreciate de onor şefii

mei. Deci, constatînd că din această direcție nu sînt noutăți, am trecut la probleme mai serioase și mi-am triat în viteză corespondența adunată pe birou.

Tot ce mi-a atras atenția în legătura cu ancheta pe care o întreprindeam au fost două bilețele. Unul era de la căpitanul Maier, care-mi aducea la cunoștință că serviciul tehnico-științific a stabilit că ceasul găsit asupra victimei descoperite în podul casei din strada Drobeta se oprise la ora 1 și 27 de minute din motive de neîntoarcere la timp. În consecință, îmi atrăgea atenția că ora respectivă n-are nici o semnificație pentru anchetă, ca și cum eu aș fi susținut altceva. Al doilea bilet provenea de la subofițerul rugat să-mi depisteze pe amicii lui Emil Nicolau, tipul care bănuiam că ar fi putut să paseze cheile de la locuința din strada Drobeta unei alte pușlamale. Raportul era mai mult decît edificator. Cînd doctorița Nicolau, vecina victimelor, a fost anunțată de accidentul suferit de fratele ei, a comunicat mesagerului nostru că a găsit cheile de care s-a interesat un domn căpitan — ăla, după toate probabilitățile, fiind eu ! După spusele ei, cheile căzuseră în dosul servantei și au rămas prinse între aceasta și peretele de care se sprijinea. Făcînd curățenie și mișcînd mobila, le-a auzit căzînd pe parchet.

Raportul subofițerului mi-a cam diluat optimismul. Numai așa se poate motiva graba mea de a coborî spre garajul inspectoratului.

* * *

Mașina de serviciu s-a angajat pe strada Lizeanu și curînd a ajuns pe strada Maica Domnului, unde a oprit în fața unei case cu un etaj, gen vilă.

Am deschis poarta scundă, din plasă de sîrmă, și am intrat pe o alee îngustă ce m-a condus în fața a două uși. Le-am privit pe rînd și am optat pentru cea care avea o plăcuță din bronz pe care era săpat numele locatarilor : „Familia Vera și Aurică Ghiță". Am apăsat pe butonul soneriei și am așteptat. Curînd, am auzit zgomotul produs de un zăvor tras de pe cealaltă parte a ușii și m-am trezit examinat printr-o pereche de ochelari cu lentile fumurii.

Posesorul lor era un tip de vreo 55 de ani, voinic, gras și cu un palton aruncat peste umeri.

— Bună dimineața. Sînt căpitanul de miliție Apostolescu și aș dori să discut cu domnul Ghiță.

— Eu sînt. Cu ce vă pot fi de folos ? — s-a oferit el, intrigat.

— Am nevoie de cîteva relații despre Mihai Stoian.

— Mihai Stoian ?... Vă rog să poftiți în casă — m-a invitat, după o scurtă ezitare.

L-am urmat pe o scară îngustă din ciment și am intrat într-o cameră mare, mobilată cu o garnitură de sufragerie.

— Ce ispravă a mai făcut ? — m-a întrebat gazda, după ce mi-am scos haina și ne-am așezat în jurul mesei din mijlocul încăperii.

— Există bănuiala că ar fi participat la un furt.

— Of ! Omul ăsta nu vrea cu nici un chip să se potolească... — a oftat el. Și dacă ați ști cîte speranțe mi-am pus în discuțiile ce le-am avut după ultima lui condamnare... Am făcut tot ce-am putut. În definitiv, a depășit de mult vîrsta majoratului, așa că-l privește cum își așterne... — a adăugat, făcînd un gest de resemnare.

— Vă rog să-mi spuneți cînd l-ați văzut ultima oară ?

— La începutul săptămînii trecute, luni seara — mi-a răspuns, după un moment de gîndire.

— Ați putea preciza unde anume ?

— La el acasă. M-a invitat la ziua de naștere a lui Vasilică, fiul lui.

— Au mai participat și alte persoane la petrecere ?

— Da. În afară de mine și Vera, soția mea, mai era și doamna Radu, o vecină de-a lui Mihai.

— Cînd ați ajuns și cînd ați plecat de la familia Stoian ?

— Am ajuns acolo pe la ora șapte fără ceva și am rămas pînă la ora douăsprezece — douăsprezece și jumătate, deoarece ne temeam să nu rămînem fără tramvai.

— Pe cine ați găsit în casă cînd ați venit ?

— Numai pe Mihai. O jumătate de oră mai tîrziu a venit și Rodica, nevasta lui, împreună cu Vasilică, pe care-l adusese de la grădiniță.

— Și doamna Radu ?

— Vecina lui Mihai a venit pe la ora zece. Îmi amintesc că și-a scuzat întîrzierea prin faptul că a fost reținută la serviciu.

— În intervalul de timp în care v-aţi aflat în casa familiei Stoian, de cîte ori a plecat de acasă Mihai ? — l-am luat eu la sigur.

M-a privit mirat.

— Unde să plece ?... N-a plecat nicăieri.

— Sînteţi sigur că între orele zece şi douăsprezece n-a ieşit deloc din încăperea unde eraţi şi dumneavoastră ?

— Bineînţeles. A stat tot timpul cu noi.

— Nici chiar zece minute ? — am întrebat.

— Nici chiar un minut. Dacă înainte de ora nouă s-a mai sculat de cîteva ori pentru a o ajuta pe Rodica să aducă cîte ceva din bucătărie, după ora nouă şi jumătate nu s-a mai mişcat de lîngă mine. Ştiţi — îmi explică el, zîmbind cu superioritate — am făcut un mic concurs de rezistenţă. Rezultatul a fost că s-a făcut ţăndări, şi după ora zece am rămas singur pe baricadă.

— Domnule Ghiţă, problema pentru care mă aflu aici este deosebit de importantă. Vă rog să vă gîndiţi bine, sînteţi sigur că între orele zece şi douăsprezece n-a plecat de lîngă dumneavoastră — am insistat, pentru completa-mi edificare.

— Sînt foarte sigur. Nu s-a mişcat de lîngă mine de la ora zece şi pînă am plecat cu soţia mea. Dealtfel, nici n-ar fi putut să realizeze o astfel de performanţă. S-a îmbătat atît de cumplit, încît la plecare a trebuit s-o ajut pe Rodica să-l dezbrace şi să-l bage-n pat.

Dacă alibiul lui Mihai Stoian nu era aranjat, rezulta că nu face parte din necunoscutele ecuaţiei ce trebuia să o rezolv. În acest scop, am trecut la partea a doua a schemei. Verificarea seriozităţii martorului.

— Cu ce vă ocupaţi, domnule Ghiţă ?

— Sînt maistru strungar la uzina „Automatica".

— Lucraţi de mult la această întreprindere ?

— De cînd am terminat şcoala profesională, adică de vreo patruzeci de ani.

— Şi soţia dumneavoastră are serviciu ?

— Da, tot la „Automatica". E şefa serviciului financiar.

— E acasă ? Aş putea discuta şi cu dînsa ?

— E la bucătărie. Vă rog să aşteptaţi un picuţ.

Zece minute mai tîrziu, mi-am cerut scuze pentru deranj şi am plecat. Declaraţia doamnei Ghiţă era în deplină concordanţă cu cea făcută de soţul ei. Dacă la depoziţiile

celor doi soți mai adăugam și poziția lor socială, care dădea suficiente garanții că n-am de-a face cu martori mincinoși, era evident că Stoian n-a avut posibilitatea să participe la generarea cazului anchetat.

* * *

În birou se afla numai Dan. Probabil că Tănăsache nu-și terminase încă felia sa de treabă.

— Cum e, Dane ? — am zis, în chip de salut, și am început să mă dezbarc.

— Prost. Nu se lipește. Doamna Radu, vecina de apartament a lui Stoian, susține că bănuitul s-a îmbătat în așa hal, încît după ora zece a ațipit cu capul pe masă. Această poziție păstrîndu-și-o pînă la miezul nopții, cînd s-a terminat bîlciul. Stoian e în afara oricăror bănuieli. De la soții Ghiță ai scos ceva ?

I-am povestit și eu ce discutasem cu martorii respectivi.

— Deci, una peste alta, depoziția lui Stoian cu privire la modul în care a obținut butelia poate fi considerată corectă și nu ne rămîne decît să-l luăm iar la-ntrebări pe „amicul" tău Neluțu Moise.

— De acord, dar să nu ne pripim. Mai întîi și-ntîi, vreau să-l mai văd o dată pe Stoian.

Fără să comenteze dar vizibil indispus că-l deranjez, s-a ridicat și a ieșit pe culoar pentru a-i spune subofițerului de serviciu să-l aducă pe arestat.

— Oare tipii ăștia, din secție, or fi descoperit efectele miraculoso-binefăcătoare ale cafelei ? m-a întrebat el, după ce și-a reocupat scaunul.

Întrucît mă gîndeam la modul cel mai potrivit de a-l aborda pe Stoian, nu m-am grăbit să-i răspund. Iar cînd am vrut să mă solidarizez cu ideea lui și să-i propun să pornească cercetările necesare pentru obținerea unor cești cu cafea, nu mi s-a mai dat posibilitatea.

— Să trăiți, tovarășe căpitan ! Ordinul a fost executat ! mă anunță subofițerul, lovindu-și cu putere călcîiele și arătîndu-mi-l pe Stoian, care, așa cum stătea agățat în cîrje, aducea al naibii de mult cu o sperietoare de ciori.

— Sper că ați clarificat lucrurile — zise el, privindu-mă ironic pe sub streașina nelipsitei sale caschete de ceferist.

— Luați loc — am spus, arătîndu-i scaunul.

— După cum se poate remarca, în această încăpere nu plouă — îi atrase atenția Dan, cînd suspectul se așeză pe scaun și își puse cîrjele pe genunchi.

Cu regret, își scoase șapca și o instală peste cîrje.

— A respins afirmația că v-ar fi dat butelia găsită la domiciliul dumneavoastră — am spus, brusc.

Mi-a surîs disprețuitor și și-a săltat epoleții mantalei de feroviar spre urechi.

— Și v-ați așteptat să recunoască ?

Întrucît nu mă simțeam obligat să-i răspund, am făcut-o pe artileristul.

— Deci, cum ați intrat în posesia buteliei ?

— Trebuie să-mi repet declarația ? — s-a mirat el.

— Nu, să ne spuneți adevărul !

M-a asigurat că declarația lui corespunde adevărului adevărat și că se miră că-i punem la îndoială onestitatea.

— Adică, cum vine asta ? ! Dumneavoastră îl credeți pe Moise, care-i un infractor binecunoscut la miliție ?

— Din cîte știm, nici dumneata nu ești chiar pruncul din brațele femeii pictate pe icoane — îi reaminti Dan.

— E cu totul altceva... — a încercat el, confuz, să explice.

L-am întrerupt și timp de un sfert de oră l-am torpilat cu întrebări meșteșugite. Dar n-am scos nimic de la el. Nu s-a abătut cu o iotă de la prima sa declarație. Cînd am chemat subofițerul de la arest, a protestat :

— În conformitate cu prevederile Codului de procedură penală, n-aveți voie să mă țineți mai mult de 24 de ore...

— Încă nu le-am depășit — încercă să-i reamintească Dan.

— Acest abuz nu va rămîne fără urmări ! — ne promise dînsul fără să țină seama de binevoitoarea precizare a colegului meu.

Întrucît nu mă simțeam cu musca pe căciulă, probabil unde nici nu port un astfel de obiect, m-am făcut că nu-l aud.

— Îl reţinem, în continuare, sub acuzaţia de fals şi uz de fals în dauna Pronosportului ? — mă consultă Dan, după evaporarea lui Stoian.

— Ai ceva împotrivă ?

— Împotriva justificării acuzaţiei, nu. Mă întrebam însă de ce-l mai reţinem. Avînd în vedere alibiul lui Stoian, n-ar fi firesc să ne întreţinem numai cu Moise ?

— Fără-ndoială că ai dreptate. Dar, din păcate, după cum prea bine ştii, sînt un tip altruist. Nu pot admite ca Stoian să aibă un şoc psihologic cînd va fi condamnat pentru isprava cu falsificarea lozului. De ce nu i-aş crea condiţii de acomodare cu închisoarea, cînd oricum nu va scăpa de condamnarea ce i se cuvine pentru isprava cu Pronosportul ?

Dan s-a încruntat, ceea ce însemna că bunele mele intenţii nu l-au mişcat prea mult, şi a întrebat :

— Îl ducem sus pe Moise ?

Vrînd să-i dovedesc că, în pofida răcelii ce-o arătase faţă de interesul ce-l purtam puşlamalei, nu sînt un tip ranchiunos, m-am declarat de acord cu propunerea sa.

— Neluţule — am început, cîteva minute mai tîrziu, după ce Moise a binevoit să staţioneze de cealaltă parte a biroului, pe scaun —, în urma cercetărilor întreprinse a rezultat că nu te-ai prea înghesuit să-mi spui adevărul.

Zîmbetul arborat la intrarea în birou i-a înţepenit, iar o destindere a muşchilor feţei i-a întredeschis buzele suficient de mult pentru a-i putea admira cerul gurii şi cîţiva dinţi îngălbeniţi. Văzînd că stă ca la dentist, ceea ce eu nu prea eram, i-am sondat părerea :

— Nu crezi că a venit momentul să ne spui povestea buteliei ? Adică cum i-ai ucis pe bătrîni... Şi aşa mai departe. Cum se obişnuieşte la miliţie.

Mai întîi m-a privit de parcă aş fi fost „Yeti"-Omul zăpezilor, apoi faţa lui, care nici aşa nu era bălană ca a domnişoarei Albă ca Zăpada, a devenit şi mai maronie. A deschis şi închis de cîteva ori gura, dar, ca într-un film mut, n-a scos nici un cuvînt.

Tocmai voiam să-i spun că a uitat să-şi deschidă sonorul, cînd, brusc, şi-a părăsit scaunul şi a pornit în picaj spre pardoseală. Dar n-a mai apucat să-şi facă nu-

mărul. Dan, care prinsese figura cu închinatul la covor, l-a prins de pulovăr şi l-a readus pe scaun.

— Ce-nseamnă bîlciul ăsta, Nelule ? — m-am răstit.

— Nu-s vinovat, dom' comisar... Stoian încearcă să mă bage-n găleată ! Vă jur că n-am nici un amestec !... Nu i-am dat nimic lui Stoian... — a aruncat el, cu înverşunarea disperării.

După jumătate de oră, timp în care mi-am epuizat toate trucurile de persuasiune, fără a-l putea determina să spună şi altceva decît că-i nevinovat, am renunţat să-mi mai pierd vremea şi l-am expediat la arest.

Nici n-a ieşit bine Moise din birou şi şi-a făcut apariţia locotenentul Tănăsache.

— Susţinerea lui Moise pare corectă — mă anunţă el. Martorii vizitaţi m-au asigurat că luni, între orele patru şi unsprezece seara, bănuitul s-a aflat în permanenţă la bufetul „Cisnădia".

— Şi după ora aceea ? — l-a întrebat Dan.

— A plecat pe şapte cărări. Mai mult n-am putut afla... răspunse Tănăsache, cu regret.

— Deci ne aflăm într-o situaţie al dracului de încurcată — conchise Dan, după ce-l puse la curent pe Tănăsache cu ultimele noastre constatări.

— Nu fi chiar atît de pesimist — l-am încurajat. Nu uita că am găsit butelia jefuită victimelor. Ceea ce demonstrează — în mod cert — că ne aflăm pe o pistă corectă.

— O fi pista corectă, dar nu-i suficient. Avem nevoie de un vinovat, nu de doi bănuiţi care se acuză reciproc — spuse abătut Tănăsache.

— Şefu — se decise Dan —, ţinînd seama de alibiuri, cred că ar trebui să ne concentrăm atenţia asupra lui Moise. Ora comiterii dublului asasinat coincide cu momentul din care nu mai ştim ce a făcut „amicul" tău.

— Asta cam aşa-i — i se ralie Tănăsache. E adevărat că butelia incriminatorie a fost găsită la Stoian, dar acesta, după cum s-a probat prin martori, n-a avut posibilitatea să comită fărădelegea. Deci rolul jucat de el nu poate depăşi învinuirea de tăinuire...

— Așa că, indiferent cum o sucești, tot „amicul" tău rămîne personajul numărul unu — mă anunță Dan.

Întrucît repetarea noțiunii „amicul tău" începuse să-mi calce pe nervi, am izbucnit :

— Dacă n-am descoperit urme de efracție, ai putea să-mi explici cum a putut intra „amicul meu" în locuința victimelor după ora unsprezece noaptea ? !

Cred că amănuntul ăsta îi cam scăpase, că prea se uita la colegul lui ca un elev ce așteaptă să i se sufle din clasă o lecție neînvățată.

— Sau ai obținut date suplimentare din care rezultă că Moise era în relații de prietenie cu victimele ? — m-am repezit și la Tănăsache.

— Bine însă alibiul lui Stoian... — încercă Dan să-și reia argumentarea.

— Ia-o cu ușurelul ! — l-am povățuit. După mine situația poate fi rezumată cam în felul ăsta : 1. Moise a avut la dispoziție timpul material comiterii mîrșăviei ce o anchetăm, dar n-a avut posibilitatea să pătrundă în locuința victimelor. 2. Stoian n-a avut cînd să comită fărădelegea, dar, dintre cei doi bănuiți, el e singurul care ar fi putut intra în casa bătrînilor. Deci amîndoi se află în aceeași oală. Asta-i !

— Dacă însumăm ceea ce bănuiții ar fi putut face, lucrurile apar într-o lumină nouă. Stoian și Moise au lucrat în colaborare ! Stoian a furnizat datele necesare și cheile locuinței, iar Moise a pătruns în casă. Restul se știe, — zise Dan.

— Față de ceea ce cunoaștem pînă-n prezent, nu văd altă ipoteză — am recunoscut.

Tănăsache își plimbă ochii de la mine la Dan și dădu aprobator din cap. Apoi, realizînd că nu prin presupunerea unor presupuneri presupuse elucidăm cazul, puse punctul pe litera care-l reclamă :

— Această ipoteză ar trebui dovedită prin probe. Nu ?

— Haideți, să facem o plimbare — am zis, renunțînd la avantajele oferite de scaunul meu.

Cînd am ajuns lîngă cuier, am arătat spre sertarele biroului lui Tănăsache.

— Dane, printre obiectele găsite în buzunarele arestaților se află și niște chei. Rechiziționează-le !

Capitolul XXI

GĂSIM NIŞTE CHESTII INTERESANTE

Moise locuia, undeva prin spatele Grădinii Icoanei, în fundul unei curţi. „Buildingul" în care îşi avea reşedinţa, după „arhitectură", fusese cîndva, înainte de inventarea automobilelor, grajdul pentru caii boierilor care locuiseră în clădirea de la stradă.

În faţa uşilor, consolidate cu diferite scînduri şi bucăţi de tablă ruginite, pentru a le împiedica dezagregarea, se vedeau nenumărate pete de ulei, ceea ce demonstra că, în pofida aparenţelor, minunea poluantă a secolului XX nu cruţase nici acest anacronic vestigiu.

Deasupra uşilor, ca un cozoroc de şapcă, trena o punte îngustă, iar în spatele acesteia se vedea portiera unui automobil care stătea pe postul de uşă de acces la fostul pod de fîn al fostului grajd de cai. Acolo, sus, se aflau vastele apartamente ale domnului Neluţu Moise.

Întrucît trebuia să le dovedesc băieţilor mei curajul şi iniţiativa ce-i caracterizează pe şefi, n-am mai chemat liftul, ci am pornit ascensiunea pe cont propriu. În timp ce mă căţăram pe scara verticală din lemn, care avea o treaptă îngrijorător de putredă şi următoarea lipsă din inventar, mi-am spus, cu regret, că mi-am ratat o carieră mai mult decît promiţătoare. Dacă m-aş fi făcut acrobat de circ, performanţa mea ar fi fost răsplătită cu aplauzele a sute de spectatori entuziasmaţi. În locul acestei satisfacţii, pe deplin meritate, am întîlnit numai privirile dezaprobatoare ale colaboratorilor mei.

— Ce aşteptaţi ? ! — m-am informat eu, de sus, temîndu-mă că dacă-i mai las să-şi cedeze, cu o reciprocă politeţe, întîietatea la urcarea scării, am toate şansele să mă prindă concediul de vară pe platforma îngustă şi şubredă pe care reuşisem să ajung.

Urmarea întrebării mele a fost că au renunţat să se mai invite ca grecii la puşcărie.

După ce Dan a ajuns pe platformă şi mi-a dat cheile găsite la arestaţi, am potrivit una dintre ele la lacătul care asigura clanţa portierei printr-un lanţ ruginit şi l-am îndepărtat.

Întrucît geamul unicei ferestre a podului fusese înlocuit cu scînduri, am apelat la serviciile serviabilelor noastre lanterne de serviciu și am pătruns, bineînțeles, înăuntru. Evident, după ce în prealabil ne-am aplecat suficient de mult pentru a nu demola cu capetele formele de susținere a acoperișului.

Percheziția s-a terminat într-un sfert de oră. În afară de o cantitate uriașă de praf și sticle goale, care nu mi-au suscitat prea mult interesul, mobilierul se compunea dintr-o saltea de paie, după aparență utilizată cîndva ca suport de țintă într-un poligon de trăgători debutanți, și un cui de care atîrnau cîteva haine rupte, ponosite și jegoase. În timp ce Dan s-a ocupat de „garderob", eu și Tănăsache am controlat prin toate ungherele considerate apte pentru dosirea unor obiecte. Dar n-am descoperit nimic din ceea ce numim noi capătul unui fir.

Am încuiat podul și, dîndu-ne silința să nu ne punem colegii în situația de a face o chetă pentru a ne așeza pe piept jerbe de flori, am descins cu bine pe suprafața mult iubitei noastre Terre.

* * *

Cînd am intrat în curtea stimabilului Mișu Stoian, m-am întîlnit nas în bot cu potaia ce asigura paza casei. Mai întîi, părînd dispus să se achite de sarcinile sale de serviciu, mi-a arătat colții, apoi, brusc, s-a răzgîndit și a dispărut cu o viteză supersonică în cușca lui. Am fost atît de fericit că am scăpat nevătămat de efectul „bang"-ului sonor, încît am uitat să mă întreb de ce-l înspăimîntă atît de mult apariția mea. Deși ar fi trebuit să-mi pun această întrebare, deoarece dintotdeauna mi-au fost dragi patrupezii lătrători ; afecțiune la care nici ei n-au rămas indiferenți.

Am coborît la subsol și m-am oprit în fața ușii apartamentului lui Stoian. Mai înainte de a rosti formula magică „Sesam, deschide-te !", pentru orice eventuală eventualitate, am bătut în ușă. Și am fost inspirat. Demersul meu a fost răsplătit cu un zgomot de pași.

Prin ușa întredeschisă și-a făcut apariția capul unei femei, scundă și uscățivă. După ce m-a examinat cu curiozitate, și-a ridicat privirea peste umerii mei și a făcut același

lucru şi cu băieţii mei. Cînd a ajuns la uniforma lui Tănăsache, curiozitatea i s-a transformat în teamă.

— Bună ziua. Doamna Stoian ? — am întrebat-o.

— Ce-i cu soţul meu ? Iar a făcut vreo prostie ? — s-a interesat, neliniştită, după ce în prealabil a confirmat printr-o înclinare a capului că dînsa este presupusa persoană.

I-am răspuns afirmativ şi, dînd curs invitaţiei făcute, am intrat în casă.

— Ce-a mai făcut ? — m-a întrebat, speriată, cînd ne-am aşezat pe scaunele oferite.

— Este bănuit că n-ar fi străin de uciderea a două persoane — am spus în timp ce o examinam. Figura prelungă, nefardată, părul castaniu, încărunţit, şi ridurile adînci, care porneau de la ochi spre tîmple, te făceau să crezi că a depăşit vîrsta de 45 de ani. Cred însă că nemulţumirea sufletească şi grijile o îmbătrîniseră prematur, cu cel puţin 10 ani.

— Vă referiţi la familia Predescu ? ! Nu se poate ! Mişu nu-i în stare de aşa ceva ! — a protestat ea, fără să mai aştepte confirmarea mea.

— Ce vă face să credeţi că e vorba de familia Predescu ? — a întrebat-o Dan.

— Tot cartierul vorbeşte numai despre această dramă, şi Mişu era prieten cu bătrînii... Da' nu-i adevărat, aşa-i ? — m-a consultat ea, cu speranţa că-i voi putea înlătura temerile.

Întrucît nu eram nici eu edificat asupra proporţiei în care era amestecat soţul ei în afacerea anchetată, m-am abţinut să-i măresc teama sau să-i dau vreo speranţă. Am ridicat din umeri şi i-am răspuns cu sinceritate :

— Deocamdată e vorba numai de o bănuială, iar bănuielile nu conduc în mod obligatoriu la o incriminare. Dealtfel, acesta e şi scopul vizitei noastre. Dorim să stabilim dacă soţul dumneavoastră este implicat în cazul de care ne ocupăm.

— Vă spun eu că n-are nici un amestec... Potlogării mici, da. Cu de-astea m-a necăjit toată viaţa... Da' să facă moarte de om, e imposibil ! — mi-a spus ea, convinsă.

— Cînd a fost ultima oară Nelu Moise la dumneavoastră acasă ? — am întrebat-o.

— Nelu Moise ? N-am mai auzit acest nume — s-a mirat gazda.

— E un prieten de-al soțului dumneavoastră.

— Nu-l cunosc.

— Cînd a adus soțul dumneavoastră acasă butelia de aragaz ? — am întrebat, arătînd spre încăperea de unde o ridicasem cu o zi mai înainte.

— Acum cîteva zile... — a șoșăit ea.

— Încercați să precizați ziua — o rugă Dan.

— A doua zi după ce am avut musafiri — răspunse ea, după ce meditâ cîteva clipe. Marți seară, cînd m-am înapoiat de la serviciu, era în bucătărie.

— Poate era de luni acolo, dar n-ați observat-o...

— Nu-i un ac. Așa cum am văzut-o marți, aș fi remarcat-o și luni, dacă ar fi fost în casă.

— N-ați cerut explicații asupra proveniență ei ?

— Ba da, bineînțeles. Mi-a spus că a primit-o de la un amic de-al lui pentru a o vinde unei cunoștințe.

— Luni seara, cînd ați avut musafiri, v-a spus la cine se duce sau a dispărut pur și simplu ? — o luă la fix Tănăsache.

— După ora șapte seara, cînd am ajuns eu acasă, n-a mai plecat nicăieri. Dealtfel, nici înainte de venirea mea nu cred să mai fi ieșit, deoarece mi-a spus că toată după-amiaza l-a supărat spondiloza.

— Dar după ora douăsprezece, cînd au plecat musafirii ? — o preluă Dan.

— Cu atît mai puțin. În afară de faptul că se făcuse criță, dacă s-ar fi ridicat din pat l-aș fi simțit. Am un somn foarte ușor.

Întrucît eram sigur de sinceritatea femeii, mi-am spus că Stoian nu mai poate candida la primul loc de pe lista bănuiților. Nu-mi mai rămînea decît să-l iau mai serios la întrebări pe amicul Neluțu Moise. În consecință, m-am ridicat de pe scaun cu intenția de a-mi lua rămas bun de la gazdă. Dar m-am răzgîndit. Nu pentru că aș fi cusurgiu, ci pentru că un spiriduș — pe care noi, anchetatorii, îl numim Sfînta Rutină — mi-a șoptit la ureche că nu-i frumos să-i omit existența.

— Sînteți de acord cu efectuarea unei percheziții domiciliare ? — m-am interesat, nu întîmplător, ci pentru că neglijasem să aduc patalamaua Procuraturii.

Dovedind că e sinceră și n-are nimic de ascuns, mi-a răspuns, cu promptitudine, că locuința ei ne stă la dispoziție.

O oră mai tîrziu, cînd tocmai începusem să-mi argumentez că dacă am nevoie de niscaiva cai verzi nu trebuie să-mi pierd timpul căutîndu-i în locuința lui Stoian, ci la Moși, în chip de călușei, Dan a pus pe masă un aparat de radio cu tranzistori. Privea aparatul de parcă n-ar mai fi văzut în viața lui o astfel de sculă. Îl examina cu atîta atenție, încît am început să cred că s-a decis să-și dea demisia din miliție pentru a se putea dedica concurării producătorilor japonezi. Abia după ce și-a tras afară din buzunar notesul și l-a deschis la o anumită pagină, mi-am dat seama că nutresc speranțe iluzorii. Și-a mai plimbat privirea de cîteva ori de la aparat la notes și invers, apoi s-a uitat la mine. L-am priceput imediat...

Am luat aparatul în mînă și l-am examinat cu un aer cît mai absent posibil.

— Frumușel aparat — am comentat admirativ. Îl aveți de mult timp, doamnă Stoian ?

— Nu. L-am cumpărat acum vreo două luni. E un aparat foarte bun, da' din păcate nu prea se găsesc baterii pentru el. Din această cauză, nici nu l-am prea folosit... Acum însă, după ce soțul meu a învățat să-i adapteze baterii pătrate din exterior, cred că n-o să mai avem probleme. Știți, de-astea se găsesc berechet.

Faptul că avea aparatul de două luni de zile nu prea mi-a convenit. Dar parcă sînt eu vreodată întrebat ce-mi convine și ce nu ? Deci, indispunîndu-mă, am fabricat rapid două noi ipoteze : ori cucoana-gazdă, profitînd de aerul ei de Mona Lisa, m-a mințit de cînd am intrat în casă, ori nu știe pe ce lume trăiește. Deși ambele variante erau la fel de plauzibile, din motive tactice am optat pentru prima. Cînd vrei să n-ai surprize neplăcute, e preferabil să înlocuiești Steaua polară cu ipoteza cea mai nefavorabilă.

— Vă rog să reluați percheziția ! le-am spus băieților.

Uimirea arborată pe fața doamnei Stoian nu m-a mirat. Ba mai mult, fiind un om plin de înțelegere față de semenii mei, am priceput-o. Cînd începuse să facă numărătoarea inversă a decolării noastre, și-a dat seama că, datorită unei defecțiuni neprevăzute, zborul se amînă pentru altă dată, fără dată.

Ne-am pus din nou pe treabă, dar nu de mîntuială, ca unii revizori cînd verifică gestionarii care sînt „atenţi" cu ei. Am început să examinăm tot ce era cuprins între podea, pereţi şi plafon. După vreo două ore, cînd tocmai mă apucasem să deschid o ladă cu scule vîrîtă în cămară, Tănăsache, care cotrobăia prin bucătărie, şi-a făcut auzit glăsciorul :

— Tovarăşe căpitan, vreţi să veniţi puţin...

Cînd am ajuns lîngă el, mi-a arătat pe pardoseală o foaie din masă plastică, de vreun metru pătrat, pe care erau puse cîteva rufe murdare.

— Se aflau deasupra acestui vas — a zis, arătîndu-mi un lighean vîrît între maşina de gătit şi dulapul de bucătărie.

M-am apropiat şi am privit ligheanul. În apa care ocupa cam o treime din volumul său se vedea scufundată o stofă de culoare bleumarin. Am apucat-o cu două degete şi am ridicat-o. Era un pantalon. Un pantalon de la o uniformă de ceferist. N-am avut cînd să-l examinez mai bine deoarece atenţia mi-a fost captată de altceva. Lichidul din vas avea o culoare maronie. O culoare pe care am mai întîlnit-o şi ştiam prin ce reţetă poate fi fabricată. Fără să fac vreun comentariu, am început să privesc şi pantalonii uzi. Dar nu pe toate părţile, ca un telal tuciuriu, ci numai partea din faţă, care ar fi putut prezenta interes pentru noi. Imediat am descoperit ce căutam. Pe porţiunea cuprinsă între jumătatea pantalonului şi manşete se vedeau nenumărate pete de culoare brună.

— Ce-au păţit aceşti pantaloni, doamnă Stoian ? — am spus, privind spre gazdă, care, atrasă de apelul lui Tănăsache, mă urmase în bucătărie.

— S-au murdărit şi i-am pus la înmuiat... — mi-a răspuns ea, confuz.

— Cu ce s-au murdărit ?

— Nu ştiu... Aşa i-am găsit... — bîigui ea, cu obrajii goliţi de sînge.

— De ce i-aţi dosit sub alte rufe ? — am întrebat, arătînd spre foaia de masă plastică.

Nu s-a înghesuit să-mi răspundă, probabil unde era foarte ocupată să-şi frîngă mîinile în poală.

— Vă rog să răspundeţi la întrebare ! — i-a cerut Dan.

— I-am găsit azi-dimineaţă-n debara... a început ea, cu glasul stins şi ochii înotîndu-i în lacrimi. Vecinii mi-au spus că l-au văzut pe Mişu plecînd cu doi domni... Toată noaptea m-am întrebat ce-i cu el de nu mai vine acasă... Mi-am dat seama că iar a fost arestat... Cînd am văzut pantalonii pătaţi cu sînge... Mi-a fost frică... Şi atunci...

Şi-a luat capul între mîini şi a început să plîngă cu hohote.

— Cînd i-a murdărit ? — am întrebat, după ce s-a mai liniştit puţin.

— Nu ştiu. Azi, vrînd să-mi spăl nişte rufe, am dat de ei...

— Utilizează în permanenţă cîrjele... sau numai cînd îl supără maladia pentru care a fost pensionat ?

— Nu poate umbla fără ele, doar e bolnav...

Am înţeles şi n-am mai insistat.

După ce Tănăsache a împachetat pantalonii în foaia din masă plastică, iar Dan a rechiziţionat aparatul cu tranzistori, ne-am luat valea.

Cînd am trecut prin curte, potaia ne privea precaută din adăpostul oferit de cuşca ei.

Capitolul XXII

ZIUA A 7-A

Mai înainte de a ajunge la secţie, am făcut o haltă pe la nepoata victimelor. Deşi consideram inutil ocolul făcut, l-am făcut. Deosebit de faptul că descrierea tranzistorului corespundea aidoma cu obiectul ridicat, am vrut să-l vadă şi martora care ne vorbise despre el. Şi l-a văzut. Ceea ce mi-a înlăturat şi ultima rezervă.

Am vrut să mai ştiu cît e de sigură că a văzut într-adevăr aparatul la ultima vizită făcută victimelor, adică cu două zile mai înainte de consumarea dramei. Cînd

mi-a povestit că în ziua respectivă a umblat cu tranzistorul împricinat şi l-a închis, deoarece, datorită zgomotului ce-l producea, le bruia discuţia, m-am declarat sătisfăcut.

* * *

În timp ce aşteptam ca Tănăsache să dispună aducerea lui Stoian de la arest, ne-am instalat la birou.

— E ora trei — a constatat Dan. Sînt sigur că domnul Stoian a mîncat de mult.

Văzînd că nu vreau să-i pricep aluzia, şi-a scos notesul şi l-a trîntit pe masă, în faţa lui, apoi a făcut acelaşi lucru şi cu bricheta.

Ştiind ce va urma, am întins mîna după ea şi am lăsat-o să-mi alunece în buzunarul hainei. Dan n-a mai avut cînd să protesteze împotriva samavolniciei mele, deoarece s-a deschis uşa. Mai întîi au apărut cîrjele, apoi, pendulîndu-se între ele, domnul Stoian urmat de Tănăsache.

— De unde ai acest aparat cu tranzistori, domnule Stoian ? am zis, de îndată ce s-a aşezat pe scaun.

M-a privit de parcă m-ar fi văzut îmbrăcat cu frac şi joben pe o plajă de nudişti.

— Nu-nţeleg întrebarea. Cum adică de unde-l am ?

— L-am găsit la dumneata acasă şi aş vrea să ştiu cum a ajuns acolo.

— Simplu. L-am cumpărat în urmă cu cîteva luni — mi-a spus, cu dezinvoltură.

— Domnule Stoian, acest aparat a aparţinut familiei Predescu !

— Probabil că-i vorba de o simplă asemănare...

— Nu-i vorba de nici o asemănare ! Seria de fabricaţie a aparatului înlătură orice dubiu ! — blufă Dan.

Intervenţia lui Dan îşi atinse scopul. Bănuitul m-a privit cîteva clipe dezorientat, apoi, afişînd un aer de resemnare, spuse :

— Am încercat să-mi acopăr o cunoştinţă. Dar, dacă lucrurile stau aşa cum spuneţi dumneavoastră...

— Numele „cunoştinţei" ! — i-o scurtă Dan.

— Cristea Cîrlan.

— Cu ce se ocupă și unde locuiește ? — vru să știe Tănăsache.

— Nu știu. L-am întîlnit întîmplător pe stradă și m-a întrebat dacă nu vreau să cumpăr un chilipir. Mi-a cerut o centă pe aparat. N-am rezistat tentației. Acum îmi pare rău că...

— De unde-l cunoști pe acest Cristea Cîrlan ? — am întrebat, în timp ce-mi spuneam că oița sau ied e un nume foarte potrivit pentru un borfaș.

— Știți, la ultima mea detențiune am fost colegi de celulă... — mi-a răspuns el, jenat de indiscreția la care l-am obligat.

— Cînd ți-a vîndut aparatul ?

— Păi, cred că sînt aproape două luni de atunci...

Neconcordanța dintre declarațiile interlocutorului și cea a nepoatei victimelor era atît de mare, încît am renunțat să stabilesc pe loc cine greșește sau, poate, minte. În consecință, am trecut la cea de-a doua parte a interogatoriului.

— Cum explici proveniența acestor pete de sînge ? — l-am întrebat, arătîndu-i pantalonii găsiți în lighean.

Eram sigur că prin această întrebare îl demontez în atomi. Dar nu mi-a ieșit pasienta.

Și-a privit o clipă încruntat pantalonii, parcă încercînd să priceapă întrebarea, apoi, uitîndu-se la mine, a izbucnit într-un hohot de rîs. Rîdea atît de dezlănțuit, încît am fost tentat să mă ridic de la birou și să mă uit într-o oglindă pentru a vedea dacă n-am devenit, dintr-odată, soția lui Louis de Funès.

Noroc că m-a scos din dilemă Dan, care a intervenit cu promptitudine :

— Poate te hotărăști să ne spui și nouă ce-ai găsit de rîs ?

— Știți — a început el să explice, amuzat — acum cîteva zile am tăiat coada cîinelui... Eram cam afumat și am vrut să-l fac mai nobil... Cum îs cîinii boierești... Dacă ați ști ce scandal mi-a făcut nevastă-mea cînd a venit acasă ?... Cînd i-am ras coada cu toporul, m-a împroșcat cu sînge pe pantaloni.

Mai întîi, m-a uluit cruzimea lui, apoi am realizat de ce se ascundea cu atîta disperare sărmana potaie. Se temea să nu i se scurteze și picioarele, pentru a fi transformat într-un basset !

Considerînd că mi-am epuizat repertoriul, am sistat audierea și l-am expediat pe Stoian la arest.

— Dacă într-adevăr a cumpărat aparatul de radio în urmă cu două luni, înseamnă că martora Elvira Popa se înșeală cînd susține că l-a văzut mai înainte cu două zile de uciderea rudelor ei — aprecie Tănăsache, după ce am rămas singuri.

— Trebuie să verificăm dacă se înșeală martora sau se încearcă înșelarea noastră — am replicat, ridicînd receptorul telefonic.

M-am conversat cîteva minute cu Evidența operativă.

— Cum-îi ? — a întrebat Dan, după ce am închis aparatul.

— Cristea Cîrlan e un vechi client de-al nostru. Băieții de la „Evidență" mi-au promis că se vor strădui să-mi facă cunoștința cu el, cît mai curînd posibil.

— Ce specialitate ?

— Hoț de „bună-dimineața" !

— Ah ! Atunci se lipește.

— Așa s-ar părea — am aprobat.

— Cum adică hoț de „bună-dimineața" ? — s-a mirat Tănăsache.

— Cîrlan face parte din categoria pușlamalelor care, dacă văd o fereastră deschisă, ți se strecoară în casă cînd ți-e somnul mai dulce, pe la patru-cinci dimineața, și șterpelesc obiecte mici : mai un ceas, mai un pantalon sau un sacou puse la îndemînă. În sfîrșit, nu-s deosebit de pretențioși. Se mulțumesc cu orice găsesc.

— Și de ce li se spune hoți de „bună-dimineața " ?

— Pentru că sînt foarte grijulii cu gazdele lor. Nu le strică somnul, apucîndu-se să le dea bună-dimineața — spuse Dan, amuzat. Și dintr-o astfel de incursiune ar fi putut să se aleagă și cu un aparat cu tranzistori, nu ?

— Trebuie să ducem de urgență pantalonii la laborator — am zis.

— Mîine — a replicat Dan.

— Astăzi ! — m-am supărat.

— Ttț ! Nu ține. Băieții de la „labo", conspectînd cu atenție Biblia, au aflat că-n Ziua a 7-a nu se lucrează ! Și nu lucrează !

— Bine, atunci mîine — m-am resemnat.

Capitolul XXIII

INVALIDUL

Evidența operativă făcuse o treabă bună. A doua zi dimineața, Cristea Cîrlan se afla în fața mea și, emoționat, învîrtea între mîini o șapcă de schior. Era de statură potrivită, bine legat și nu-i dădeam mai mult de 25 de ani. După fișă avea cu zece ani mai mult. Părea mai tînăr datorită „sportului" cu care se îndeletnicea. Nu-i chiar atît de ușor să escaladezi două-trei ferestre pe noapte și apoi, datorită unor gazde neprimitoare, să faci cale-inversă pentru a nu-ți lăsa pielea tăbăcită de vreun tip lipsit de simțul ospitalității !

Dacă privirea sa n-ar fi avut o căutătură piezișă, specifică unei anumite categorii de oameni cu care, prin meseria mea, mă aflu în relații de „afaceri", aș fi putut spune că e un băiat frumușel.

— Cu ce te ocupi în prezent, domnule Cîrlan ? — am întrebat.

— Practic meseria pe care am învățat-o la-nchisoare. Sînt strungar la Uzina „23 August".

— De cînd n-ai mai avut de-a face cu noi ?

— De aproape trei ani, cînd mi-am terminat ultima condamnare.

— După ce-ai fost eliberat ai mai lucrat și în alte întreprinderi ? — a întrebat Dan, nu întîmplător, ci pentru a stabili dacă face parte din clanul celor ce-și schimbă serviciul de trei ori pe lună.

— Nu. M-am astîmpărat. Și să știți că n-am lipsit niciodată nemotivat de la uzină. De fapt, sînt chiar fruntaș în producție.

— Te-ai însurat ? — am remarcat eu, arătînd spre verigheta din inelarul mîinii stîngi.

— Da. Am și o fetiță de un an și două luni — a zîmbit el, de astă dată privindu-mă cu sinceritate.

— Îl cunoști pe Mihai Stoian ?

— Sigur. Doar am locuit în aceeași garsonieră, la Văcărești. Da' ce-i cu el ?

— Vă vedeți des ?

— Nu. Numai întîmplător, pe stradă. Cînd ai familie, e de preferat să nu-ți mai întîlnești vechii camarazi...

— Cînd v-ați văzut ultima oară ?

— Acu vo două luni, la comalimentu „Unic". În timp ce nevastă-mea își făcea cumpărături, am schimbat cîteva cuvinte.

— Despre ce ?

S-a pornit să se foiască pe scaun, apoi și-a virat privirea de la mine. L-am lăsat cîteva clipe să admire tapetul fără gust al încăperii.

— Ai început prin a ne convinge că te-ai făcut om cinstit, nu te opri să strici clișeul !

— N-am fost niciodată turnător — a zis, privindu-mă din nou cu francheţe.

— Turnători sînt numai borfașii. Dacă într-adevăr ai intrat în rîndul oamenilor, n-ai voie să ascunzi nimic din ceea ce ar putea servi justiției ! — îl lămuri Dan.

— Da' nu-i o chestie care ar putea să vă privească pe dumneavoastră... — a spus, după ce a mai lustruit puțin cu fundul pantalonilor scaunul.

— Lasă aprecierile pe seama noastră ! — îl repezi Tănăsache.

Fără să pară prea impresionat de intervențiile colaboratorilor mei, a reînceput să studieze tapetul.

— De unde ai avut aparatul cu tranzistori pe care l-ai vîndut lui Stoian ? — am zis, brusc.

— Poftîm ? ! — a sărit el, renunțînd să mai studieze peretele, pentru a putea să admire, uimit, frumusețea splendizilor mei ochi.

— Ai auzit bine ! De unde ți l-ai procurat ?

— Să mă trăsnească Dumnezeu dacă știu despre ce vorbiți ! De ce vreți să mă-nfundați pă nevinovate ?... Acu sînt cinstit... Nu mă mai ocup cu d-astea...

— Stoian a declarat că i-ai vîndut un aparat cu tranzistori ! am continuat, cu asprime.

— Nu-i adevărat ! Chemați-l la confruntare. Veți vedea că minte !

— Nu ne învăța ce avem de făcut ! — îl repezi Dan.

— Ce-ai discutat cu Stoian ? Îți deșerți sacul sau te bag la preventiv ?

A început să-i tremure bărbia și să-și articuleze buzele ca un pește scos din apă.

— Formularele pentru reținerea preventivă sînt în sertarul din dreapta, sus — mă anunță, galant, Tănăsache.

— V-a spus Stoian că i-am vîndut eu ceva ? m-a întrebat Cîrlan, cînd a văzut că iau în considerare informarea colaboratorului meu.

— Altfel n-ai fi acum în fața noastră !

— Dumnezeii mă-sii ! Deci, vrea să mă bage la pîrnaie ? Ei bine ! Lasă că-i arăt eu lui ! Cînd l-am întîlnit, mi-a povestit că i-a aiurit pe ăia de la asigurările sociale. Că, deși n-are nici pă dracu, s-a-nvîrtit să primească pensie pe daiboj ! Asta-i !

Dan și Tănăsache au făcut ochi mari. Dealtfel surpriza lor nu m-a lăsat nici pe mine prea indiferent.

— Ați mai discutat și altceva ? — l-am strunit.

— Nu. Numai atît. Între timp s-a apropiat nevastă-mea și ne-am despărțit. Vă rog să mă credeți. N-am nici în clin nici în mînecă cu treaba pe care mi-o punea-n cîrcă.

Am luat o foaie de hîrtie și am scris că trebuie verificată comportarea lui Cîrlan la întreprinderea unde lucra. I-am înmînat-o lui Tănăsache, care, după ce a citit ce vreau, a plecat să vorbească de la un alt telefon.

Cîteva minute mai tîrziu, a revenit și, printr-o înclinare a capului, mi-a confirmat că vizaviul meu își vede de treabă.

— Domnule Cîrlan, cu speranța că ați fost sincer, nu vă spun la revedere. Sînteți liber.

Temîndu-se să nu mă răzgîndesc, nu mi-a mai dat timp să-mi repet invitația. A și decolat spre ușă.

— Un moment ! — i-am tăiat avîntul. Ia și asta cu dumneata. O să-ți folosească la motivarea absenței din producție — am spus, înmînîndu-i citația pe care o uitase pe birou.

— Deci ipoteza că Stoian, fiind paralitic, n-ar fi putut comite dublul asasinat cade... — comentă Tănăsache.

— Și ce importanță are asta, atîta vreme cît alibiul, care-i determinant, îl exclude ca autor potențial ?

— Dane, laboratorul nu și-o fi terminat treaba ?

— Pe-ncercate, șefu — a zis, trăgînd telefonul lîngă el.

[illegible]at cîteva minute și și-a notat ceva în [illegible]et, a închis aparatul.

— Sîngele de pe pantaloni e de origine animală. S-au găsit însă și cîteva pete mici de origine umană...

— Grupa ? — m-am grăbit.

— Aceeași cu a victimei descoperite în podul casei : A—B.

— Interesant. Foarte interesant ! Tănăsache, să vină Stoian sus.

— Domnule Stoian — am început, cîteva minute mai tîrziu, după ce l-am avut în mijlocul nostru —, deosebit de sîngele cîinelui, pe pantalonii dumitale s-au găsit și urme de sînge uman. Ai putea să ne explici cum a ajuns acolo ?

Mai întîi și-a ţuguiat buzele, mirat, apoi a adoptat mimica unui candidat la concursul „Cine știe cîștigă" pus în dificultate la întrebarea a noua de profesorul Ion Mustață.

— Ah, da ! a anunțat el, în timp util, adică mai înainte de scurgerea celor șaizeci de secunde reglementare. Îmi amintesc. Mi-a curs sînge din nas și, fără să-mi dau seama, m-oi fi pătat.

Băiețașul din fața mea se credea șmecher, dar nu m-am supărat. Îmi picase pentru prima oară în mînă și nu știa ce-mi poate pielea.

Am tras tacticos sertarul unde se aflau lucrurile pe care i le reținusem cînd l-am expediat la arest. Cu mîna vîrîtă în sertar, ca să nu-și dea seama ce învîrtesc, i-am răsfoit buletinul de identitate. Cînd am ajuns la fila unde era consemnată grupa sanguină a posesorului ; m-am dezumflat. Scria foarte clar : „A—B".

— Cîrlan nu recunoaște că ți-a vîndut aparatul cu tranzistori — a intervenit Dan, care își dăduse seama de ce cotrobăisem prin sertar și, după indispoziția ce-o afișam, că n-a ieșit nimic.

— Nici nu mă mir. Nici eu, dacă aș fi fost în locul lui, n-aș fi recunoscut.

— Aceeași poveste și cu Moise !

— Aceeași mentalitate. Și Moise știe ce-l așteaptă dacă recunoaște că el mi-a plasat butelia !

M-am ridicat de pe scaun și, ocolindu-mi biroul, m-am dus spre el. I-am luat cîrjele de pe genunchi și le-am rezemat de zid.

— Ce înseamnă asta ? ! — s-a mirat.

— Ridică-te în picioare și mergi fără ele !

— Vă bateți joc de un infirm ? ! Sînt invalid ! Cum să umblu fără cîrje ? ! — a protestat.

— Ridică-te ! — i-a cerut Dan.

— E inuman...

— În picioare ! De nu, te ridic eu ! — s-a oferit Dan, cu bunăvoința unui tigru flămînd.

N-a mai avut nevoie de un alt îndemn. În secunda următoare se afla în poziție de drepți.

— S-ar părea că te poți dispensa de serviciile cîrjelor. Nu ?

— De azi-dimineață a-nceput să-mi cedeze durerea — mi-a explicat, zîmbind. Cum de v-ați dat seama că mă simt mai bine ?

— Ai putea să-mi spui ce-ai făcut joi seară ? — am întrebat.

— Joi seară ? da ! Am stat la televizor.

— Singur ?

— Nu, cu nevastă-mia și cu vecina noastră...

— În ce împrejurări ai cunoscut-o pe Gina Petre ? — am întrebat, examinîndu-l cu atenție.

— Pe cine ??? — s-a mirat el, convingător.

— Pe Gina Petre, de pe șoseaua Colentina ! — l-a informat Dan.

Cred că dacă, într-o bună zi, un sculptor s-ar decide să creeze o statuie simbolizînd ipostaza mirării omenești, de la facerea lumii și pînă în prezent, ar trebui să treacă pe la mine pentru a i-l prezenta pe Stoian, ca model.

— Bătrîna pe care ai ucis-o acum patru zile ! — se simți obligat să completeze Tănăsache.

— De ce ai ucis-o ? — am continuat, ca și cum ar fi răspuns afirmativ la întrebarea precedentă.

— Nu știu despre cine vorbiți ! N-am ucis pe nimeni ! Ce, vreți să băgați la închisoare un nevinovat ? ! Vreau să stau de vorbă cu un domn procuror ! — a protestat dînsul, ultragiat.

— La arest ! — i-am spus lui Tănăsache, pentru a nu-mi mai pierde timpul.

— Tipul ăsta e cu mult mai puțin nevinovat decît susține — a remarcat Dan, după expedierea lui Stoian la arest.

— Și nu prin metoda persuasiunii îl vom determina să vorbească ! — am mîrîit.

— Bine, dar avem probe că e amestecat în combinație... — a protestat Tănăsache. Corpurile delicte găsite la el acasă nu-s destul de convingătoare ?

— Probele la care te referi au aceeași eficiență ca și apa sfințită ! Susținînd în continuare că a primit butelia și tranzistorul de la Moise și Cîrlan, ale căror antecedente îi indică ca furnizori potențiali, nu poate fi incriminat. Dubiile sînt întotdeauna în favoarea acuzatului !

— Și urmele de sînge de pe pantaloni ? — insistă Dan.

— Tot apă de ploaie ! Are o grupă sanguină similară cu a uneia din victime, așa că... nu prea ține.

— Dacă n-ar avea alibi, povestea ar fi mai simplă — mi-a dat dreptate Dan.

Am dat aprobator din cap. Și bine am făcut ! Prin înclinarea poziției creierului am declanșat sistemul de punere în funcțiune a dispozitivului de gîndire, care la mine funcționează după principiul ceasurilor automate, prin scuturare.

— Avînd în vedere modul de operare al cazurilor pe care le anchetăm, dacă Stoian e amestecat în afacerea de pe strada Drobeta, e implicat și în cea de pe șoseaua Colentina...

— Și viceversa ! pricepu Dan.

Am tras sertarul unde se aflau obiectele găsite asupra lui Stoian în momentul reținerii sale. Mi-am strecurat în buzunar buletinul de identitate al respectivului și, arătînd spre cîrjele lui Stoian, i-am spus lui Tănăsache :

— O cîrjă mînuită cu pricepere are tot atîta eficacitate ca și un *casse-tête*. Trimite-le la laboratorul inspectoratului pentru depistarea unor eventuale urme de sînge. După ce le-ai expediat, ia legătură cu soția și vecina lui Stoian și încearcă să afli cum și-au petrecut timpul joi seara.

M-am ridicat de pe scaun și am pornit spre cuier pentru a-mi lua haina.

Capitolul XXIV

CLARIFICĂM O PROBLEMĂ

Cînd maşina noastră a oprit în faţa secţiei a IV-a, căpitanul Gavrilă şi locotenentul Cernea tocmai ieşeau din clădire.

— Ce-a rezultat din verificarea tipului care a luat butelia de la bătrînă ? — am întrebat, după ce s-au suit în maşină şi şoferul a demarat spre locuinţa victimei.

— Nimic. Are un alibi inatacabil. Între orele zece şi unsprezece noaptea, cînd s-a comis agresiunea, nu s-a mişcat din bufetul „Oborului". Toţi martorii audiaţi — şi n-au fost puţini ! — au declarat că bănuitul n-a părăsit localul în intervalul care ne interesează. Am încercat să vă raportez situaţia, însă n-a fost chip să dau de dumneavoastră — s-a scuzat căpitanul Gavrilă.

— Altă urmă ?

— De patru zile numai după aşa ceva umblăm, dar fără spor. Nu putem pune mîna pe nici un fir. Niciodată n-am mai avut de-a face cu un caz atît de mut...

Maşina a oprit pe şoseaua Colentina, în faţa cvartalului unde locuise Gina Petre şi am coborît.

După ce-am intrat în curtea respectivă, timp de patru ore ne-am conversat cu toţi vecinii victimei, adică cu vreo patruzeci de familii. N-am neglijat nici o fiinţă ştiutoare a graiului omenesc, de la copii şi pînă la bătrîni. Deşi le-am arătat fotografia de pe buletinul de identitate al domnului Stoian, nimeni nu şi-a amintit să-l fi văzut vreodată prin curtea sau compania femeii ucise.

— Într-o astfel de curte, cu peste o sută cincizeci de locatari, e imposibil să intri fără a te face remarcat. Mai ales cu mutra şi cu recuzita individului pe care-l bănuiţi — a comentat rotofeiul căpitan Gavrilă, cînd, plimbîndu-ne ca într-o sală a paşilor pierduţi, ne-am oprit în faţa locuinţei victimei.

— Şi totuşi, modul de operare arată că ambele cazuri sînt legate între ele prin agresiunea aceluiaşi autor — zise locotenentul Cernea.

— Aceasta e şi ideea care ne-a guvernat. Dacă Stoian — în pofida probelor care-l desemnează a fi cel puţin sus-

pect ! — nu poate fi acuzat de ceea ce s-a întîmplat pe strada Drobeta, datorită adăpostului oferit de un alibi implacabil, ne-am spus că poate aici, în acest caz, are o apărare mai slabă... Dacă am fi putut demonstra că bănuitul a ucis-o pe Gina Petre, n-am mai fi întîmpinat greutăți majore în a-l acuza și de lichidarea familiei Predescu... — a spus Dan, cu amărăciune.

— Așa însă, în situația în care nu se evidențiază nici măcar faptul că ar fi cunoscut victima, stratagema dumneavoastră este ineficientă — a completat Gavrilă.

— Asta încă n-ar fi nimic, dacă nu s-ar impune cu totul altă concluzie. O concluzie și mai neplăcută. Dacă Stoian nu-i amestecat în cazul de aici, nu e vinovat nici de cele întîmplate pe strada Drobeta !... Iar noi ne-am pierdut vremea bănuind un nevinovat ! — zise Dan înciudat.

— N-ar fi prima oară cînd ne-am vedea puși în fața unei astfel de situații. O să facem ca la școală. Ștergem tabla cu buretele și-o luăm de la început ! — zîmbi Gavrilă, acru, din dosul ochelarilor săi fumurii.

În timp ce înregistram în mod mecanic discuția băieților, priveam absent ferestrele locuinței Ginei Petre, unde ne oprisem.

— Să nu tragem concluzii pripite. Să așteptăm și rezultatul cercetării pe care o întreprinde locotenentul Tănăsache — am spus peste umăr, continuînd să privesc fereastra. Era formată din două tronsoane și avea un singur rînd de geamuri, negre ca lentilele ochelarilor de soare. Evident, metamorfozarea lor fusese cauzată de fumul degajat de incendiu.

— Așa-i ! — se învioră Dan. Chiar dacă are alibi pentru noaptea de joi spre vineri, vom continua să ne ocupăm de el. Independent de aparențe !

— Bine, dar n-a fost văzut pe aici — protestă Cernea.

— Nu-i concludent ! Dacă și-a premeditat fapta — și în cazul de față totul pledează pentru o astfel de ipoteză ! —, era firesc să ia măsuri necesare asigurării anonimatului său...

Nu i-am mai ascultat. Necunoscînd zicala sanscrită : *„Les noms des fous sont écrits sur tout les murs"* — m-am apucat să-mi iscălesc cu degetul numele pe geam, și am rămas deziluzionat. Scîrboasa suprafață de sticlă și-a permis să refuze imortalizarea gloriosului meu nume. Jignit în amoru-mi propriu, mi-am repetat gestul pe cealaltă

jumătate de geam. Dar refuzul s-a menținut. Mai întîi, mi-am spus că cele două tronsoane de geam, deși antagonice prin poziția lor, s-au înțeles să-mi refuze un drept inalienabil, apoi am privit vîrful peniței, adică anvelopa de piele a degetului arătător, și am remarcat că nu era nimic de remarcat. Mănușa, de culoare deschisă, a rămas imaculată. Chestia asta m-a surprins. M-a surprins atît de mult, încît, intrigat, am început să examinez tocul de lemn al geamurilor. După ce le-am privit din exterior, am ocolit colțul casei și am intrat în locuința devastată de incendiu. Odată înăuntru, mi-am ferit cît am putut ghetele de resturile carbonizate de pe dușumea și m-am îndreptat spre fereastră. Mi-am văzut colaboratorii, care, fără să fi remarcat dispariția mea, continuau să-și dea cu presupusul asupra cazului. Dar nu le-am acordat nici o atenție ! Mă interesau cercevelele și geamurile ferestrei. După o scurtă examinare, am constatat, cum era și firesc, că lemnăria și geamurile erau arse și afumate. Și totuși ceva nu se învîrtea tocmai rotund...

— Ce faci acolo, șefu ? — și-a amintit Dan să constate că sînt de ocalaltă parte a ferestrei.

Deși era foarte frig, mi-a picat fisa și am simțit cum mă cuprinde un val de căldură. N-am mai avut nici o îndoială că dacă mi s-ar fi pus în față o oglindă aș fi putut admira chipul celui mai idiot detectiv de pe mapamond.

— Rămîneți pe loc. Mă întorc imediat — am zis, catapultîndu-mă prin ușă spre poarta cvartalului.

Cînd am ajuns în stradă, am smucit portiera mașinii noastre și am pus mîna pe receptorul radio-telefonului.

— Dați-mi vă rog legătura cu maiorul Tache de la Compania întîia de pompieri ! — am cerut centralei inspectoratului.

Am așteptat cîteva minute, care, datorită nerăbdării, mi s-au părut fără sfîrșit. Cred că la această stare de anxietate a contribuit și teama că amicul meu ar putea să fie plecat la vreun incendiu sau, ceea ce ar fi fost și mai rău, să aibă zi liberă. Spre șansa mea, temerea a fost gratuită.

— Ce s-a întîmplat, Nicule ? — s-a interesat Tache. Te-a blestemat vreun client de-al tău și vrei să-ți trimit o tulumbă să te stingă ? — a adăugat rîzînd.

Aş fi putut să-i spun ceva care să-i strice bună dispoziţia, dar n-am făcut-o. Deosebit de faptul că eram grăbit, mi-am rezervat plăcerea pentru momentul cînd îl voi avea în faţă.

— Te aştept pe şoseaua Colentina, la locul dezastrului din noaptea de joi spre vineri...

— Te ţii de bancuri ? — s-a informat, probabil îngrijorat de starea sănătăţii mele.

— Acum n-am timp de aşa ceva ! — am precizat, înţepat. Vino imediat împreună cu oamenii care au forţat uşa locuinţei incendiate ! — am completat şi am închis radio-telefonul.

Cînd am revenit, am fost întîmpinat de privirile intrigate ale colaboratorilor mei. Pentru a nu le forţa răbdarea, le-am spus dintr-o bucată ce constatasem. Nu le-au trebuit şi alte explicaţii pentru a tăbărî pe fereastra locuinţei. După ce au examinat-o din curte şi din interior, cum făcusem şi eu înaintea lor, s-au apropiat de mine.

— Aveţi dreptate — a spus Cernea. Nu e nici o îndoială că observaţia dumneavoastră este corectă.

— Ce semnificaţie atribuiţi acestei curioase constatări ? — s-a interesat Gavrilă.

— Am impresia că schimbă complet datele problemei, dar încă nu-mi dau seama în ce direcţie... — am mărturisit îngîndurat.

În timp ce-mi chinuiam meningele, în speranţa că voi putea fabrica, o interpretare a descoperirii mele, şi-a făcut apariţia maiorul Tache însoţit de doi ostaşi.

— Ce-i, Nicule ? — a întrebat el, intrigat de atmosfera gravă ce ne domina.

— Aurele, vreau să ştiu ce s-a întîmplat din momentul în care aţi ajuns în faţa acestei uşi ? — am spus, arătînd spre intrarea locuinţei victimei.

— Păi, nu ţi-am spus...

— Repetă.

Şi-a dat seama că n-am chef de glume şi, ridicînd din umeri, nemulţumit, a spus :

— Ajungînd în faţa uşii şi constatînd că e încuiată, am dat dispoziţii să fie spartă... Ca de obicei în astfel de situaţii, focul s-a înteţit şi a izbucnit afară, peste noi...

— La fel ca şi în strada Drobeta ?

— Bineînţeles ! E şi firesc ca în momentul alimentării unui incendiu, mocnit, acesta să...

— Cunosc asta ! — i-am scurtat-o. Ce ai văzut în cameră, după înlăturarea uşii ?

— În astfel de treburi n-avem timp de contemplare ! Constatînd, după puterea focarului, că există un risc iminent de extindere a incendiului la întregul cvartal, m-am ocupat numai de coordonarea măsurilor de localizare a dezastrului. Înainte de organizarea luptei cu focul, le-am spus băieţilor — a zis, arătînd spre însoţitorii săi — să verifice dacă nu se află în locuinţă vreo fiinţă omenească...

M-am întors spre ostaşi şi am spus :

— Vreau să-mi descrieţi, cu amănunte, ce aţi văzut în casă. Vă rog să nu omiteţi nimic. Constatările pe care le-aţi făcut, după deschiderea uşii, sînt de-o importanţă capitală. E clar ?

Ambii au lovit cu putere călcîiele şi m-au asigurat (printr-un „Să trăiţi, tovarăşe comandant, am-nţeles !") că m-au priceput.

— Începe dumneata — l-am invitat pe cel care avea gradul de fruntaş.

— Vă raportez că-ntreaga-ncăpere se afla-n flăcări şi fum, mai ales fum... Totu ardea... Şi dulapu, şi duşumeaua, şi victima... După ce-am evacuat victima, s-au introdus furtunurile cu apă şi...

— Uşurel. Vreau amănunte ! — am zis. Hai cu mîna şi arată-mi ce-ai văzut.

Cînd am intrat în locuinţă, l-am invitat să-mi arate poziţia pe care o aveau victima şi obiectele din cameră, înainte de evacuarea primei, respectiv intrarea în acţiune a jeturilor de apă.

Mi-a arătat că lîngă peretele opus uşii se afla un dulap, iar în paralel, la vreo doi metri de acesta, se afla victima, cu faţa în sus.

— Ai ceva de adăugat la spusele colegului dumitale ? — l-am întrebat pe celălalt ostaş, care avea pe epoleţi două trese, de caporal.

— Nu ştiu dacă vă interesează... — s-a codit el.

— Mă interesează orice.

— Mai înainte de a fi putut ridica femeia de jos, s-a răsturnat şi dulapul... Ştiţi, focul se declanşase de jos în sus şi, datorită acestei cauze, partea inferioară, făcută scrum, n-a mai suportat greutatea lucrurilor îngrămădite deasupra dulapului.

— Ce fel de lucruri se aflau pe dulap ?
— Sticle și borcane goale.
— Dulapul s-a răsturnat spre mijlocul camerei ?
— Da — au confirmat ostașii.
— Și sticlele au ajuns pînă la locul unde se afla victima ?
— Ba au sărit și peste ea — a zis fruntașul.

Descrierea pe care mi-o făcuseră contribuise la lămurirea unor aspecte importante, dar, din păcate, nu a celor esențiale.

— Care din voi a deschis fereastra ? — am trecut la întrebarea-cheie pentru verificarea noilor mele supoziții.

S-au uitat unul la celălalt mirați.

— Poate tovarășul sergent Florea... s-a decis caporalul. Știți, dînsu a făcut recunoașterea terenului...

— Unde-i sergentul Florea ? — m-am întors spre Tache, care, de surprindere, făcuse ochii mari și rotunzi. Atît de mari, încît nu am mai avut nici o îndoială că pricepuse bine însemnătatea relatărilor făcute de subordonații săi.

S-a dezmeticit repede și i-a ordonat fruntașului :

— Du-te și cheamă-l ! — apoi mi-a explicat : E afară, la volanul mașinii noastre.

— Sergent Florea — l-am luat repede în primire pe lunganul care a apărut în pas alergător —, s-ar părea că dumneata ai fost prima persoană care a pătruns în această cameră. Așa e ?

— Să trăiți, tovarășu... Vă raportez că eu am intrat primul, deoarece aveam salopetă și mască antifoc — a explicat el, după o scurtă ezitare la menționarea gradului ; nu era vina lui că nu purtam epoleți la haine civile.

— Ce ți-a atras atenția la primul contact cu interiorul încăperii ?

— Fumul. Era atît fum că nu-mi vedeam nici mîinile...

— Ce-ai făcut cînd ai intrat în cameră ?

— Mi-am aprins lanterna și am examinat terenul. Cînd am văzut femeia de pe dușumea, mi-am chemat oamenii s-o ridice — a spus, arătînd spre ostașii audiați mai înainte.

— Dumneata ce-ai făcut în timp ce ei se ocupau de ridicarea victimei ?

— Ce puteam să fac ? Am depistat fereastra și m-am repezit s-o deschid pentru a evacua fumul. Știți, subordonații mei n-aveau echipament antifoc și se puteau asfixia...

— Fereastra era închisă bine ?

— Da. Cu două foraibere. Unul sus și altul jos.

Mi-am disimulat un oftat de ușurare și am privit cu semnificație spre colaboratorii mei. Făceau gesturi automate de aprobare și, stăpîniți de curiozitate, mă priveau de parcă voiau să-mi ghicească, prin hipnoză, gîndurile. Dacă ar fi știut că sînt cu mult mai puțin deștept decît îmi plăcea să las să se creadă, s-ar fi scutit de o osteneală gratuită.

Deși supoziția mea fusese sancționată, prin depoziția sergentului, lucrurile nu erau clarificate în totalitatea lor. Și în meseria mea, chestii de astea, în coadă de pește, nu țin ! Procurorii abia așteaptă să dibuiască o zală mai slabă în lanțul reconstituirii evenimentului cercetat, pentru a te trimite în viteză la plimbare. Iar în cazul în speță nu era vorba de o simplă zală, cumpărată de la solduri, ci de elementul esențial elucidării afacerii.

— N-ai mai văzut nimic care ți-a reținut atenția ? — l-am întrebat.

A ridicat din umeri și și-a clătinat capul.

— Ai văzut cînd s-a prăbușit dulapul ?

— Sigur ! S-a răsturnat chiar în clipa cînd am intrat în cameră. Am avut noroc. Altfel, dacă prăbușirea mai întîrzia cîteva clipe, cădea peste mine. Da' nici așa n-am scăpat complet nevătămat — adăugă sergentul, arătîndu-mi palmele bășicate de arsuri. Fiind cu ochii la fereastră, m-am împiedicat de ceva și m-am întins cît sînt de lung pe podea...

— În ce te-ai împiedicat ? — s-a repezit Dan, mai înainte de a apuca să articulez aceeași întrebare.

— De un scaun — a răspuns lunganul, cu indiferență, apoi, rotindu-și ochii prin cameră ; ne-a arătat un scaun de bucătărie. Scaunul se afla sub fereastră ; răsturnat cu picioarele spre noi și cu fundul lipit de perete.

Am decolat, spre obiectul indicat, cu maneta de gaze împinsă pînă la refuz.

— Ăla e... — a spus sergentul, în timp ce ridicam scaunul și-l examinam.

Fundul scaunului, protejat de peretele lîngă care căzuse, nu fusese degradat de furia focului. Vopseaua vernil a plăcii de lemn era intactă. M-am uitat la dușumea și, pe porțiunea ce fusese acoperită de tăblia scaunului, am văzut un papuc din pîslă cu ștaiful strivit.

— E perechea celui găsit în piciorul victimei — a spus Gavrilă, în timp ce-l învîrteam în mîini și mă întrebam unde-i văzusem fratele.

— Ai putea să pui scaunul în poziția avută înainte de a te împiedica de el ? — am spus, întorcîndu-mă spre sergent.

Dînd aprobator din cap, a luat scaunul și l-a așezat spre mijlocul încăperii, lîngă locul unde fusese găsită victima. Am privit spre tavan și am văzut o farfurioară metalică, oxidată, suspendată de trei bucăți de sîrmă prinse de cîrligul de lampă al plafonului.

Am început să scormonesc cu vîrful ghetei resturile arse de pe dușumea. Cîteva clipe mai tîrziu, m-am aplecat și am ridicat un dispozitiv metalic, înnegrit de fum. Era exact obiectul care-mi trebuia. L-am strîns satisfăcut în palmă și le-am mulțumit ostașilor pentru informațiile furnizate.

— Ei ? — m-a luat în primire Tache, după plecarea pompierilor. Ai lămurit lucrurile ?

— Ei ce ? — m-am interesat, dominat de starea euforică ce mă încearcă ori de cîte ori elucidez un caz scîrbos.

— N-o face pe deșteptul ! Cine-i criminalul ? m-a repezit el, nerăbdător.

— Știi foarte bine cine e. Doar i-ai fost naș.

— Poftim ? ! — a spus, privindu-mă ca pe a noua minune a lumii, admițînd că a opta a fost omologată între timp.

— Nu-i vorba de o omucidere, ci de un accident stupid ! — a intervenit Dan, probabil nemulțumit de calitatea umorului meu.

— Așa este — i s-a raliat și căpitanul Gavrilă. Victima, dorind probabil să se culce, s-a urcat pe scaun pentru a stinge lampa cu petrol. Poziția în care a fost găsit cel de-al doilea papuc arată ca acesta s-a aflat inițial pe scaun, evident, odată cu victima. Probabil că datorită unei amețeli sau dezechilibrări, victima a căzut ținînd în mînă lampa pe care dorise s-o stingă. Dacă la insufi-

cienţa cardiacă relevată de necropsie se adaugă şi şocul provocat de izbirea craniului de pardoseală, este evident că decesul s-a instalat aproape instantaneu...

— Numai aşa se explică de ce căile respiratorii ale victimei n-au fost afectate de oxidul de carbon provocat ulterior de incendiu — preciză, ca la carte, locotenentul Cernea.

— Deci incendiul a fost provocat de spargerea lămpii cu petrol... — comentă gînditor Tache.

— Tovarăşe căpitan — sări deodată Cernea —, nu merge ! Plaga întinsă, constatată în regiunea occipitală, ar fi putut să fie cauzată prin căderea victimei, dar celelalte..... de pe faţa victimei ?

— Au fost provocate de obiectele proiectate de pe dulap, în momentul răsturnării acestuia — l-a liniştit Dan.

— Nicule, cum dracu ai reuşit să mai reconstitui cele petrecute aici, după harababura pe care am provocat-o stingînd incendiul ? — m-a întrebat Tache, privindu-mă admirativ.

— Simplu. Apucîndu-mă să mîzgălesc ceva pe suprafaţa exterioară a geamului, am constatat că nu este afumată. În mod normal, dacă fereastra ar fi fost deschisă în timpul incendiului, ar fi trebuit să fie. Probabil că intervenţia voastră a fost deosebit de promptă, dacă nu s-au făcut depuneri sesizabile de funingine pe geam. Pe scurt, constatînd o anomalie, am examinat cu atenţie lemnăria ferestrei. Astfel, am stabilit, în mod indubitabil, că în timpul incendiului fusese închisă. În această situaţie, era firesc să mă întreb pe unde a ieşit criminalul, dacă şi uşa era zăvorîtă pe dinăuntru. Nu ? Plecînd de la această nouă premisă, restul a fost un fleac. Am făcut o investigaţie criminalistică banală şi... gata !

— Dacă n-am fi fost informaţi, eronat, că fereastra a fost găsită deschisă, ne-am fi scutit de-o alergătură după fantome — mîrîi Dan, privind cu subînţeles spre Tache.

— Nu înţeleg ce vrei să spui, tinere — s-a mirat cel vizat.

— Ne-aţi spus că fereastra încăperii era deschisă...

— Cine, eu ? ! — s-a încruntat Tache, după ce în prealabil s-a uitat în spatele lui pentru a se asigura că apostrofarea nu-i adresată altuia.

— De fapt, eu am făcut această afirmaţie... — a intervenit Cernea, stînjenit. Cînd am intrat în încăpere, ime-

diat după localizarea incendiului, şi am întrebat pe pompieri cine a deschis fereastra, mi s-a răspuns că ei aşa au găsit-o. M-am mulţumit cu acest răspuns.

Era atît de nefericit de parcă ar fi înghiţit o bobină de sîrmă ghimpată. M-am simţit obligat să intervin :

— Tovarăşe căpitan — i-am spus lui Gavrilă —, cazul fiind elucidat, vă rog să întocmiţi referatul de clasare şi să-l înaintaţi Procuraturii.

Am dat mîna cu Gavrilă şi indispusul locotenent Cernea şi, pornind spre uşă, am ieşit. În urma mea am auzit paşii lui Dan şi Tache.

Capitolul XXV

ÎN SFÎRŞIT, ÎNCEPEM SĂ NE DUMIRIM

Tănăsache era în biroul lui şi, în timp ce ne dezbrăcam de haine, s-a apucat să-mi raporteze rezultatul cercetărilor făcute :

— Am verificat alibiul lui Stoian şi corespunde cu declaraţia sa. Joi seară, după ce s-a întunecat, n-a mai ieşit din casă...

— Ştiu — l-am oprit. Cazul în care-l consideram implicat a fost lămurit.

În cîteva cuvinte l-am pus la curent cu modul de elucidare a afacerii respective.

— Ce-a rezultat din cea de-a doua problemă ? — l-am readus eu pe pămînt, că prea mă privea ca pe „Miss-Univers".

— Laboratorul n-a relevat nici un fel de urme care să ducă la concluzia că bănuitul şi-a utilizat cîrjele ca armă de agresiune — mă anunţă el, continuînd să mă privească admirativ.

Deşi, de la bun început, mi-am spus că am tot atîtea şanse să găsesc în acest mod arma crimei cîte posibilităţi de cîştig îmi oferă un loz în plic, comunicarea lui Tănăsache n-a avut o contribuţie deosebită la ameliorarea

dispoziției mele. Cum puteam să fiu vesel cînd realizam că nu sînt capabil să-mi fac datoria ? Mă învîrteam în jurul criminalului, ca un cîine după propria-i coadă, fără să-i pot proba vinovăția. M-am așezat pe marginea unui birou. Aveam capul tot atît de gol ca și plosca de apă a unui beduin, după ce-a traversat Sahara.

— Acum, după lămurirea poveștii din șoseaua Colentina, ne putem apuca serios de afacerea din strada Drobeta — ne înștiință Dan, instalîndu-se pe scaunul biroului alăturat. Apoi, pentru a-și demonstra seriozitatea intențiilor, se puse cu hărnicie pe demontatul brichetei.

— Și pînă în prezent m-am ocupat serios de cercetări — îl anunță locotenentul Tănăsache, posomorît. Am chestionat pe toți vecinii victimelor, dar absolut pe toți... Și ce folos ? Nimeni n-a văzut pe nimeni !

— Nu mai fi modest. Ai dibuit totuși un „martor" prețios...

— Ce martor ? — se interesă Tănăsache, surprins, privind spre Dan.

— Vezi ce uituc ești, colega ? Mă refer la tipul ăla... de cinci ani, care a văzut un străin intrînd în casa victimelor în jurul orei șase după-amiaza — îl persiflă Dan, fără să-și ridice privirea de pe brichetă.

Deoarece disputa lor nu mă amuza, am închis aparatul de recepție și m-am apucat să revăd principalele aspecte ale afacerii. Dintre cei doi indivizi implicați în afacere — admițînd că nu mai există și un al treilea, nedepistat ! — numai Stoian putea fi omul care-mi trebuia. Și totuși, ținînd seama de trăinicia alibiului său, era scos din cauză !

Am decolat de pe colțul biroului și am început să-mi plimb picioarele prin încăpere. În timp ce mărșăluiam ca un pensionar, cu pași mărunți și mîinile la spate, mi-am pus din nou meningele la contribuție. De asta data, aș fi vrut să aflu cam pe unde ar putea bănuitul să-mi întoarcă căciula-n cap, admițînd că el este criminalul. Răspunsul a picat cu viteza unui meteorit. La alibi !

— Hei, șefu ! — mă readuse Dan pe Terra, probabil sesizîndu-se că le ignor prezența. E ceva care nu merge ?

— Da... E ceva care nu se lipește. Și dacă nu mă înșel, acest ceva e un pic esențialul ! Ce-a căutat victima în podul casei ?... Taman în jurul orei unsprezece noaptea și la o temperatură de minus douăzeci de grade !

Mai întîi s-au arătat surprinşi, apoi m-au aprobat. După ce-au admis obiecţia, nu-mi mai rămînea decît să le ofer explicaţia cuvenită. Dar de unde s-o scot ? În astfel de cazuri, în care enigma e completă, detectivul are întotdeauna la dispoziţie trei căi de elucidare şi, ca un prerogativ al meseriei, e liber s-o aleagă pe cea mai convenabilă. În consecinţă, le-am trecut în revistă în ordinea infailibilităţii lor. Să dau o fugă pînă la morgă şi s-o rog pe victimă să-mi furnizeze explicaţia ce-mi trebuia ? Deşi ideea, recunosc, era excelentă, am renunţat la ea. Probabil unde nu prea mă pricep la spiritism.

Să-l rog pe agresor să mă lămurească ? Bineînţeles, şi această cale prezenta avantaje suficiente pentru a nu o neglija. Dar, cum nimeni încă nu-şi declinase calitatea de asasin, m-am lipsit, cu largheţea care mă caracterizează, şi de această cale.

Astfel, eliminînd primele două posibilităţi, deşi de o eficienţă indiscutabilă, am optat pentru ultima. Adică pentru cea mai scîrboasă !

— O luăm de la început, băieţi ! — am zis.

— Adică cum ? — s-a mirat Dan.

— Simplu ! De la acoperişul podului şi pînă la pardoseala pivniţei !

Pentru o clipă, nepricepînd pe unde înot, au rămas impasivi, apoi s-au uitat la mine ca două domnişoare de pension picate în labele fiorosului King Kong. Întrucît nu mi-au plăcut niciodată mutrele unor oameni înspăimîntaţi, am făcut în viteză stînga-mprejur şi m-am îndreptat spre cuier. Cînd am ieşit pe uşă, am auzit în spatele meu un zgomot precipitat de paşi. N-am mai avut nici o îndoială că fusesem priceput.

*
* *

Maşina nu oprise bine şi eu m-am catapultat pe trotuar, în faţa casei incendiate din strada Drobeta. Odată ajuns pe terasă, am descuiat uşa şi m-am îndreptat spre scara care ducea la pod.

Cînd am ajuns la cota maximă, am virat la stînga, am deschis uşa podului şi mi-am aruncat privirea spre grinzile acoperişului. Apoi, sistematic şi fără grabă, am examinat şi pereţii laterali. Cîteva minute mai tîrziu, am constatat că-mi pierd vremea degeaba. Podul nu beneficia de cea

mai importantă cucerire a secolului XX, adică de o instalație de lumină electrică. Pînă să ajung la această descoperire epocală, am făcut tot ce mi-a stat în putință pentru a nu auzi cum le clănțăne dinții de frig colaboratorilor mei, care mă talonau.

Întrucît n-am găsit ce căutam, am depășit cadrul ușii și am intrat pentru a căuta ce n-am găsit. Exact în clipa cînd am ajuns pe locul unde fusese descoperită victima, în spatele meu s-a declarat răzmerița. Mai-marele răsculaților fiind, bineînțeles, Dan.

— Șefu, dacă ai impresia că-s vreun urs polar, fă-mi barem rost de-o blană corespunzătoare !... Nu așa !... Să crăpăm de frig căutînd cai verzi pe pereți !

Dacă ar fi fost ceva mai cald, probabil că aș fi rîs. Dar nu prea era cazul. Dar chiar deloc !

— Dacă nu-ți convine meseria pe care ți-ai ales-o, schimb-o ! Eventual, du-te la Hollywood, angajează-te ca starlet în locul Raquelei Welch și trăiește întregul an sub soarele Californiei, la căldurică ! am strigat, înfuriat.

A rămas atît de interlocat, încît nu mi-a urmat sfatul.

— Vă rog să nu stați în ușă ca doi popîndăi ! — am continuat, cu asprime. Trebuie să aflăm cum a fost luminat acest pod în noaptea comiterii agresiunii !

S-au apropiat atît de plecați și smeriți, încît parcă mă vedeam pe mine, în urmă cu peste două decenii, cînd mă chema la catedră „Țapu", profesorul nostru de latină, materie unde am fost dintotdeauna cea mai tămîioasă tămîie.

— Dacă nu găsim urma utilizării recente a unei lumînări sau lămpi cu petrol, eu nu mai pricep nimic din toată această combinație... — am decretat, descumpănit, deoarece, cu toată străduința-mi depusă pînă atunci, nu reușisem să depistez nimic care să aducă cu ceea ce căutam.

După un sfert de oră, nici cercetările migăloase ale lui Dan și Tănăsache n-au putut evidenția urmele după care cotrobăisem cu toții. În această privință, praful depus de-a lungul anilor pe grinzi nu lăsa loc la dubii.

— În definitiv, ce importanță atribui modului de luminare a podului ? — a spart Dan tăcerea, cînd am ajuns în stradă, lîngă mașină.

— Dacă în pod n-a existat nici o sursă de lumină în momentul atacării victimei, înseamnă că n-a existat nici

un agresor... Deoarece, dacă ultimul n-avea vedere de pisică, n-ar fi putut „opera". Şi eu, în pofida basmelor citite în copilărie, n-am întîlnit pînă în prezent un om capabil să vadă pe întuneric !

— Bine, da'... — a bîiguit el, dezorientat.

— Poate că victima, suferind de somnambulism, s-a urcat pe întuneric în pod şi a început să-şi izbească capul de grinzi, pînă a căzut jos, moartă. Adică s-a sinucis. Ce părere ai, se lipeşte ?

După felul în care m-au privit amîndoi, mi-am spus că dacă nu mă grăbesc am să mă trezesc legat, ca o mumie egipteană, şi expediat la Spitalul Dr. Gh. Marinescu. Cum o astfel de perspectivă nu mă încînta, în mod deosebit, am spus :

— Ne-am pierdut timpul ca nişte berbeci ! Agresiunea n-a fost comisă la ora unsprezece noaptea...

— Bine, dar medicul legist... — a protestat Tănăsache.

— Puţin îmi pasă de ce-a spus medicul ! — l-am întrerupt, înfuriat, cu gîndul la timpul irosit degeaba. De fapt — m-am calmat —, medicul legist n-are nici o vină. A fost debusolat de schimbările de temperatură la care a fost supus corpul victimei : de la minus douăzeci de grade, la plus treizeci de grade în timpul incendiului...

— Cînd consideri că s-a comis omuciderea ? — m-a întrerupt Dan, cu proverbialul său simţ practic, arareori dovedit.

— Între orele cinci după-amiază, cînd victima a fost văzută făcîndu-şi cumpărături, şi ora şase, cînd podul nu mai era luminat, datorită înserării.

— Atunci puştiul care spunea că a văzut... — îşi reaminti Tănăsache de subiectul ironiei lui Dan.

— Nu s-a înşelat ! — i-am scurtat-o.

— Bine, dar individul purta bască, iar Stoian... — protestă Dan.

— Şi noi avem uniforme şi caschete, însă în anumite situaţii, cînd nu sîntem pe post de pisică cu clopoţei, renunţăm la ele. Nu ?... Gata ! Ne-am conversat suficient ! Tănăsache, du-te la bufetul „Cisnădia" şi verifică alibiul lui Moise în intervalul care ne interesează. Executarea !

În timp ce Tănăsache se zorea spre colţul străzii, unde se afla venerabilul stabiliment, eu am deschis portiera

mașinii și m-am aruncat pe bancheta din spate. Dan mi-a urmat cu atîta viteză exemplul, încît m-a pus în dilemă : oare promptitudinea lui se datora faptului că era un subordonat disciplinat, sau — mai știi ! — poate tentat de aerul supraîncălzit din mașină ?

Capitolul XXVI

RECHIZIȚIONEZ UN CIOCAN

— Deci merge și fără cîrje ? — l-am consultat pe Stoian, după ce a poposit, pe scaun, în fața mea.

— Oarecum, deoarece am ieșit din criză — mi-a răspuns cu nonșalanță.

Nu părea prea afectat de cele trei zile petrecute în arestul preventiv al secției. Era și firesc, doar nu locuia pentru prima oară într-un astfel de hotel.

— Te-ai mai gîndit la acuzația care ți se aduce ?

— Bineînțeles. Cum ies de aici, scriu la gazete despre modul abuziv în care m-ați anchetat.

— N-am să încerc să te opresc, îți promit. Dar pînă ți se va oferi ocazia în care speri, am să te rog să-mi mai dai o explicație. De acord ?

— De ce nu ? Poate în felul acesta o să vă puteți convinge că ați arestat un nevinovat, un om cinstit...

— În regulă ! Pînă acum ne-ai povestit cum ți-ai petrecut timpul lunea trecută, după ora șapte seara. Te rog să faci același lucru și pentru intervalul dintre orele cinci după-amiaza și șapte seara.

O fracțiune de secundă, m-a țintuit brusc cu privirea, apoi, reluîndu-și aerul obișnuit, de nepăsare, a spus :

— De la ora patru și pînă la șapte seara, cînd mi-au venit musafirii, am dormit.

— Deci în acest interval n-ai mai ieșit din casă ? — întrebă Dan.

— Întrebarea e fără rost. De îndată ce vă spun că am dormit...

— Lasă aprecierile pe seama noastră ! — îl întrerupse Dan, autoritar, cum îi stă bine unui anchetator.

— N-am mai ieşit — consimţi Stoian, plictisit.

— Cum explici atunci faptul că în jurul orei cinci şi jumătate ai fost văzut de-un martor intrînd în casa victimelor ? — l-am acroşat eu, evident omiţînd să-i precizez că „martorul" avea cinci ani.

— Într-un singur fel — replică el, cu promptitudine. Martorul despre care-mi vorbiţi ori minte, ori suferă de halucinaţii !

— Mai porţi şi altceva pe cap ? — am întrebat, arătînd spre cascheta lui de ceferîst, pe care o tot învîrtea între mîini.

— Nu, numai cascheta.

— Mă gîndeam că iarna o chestie de asta nu prea ţine cald — m-am arătat eu îngrijorat.

— V-am răspuns. Nu port bască... sau căciulă — a adăugat el, repede, după o nouă ezitare.

M-am declarat satisfăcut şi onorat de interviul ce-mi acordase şi l-am expediat din nou la arest, omiţînd să-i solicit o fotografie cu dedicaţie.

— E în găleată ! N-are alibi — constată Dan, cînd rămăseserăm singuri.

— Nu te pripi. Simplul fapt că nu poate dovedi prin martori ce-a făcut într-un anumit interval de timp reprezintă numai un element de sporire a suspiciunilor. Pentru o incriminare, nouă ne revine sarcina de a demonstra că în intervalul respectiv a comis fapta ce i-o imputăm. Nu bănuitul trebuie să-şi dovedească nevinovăţia, ci anchetatorul acuzaţia.

— Cum ?

Nu i-am răspuns, deoarece explicaţia respectivă îmi lipsea din inventar.

— Ia hai să mai facem o plimbare. E abia opt seara — l-am îndemnat, cîteva minute mai tîrziu, după ce m-am gîndit la afirmaţia puştiului, pe post de martor principal, şi totodată unic.

* * *

Am aruncat o privire spre cuşcă unde ştiam că se află ascunsă sărmana potaie şi am coborît treptele spre subsol.

După ce ni s-a deschis ușa, am remarcat că doamna Stoian era trasă la față și ne privea cu desperarea unui om gata să se înece. M-a încercat un sentiment de compasiune față de această femeie, dar n-aveam de ales. Trebuia să-mi fac datoria.

— Bună seara, doamnă Stoian — am zis, pășind peste prag. Soțul dumneavoastră ne-a spus că are o bască acasă. Am vrea să o vedem.

A dat din cap cu amărăciune și s-a îndreptat spre un bufet. După ce a tras un sertar și a cotrobăit puțin prin el, a revenit cu obiectul cerut.

Era bleumarin, decolorat de soare și pătat cu pomezi pe partea interioară.

— Îl poartă des ? — am întrebat.

— Da, da' numai prin casă.

Am întîlnit privirea lui Dan și i-am recepționat mesajul. Îmi transmitea ceva în genul „Ce așteptați, șefu ?"

— Sîntem nevoiți să mai facem o percheziție la dumneavoastră. Aveți ceva împotrivă ? — am întrebat.

Mai întîi a ridicat din umeri, cu indiferență, apoi mi-a spus că putem face ce vrem.

Ne-am dezbrăcat de haine și ne-am apucat de treabă. O treabă precisă, deoarece, spre deosebire de perchezițiile precedente, știam ce căutăm. Ceea ce înseamnă că știam și pe unde ar trebui să căutăm ceea ce căutam. Ce rost ar fi avut să-mi vîr nasul prin rufele curate și călcate din garderobă sau prin pungile cu zahăr și făină, din dulapul de la bucătărie ? Chestia de care aveam nevoie trebuia să fie o ustensilă capabilă să înfunde oasele craniene ale unui individ. Adică un obiect care să aibă două-trei kilograme și gabaritul unei cozi de topor ; la propriu, nu la figurat.

În consecință, ne-am îndreptat atenția asupra boxelor unde se țin obiectele inutile în prezent, dar cu perspective de a căpăta cîndva o utilizare. Astfel, am examinat niște capete de țeavă din plumb, un vătrai, două făcălețe și, bineînțeles, toporul. Dar nu mi-au făcut cu ochiul. Tocmai începusem să mă întreb dacă nu caut un produs al propriei mele imaginații, cînd mi s-au oprit ochii pe dulăpiorul de scule pe care-l mai cercetasem o dată,

la precedenta mea vizită. Gîndindu-mă, fără bucurie, că va trebui să extind investigaţia pînă la podul casei, am deschis uşiţa dulăpiorului şi am contemplat ordinea în care se aflau grupate sculele, în funcţie de utilizare şi calibru. Am măturat cu privirea şurubelniţe, cleşti şi dălţi, fără a le acorda atenţie. În schimb, m-am uitat la cele şase ciocane frumos orînduite ; de la tipul uşor, utilizat de geamgii, şi pînă la un baros de două kilograme. Cum mai-marele ciocanelor aducea, în linii mari, cu obiectul care lipsea din gestiunea dosarului la care lucram, l-am scos frumuşel, cu ajutorul batistei, de pe stativ şi m-am uitat la el. Constatînd că la locul de rendezvous al părţii metalice cu coada din lemn se zăresc niscaiva urme brune, am apelat la serviciile microscopului de buzunar. Sub lentila lupei, am avut impresia că urmele brune sînt de fapt roşietice. În consecinţă, declarîndu-mă de acord cu principiul „prima impresie contează", am înfăşurat ciocanul în batistă şi am anunţat-o pe doamna Stoian că i-l voi restitui în următoarele două zile.

Cînd am plecat, speram să nu mă văd în situaţia de a fi parolist.

*
* *

— Vă duc acasă, tovarăşe căpitan ? — a întrebat Vartunian, după ce ne-am instalat în maşină.

Mi-am consultat ceasul. Era zece fără cinci minute.

— Băieţel, dă-i drumul la inspectorat. Dar ştii cum... ?

Nu mai ştiu ce mi-a răspuns, deoarece în clipa următoare am simţit armătura fotoliului împungîndu-mi spatele şi capul mi-a fugit spre înapoi, poziţie care mi-a oferit posibilitatea să admir plafoniera capotei. Dacă n-ar fi existat acompaniamentul motorului, turat la maximum, şi al scrîşnetului frînelor, aş fi putut jura că trăiesc un coşmar. Un coşmar în care se făcea că, urmare unei reprofilări profesionale, particip la un concurs de rodeo pe un mustang sălbatic. Cînd am apreciat că m-am menţinut suficient timp în şa, pentru a-mi asigura premiul întîi, odată cu sărutul unei fete de calibrul Michelei Mercier, m-am trezit cu nasul şi gura proptite în parbriz.

— Băiatu le vede mai bine ca Jackie Stewart în Grand Prix-ul de la Monaco — ţinu să-mi comunice costelivul şi tuciuriul nostru şofer.

Aş fi dorit să-l asigur că sînt gata să-i susţin veleităţile de şofer de concurs, numai să fie cît mai departe de mine, dar n-am putut. Eram prea grăbit.

Cu tot zorul nostru, am ajuns la spartul tîrgului. Fiind ora zece noaptea, băieţii de la „labo" trăseseră obloanele prăvăliei. Dar nu m-am lăsat. Văzînd o dîră de lumină infiltrîndu-se pe sub uşă, am început să bat şi să scutur de clanţă.

Un minut mai tîrziu, prin uşa întredeschisă şi-a făcut apariţia chelia maiorului Celac.

— Nu ştii să citeşti ? ! — s-a interesat, arătîndu-mi orarul de pe uşă şi privindu-mă cu bunăvoinţa leului de la Metro Goldwin şi Mayer.

Faţă de drăgăstoasa-i primire, n-am văzut decît două moduri de reacţionare : 1) Să-i întorc spatele şi să plec, dar asta ar fi semănat cu povestea văcarului care s-a supărat pe sat... şi, firesc, nu-mi doream să fiu considerat plagiator ! şi 2) Să admit principiul că tonul face muzica şi, punînd potenţiometrul la volum maxim, să-i amintesc că noi, tipii de la miliţie, nu lucrăm după un program fix, ca la Aprozar ! Dar cum nici acest fel de argumentare nu-mi oferea prea multe garanţii că voi obţine ceea ce mă adusese în faţa lui, am emis în viteză cel de-al treilea mod de persuasiune.

— Fănică, nu mă lăsa — am început eu, adoptînd un ton mai suav decît cel al sirenelor care au vrut să-l corupă pe domnul Ulise, un tip care se plimba într-o zi cu barca pe ecranul cinematografului Patria. Dă-mi o mînă de ajutor — l-am conjurat, făcînd apel la cel mai patetic glas al casetofonului meu.

— Dar ce s-a întîmplat, Nicule ? — s-a emoţionat el, ceea ce mi-a dovedit că nu-i de lemn, precum catargul de care era legat tipul la care, fără nici o legătură, mă gîndisem mai înainte.

— Te rog, nu mă lăsa — am repetat, pentru a nu se răzgîndi, în timp ce el deschidea uşa larg.

Înăuntru era o sală mare, unde, sub o lumină de neon, şase ofiţeri, învîrtindu-se printre nenumărate aparate alam-

bicate, își îmbrăcau mantalele sau își potriveau cașchetele. M-am făcut că nu remarc privirile lor, care grăiau ceva în genul : „Miță, fă patul, că musafirii vor să plece !"

— Ce-i, Nicule ? s-a interesat iar maiorul.

— Trebuie să prelevați urmele de pe ăsta — am spus, arătîndu-i ciocanul din batistă.

— În regulă ! Mîine la prima oră primești rezultatul expertizei — încercă s-o cotească Celac.

— Fănică, e urgent...

— Lasă, mă, că am mai văzut eu urgențe din-astea ! Acum mai bine ai da și tu un coniac... sau chiar o vodculiță...

— Fănică, nu putem amîna pînă mîine !

— Aș ! Ce, arde pămîntul ?

— E vorba de un tip de talia lui Rîmaru ! Dacă nu producem dovada vinovăției sale, poate să lovească din nou... chiar în noaptea asta — am adăugat, fără să clipesc.

— Iar o canalie din asta ? ! — a sărit el, cu ochii cît intrarea unui depou de autobuze de tip englezesc, cu imperială. Dezbrăcarea, băieți ! Avem de lucru ! — a decis el, punîndu-și o pereche de mănuși de cauciuc și luîndu-mi fulgerător din mînă ceea ce eu consideram că ar putea să se numească corp delict.

În timp ce-mi sprijineam umerii de un perete, Fănică s-a îndreptat spre mijlocul încăperii, unde, pe un piedestal metalic, se afla o mașină de scris cu husa pe ea. După ce-a înlăturat anvelopa, am constatat că „mașina de scris" aduce mai mult cu un dulăpior de medicamente, din acelea care se pun în baie, la o înălțime cît mai mare, pentru a împiedica anumite persoane, neinițiate în secretele abecedarului, să devoreze, precum gîndacii de Colorado, trei duzini de tablete Koprol, numai prin faptul că au puțin gust de ciocolată, sau să fabrice baloane de cauciuc din niște ustensile cărora părinții lor le dau cu totul altă întrebuințare.

A așezat obiectul adus de mine pe poliță „dulăpiorului", l-a inundat cu lumina unei lămpi de cuarț și, manevrînd o manetă, a început să coboare partea superioară a dispozitivului, ca pe o presă, peste ciocan. Cînd a ajuns la o palmă deasupra achiziției mele, și-a proptit ochii în două vizoare și a început să se periscopeze prin ele în timp ce

rotisa ciocanul pe toate feţele, ca pe un pui înfipt în frigare.

— Anghelescule, o pensă ! — a strigat el.

Un vlăjgan brunet s-a apropiat şi i-a luat locul la binoclare, iar cîteva secunde mai tîrziu, după ce a pescuit ceva cu o pensă, a pornit spre un microscop.

— Nazarie, o lamelă ! — a cerut, după ce a mai privit o dată prin vizoare.

Un tip blond şi dotat cu o chelie mai elegantă ca a superiorului său s-a apucat să racleze şi să colecteze pe o placă de sticlă substanţa maronie de la locul de încastrare a cozii de lemn în ciocan.

Cînd respectivul s-a îndepărtat cu lamela, maiorul a întors spatele aparatului şi a spus, fără o adresă anumită :

— Ridicaţi impresiunile !

Deşi n-a pronunţat nici un nume, doi locotenenţi s-au repezit să ia ciocanul, de parcă ar fi fost al lor de cînd lumea.

Fiind un tip foarte muncitor, n-am putut rămîne inactiv în atmosfera laborioasă ce se stîrnise, aşa că m-am pus şi eu pe treabă, spunîndu-i lui Dan să dea o fugă pînă la Evidenţă şi să aducă fişa dactiloscopică a persoanei în chestie.

— Ia zi-i, Nicule, cum e cu omologul lui Rămaru ? — s-a interesat Celac, după plecarea lui Dan.

Dacă mă apucam să-i spun adevărul, adică să-i povestesc că, de fapt, e vorba de un descreierat mărginit, m-ar fi şutuit afară, odată cu nişte urări nu tocmai flatante la adresa arborelui meu genealogic.

— E lată rău, Fănică — am spus, în timp ce încercam să fabric o poveste destul de bună pentru a justifica ţinerea laboranţilor peste program.

Cum n-am dibuit nimic plauzibil, am adoptat mimica unei cucoane care a uitat laptele pe foc şi am zbughit-o pe uşă, explicîndu-i din mers că trebuie să-i raportez ceva şefului meu.

După ce am ieşit pe culoar, am păşit agale spre uşa unui birou deschis şi, după ce am aprins lumina, m-am dus la telefon. Am sunat la secţia unde-mi instalasem cartierul general. Ofiţerul de serviciu mi-a comunicat că am fost

căutat de locotenentul Tănăsache, care, văzînd că mă încăpățînez să nu-mi arăt nasul pe acolo, a plecat spre casă. În replică, mi-am rugat interlocutorul să trimită pe cineva după locotenent și să-l poftească la sediul secției, deoarece intenționez să nu-l lipsesc de plăcerea de a-mi vedea mutra.

Uitîndu-mă la ceas și constatînd că încă n-a venit momentul să mă înapoiez în laborator, am luat loc pe un scaun.

Mi-am abandonat ascunzătoarea abia după ce am auzit răsunînd zgomot de pași pe culoarul gol. Așa cum m-am așteptat, era Dan.

Plecînd de la principiul că unde-s doi puterea crește, m-am decis totuși să dau ochii cu Celac.

— Cum e, Fănică ? — am întrebat îngrijorat, și chiar eram.

— Firul de păr găsit pe obiectul examinat, după grosime și decolorare, aparține unei femei în vîrstă de circa 60 de ani. S-au constatat urme de sînge uman, din grupa AB și s-a remarcat prezența unui singur tip de amprente digitale...

— Or fi astea, Fănică ? — l-am întrerupt, dîndu-i fișa dactiloscopică adusă de Dan.

— Exact astea ! — mi-a răspuns el, cîteva minute mai tîrziu, după ce le-a examinat în aparatul comparator.

— În regulă. Mai ai nevoie de ciocan ?

— Nu. Poți să-l iei. Mîine dimineață primești și rezultatul scris al expertizei.

— Multe mulțumiri, băieți, și noapte bună ! — le-am urat pornind spre ușă.

— Hei ! Nu așa... Spune-ne și nouă despre ce-i vorba ! — mi-a strigat Celac cînd am dat să ies.

— Acum cînd criminalul zburdă în libertate ? ! — m-am mirat.

— Ai dreptate. Trec eu pe la tine cînd ești mai liber. Du-te și succes ! — mi-a urat el, înțelegător.

— L-ai cam dus pe 'dom' Fănică — a comentat Dan, amuzat, cînd am ieșit pe sală.

— Chestie de revanșă. Și el mă duce pe mine, la cîte un coniac, fără a se simți ofensat că-l plătesc eu.

Capitolul XXVII

UNUL DIN ARESTAŢI VA FI ELIBERAT

Cînd am aterizat la secţie, Tănăsache, auzindu-mi paşii, ne-a ieşit în întîmpinare.

— Tovarăşe căpitan, în urma verificării alibiului lui Moise a rezultat că în intervalul care ne interesează nu s-a mişcat din bufetul „Cisnădia"...

— Tănăsache, la voi se poate bea o cafea tare ?

— Sigur !

— Perfect ! Fă rost de trei ceşti.

L-am lăsat să pregătească cafeaua pe un reşou electric. Cînd am trecut la savurarea substanţei, l-am pus la curent cu ce învîrtisem de cînd ne-am despărţit de el.

După ce Tănăsache şi-a epuizat repertoriul întrebărilor suplimentare, am constatat că se epuizase şi cafeaua din faţa mea. Eram gata să fac o cerere de suplimentare a cotei repartizate, dar am renunţat. Mai erau trei minute pînă la miezul nopţii şi vream să profit de ora strigoilor pentru a mă conversa cu un reprezentant al breslei.

— Tănăsache, adu muşteriul aici — am decis.

A intrat în birou clipind des şi frecîndu-şi de zor ochii umflaţi.

— Aveţi de gînd să mă mai torturaţi mult ? — a mîrîit el, foarte indignat.

Nu m-a supărat supărarea lui, deoarece ştiam că nu-i prea amuzant să fii deşteptat cînd ţi-e somnul mai dulce. Nu de mult m-a sunat unul la telefon, pe la două dimineaţa, pentru a-mi cere să văd dacă curge apa la baie. Bineînţeles că, mirosindu-i replica următoare, în loc să-i furnizez informaţia cerută, l-am rugat, în cea mai neaoşă limbă română, să facă o anumită verificare, de care propria sa mamă nu era deloc străină. Deşi, în acest fel, mi-am răcorit năduful, două ore, pînă s-a lipit din nou somnul de mine, am rămas foarte indispus.

— Nu. Dacă eşti om de înţeles, terminăm foarte repede — am spus eu, cu speranţa că bunele mele intenţii vor găsi ecou în persoana somnorosului meu interlocutor.

— Ca să fiu om de înțeles, probobil că ați dori să recunosc făptuirea unei fărădelegi de care sînt străin. Nu ? — m-a contrat dînsul, persiflîndu-mă.

— Doamne ferește ! — am exclamat, fără să mă mai închin, cum fac alții mai habotnici ca mine. Ne vom limita numai la o faptă-n care ai drepturi de autor indiscutabile...

— Asta-nseamnă că vă referiți la povestea buletinului Loto... Ei bine, l-am falsificat ! — a recunoscut el, cu mărinimie.

— Aș ! — am replicat, cu disprețul cuvenit fleacului mărturisit. Domnule Stoian, vreau să ne vorbești despre asasinarea familiei Predescu ! — l-am anunțat, de astă dată cu răceală.

— Sînt nevinovat și, oricît mă veți tortura, n-am să admit o astfel de acuzație !

— Nu mai juca teatru ! — s-a revoltat Dan, care, fiind un suporter convins al cinematografului, nu suporta scenele.

— Știm că dumneata ești criminalul, domnule Stoian — l-a asigurat Tănăsache.

— Nu-i adevărat ! Singura mea vină e că sînteți obsedați de această idee ! Cer să fie chemat un procuror care să constate reținerea mea fără temei, abuzivă ! — a explodat el, foarte indignat.

Am realizat, oftînd, că n-am ales calea cea mai bună pentru a-l determina să ciripească. În consecință, mi-am spus pardon și am întors placa.

— Ce părere ai despre chestia asta ? — l-am consultat, după ce am scos din sertar ciocanul și i l-am pus în față, pe birou.

— Cum a ajuns aici ? — a întrebat, renunțînd brusc s-o mai facă pe ofensatul.

— După urmele prelevate, rezultă, în mod cert, că acest ciocan a fost utilizat pentru suprimarea victimelor din strada Drobeta. Ce zici, dacă coroborăm arma crimei cu butelia și aparatul de radio găsit la dumneata acasă, mai există vreo îndoială asupra persoanei criminalului ? — l-am sondat.

După felul în care a plecat privirea și s-a făcut mic în scaun, am priceput că nu mai știe să pedaleze.

— Bine. Am să vă spun adevărul... — a zis, trăgînd adînc aer în piept şi adoptînd un aer de bunăvoinţă slugarnică.

Văzîndu-i schimbarea de atitudine, schimbare caracteristică infractorului după ce i s-a demonstrat prin probe că nu-şi mai poate susţine nonculpabilitatea, am răsuflat uşurat.

— Vă ascultăm — l-a anunţat Tănăsache, punînd în funcţiune magnetofonul.

— După cum mă înţelesesem cu familia Predescu, lunea trecută m-am dus la ei acasă să le repar un studio. Pentru că trebuia să înlocuiesc o scîndură, care se rupsese, şi bătrînii nu mă puteau ajuta la ridicarea patului, m-am învoit cu Moise să lucrăm împreună...

— Aţi fost împreună deci ? — a întrebat Dan.

— Da.

— La ce oră ? — am cerut.

— Pe la cinci-cinci şi jumătate.

— Bine. Continuă !

— După ce am intrat în casă, Moise a rămas jos cu bătrînul, iar eu m-am urcat în pod cu doamna Predescu pentru a căuta scîndura de care aveam nevoie... Dar nici n-am ajuns bine în pod şi l-am auzit pe Moise urcînd după noi... Am crezut că vine să ne ajute la găsirea scîndurii şi nu m-am întors spre el... Vai, Doamne ! A fost îngrozitor... Mai întîi am auzit o lovitură înfundată, apoi, după un vaiet scurt, zgomotul căderii unui corp greu... Cînd am privit surprins în spate... Am văzut, am văzut...

Stoian, înfricoşat şi respirînd cu dificultate, ca un bolnav de astmă, şi-a curmat relatarea.

— Continuă ! — l-am îndemnat.

— Doamna Predescu era căzută jos şi Moise o lovea cu ciocanul... — a spus el, luîndu-şi faţa între palme. I-am strigat „Moise, ce faci ? !" — şi m-am repezit să-l opresc, dar, fiind mai voinic decît mine, m-a dat la o parte... Cînd bătrîna n-a mai mişcat, mi-a spus că nu-i prost să muncească pentru doi poli cînd bătrînii au în casă zeci de mii de lei. Cînd i-am spus că nu vreau să am nici un amestec cu... cu ce-a făcut, mi-a zis că dacă nu merg la parte cu el mă ucide şi pe mine...

— Pe bătrîn cine l-a ucis ? Dumneata ? — am întrebat.

— Nu, Doamne fereşte ! Tot Moise l-a omorît şi pe el, încă înainte de a urca după mine în pod...

— Ce s-a întîmplat după ce aţi coborît din pod ?

— În timp ce Moise a început să caute banii, mi-am luat geanta cu scule şi am plecat fără să mă observe. Ştiţi, îmi era frică să mai stau acolo...

— N-ai luat nimic din locuinţa victimelor ? — a întrebat Tănăsache.

— Ba da, am luat, fără să-mi dau seama, radioul pe care l-aţi găsit la mine...

— Atît ?

— Da.

— Şi butelia cum a apărut la dumneata acasă ? — am zis.

— A doua zi dimineaţă, după plecarea soţiei mele la serviciu, m-am trezit cu Moise la uşă. Mi-a dat butelia şi a spus că reprezintă partea mea din lovitură... Ce era să fac ? Am primit-o, deoarece faptele tot erau consumate, iar eu, oricum aş fi întors-o, în faţa legii îi eram complice.

— Cine a dat foc la casă ?

— Probabil Moise, după plecarea mea — a sugerat el, ridicîndu-şi faţa din palme şi învăluindu-mă cu o privire fără adresă, de om epuizat.

— Deci, în această afacere, n-ai avut decît un rol de spectator întîmplător, neavizat ? — am tras concluzia, mîhnit.

A dat de cîteva ori din cap, cu aerul unui om cumsecade care a dat de bucluc numai datorită unei conjuncturi cu nimic provocate.

— Domnule Stoian, deşi apreciez povestirea dumitale ca foarte interesantă, îţi reamintesc că eu şi colegii mei nu ne aflăm aici pentru a asculta basme, ci pentru a stabili adevărul !

— N-nu în-înţeleg... — a început dînsul, confuz, să se bîiguie.

— Schimbă placa ! — i-a retezat-o Dan.

— Spune adevărul ! — l-a susţinut şi Tănăsache.

— Păi, da' pînă acum ce am spus ? s-a mirat Stoian, cu o nevinovăţie de îngeraş. Ce, aveţi impresia că v-am mînţit ?

— Domnule Stoian — am zis, încercînd să-mi păstrez calmul —, ia-o de la început, de la ora cinci, cînd ai intrat în casa victimelor, dar fără să-l mai amesteci şi pe Moise în combinaţie...

— Cum să nu-l amestec, cînd el i-a ucis pe sărmanii bătrîni ? — m-a consultat dînsul, foarte surprins.

— Moise n-a jucat nici un rol în drama din strada Drobeta !

— Aha ! Pricep... — a spus, rînjind cu şiretenie. Vreţi să-l scoateţi basma curată pentru că sînteţi preten cu el...

— Cînd anchetez, n-am prieteni ! — am strigat la el, apoi, dominîndu-mă, am continuat : Moise poate dovedi, prin nenumăraţi martori, că n-ar fi putut să se afle, atunci cînd pretinzi dumneata, în casa victimelor. E clar ?

— Deloc ! Ceea ce v-am spus eu reprezintă adevăru gol-goluţ, iar martorii de care-mi vorbiţi ori sînt mincinoşi, ori se înşeală.

Întrucît ultima lui afirmaţie putea conţine niscaiva adevăruri, fără să mai insist asupra alibiului lui Moise, am cotit-o.

— Arma crimei a fost găsită la dumneata acasă...

— Firesc ! După ce a ucis femeia, Moise a aruncat ciocanul lîngă ea, iar eu, nefiind dispus să mă las compromis de prezenţa sculei mele, mi-am recuperat-o ! — m-a întrerupt el.

Am continuat ca şi cum nu l-aş fi auzit :

— Cum explici prezenţa sîngelui victimei pe hainele dumitale şi lipsa acestuia de pe cele ale lui Moise ? Cînd, după afirmaţia făcută, nici nu te-ai apropiat de victimă. Cum explici prezenţa obiectelor jefuite la dumneata acasă şi absolut nimic de acest fel la Moise ?

Văzînd că buzele lui, deşi se mişcau frenetic, nu articulau nici un sunet, am continuat :

— Cum explici prezenţa unui singur fel de amprente digitale pe arma crimei ? Ale dumitale !

A început să transpire abundent şi să mă privească aiurit, fără să mă vadă, ca prin sticlă, apoi şi-a acoperit faţa cu palmele şi a lăsat capul să-i cadă cu bărbia pe piept.

— Acum, dacă la cele spuse mai adaugi şi alibiul lui Moise, rezultă clar că eşti unicul autor al dublului asasinat. Ţi-am dat toate aceste amănunte pentru a te convinge că nu de noi, ci de dumneata depinde sistarea „torturii" la care te supunem.

Convins de rezultatul neîndoielnic al spiciului meu, mi-am rezemat bine umerii de spătarul scaunului şi am aşteptat. Ştiam că, fiind un vechi client de-al nostru,

domnul Stoian va pricepe repede că probele adunate împotriva lui i-au redus la zero orice posibilitate de a mai manevra împotriva adevărului. Şi nu m-am înşelat.

— Am să vă spun totul... — a început el, cu un glas distorsionat, strangulat. Eu i-am ucis... Eram beat şi nu mi-am dat seama de ce fac...

— Ia-o de la început ! i-a curmat Dan lamentările.

— Vreau să-ţi văd faţa ! — l-am anunţat eu, nu pentru că mi-ar fi fost dragă mutra lui, ci pentru a putea să-i studiez şi reacţiile fizionomiei, care, cîteodată, pot da rezultate similare cu cele obţinute prin detectorul de minciuni.

Ascultător, şi-a ridicat capul din piept. Exceptînd sprîncenele şi mustaţa, negre ca trei bucăţi de cărbune, nimic nu mai amintea de figura lui anterioară. Avea pungi mari sub ochi, iar privirea, mai înainte încărcată de şiretenie şi sfidare, îi devenise la fel de lăptoasă ca şi a unui prunc nou-născut. Culoarea arămie a chipului alunecase atît de mult spre verde, încît nasul său, drept şi ascuţit, părea un ardei înfipt în mijlocul unui tort de fistic.

— Ascultăm — am zis, pentru a-l trezi din apatia ce-l cuprinsese.

— La ora cinci şi jumătate am fost acolo... Mi-a deschis doamna Predescu... Cînd m-am urcat în pod, să căutăm scîndura care-mi trebuia, am lovit-o... Eram beat... — a ţinut el să ne reamintească. Nu mi-am dat seama ce fac... Cînd n-a mai mişcat, am coborît jos şi l-am lovit şi pe bătrîn... Imediat, am început să caut banii, dar nu erau în dulapul unde bănuiam eu... De teamă să nu fiu surprins, m-am grăbit să plec... N-am luat decît tranzistorul şi butelia... Cînd am ajuns acasă am pitit butelia în dosul cuştii cînelui. Era întuneric şi nu putea fi văzută... A doua zi, după plecarea soţiei mele la servieiu, am adus-o în casă...

— La ce oră te-ai înapoiat acasă ? — a întrebat Dan.

— La ora şase... M-am culcat imediat... Eram epuizat... M-am deşteptat o oră mai tîrziu, cînd au venit musafirii...

— Cînd te-ai dus la victime ce aveai pe cap ? Casheta de ceferist ? — a vrut să afle Tănăsache, probabil cu gîndul la micul martor al afacerii noastre.

— Nu. Purtam o bască... Casheta mea era binecunoscută în cartier şi am vrut să iau o măsură suplimentară de precauţie...

— Deci isprava dumitale, contrar afirmației pe care ai făcut-o, nu-i rezultatul unei reacții afective cauzate de alcool, ci al unei acțiuni deliberate, premeditate ! — am remarcat la adresa benzii de magnetofon, pentru a-i atrage atenția procurorului care urma să asculte imprimarea.

— Nu ! N-am premeditat nimic ! Totul s-a datorat beției ! s-a animat el, brusc.

N-am mai insistat asupra ideii, întrucît, chiar dacă se admitea teza influenței etilice, concluzia rămînea aceeași. Ingurgitarea alcoolului înainte de a purcede la o faptă reprobabilă nu acorda circumstanțe favorabile, ci agravante, deoarece prin această cale și-a creat autorul resursele morale pentru comiterea fărădelegii respective. Deci, contrar credinței unora, starea de beție indica de fapt primul pas al premeditării infracțiunii.

Revăzînd starea în care găsisem victimele, am simțit cum mi se strînge stomacul de greață. Și totuși, o astfel de fiară odioasă, ca Stoian, putea să aibă chip de om ! Am reușit să-mi domin instinctul de revoltă și am împins interogatoriul mai departe :

— Dumneata erai detectivul angajat de Predescu ?

— Da — a schițat el un zîmbet, apoi l-a îndepărtat fulgerător, probabil amintindu-și că, față de situația în care se află, e mai bine să afișeze un aer de pocăință. Voiam să mai cîștig un ban și, cînd mi-a spus că-și bănuiește nevasta că se are cu altu, m-am oferit s-o filez.

— Ce-ai urmărit prin telefoanele cu care-l hărțuiai ?

— Să-l mențin cald. Cum o vedeam pe soția lui ieșind după cumpărături, cum îl sunam și nu vorbeam. În felul ăsta mă asiguram că nu va renunța la serviciile mele...

Nu l-am mai întrebat nimic. Era trecut de patru dimineața și mă simțeam vlăguit și scîrbit de faptul că sînt obligat cîteodată să mă scufund în cloaca inumanului. Disimulîndu-mi un oftat de deznădejde, m-am încurajat spunîndu-mi că și meseria mea trebuie făcută de cineva. Oare se poate concepe existența unei societăți civilizate lipsită de servicii de salubritate ?

— Tănăsache, trimite-l la arest ! — am izbucnit. Mi-e silă de el.

— Ce scelerat ! — a mîrîit Dan, după ce Tănăsache l-a scos din birou pe ticălos.

— Mîine-l eliberăm pe Moise — am zis, pornind să-mi iau haina din cuier.

Voiam să ajung mai repede în stradă și să respir puțin aer curat, proaspăt, printre oameni...

— EPILOG —

Tribunalul Municipiului București, prin sentința penală din 14 august 1971, a condamnat la moarte pe inculpatul S. M. Cererile de recurs și grațiere fiind respinse, sentința a fost executată !

București — 1974

II. „ACŢIUNEA ANDA“

Mulţumesc tovarăşului general VALERIU BUZEA, adjunctul inspectorului general al miliţiei, FLORIN DIMITRIU, procurorul-şef adjunct al municipiului Bucureşti, şi CONSTANŢA STOIA, preşedintele Secţiei a II-a penală, pentru asistenţa acordată în realizarea acestei cărţi.

H. T.

8 iulie

Pe treptele largi, din marmură cenușie, ale Judecătoriei sectorului 7 coborau patru persoane : Vasile Stan, douăzeci și nouă de ani, lăcătuș, soția lui, Steliana, douăzeci și șase de ani, vînzătoare, Valentin Georgescu, patruzeci și doi de ani, maistru, și Marin Miroiu, douăzeci și cinci de ani, tîmplar. Ultimii doi fiind martorii familiei Stan într-un proces civil ce le fusese intentat de proprietarul lor.

Cînd au ajuns jos, pe trotuar, Steliana a așteptat ca autobuzul 37, care rula pe strada Știrbei-Vodă hodorogindu-și caroseria deșelată, să oprească în stație, douăzeci de metri mai departe, și s-a adresat soțului ei, iritată :

— Sile, de ce-ai fost de acord ca avocatul să amîne procesul pentru ora zece ?

— Ce puteam să fac, Steluța ?... Dacă a zis că mai are un proces cu arestați la Tribunalul Suprem... Trebuie să fim oameni înțelegători.

— Lasă că nu sîntem singurii păcăliți... — a zis Valentin Georgescu, arătînd cu bărbia spre capul scării, unde apăruse un bărbat de aproximativ șaizeci de ani, îmbrăcat într-un costum bine croit, dar și bine uzat. Ia uitați-vă cum mai turbează și proprietarul vostru...

— Eh, urîtu, puțin îmi pasă de el ! — a replicat Steliana cu nepăsare, deși remarca reușise să-i smulgă un zîmbet de satisfacție.

— E ora opt — a constatat Marin privindu-și ceasul. Cum ne pierdem două ore ?

— Cunosc eu pe-aici o bodeguță... — a început insinuant Vasile.

— Fără chestii d-astea ! — i-a retezat-o Steliana. Dacă vă duceți să beți, eu plec la servici !

— Am o idee ! Vizavi este un parc grozav — a intervenit Marin, arătînd cu mîna, de cealaltă parte a Căii Plevnei, colțul opus al intersecției.

— Probabil că pe aici își plimbă fetele... Cînd e clar de lună... și mai ales cînd nu-i — a remarcat chicotind Vasile, în timp ce traversau strada prin fața clădirii oficiului poștal.

— Ce să-i faci... Asta-i amărîta soartă a burlacilor — a rîs Marin, adoptînd un aer voit nefericit, pe cînd se îndreptau către cele cîteva trepte care conduceau spre Parcul Hipodrom.

După ce au intrat în parc, s-au angajat pe o alee paralelă cu strada Știrbei-Vodă și perpendiculară pe Splaiul Independenței. Continuînd să sporovăiască între ei, au trecut pe lîngă terenul de tenis, care se zărea pe partea dreaptă, la cîțiva zeci de metri de drumul ce-l străbăteau.

*
* *

Trasajul cu vopsea albă și semafoarele automate indicau cu precizie modul de circulație a autovehiculelor în zona Pieței Operei. Dar, pentru orice eventualitate, Margareta Roșu, stînd pe trotuarul din dreapta podului Eleftерie, supraveghea modul de deplasare a automobilelor.

Margareta avea pînă în 25 de ani, era blondă, cu ochii albaștri, iar uniforma de agent de circulație îi era atît de bine ajustată, încît și cea mai elegantă stewardesă de la „Air France" ar fi putut face o criză de ficat văzînd-o, din gelozie. Ceea ce ar putea explica de ce conducătorii auto se uitau mai mult la picioarele ei lungi și frumoase decît la semafoare.

Margareta însă, conștientă de importanța muncii ei, adoptase o atitudine marțială, deși, din colțul genelor lungi, înregistra cu plăcere ochiadele admirative ce i se adresau. Făcu cîțiva pași să se dezmorțească, și se uită de-a lungul cheiului. Pe cînd privea cu silă apa Dîmboviței, care se scurgea murdară pe sub pod, auzi în spate o bufnitură caracteristică opririi unei mașini în portbagajul alteia. După ce s-a răsucit pe tocul pantofului, a constatat că auzul n-o înșelase și a pornit spre mijlocul podului, spre cele două mașini accidentate.

* * *

Spațiul de joacă rezervat copiilor în Parcul Hipodrom are o formă rectangulară, cu laturile de aproximativ treizeci de metri, cuprins din toate direcțiile de copaci sau arbuști. Mijloacele de distracție ale copiilor sînt numeroase : de la leagăne pendulante sau în cumpănă, pînă la un tobogan din beton, de șapte-opt metri înălțime.

Nici însoțitorii copiilor n-au fost uitați. În stînga și în dreapta laturii întrerupte de aleea care asigură accesul în scuar se afla cîte o bancă.

Cînd familia Stan și cei doi însoțitori ai ei au intrat în spațiul de joacă, n-au fost întîmpinați decît de ciripitul păsărilor. Copiii încă nu veniseră la joacă.

Marin, care servise grupului drept ghid, a simțit nevoia să le ceară părerea :

— Așa că-i grozav ?

— Hm, ce liniște... — a remarcat Steliana aprobativ, și a pornit spre banca din partea stîngă. Exemplul ei a fost urmat și de ceilalți, așezîndu-se cu toții pe bancă.

— Ce-i acolo ? — a întrebat Vasile, arătînd înainte, spre dreapta, o clădire înaltă și masivă în construcție.

— Deocamdată, nimic. În curînd însă va fi cel mai mare spital din țară — i-a spus Marin.

Astfel, discuția a divagat de la așezămintele de sănătate, pînă la filmele ce rulau pe ecrane.

La un moment dat, Steliana s-a aplecat spre urechea soțului ei și i-a șoptit cîteva cuvinte.

Vasile a înălțat capul, a privit în jurul lui, apoi, ridicînd din umeri, a arătat spre spatele băncii lor.

Steliana, ridicîndu-se, s-a îndreptat spre tufișurile și arbuștii din spatele băncii, dispărînd.

— Unde s-a dus ? — s-a adresat Marin lui Vasile.

— Unde se duce și regele pe jos — a intervenit glumind Valentin.

— Ești șmecher, hm ? — nu s-a lăsat mai prejos Marin.

— Ce film om avea astăzi la televizor ? — a întrebat Vasile, o clipă mai tîrziu.

— Nu-mi amintesc cum se numește — a început Valentin — dar știu că...

Nu a mai putut termina fraza. Liniștea odihnitoare care domnea în parc a fost desființată cu brutalitate de un urlet care nu avea nimic omenesc.

Pentru o fracțiune de secundă, cei trei bărbați au înlemnit, apoi, ridicîndu-se în picioare, au privit buimăciți spre tufișurile și arbuștii dindărătul băncii pe care stătuseră pînă atunci.

— Dumnezeule, un șarpe ! — s-a dezmeticit Vasile și s-a repezit ca un alergător pe suta de metri spre tufișurile în spatele cărora dispăruse soția lui. Exemplul lui a fost urmat fără zăbavă și de către însoțitorii lui.

Cînd, cîțiva metri mai departe, au văzut-o, Steliana tremura, scîncea fără vlagă și privea ca hipnotizată spre tulpina unui arbust.

Urmărindu-i privirea, au înțeles ce-o îngrozise pe Steliana.

Primul care și-a revenit a fost cel mai vîrstnic dintre ei, Valentin :

— Plecați să căutați un milițian ! Eu rămîn să împiedic apropierea cuiva...

* * *

În timp ce cele două mașini care se accidentaseră se îndepărtau, Margareta Roșu, stînd pe mijlocul carosabilului de pe podul Elefterie, își vîra în buzunarul bluzei pixul cu care întocmise procesul-verbal de constatare. Aruncă o privire circulară în jurul ei și remarcă un bărbat care traversa strada anapoda, prin șirul de autovehicule în mișcare. Ridică repede fluierul și șuieră puternic, în timp ce-l amenința cu degetul.

Cînd își dădu seama că pietonul n-are de gînd să se oprească și continuă să se apropie de ea, se decise să-i vină în întîmpinare mai înainte de a fi lovit de vreo mașină.

— Bună ziua. Buletinul de identitate ! — ceru ea cînd ajunse lîngă contravenient, cu intenția să-i dea o amendă care să-l dezvețe să mai traverseze strada la întîmplare.

Pietonul, părînd să nu-i fi auzit cererea, începu să-i îndruge o poveste atît de incoerentă, încît nu reuși să priceapă nimic din ce-i spunea. Înțelesese totuși că vrea

să-i arate ceva care poate interesa miliția. Se decise să-l însoțească în direcția Parcului Hipodrom.

*
* *

Cînd Valentin a rămas singur, i-a părut rău că s-a oferit să rămînă de pază pînă la întoarcerea prietenilor săi. Deși om în toată firea, nu se simțea în largul lui în preajma locului de unde strigase Steliana. Se întoarse cu spatele și își aprinse o țigară, cu mîna nesigură.

Auzind zgomot de pași se sperie de-a binelea. Se liniști însă cînd îl văzu pe Marin însoțit de o milițiancă.

— Ce s-a întîmplat ? — a zis ea mai mult amuzată decît intrigată de neliniștea manifestată de Valentin.

Valentin, fără să-i răspundă, s-a întors și a arătat cu mîna în direcția tulpinii unui arbust.

Margareta Roșu i-a mai aruncat o privire compătimitoare și a pornit spre punctul indicat. După ce a făcut cinci-șase pași, a remarcat un pachet aruncat pe pămînt, la cîteva palme de arbust. Nu și-a dat seama despre ce-i vorba și a mai înaintat cu doi pași. Mai întîi n-a distins decît un pantalon murdar și mototolit, apoi, brusc, a început să-i tremure picioarele. De teamă să nu vomite, s-a întors cu spatele și, încercînd să pară calmă, a manevrat postul de radio portativ.

*
* *

Ajungînd lîngă ușa biroului, am auzit telefonul sunînd. Cînd am apăsat pe clanță și am intrat, locotenentul Dan Simionescu tocmai ridica receptorul și-l ducea la ureche.

— Da, să trăiți ! Imediat... — a zis, făcînd ochii mari, apoi, acoperind pîlnia cu mîna, mi-a spus : Repede, șefu !

Am luat receptorul, care părea să-i ardă mîna, și am ascultat ordinul pe care mi-l dădea șeful direcției.

— Am înțeles, tovarășe general. Plec imediat — l-am asigurat, cînd a terminat ce avea să-mi spună.

— Ce-i ? — a întrebat Dan.

— Iar ne-a căzut pe cap o poveste urîtă. Vino ! — am răspuns pornind spre ușă.

*
* *

Plutonierul Vartunian pilotă mașina de-a lungul străzii Știrbei-Vodă ca la raliu. Cînd am ajuns în intersecția cu Calea Plevnei, a dat drumul la sirenă și a pus piciorul pe pedala frînei, însă fără să apese pe ea. A mai rulat vreo două sute de metri pe lîngă Parcul Hipodrom și a oprit pe colț, lîngă intersecția cu Splaiul Independenței, în spatele ambulanței serviciului medico-legal, care, venind de-a lungul cheiului Dîmboviței, a avut de străbătut un drum cu mult mai scurt decît noi. .

Cînd am deschis portiera și am coborît împreună cu Dan pe trotuar, în spatele mașinii noastre au scrîșnit frînele autolaboratorului criminalistic. Lîngă o spărtură în gardul de sîrmă împletită, care împrejmuia Parcul Hipodrom, se afla un subofițer de miliție, care, salutîndu-mă, m-a rugat să-l însoțesc.

Urmărindu-mi ghidul prin spărtură am urcat un deal cu o înălțime de vreo trei metri. Oprindu-mă pentru o clipă, m-am uitat în spate. Dan era lîngă mine, iar căpitanul Maier încerca să-și strecoare gabaritul depășit prin gaura practicată în plasa metalică.

Am mers pe coama dealului, în paralel cu strada Știrbei-Vodă, vreo 60 de metri, apoi am schimbat direcția și, după aproximativ 30 de metri, ne-am trezit într-un scuar de joacă pentru copii.

Lîngă un tobogan din beton, un sergent-major cu fustă, din Batalionul de circulație rutieră, discuta cu un grup format din trei bărbați și o femeie. Cîțiva metri mai departe, lîngă banca din dreapta scuarului, medicul legist Olimp Dobrescu fuma în timp ce-l asculta pe unul din cei doi tipi care stăteau lîngă el. După mutre și halatele albastre, nu puteau fi decît brancardieri.

— Căpitane, iar ai probleme ! — mi-a strigat de îndată ce m-a zărit apropiindu-mă de el.

— Cînd n-am ? — am strîmbat din nas. Unde-i obiectul ?

Mi-a făcut semn să-l urmez și, ocolind banca și străbătînd cîțiva metri, mi-a arătat un arbust, care de la nivelul solului bifurca două tulpini, groase de vreo 20 de centimetri. Pe pămînt, ceva care semăna cu un pachet. Priveam locul indicat de medic de la o distanță de circa cinci metri și n-am realizat imediat despre ce-i vorba. Cînd

însă ochii au început să se obișnuiască cu penumbra cauzată de vegetația care ne acoperea, am zărit un pantalon mototolit, aruncat parcă la întîmplare.

Am mai avansat doi pași și am văzut și restul... Dintr-o manșetă de pantalon ieșea laba unei mîini, cu palma pe pămînt.

— Ce părere ai ? — m-a consultat medicul legist.

— O blestemăție ! — a răspuns pentru mine căpitanul Maier, din spatele nostru.

M-am întors spre el :

— Eugen, fă pozele și depistează eventualele urme. Cînd ești gata, și caută să fii cît mai repede, anunță-mă ! — am zis, întorcîndu-mă și pornind urmat de Dan spre scuarul de joacă al copiilor.

M-am apropiat de subofițerul cu fustă care se conversa cu grupul de martori. I-am cerut aparatul de radio-emisie. După ce am anunțat dispeceratul că am nevoie de un cîine de urmărire, am trecut la chestionarea martorilor, după ce în prealabil Dan și-a notat datele lor de identificare.

Edificîndu-mă asupra împrejurărilor în care au făcut macabra descoperire, am încercat să aflu ce persoane au zărit din momentul în care au intrat în parc. Mi-au vorbit despre o educatoare însoțind douăzeci-treizeci de copii sub șapte ani și două perechi de tineri, din categoria absolvenților de liceu, care o începuseră cu sărutatul încă de dimineață, probabil pentru a avea spor toată ziua.

Cînd mi-au spus că au un proces pe rol, i-am lăsat să plece la judecătorie. Declarațiile urmînd să le scrie acasă și să le lase a doua zi la sediul inspectoratului.

Pe cînd dădeam mîna cu ei, m-a strigat Maier dindărătul băncii :

— Eu am terminat — m-a informat el. În colet sînt ambele mîini.

— Și ?

— Despre mîini îți va vorbi doctorul. În ceea ce privește ambalajul, avem de-a face cu o pereche de pantaloni din tergal și voi încerca să scot tot ce se poate din el. Terenul afînat, frunzele care acoperă solul și trecerea martorilor în cîmpul infracțional împiedică relevarea unor urme dinamice. Voi continua însă cercetarea după plecarea voastră.

M-am îndreptat spre medicul legist. Olimp Dobrescu era un bărbat înalt, suplu și bine legat. Tipul sportivului care a știut să-și mențină condiția fizică și la cincizeci de ani. Figura plăcută, cu trăsături bine proporționate, fruntea înaltă și părul scurt, gen boxer.

Eram obișnuit să lucrez cu doctorul Capolide, însă acesta nu mai exista. La începutul anului a făcut un infarct pe stradă și, culmea ironiei, a poposit pe una din mesele din ciment pe care făcuse disecții mai bine de treizeci de ani.

Cînd am ajuns lîngă Dobrescu, a înțeles că i-a venit rîndul și mi-a făcut semn să vin mai aproape și să mă aplec. După ce i-am făcut pe voie, mi-a arătat cu vîrful unui pix degetele uneia din mîini :

— Remarci carnația matricelor unghiale ? — a întrebat el, arătîndu-mi că unghiile aveau o culoare albastru-vineție.

— Cianoză... — am zis eu.

— Întocmai. Sîngele a fost insuficient oxigenat înainte de instalarea decesului. Deci, moarte prin asfixie.

— Toxică ? Oxid de carbon ?

— Nu. Mecanică. Impermeabilizarea căilor respiratorii probabil. Certitudinea o putem avea numai după examinarea organelor esențiale — a răspuns.

— Altceva ?

— Intervalul de la moarte, aproximativ 48 de ore. Sexul feminin. Vîrsta victimei, circa 20 de ani. Amprentarea se face la SML, deoarece mîinile au nevoie de o tratare prealabilă.

— Fără amprente nu mă pot mișca — l-am avertizat.

— Știu. Va fi primul lucru de care mă voi ocupa. Pot să le ridic ? — a arătat el spre cele două brațe.

— De ce or fi ieșit din pantaloni ? — m-am adresat lui Maier, fără să-i răspund doctorului Dobrescu. Pachetul a fost aruncat de la distanță ?

— Nu. Nu cred. În orice caz n-a venit cu pachetul în brațe. Ar fi atras atenția. Probabil că pantalonul și conținutul lui au fost transportate cu o sacoșă. Cînd a ajuns aici, a răsturnat conținutul. Astfel s-ar putea explica alunecarea unuia dintre brațe din pantalon.

— Ce fac ? — s-a impacientat medicul.

— Mai așteptați cîteva minute — am spus, întorcîndu-i spatele și pornind din nou spre scuar. Mai înainte însă de

a ajunge în luminiș, mi-a răsărit în față o namilă de cîine lup alsacian, mai mult negru decît roșcat.

— Să trăiți, tovarășe căpitan — m-a salutat plutonierul adjutant Ilie Barcea, care-l ținea în lesă. Cîinele de urmărire așteaptă ordine.

M-am răsucit pe jumătate și am arătat cu mîna spre coletul pe care-l străjuia doctorul Dobrescu.

Subofițerul s-a îndreptat spre pantalon, l-a ridicat și l-a întins spre botul cîinelui. Acesta, după ce l-a adulmecat de cîteva ori, pentru a memora mirosul, a ridicat capul spre însoțitorul lui și a început să joace pe labele din față.

— Putem porni, tovarășe căpitan ? — a vrut să știe subofițerul, și, cînd am confirmat, a lăsat lesa mai lungă și și-a îndemnat cîinele cu un : Dun, ia urma !

N-a mai avut nevoie de altă invitație. Trăgînd puternic de lesă, a pornit în direcția Căii Plevnei. I-am făcut semn lui Dan să vină cu mine.

După ce am străbătut vreo două sute de metri printre boschetele și copacii care mărgineau aleea, am ajuns la ieșirea din parc. Dun a coborît treptele și, cînd a ajuns în stradă, a mers la stînga, spre Calea Plevnei. A străbătut 25—30 de metri și s-a oprit lîngă bordura trotuarului, între un copac și un stîlp de iluminat. Apoi s-a culcat pe labe și s-a uitat în ochii însoțitorului său.

— Aici se termină urma — a ridicat din umeri subofițerul. Știți, asfaltul, gaz de eșapament...

— E în ordine. Puteți pleca — am zis, aplecîndu-mă și mîngîind capul cîinelui.

* * *

Cum am ajuns la inspectorat, l-am trimis pe Dan după lista persoanelor dispărute. Cînd a adus-o, ne-am apucat împreună s-o căutăm pe cea susceptibilă să ne intereseze. Mai întîi, cum era și firesc, am exclus bărbații. Am căutat femeile care aveau o vîrstă apropiată de cea a victimei și, în final, din acestea am trecut la alegerea celor care au dispărut în ultimele două-trei zile. Ultima operațiune a fost foarte simplă, deoarece o singură persoană răspundea la această selecție : o tînără care nu s-a mai înapoiat acasă de două zile.

În timp ce Dan își nota adresa indicată de listă, am telefonat la serviciul pază și ordine. Am cerut șefului

formațiunii să-i atenționeze pe toți subofițerii care patrulează în raza municipiului că o persoană necunoscută va încerca să abandoneze niște pachete cu părți dintr-un corp omenesc. De asemenea, mai cu seamă seara, vor trebui controlate toate persoanele care au asupra lor valize sau sacoșe grele.

Cînd mi-am terminat mesajul, m-am apucat de treburile mele curente. După cîteva minute, m-a sunat doctorul Dobrescu pentru a-mi da niște amănunte ce considera că-mi pot fi necesare.

Două ore mai tîrziu, căpitanul Maier și-a făcut apariția în biroul nostru.

— La mine e-n regulă ! La voi ? — s-a interesat el.

— Prezumtiv, da — am replicat, ridicîndu-mă dindărătul biroului.

*
* *

Mașina în care mă aflam cu Dan și Maier a ocolit Foișorul de Foc, a traversat Bulevardul Republicii și s-a angajat pe strada Traian. După ce am trecut prin intersecția cu Calea Călărașilor, Vartunian a cotit pe prima stradă din dreapta și a oprit pe aceeași parte, în fața unei clădiri masive în stil baroc, cu două etaje.

Ajunși la primul etaj, am apăsat pe soneria apartamentului pe care scria : „Ing. George Cornea".

Ne-a deschis o femeie trecută de șaptezeci de ani, scundă și grăsană, gen Mahalia Jackson. După felul în care era îmbrăcată, mi-am spus că trebuie să fie femeia de serviciu.

— Bună ziua. Cu doamna Cornea se poate vorbi ? — am zis.

Fără să spună nimic, mi-a făcut semn să aștept și a închis ușa.

„Doamnă, vă caută trei domni !" — am auzit-o strigînd dindărătul ușii.

Cîteva clipe mai tîrziu, ușa s-a redeschis și în pragul acesteia se afla o femeie, pînă în patruzeci de ani, ochii albaștri și părul blond, legat la spate într-un coc. Era de statură înaltă, iar capotul lung, bleu, strîns cu cordonul, lăsa să se presupună o siluetă bine proporționată.

— Domnii ? — a întrebat, privindu-ne chipurile cu o vădită neliniște.

— Sărut mîna. Sîntem de la miliție — am zis, arătîndu-i legitimația. Dacă se poate, am vrea să discutăm cu dumneavoastră despre reclamația pe care ați făcut-o ieri.

— Ați găsit-o pe Anda ? — a spus, tresărind cu nerăbdare. Ce face ? Unde este ?

Nu puteam să-i vorbesc despre realul motiv al vizitei noastre, deoarece acesta se baza numai pe o simplă bănuială, iar bănuielile în meseria noastră n-au nici o valoare, dacă nu sînt dovedite prin probe materiale.

— Dorim să organizăm o căutare sistematică, ceea ce este foarte dificil dacă nu cunoaștem circumstanțele în care s-a produs dispariția — am spus.

— Oh, iertați-mă ! Vă rog să poftiți în casă — și-a reamintit ea că ne ține în ușă.

Trecînd printr-un vestibul, am intrat într-o încăpere mobilată cu o somptuoasă garnitură de sufragerie, de culoarea abanosului. Sus, o lampă grea, tip candelabru ; pe pereți tablouri originale ; pe podea, un covor greu, plușat, probabil persan veritabil.

— Pentru început trebuie să facem identificarea dispărutei — m-am declanșat, de îndată ce ne-am așezat pe scaunele care împresurau masa din mijlocul camerei. Numele și vîrsta tinerei, vă rog.

— Anda Anbros, optsprezece ani.

— Ocupația ?

— A luat bacalaureatul și se pregătește pentru a da examenul de admitere la Academia de Științe Economice.

— Sînteți rude ?

— Nu. Sînt consăteană cu tatăl ei și am rămas prieteni. Astfel, familiile noastre se vizitează reciproc în timpul concediilor.

— În ce oraș are domiciliul stabil ?

— În Sibiu.

— Părinții ei ce ocupație au ?

— Tatăl este medic și mama profesoară.

În timp ce eu întrebam și gazda răspundea, Dan stenografia cu conștiinciozitate, iar Maier arbora un aer de adîncă plictiseală. M-am decis să stabilesc dacă bănuielile mele au vreun temei.

— Doamnă Cornea, ați remarcat vreun semn particular la mîinile Andei ?

A ridicat din umeri și a spus ezitînd :

— Nu... Știu că avea mîini frumoase... Altceva nu reține...

— Vreo cicatrice n-ați remarcat pe brațele ei ? am insistat.

— A, ba da ! În regiunea cotului drept avea o cicatrice de mărimea unei monede de cincisprezece bani, iar pe brațul stîng avea urma lăsată de vaccinare.

În timp ce ea răspundea, am privit un ceas așezat pe servanta din spatele ei. Era încadrat într-un suport din lemn lustruit. M-am uitat la ora pe care o indica și, surprins, la ceasul meu.

Interlocutoarea, care-mi urmărise gestul, a explicat :

— Nu vă luați după el, s-a oprit. Andei îi plăcea să-l întoarcă, dar de două zile...

Maier, ieșind din apatie, m-a privit întrebător. Avea dreptate, bănuielile noastre se conturaseră suficient pentru a fi necesară o certitudine.

— Doamnă Cornea, o tînără a suferit un accident și noi credem că ar putea fi vorba de Anda. Datorită însă unor condiții mai deosebite, identificarea o putem face numai prin sprijinul dumneavoastră.

— Ce accident ? ! — a întrebat, privindu-mă speriată.

— Și deci important este să știm dacă Anda este tînăra la care ne-am referit — am continuat, evitînd să-i răspund.

— Sînt la dispoziția dumneavoastră. Ce trebuie să fac ?

— Să-i permiteți colegului meu să examineze acel obiect — am spus, arătînd pe rînd spre Maier și spre ceasul din spatele ei.

Mai întîi m-a privit mirată, apoi a făcut cu mîna un gest de indiferență prin care arăta că ceasul e la dispoziția lui Maier.

În timp ce colegul meu se ridica de pe scaun și se apropia de servantă, mi-am reluat chestionarea :

— Anda stă de mult la dumneavoastră ?

— De o săptămînă, adică din 29 iunie, cînd a adus-o tatăl ei de la Sibiu și a lăsat-o la mine în gazdă pentru perioada examenelor de admitere în facultate. Eu ajutînd-o să-și definitiveze pregătirea la matematică.

— Dumneavoastră ce profesie aveți ?

— Sînt conferențiară la catedra de matematică de la Politehnică.

— Cînd v-ați sesizat de dispariția Andei ?

— Miercuri după-amiază.

— Vă rog să-mi relatați ce s-a petrecut în acea zi ?

— La ora opt dimineața am plecat cu fiul meu la Liceul Mihai Viteazu, unde a dat examenul de admitere. La ora douăsprezece cînd am revenit acasă am găsit-o pe Anda învățînd. În jurul orei unu, Anda m-a întrebat dacă am trecut pe la Academia de Științe Economice să văd locurile afișate pe facultăți. I-am răspuns că n-am avut cînd și i-am propus să facă o pauză și să se ducă ea să le vadă. Știți, de cînd se afla la mine, a învățat încontinuu și nu-i strica o pauză. S-a declarat de acord, iar fiul meu s-a oferit s-o însoțească. După aceea ne-am așezat la masă și am mîncat...

— Ce anume ? — a deschis Dan gura pentru prima oară de cînd ne aflam acolo, punînd o întrebare pe deplin justificată pentru cazul pe care-l anchetam.

— Ciorbă de zarzavat cu smîntînă, papricaș cu carne de miel și o prăjitură de caise.

— La ce oră a plecat de acasă spre facultate ?

— La ora două și jumătate.

— Însoțită de fiul dumneavoastră ?

— Nu. Înainte de plecarea Andei, s-a răzgîndit și nu s-a mai dus cu ea.

— Deci a ieșit neînsoțită.

— Da. Cînd a plecat i-am dat tichete pentru autobuz și am rugat-o ca la întoarcere să cumpere patru suluri de hîrtie igienică și o jumătate de kilogram de lămîi.

— Cu ce autobuz pleca ?

— Cu 40, pe care-l lua de la Hala Traian și o lăsa în Piața Cosmonauților, lîngă A.S.E.

— Deci ultima oară ați văzut-o la ora două și jumătate după-amiază ?

A aprobat.

— Vă rog să încercați să ne-o descrieți — i-am cerut.

— E o fată foarte frumoasă, înaltă...

— Cît de înaltă ?

— Ca mine, adică un metru și șaptezeci... Suplă și bine proporționată.

— Părul ? Chipul ? — am ghidat-o eu.

— Părul șaten-castaniu, căzut pe umeri și cu breton pe frunte. Gura frumoasă, nasul mic, ridicat puțin în vînt, ochii căprui și mari... — a spus ea, începînd să plîngă.

Am lăsat-o să se mai liniștească și am reluat :

— Cum era îmbrăcată ?

— Cu o bluză cu mîneci scurte, de culoare alb-crem. cu niște imprimeuri. Un pantalon din tercot, culoarea lila deschis, adică mov spre roz, și în picioare avea saboți galbeni, cu o căpșună roșie pictată pe bombeuri.

— Poșeta ?

— Nu, purta o traistă agățată pe umăr.

— Avea bani la ea ?

— Cred că avea vreo 400 de lei.

— Cînd ați început să vă îngrijorați ? — am întrebat, în timp ce-l priveam pe Maier, care în timpul discuției ridicase cu folie adezivă amprentele digitale de pe carcasa ceasului și acum se apucase să le examineze și să le compare cu cele luate de doctorul Dobrescu de la mîinile găsite în Parcul Hipodrom.

— La ora șapte seara. Cînd a plecat i-am spus să nu întîrzie mult, deoarece fiind liberă după-amiază aș putea lucra cu ea la matematică. Văzînd că au trecut cinci ore de la plecarea ei, m-am impacientat. Știam că este serioasă și punctuală... Am început să dau telefoane la rudele și cunoștințele pe care le are în București, dar n-am putut să-i dau de urmă. Văzînd că pînă la ora zece nu s-a înapoiat acasă, soțul meu a plecat cu mașina s-o caute la miliție, la spitale și la morgă. După miezul nopții, cînd a revenit fără să fi putut afla ceva, am telefonat familiei Anbros, la Sibiu. Apoi, a doua zi, am anunțat dispariția la miliție — a zis, ridicînd neputincioasă din umeri.

— Cunoașteți relațiile pe care le are în Capitală ?

— Nu.

— Atunci cum ați știut unde s-o căutați ?

— Din agenda ei cu numere de telefon.

— Am să vă rog să mi-o dați mie.

S-a ridicat de la masă și a ieșit din cameră.

— Eugen, care-i rezultatul ? — am întrebat, văzînd că Maier își strînge ustensilele și le bagă în trusă.

— Pozitiv, victima a fost identificată.

Am dat din cap, fără să comentez. Cînd el și-a reocupat scaunul, a intrat în încăpere doamna Cornea și mi-a înmînat o agendă cu coperta albastră.

— Părinții Andei aveau dușmani ? — am întrebat în timp ce răsfoiam agenda.

— Nu... Adică n-am de unde să știu...

În acel moment s-au auzit voci din vestibul. Cînd s-a deschis ușa, a apărut un puști de vreo paisprezece ani,

blond, ochi albaştri, nasul cîrn şi stropit cu pistrui, iar după el a intrat un bărbat înalt, voinic, în jur de cincizeci de ani, care ne-a privit surprins.

Doamna Cornea ne-a făcut cunoştinţă cu soţul şi fiul ei.

— E un copil cuminte. Nu putem înţelege unde ar putea să fie — s-a mirat George Cornea.

Am privit cu semnificaţie spre băiat.

— Marian, du-te la tine în cameră — l-a expediat gazda.

Cînd puştiul a părăsit încăperea, bosumflat, am arătat spre Maier :

— Colegul meu confirmă temerea care m-a adus la dumneavoastră. Anda a suferit un accident...

— Grav ? ! — s-a albit la faţă doamna Cornea, în timp ce-şi prindea obrajii între palme.

Am privit-o fără să-i răspund.

— A... A murit ? — a îngăimat ea cu glasul şoptit.

Am admis prin înclinarea capului.

— Ce fel de accident ? Unde... ? — a întrebat soţul ei, care înlemnise în picioare, lîngă scaunul pe care se pregătise să se aşeze.

— A fost ucisă — am precizat, în timp ce-l invitam să-şi ocupe scaunul.

N-a remarcat gestul meu. Mă privea într-un amestec de uluială şi neîncredere.

Liniştea care s-a aşternut în cameră îmi permitea să-mi aud tic-tacul ceasului.

— Vorbea mult la telefon ? — am întrebat.

— Nu, n-avea cînd... Învăţa tot timpul... — a spus plîngînd doamna Cornea. Numai o singură dată am văzut-o vorbind la telefon, cu o prietenă de la Sibiu...

— Ştiţi cum se numea această prietenă ?

— În timpul convorbirii am auzit-o spunîndu-i Corina.

— V-aţi putut da seama despre ce discutau ?

— Despre examenele de admitere la facultăţi. Probabil că erau colege.

— Dumneavoastră mai puteţi adăuga ceva la precizările soţiei dumneavoastră ? — m-am adresat domnului Cornea, care între timp se aşezase sau alunecase sub şocul ştirii pe scaun.

A clătinat capul :

— Plec la ora şapte dimineaţa şi mă întorc acasă seara. Poate ar fi bine să discutaţi cu Teodosia, femeia noastră

de serviciu. Ea este toată dimineaţa acasă — mi-a sugerat el.

— Poate că şi Marian ar putea să vă dea unele relaţii — a completat soţia lui. În afară de faptul că şi el stătea acasă şi se pregătea pentru examenul de admitere în liceu, ieşea adesea să se plimbe cu Anda.

Am aprobat recomandarea.

Domnul Cornea s-a ridicat şi a părăsit camera. Cînd a revenit era însoţit de bătrîna care ne-a deschis uşa şi de puştiul pistruiat.

M-am adresat femeii de serviciu :

— Anda a ieşit vreodată dimineaţa din casă ?

— Nu. Stătea tot timpul cu nasul în cărţile ei, că degeaba îi ziceam eu să mai iasă un picuţ la aier...

— Discuta des la telefon ?

— O singură dată am auzit-o vorbind cu cineva şi-i tot zicea că se teme de esamen.

— A pronunţat vreun nume ?

A făcut semn că nu.

— Aţi reţinut ceva din dialogul ei ?

— Da... Parcă zicea că : „Ţie ce-ţi pasă, că ţi-ai luat diplumat".

— Cînd a avut loc această discuţie ?

— Cu o zi înainte de-a pleca fără să mai vină-napoi acasă.

— La ce oră vorbea la telefon ?

— Să fi fost ora zece.

— În ziua următoare, a mai vorbit cu cineva la telefon ?

— N-am văzut... Dară o fi vorbit, că eu am tot fost după cumpărături pe la peaţă.

M-am adresat puştiului :

— Marian, tu ai văzut-o vorbind la telefon ?

— Nu. Dealtfel, de pe terasă, unde învăţam eu, nu puteam să văd sau să aud telefonul din cauza zgomotului străzii.

L-am rugat să-mi spună dacă în ieşirile lui cu Anda, aceasta s-a întîlnit cu cineva. M-a asigurat de contrariu, adăugînd că Anda n-a ieşit niciodată din casă fără el.

— Anda a mai fost în Bucureşti ? — am întrebat-o pe doamna Cornea.

— Da. În luna aprilie, după ce a participat la Olimpiada de economie politică de la Tîrgoviște, unde a obținut o mențiune ; a stat la mine o săptămînă și a învățat la matematică. Din cîte știu, a mai fost în București și anul trecut, cînd a locuit la o rudă de-a ei.

— Știți cum se numește această rudă ?

A răspuns negativ, iar eu, considerînd că nu mai pot obține alte informații, m-am ridicat de pe scaun.

— Nu știu dacă vă-ntereseazâ, dar în ultimele zile a tot sunat cineva la telefon. Cînd răspundeam eu, închidea, dar cu Anda vorbea — a spus femeia de serviciu.

— Vă rog să ne permiteți să vedem camera și lucrurile Andei — am cerut.

In afară de cursuri școlare și lucruri de îmbrăcăminte frumoase și curate, n-am găsit nimic din ceea ce numim noi „capete de ață".

* * *

Cînd am ajuns la inspectorat, era aproape ora zece noaptea. Am intrat în birou cu Dan. Pe Maier l-am trimis acasă, deoarece n-avea cu ce să ne mai ajute.

— Hai să ne apucăm de treabă, Dane. Intîi ne ocupăm de depistarea tuturor persoanelor din anturajul victimei. Începutul îl facem cu asta — am zis, punînd pe masă agenda luată de la doamna Cornea. De numerele locale mă ocup eu. De celelalte, tu. Motiv pentru care vei pleca cît de curînd posibil la Sibiu, unde va trebui să urmărești ipoteza că asasinul poate să fie concetățean cu victima.

In timp ce Dan s-a apucat să extragă din agendă numerele de telefon cu cinci cifre, am tras un sertar al biroului meu și am scos o cutiuță metalică. M-am dus spre zidul acoperit cu o draperie și am tras-o la o parte. Am plimbat degetul pe harta Bucureștiului, care ocupa întregul perete, și am înfipt un steguleț în punctul unde descoperisem mîinile victimei. M-am dat înapoi cîțiva pași și am privit harta, întrebîndu-mă unde voi pune următorul steguleț. Cum, firesc, nu puteam da un astfel de răspuns, am acoperit din nou harta cu draperia și am lăsat cutia cu stegulețele pe colțul biroului meu. Știam că voi mai avea nevoie de ele, curînd.

9 iulie

Ziua a debutat cu un cer albastru, senin şi un soare care dogorea puternic, deşi era abia ora opt şi jumătate.

Pe Bulevardul Aviatorilor, troleibuzul liniei 83 îşi tîra cu greutate caroseria hodorogită, înţesată cu pasagerii care au aşteptat aproape o jumătate de oră sosirea vehiculului. Majoritatea călătorilor era formată din amatorii de apă şi plajă, care se îndreptau spre ştrandul Bordei.

Cînd troleibuzul a oprit în staţia Piaţa Aviatorilor, o bătrînică, ce făcea notă discordantă cu voioşia şi tinereţea celorlalţi pasageri, a reuşit cu greutate să-i convingă pe cei trei adolescenţi care călătoreau pe scară s-o lase să coboare.

În timp ce troleibuzul se punea în mişcare, Steliana Drobotă a privit dezaprobatoare după ei, apoi a traversat şoseaua în direcţia Parcului Herăstrău. Deşi avea şaizeci şi cinci de ani şi era pensionară, pentru a-şi mări veniturile, lucra cîteva luni pe an ca îngrijitoare la W.C.-ul din parc. Cînd ajunse la intrarea parcului, a pornit paralel cu Aleea Trandafirilor, pe aceea asfaltată...

*
* *

Nicolae Buzatu, cincizeci şi şapte de ani, lăcătuş, s-a deşteptat odihnit şi bine dispus. Cu o zi înainte avusese puţină temperatură şi doctorul întreprinderii unde lucra, temîndu-se de o gripă virotică, s-a grăbit să-l expedieze acasă, cu trei zile de concediu medical.

S-a ridicat din pat şi a început să se întindă a lene, în timp ce se întreba cum ar putea să-şi folosească zilele libere pe care le obţinuse. Cînd a privit ceasul deşteptător, care arăta ora nouă fără douăzeci, un guiţat venit din curte i-a reamintit că încă n-a dat de mîncare la cei doi purcei pe care-i creştea ; unul pentru vînzare, de Crăciun, şi celălalt pentru pomana porcului.

Aşa cum era îmbrăcat, în pijama, şi fără să-şi mai pună în picioare papucii, a ieşit în curte. A luat găleata cu resturile de mîncare adunate cu o zi înainte de la cantina întreprinderii şi a răsturnat-o în troacă. Pe cînd purceii asaltau cu mult apetit terciuiala eterogenă din

copaie, Buzatu s-a întrebat cu îngrijorare ce le va da de mîncare în următoarele două zile, cînd, fiind în concediu medical, n-avea ce căuta la cantina întreprinderii. A ridicat din umeri și, spunîndu-și cu filozofică resemnare că avantajele au întotdeauna și dezavantaje, a intrat în casă gîndindu-se că într-un fel sau altul se va descurca el pînă la urmă. În cazul cel mai rău, cumpărînd cîteva pîini negre.

După ce a prăjit niște costiță și a aruncat deasupra ei cinci ouă, s-a așezat la masă. Cînd a terminat de mîncat, a scos apă din puțul american pe care-l avea în curte și a început să se bărbierească...

* * *

Am consultat agenda victimei și am extras unsprezece numere de telefon locale. Un sfert de oră mai tîrziu, am obținut de la Telefoane adresele care mă interesau și am coborît la mașina de serviciu.

* * *

După ce Steliana Drobotă a străbătut vreo trei sute de metri, a pornit spre stînga, pe o scurtătură, a trecut pe lîngă Teatrul de păpuși și, cîteva zeci de metri mai departe, a ajuns la locul destinației. W.C.-ul de a cărui curățenie răspundea este situat sub nivelul solului, la patru metri, și are două scări de acces, una pentru bărbați și cealaltă pentru femei.

A început să coboare cele douăzeci de trepte ale scării pe care era imprimat un B. Cînd a ajuns jos, a deschis cu cheia prima ușă din dreapta, care era utilizată pentru păstrarea ustensilelor ei. A scos afară o găleată și o mătură, le-a pus pe culoar și a vîrît cheia în broasca ușii următoare. A răsucit cheia și a împins ușa, dar aceasta nu s-a deschis, decît de-o jumătate de palmă, apoi s-a blocat. După ce s-a mai opintit de cîteva ori în ea, fără succes, a încercat să privească înăuntru prin geamul spart al ușii. A trebuit însă să renunțe. Poziția ferestrei era prea înaltă pentru statura ei.

După ce, surprinsă și înciudată, a lăsat să-i scape un : „Ce dracu o mai fi și cu ușa asta !", s-a văzut nevoită

să urce, gîfîind, din nou treptele scării pe care abia le coborîse.

Un sfert de oră mai tîrziu, a revenit cu şeful ei. Ion Lupşa, un bărbat voinic, în vîrstă de aproximativ patruzeci de ani, după ce şi-a vîrît capul prin fereastra lipsită de geam şi a zărit ce bloca uşa din cealaltă parte, a lovit de cîteva ori cu umărul în portieră, pînă a reuşit s-o întredeschidă atît cît să se poată strecura înăuntru.

* * *

La ora nouă şi un sfert, reuşisem să mă deplasez la patru din adresele pe care mi le notasem. Dar n-am avut şansă să-mi răspundă cineva, deşi am apăsat mult şi cu perseverenţă pe butoanele soneriilor de la uşile respectivelor apartamente.

Cătrănit am deschis portiera şi m-am aşezat lîngă Vartunian. Cînd am vrut să-i spun care-i noua destinaţie, radio-telefonul a început să zbîrnîie imperios...

* * *

La ora nouă şi jumătate, cînd m-am apropiat de W.C.-ul din parcul Herăstrău, căpitanul Maier s-a desprins din grupul de ofiţeri criminalişti pe care-i comanda şi mi-a venit în întîmpinare.

— Doctorul Dobrescu e acolo — mi-a arătat el treptele care coborau spre toaletă. E coletul numărul doi. Cu fotografiatul am terminat. Aştept să isprăvească doctorul şi apoi mă apuc de căutarea urmelor.

În pragul uşii deschise, l-am văzut pe Dobrescu. Lega gura unei pungi mari, din polietilenă, prin folia căreia se zăreau nişte resturi secţionate. Alături, lîngă picioarele lui, pe ciment, se afla o pînză roşie, murdară şi mototolită. M-am strecurat pe lîngă doctor şi am intrat în încăperea dindărătul uşii. Mă aflam într-un vestibul de patru metri pe doi. Pe dreapta, un lavoar cu oglindă, în faţă, trei pisoare din porţelan alb ; pe stînga, patru cabine.

Am mai făcut doi paşi, pentru a examina interiorul, cînd a intervenit Dobrescu :

— Nu-ţi pierde vremea degeaba ! N-ai ce găsi înăuntru. Era încuiată — a arătat el spre uşa de acces a vestibulului. Criminalul a aruncat pachetul prin fereastra spartă.

— Ce-ai găsit ? — am arătat spre pungă de lînga el.

— Coapsa stîngă şi gamba piciorului drept — m-a informat, dezgustat.

— Şi asta ? — am arătat spre pînza roşie.

— Ambalajul exterior al pungii în care erau vîrîte resturile dezmembrate de care ţi-am vorbit...

S-au auzit paşi coborînd scara şi şi-a făcut apariţia Maier.

— A sosit cîinele de serviciu — m-a anunţat el.

— Să-l aducă aici — am cerut.

În timp ce Maier striga în susul scării : „Mihuţ, vino cu potaia jos !", medicul legist m-a întrebat, arătînd spre pungă, dacă se poate retrage. Am fost de acord.

Cînd plutonierul a coborît cu cîinele, i-am indicat cu degetul pînza roşie.

— Urma, Ebat ! — l-a îndemnat subofiţerul, vîrîndu-i sub bot pînza.

Cînd l-am văzut că-şi întoarce capul spre scări şi trage de lesă, i-am dat o palmă uşoară peste coapsă pentru a-l face să înţeleagă că poate trece la treabă. După felul în care şi-a întors repede capul spre mine, a mîrîit şi mi-a arătat nişte colţi ca de tigru, cred că n-a apreciat în mod pozitiv intimitatea gestului meu.

— Nu suportă decît mîna mea — l-a scuzat subofiţerul, deşi, după cum zîmbea, era evident că incidentul nu i-a diminuat buna dispoziţie. Doriţi să pornim ?

După ce am confirmat, şi-a îndemnat cîinele, şi acesta a început să urce scările mirosind treptele. Cînd a ajuns sus, a pornit la dreapta pe aleea asfaltată. A străbătut vreo optzeci de metri şi, cînd a ajuns la intersecţia străjuită de bustul lui George Coşbuc, a pornit din nou spre dreapta, trecînd prin faţa Teatrului de păpuşi. A parcurs aproximativ patru sute de metri pe aleea asfaltată, iar cînd a ajuns la ieşirea din Bulevardul Aviatorilor s-a orientat spre stînga, în direcţia lacului Herăstrău. A trecut pe lîngă bazinul cu apă din faţa parcului, a mai mers încă douăzeci de metri şi s-a oprit lîngă bordura trotuarului. S-a culcat pe labe, cu ochii în ochii însoţitorului său.

— Tovarăşe căpitan, asta-i tot ce-a putut face. De aici urma este pierdută. Ştiţi, asfaltul fierbinte, circulaţia mare...

L-am întrerupt, spunîndu-i că nu mai am nevoie de cîine. Cînd am văzut unde s-a pierdut urma, mi-a

căzut fisa și am priceput că exista o explicație mai bună decît cea pe care se străduia el să mi-o furnizare.

Gîndind că deja știu ceva despre criminal, am pornit pe drumul pe care venisem, înapoi, spre locul unde-mi lăsasem colaboratorii.

Cînd am ajuns la W.C., am coborît din nou scările. Maier și doi oameni de-ai lui prăfuiau cu pensulele ușa fără geam, pentru a ridica eventualele impresiuni digitale.

— Nu mai durează mult și am terminat — a zis, peste umăr, zărindu-mă în spatele lui. Am luat și amprentele femeii de serviciu și ale administratorului, pentru comparare cu cele relevate.

— Parcul nu prea-i luminat noaptea. Oare W.C.-ul ăsta o fi ? — am întrebat, fără adresă, privind fasungul din tavan, văduvit de orice urmă de bec.

S-a întors imediat cu fața spre mine, ținînd pensula ca pe un stilou cu care se pregătește să acorde autografe admiratoarelor.

— La ce te gîndești ? — a vrut să știe.

— Fiind întuneric, e posibil să fi pipăit cu mîna liberă faianța de pe peretele scării. Coletul pe care-l ținea în cealaltă mînă, probabil, îl dezechilibra și deci trebuia să se sprijine de ceva. Fie și numai pentru a se ghida la coborîre.

Mai întîi s-a uitat la mine urît, crezînd probabil că am chef de glume, apoi, realizînd că remarca mea nu-i lipsită de logică, a confirmat că se va ocupa și de pereți.

— Cînd termini treaba, încearcă să mă găsești — am zis, întorcîndu-mă și începînd să urc treptele.

* * *

La ora douăsprezece, Nicolae Buzatu a mai aruncat o privire la cei doi purcei, care năvăliseră cu picioarele în troacă în speranța că ar mai putea găsi ceva de mîncat, și a ieșit pe poartă, fără să uite să tragă zăvorul, vîrîndu-și mîna printre stinghiile gardului din lemn.

A mers de-a lungul străzii Baicului, pînă a ajuns la Gara de Est, unde, cîteva minute mai tîrziu, s-a urcat în troleibuzul liniei 85. Găsind o bancă liberă, s-a așezat și a privit pe fereastră cum vehiculul străbate Bulevardul Dimitrov. Cînd a trecut pe lîngă Foișorul de Foc, pentru

a se angaja pe Bulevardul Republicii, Buzatu şi-a părăsit locul şi, strecurîndu-se cu greutate prin aglomeraţia care se făcuse între timp, s-a îndreptat spre uşa din faţă a troleibuzului. A coborît la a doua oprire, în staţia străzii Armenească. Treizeci-patruzeci de metri mai departe se afla clădirea Băii Arcului. S-a îndreptat cu un pas hotărît spre intrarea băii publice...

* * *

Cînd am ajuns în birou, m-am dus direct spre telefon. Mai întîi am completat apelul general pe care-l făcusem cu o zi înainte, privitor la individul care abandona colete macabre, arătînd că acesta utilizează după toate probabilităţile un autoturism. Apoi am sunat la unitatea cîinilor de urmărire şi, povestind comandantului acesteia despre individul care avea mania să-şi plaseze pachetele prin parcuri, l-am rugat să alcătuiască nişte echipe pentru cercetarea imediată şi sistematică a tuturor parcurilor Bucureştiului.

Înainte de a ieşi din birou, am luat un steguleţ din cutia lăsată de ieri pe colţul mesei şi am marcat pe hartă locul descoperirii coletului numărului doi.

* * *

La ora trei fără un sfert, după-amiaza, Nicolae Buzatu a ieşit de la Baia Arcului, după ce a făcut o baie de aburi la care jinduise de mult. Cînd a ajuns la intersecţia cu Bulevardul Republicii, s-a oprit cu un aer meditativ. Nu prea avea chef să se întoarcă acasă atît de devreme. Nu i-a trebuit însă mult timp pentru a lua o decizie. A pornit la dreapta, spre parcul Cişmigiu, unde întotdeauna se găseau nişte microbişti cu care se putea pune la cale viitorul promiţător al echipei de fotbal „Rapid".

* * *

Era aproape de ora cinci, cînd am intrat în biroul meu cu o dispoziţie foarte fragilă. Reuşisem să abordez numai una din persoanele înscrise în agenda victimei, dar fără

nici un rezultat. Nu văzuse victima în ultimul an, iar cunoştinţele pe care ştia că le are aceasta în Bucureşti s-au încadrat în lista pe care o aveam deja. Dacă n-aş fi avut de audiat un martor într-o cauză pe care o anchetam mai de mult, şi pe care am mai fost o dată obligat să-l amîn, mi-aş fi continuat cursa de anchetare şi chestionare a persoanelor cunoscute de victimă. Cînd am auzit uşa deschizîndu-se, am crezut că mi se introduce în birou persoana programată, însă m-am înşelat. Era căpitanul Maier, care n-a întîrziat să facă raportul cercetărilor criminalistice întreprinse la W.C-ul din Parcul Herăstrău.

— Am colecţionat sute de amprente digitale ale vizitatorilor toaletei respective. Sînt conservate şi clasate. Cînd vei pune mîna pe ucigaş, vom putea să-i probăm prezenţa în cîmpul infracţional. Dar numai în cazul că s-a sprijinit cu palmele de pereţi, ipoteză pe care eu n-aş vota-o.

L-am privit întrebător şi a continuat :

— În W.C. el n-a ajuns întîmplător. Cunoştea la perfecţie locul. Altfel, aşa cum ai remarcat şi tu, pe întunericul care domneşte în acea porţiune a parcului, nu ar fi putut să-l vadă, să-l depisteze. Iar dacă îl cunoştea bine, n-avea nevoie să se ghideze pipăind pereţii.

Nu l-am contrazis. Deşi sînt bucureştean get-beget, probabil că fără incidentul care m-a obligat să vizitez toaleta respectivă, n-aş fi aflat niciodată de existenţa ei. Cu criminalul, lucrurile au stat, în mod obligatoriu, diferit.

— Oricum, eu aşa văd lucrurile — a adăugat el.

— Nu spun că n-ai dreptate, ci că meseria noastră nu ne permite să neglijăm nici o posibilitate, chiar şi cînd există o şansă din zece mii.

— Ai ajuns la vreo concluzie ? — a făcut el un gest de indiferenţă.

I-am vorbit de presupunerea mea că asasinul se deplasează într-un autoturism.

— Da, numai aşa se poate interpreta faptul că ambii cîini au pierdut urma în condiţii identice, la bordura trotuarului — m-a aprobat el.

— Şi în toată povestea asta e ceva ilogic, ceva care mă intrigă la culme... — am dat eu glas unei întrebări care

m-a preocupat în permanență, din momentul cînd cel de-al doilea câine a pierdut urma.

— Anume ? — m-a încurajat el, curios.

— În mod firesc, omul nostru ar trebui să fie înnebunit de frică, cel puțin în timpul în care transportă pachetele cu încărcătura lor sinistră... Într-o astfel de stare, ar trebui să-și abandoneze coletele cît mai repede posibil. Dar el procedează pe dos. În Parcul Hipodrom s-a plimbat aproximativ trei sute de metri, iar în Herăstrău de două ori mai mult. De ce, cînd normal ar fi fost să le abandoneze în cel mai apropiat tufiș ?

— Sfidare la adresa noastră ?

— Nuu... În nici un caz. Nu-i arde lui acum s-o facă pe grozavul... — am zis, cînd m-a întrerupt soneria telefonului.

După ce am ridicat receptorul și am ascultat mesajul, m-am ridicat imediat de pe scaun, făcîndu-i semn lui Maier să-mi urmeze exemplul. Pe culoar i-am spus plantonului că audierea martorului se amînă din nou.

* * *

Vartunian conducea atît de repede, încît simțeam vibrațiile caroseriei. Cînd am intrat în Piața Aviatorilor, am ocolit la stînga, pe Aleea Trandafirilor. Pe partea dreaptă se vedea Parcul Herăstrău, cu latura în care descoperisem al doilea colet. Ajunși în fața Arcului de Triumf, am virat la dreapta, pe șoseaua Kiseleff. Am rulat aproximativ o jumătate de kilometru, avînd pe partea stîngă Stadionul Tineretului sau „Federația", cum se continuă să i se spună leagănului rugby-ului românesc. La prima întrerupere a medianei care desparte cele două sensuri de circulație ale șoselei, mașina și-a redus viteza și a virat la stînga, în fața străduței care desparte Stadionul Tineretului de ștrandul cu același nume. Vartunian a așteptat ca autobuzul 31 să oprească în stația de pe colțul străzii, apoi, ocolindu-l prin dreapta, a urcat pe trotuarul lat și a oprit în spatele celor trei mașini alb-albastre care sosiseră înaintea noastră.

Cînd am coborît cu Maier din mașină, ne-a venit în întîmpinare un locotenent, care, aflînd cine sîntem, ne-a

rugat să-l urmăm. Am mers pe trotuar vreo douăzeci de metri, în direcţia Arcului de Triumf, apoi am pornit spre dreapta, prin liziera pădurii. După ce am străbătut şuviţa de arbori de aproximativ cincisprezece metri, am văzut gardul de beton care împrejmuia Stadionul Tineretului, iar lîngă el un grup de oameni de-ai noştri cercetau terenul. M-am apropiat de cei care fixau cu obiectivul aparatelor de fotografiat un punct anume. Lîngă zidul cenuşiu, pe pămîntul acoperit cu frunze veştede, se afla un tricou, roşu închis şi deasupra lui un segment de carne, mare. Nu mi-am dat seama ce reprezenta şi nici n-am găsit tăria să-l examinez mai îndeaproape. Am întors repede capul şi m-am adresat celor prezenţi :

— Cine l-a găsit ?

— El — a zis plutonierul Mihuţ, arătînd spre cîinele care stătea lîngă el, culcat pe picioarele dinapoi. În timpul cercetării acestei porţiuni, Ebat a depistat coletul.

— S-ar putea să mai fie şi altele — a zis Maier.

— Nu mai sînt — a replicat plutonierul, arătînd spre aparatul de radio-emisie ce-l avea atîrnat pe piept. Cercetarea parcului şi zonei verzi a şoselei Kiseleff s-a terminat, fără ca vreunul din însoţitorii de cîini să fi semnalat evenimente.

— Ai luat urma celui care a adus coletul ? — l-am întrebat, privind peste gardul din beton.

Îndărătul acestuia, se vedea acoperişul scund al unei construcţii din lemn. Pentru o clipă am uitat pentru ce mă aflam acolo, şi mi-am amintit cu nostalgie de cele aproape două decenii care mă legau de clădirea respectivă. De vestiarele în care m-am dezbrăcat de sute de ori pentru antrenamente sau meciuri. Pe vremea aceea nu mi-ar fi putut trece prin cap că voi privi vreodată vestiarele din locul unde mă aflam, şi cu atît mai puţin îngrozitorul motiv care mă adusese acolo.

— Dacă doriţi să cunoaşteţi drumul urmat de infractor, vă rog să mă însoţiţi — m-a invitat plutonierul Mihuţ.

Am confirmat şi am pornit după el, mergînd pe lîngă gard, în direcţia Pieţii Scînteii. Douăzeci-douăzeci şi cinci de metri mai departe, am ajuns la strada care despărţea stadionul de ştrand. Subofiţerul a pornit la stînga şi după şapte-opt metri mi-a arătat bordura trotuarului.

— Aici. Tovarășe căpitan, am impresia că infractorul circulă cu un autoturism — a presupus el.

— Eu am certitudinea, Mihuț — am răspuns, pornind înapoi.

Revenind la punctul de plecare, l-am găsit pe doctorul Dobrescu aplecat deasupra pulovărului.

După ce s-a ridicat, mi-a spus :

— Jumătatea inferioară a abdomenului și bazinul...

Cînd am plecat, oamenii de la serviciul criminalistic cercetau fiecare palmă de teren.

* * *

La ora șase și jumătate, am virat la stînga, din șoseaua Ștefan cel Mare în șoseaua Colentina. Am trecut pe lîngă marele imobil în care își are sediul magazinul „Bucur-Obor" și ne-am continuat drumul spre strada Doamna Ghica. Apoi Vartunian a întors la stînga și a oprit lîngă trotuar, în fața unui bloc cu zece etaje.

Am intrat în holul imobilului și m-am urcat în lift. La etajul X am coborît și am sunat la ușa apartamentului 45. Mi-a deschis ușa un bărbat pînă în patruzeci de ani, blond și bronzat. Era îmbrăcat cu un pantalon alb și o cămașă albastră, cu mîneci scurte.

— Domnul Cornescu ? — am întrebat, iar după ce a răspuns afirmativ, i-am arătat legitimația.

— Cu ce vă pot fi de folos ? — a spus surprins.

— Vă deranjez cu rugămintea de a-mi furniza relații despre o persoană pe care o cunoașteți.

S-a retras din prag și m-a invitat printr-un gest al mîinii să intru în casă.

Cînd, la invitația amfitrionului, m-am lăsat într-un fotoliu-scoică, pivotant, din cealaltă cameră s-a auzit un glas de femeie :

— Cine a venit, Titel ?

— Cineva de la miliție. Cred că pentru Anda. Vino și tu, Dina ! — a replicat gazda mea.

— De unde știți că vizita mea este legată de numele Andei ? — n-am pierdut ocazia să întreb.

— Nu văd de ce m-ar căuta miliția pentru altceva — a răspuns imediat.

— Şi pentru Anda, de ce v-ar putea căuta ?

— Probabil pentru că e rudă cu mine.

— Presupun că mai aveţi şi alte rude. De ce v-aţi gîndit că mă interesez în mod special de Anda şi nu de altă persoană din cercul dumneavoastră de rude ?

— Pentru că, după cunoştinţele mele, numai Anda poate fi căutată de miliţie, ca persoană dispărută...

Şi-a întrerupt explicaţia, deoarece în cameră a intrat o femeie frumuşică, în jur de treizeci de ani, statură potrivită, şatenă, părul tuns scurt, băieţeşte. Era îmbrăcată într-un capot înflorat, suficient de lung pentru a nu-mi putea da seama dacă poartă sau nu pantofi cu tocul înalt. M-a fixat cu o pereche de ochi căprui, mari şi frumoşi.

— Ce-i cu Anda ? — a zis dintr-o bucată.

— De unde ştiţi despre dispariţia Andei ? — am contrat.

— Ne-a telefonat gazda ei, doamna Cornea, pentru a ne întreba dacă ştim ceva despre ea. Ulterior, am sunat-o şi noi cu speranţa că ne dă o veste bună... Ce i s-a întîmplat ? — a vrut să ştie amfitrioana.

Le-am spus şi, firesc, au rămas stupefiaţi.

— Cum vă înrudeaţi — am întrebat, cînd am apreciat că şi-au mai revenit din şoc.

— Soţia mea este soră cu mama Andei — a răspuns el, deoarece nevasta sa nu mai contenea din plîns.

— A fost la dumneavoastră în ultima săptămînă ?

— Nu. Nici n-am ştiut că se află în Bucureşti, pînă s-a interesat de ea doamna Cornea.

— Ce puteţi să-mi spuneţi despre Anda ?

— Nimic în afară de faptul că era o fată cuminte şi ascultătoare.

— Cînd aţi văzut-o ultima oară ?

— Anul trecut, cînd a stat la noi cîteva zile în timpul vacanţei mari.

Am încercat, fără succes, să iau informaţii despre persoanele cu care ar fi putut avea relaţii.

Terminîndu-mi repertoriul, m-am ridicat din fotoliu. Cînd domnul Cornescu m-a condus spre ieşire, soţia lui continua să plîngă.

După ce m-am suit în maşină şi Vartunian a demarat spre noua adresă, mi-am privit ceasul. Indica ora şapte şi un sfert.

La ora şapte şi un sfert seara, Nicoale Buzatu se decise să plece spre casă. Cele peste trei ore de discuţie cu suporterii „Rapid"-ului, aciuaţi zilnic pe o anumită alee din Cişmigiu, rezolvase problema ce o argumentase în acest interval de timp. Dacă echipa lor cîştigă toate etapele pe care le mai avea de jucat, iar echipele care au înfrînt-o nu mai cîştigă nici una, „Rapid"-ul cîştigă campionatul şi intră în prima divizie. Şi odată ajunsă în A, va avea la degetul mic toate echipele divizionare, ceea ce înseamnă că drumul pentru cîştigarea campionatului naţional se va limita, în fond, la un galop de sănătate.

Ieşind din Cişmigiu, începu să urce Bulevardul Gh. Gheorghiu-Dej, cu gîndul la Cupa RSR. Uitase să stabilească strategia prin care „Rapidul" trebuie s-o obţină. „În sfîrşit, mai e şi mîine o zi !" se consolă el, văzîndu-şi de drum. Merse pe partea stîngă, strecurîndu-se cu greu prin aglomeraţia celor care intrau sau ieşeau din nenumăratele cinematografe înghesuite unul lîngă altul. Ajuns la Universitate, coborî în diagonală prin pasajul subteran, trecu pe lîngă Biserica Colţea, merse înainte pe Bulevardul 1848, pînă la prima intersecţie, şi porni la stînga. După vreo douăzeci de metri, traversă pe trotuarul din dreapta străzii şi, la ora opt fără un sfert, intră în W.C.-ul care se afla la intersecţia străzii Mavrogheni.

În dreapta două cabine, în faţă un geam prin care femeia de serviciu Gherghina Dragoş, patruzeci şi unu de ani, îi aruncă o privire plictisită, apoi întoarse capul. Pe peretele din partea stîngă patru pisoare. Îl alese pe ultimul. Cînd se întoarse, încheindu-şi şliţul pantalonului, privirea îi alunecă prin uşa deschisă a cabinei a doua. Brusc îşi aminteşte de o problemă pe care, în toiul discuţiilor din Cişmigiu, o uitase complet. Îşi suci repede capul spre geamul supraveghetoarei, Asigurîndu-se că aceasta stă cu spatele la el şi discută cu o vizitatoare a compartimentului pentru femei, opus cu cel în care se afla el, intră în cabina care-i atrăsese atenţia. Se aplecă şi ridică pachetul pe care-l zărise, pitit în dosul scaunului de faianţă, lîngă racordul sifonului. Faptul că era mai greu decît îşi imaginase el nu-l deranja, din contră... Ceea ce-l intriga însă era faptul că nu simţea eterogenitatea bucă-

ţilor de pîine veche pe care spera să le poată duce celor doi purcei ai săi. Se decise să deschidă traista. Constată că nu-i vorba de o traistă, ci de un pulover verde. Înlăturîndu-l şi ajungînd la o pungă din masă plastică mată, pipăi pentru aş da seama de natura darului oferit de providenţă. Cînd realizează ce ţine în mînă, cu senzaţia că i s-a oprit inima, începe să transpire şi picioarele refuzară să-l mai susţină. După cîteva secunde, care i se părură ore fără sfîrşit, puse pachetul de unde l-a luat şi plecă din W.C., împleticindu-se de parcă s-ar fi aflat într-o stare avansată de beţie etilică.

Pe colţul din faţă, în diagonală, văzu un depozit de hîrtie şi se îndreaptă spre el, ca un hipnotizat. Cînd reuşi să ceară un pahar cu apă, funcţionara care l-a întîmpinat, văzîndu-i chipul livid, nu ezită să i-l aducă.

— Vă simţiţi mai bine ? — îl întreabă ea, după ce l-a văzut golind paharul, cu mîna tremurînd.

— Da, mulţumesc... — îngăimă el.

— Mai doriţi un pahar... ?

— Nu, acum e bine. Mulţumesc... — răspunse respirînd cu dificultate, ca un astmatic.

— Inima ? — întreabă ea, compătimitoare.

Dădu din cap aprobator şi plecă. Plecă şi merse repede, aproape alergînd, spre Ministerul Agriculturii, unde se află staţia troleibuzului liniei 85.

Ajungînd în staţie, începe să privească cu insistenţă în direcţia Universităţii, de unde trebuia să vină troleibuzul. „Întîrzie întotdeauna, da' ca-n seara asta, niciodată !" — îşi spuse Buzatu, în nerăbdarea cu care dorea să pună o distanţă cît mai mare între el şi pachetul care l-a îngrozit atît de mult.

Cînd troleibuzul sosi, în sfîrşit, Buzatu dădu din coate şi se strecură prin lumea care se îmbulzea cu aceeaşi intenţie ca şi el. După ce reuşi să apuce cu mîna o bară şi puse piciorul pe scară, avu o revelaţie instantanee. „Dumnezeule, mi-am lăsat amprentele pe pungă !" — îşi spuse şi, coborînd de pe scară, începu să se împingă cu spatele spre înapoi, fără să ţină seama de protestele nevoalate ale călătorilor dindărătul său, pe care, prin retragerea sa intempestivă, îi îndepărta de uşă şi le lua orice şansă de a mai putea urca în troleibuzul atît de mult aşteptat. De fapt, Buzatu era prea preocupat de problema lui pentru a-i băga în seamă. Posibil chiar să nu-i fi auzit. Cert

este că, de îndată ce ieşi din împresurarea călătorilor, a pornit decis pe drumul pe care venise.

Gherghina Dragoş era la postul ei, cînd l-a zărit pe Buzatu intrînd din nou în W.C. Faptul că a revenit atît de curînd n-a surprins-o deloc. De la fereastra de unde supraveghează de mulţi ani toaleta pentru bărbaţi şi femei, observase destule ciudăţenii pentru a nu mai avea suficiente resurse ca să se poată mira.

Văzîndu-l venind direct spre ea, cu o mînă a deschis ferestruica, iar pe cealaltă a întins-o spre ruloul de hîrtie igienică.

— Hîrtie ? — a întrebat ea.

— Un cap de copil... Acolo... — a spus surescitat, arătînd cu mîna spre cabina în care crezuse că l-a invitat zeiţa Fortuna.

— Nu înţeleg ce vrei ! Ce cap, domle ?

Cînd a reuşit să-i explice despre ce-i vorba, Gherghina Dragoş a rămas stupefiată.

— Nu se poate ! — a protestat ea.

— Vino să vezi !

— Eu nu vin ! — a zis, cu hotărîre, în timp ce-şi vîra îngrozită capul între umeri.

— Atunci du-te şi cheamă miliţia !

— Nu-i treaba mea ! Dumneata l-ai găsit, dumneata anunţi ! — a replicat ea, decisă, trăgînd geamul care-i despărţea.

*
* *

După ce am ieşit de la familia Carandim, nu eram mai deştept ca la venire. Nu îşi mai vizitase mătuşa din ianuarie, cînd a stat două ore, apoi a fost condusă acasă de vărul ei Leonard, un tînăr frumuşel, student la Facultatea de medicină. Pentru orice eventualitate, mi-am propus ca după terminarea audierii persoanelor din agenda victimei, să mai discut încă o dată cu Leonard.

Cînd am ajuns la maşină, Vartunian mi-a spus că a primit un nou mesaj pentru mine...

*
* *

În timp ce ofiţerii de la criminalistică căutau urmele, am ieşit afară cu martorii şi am început să discutăm îm-

prejurările în care au făcut macabra lor descoperire. Gherghina Dragoș mi-a spus că de la ora două, cînd a preluat serviciul, n-a văzut pe nimeni intrînd cu un pachet sau o sacoșă suficient de mare pentru a fi putut conține coletul abandonat. Precizînd, la cererea mea, că ultima curățenie a făcut-o la ora șase seara. Iar dacă pachetul s-ar fi aflat atunci în cabină, n-ar fi fost posibil să nu-l vadă.

— După ora șase seara, au intrat multe persoane în cabina respectivă ?

— Zece-douăsprezece... Nu pot să știu precis — a ridicat ea din umeri.

— Și ești sigură că nici unul dintre ei n-a avut asupra lui o sacoșă — am insistat, deoarece nu puteam admite că pachetul a venit singur acolo unde a fost găsit.

— Sînt foarte sigură, deoarece sînt atentă la cei care intră în cabine. Altfel ar pleca fără să plătească taxa de 25 de bani... — și-a justificat ea vigilența.

Deși argumentul pe care mi-l servise părea decisiv, nu m-a convins, deoarece am depășit de multișor vîrsta la care se poate admite existența spiridușilor.

— După ora șase seara, cînd spui că ai făcut curățenie în cabine, ai părăsit W.C.-ul ? — am întrebat-o cu severitate.

S-a foit puțin, a mai ezitat o clipă, apoi a aprobat cu capul :

— M-am dus să-mi iau țigări, la debitul de lîngă magazinul „București"... Dar n-am lipsit decît cîteva minute.

Eram edificat. Cele cîteva minute trebuiau să fie echivalați cu cel puțin un sfert de oră. Iar timpul maxim necesar pentru abandonarea coletului nu a putut depăși treizeci de secunde.

— La ce oră ai plecat ?

— În jurul orei șapte... Da' am venit imediat înapoi — s-a grăbit să-mi reamintească.

Am dat din cap și m-am înapoiat la echipa care cerceta în toaletă. Medicul mi-a spus că, după fotografiile de identificare, în pachet se afla capul victimei. Apoi mi-a spus că, dacă-l caut peste două ore la morgă, poate să-mi furnizeze cîteva date pentru cercetare. I-am spus că voi veni. După plecarea lui, s-a apelat la cîinele de serviciu Elar. Urma pe care a luat-o a fost scurtă. A mers circa

douăzeci de metri pe strada Colței, a traversat și s-a oprit pe colțul străzii din stînga, lîngă trotuar. Admițînd că aș mai fi avut unele dubii cu privire la faptul că asasinul utilizează un autoturism, acum puteam să le abandonez.

*
* *

La ora unsprezece noaptea, am intrat în biroul medicului legist Dobrescu. Mă aștepta, bînd cafea dintr-o ceașcă mare, de ceai. A vrut să-mi ofere și mie una, dar l-am refuzat :

— Mulțumesc. Și fără cafea am destui draci. Dă-i drumul și spune-mi ce-ai constatat.

— Examinarea coletului ridicat de lîngă Stadionul Tineretului a condus la următoarele concluzii : victima a fost fată cuminte. Am constatat o defiorare, cu sîngerare și lichid seminal...

— L-ai trimis la laborator pentru obținerea datelor specifice autorului ?

A confirmat prin înclinarea capului și a continuat :

— În ciuda defiorării, victima n-a fost violată. Cel puțin asta indică lipsa infiltratelor sanguine, a vînătăilor, care, în astfel de cazuri, apar pe partea interioară a coapselor. Iar coapsa găsită în parcul Herăstrău nu purta urme de violență. Analizînd sîngele victimei, — care face parte din grupa zero —, am crezut că am găsit o explicație pentru absența urmelor clasice în cazurile de viol. În momentul acela, victima avea în sînge o îmbibare alcoolică de 0,5 la mie...

— O astfel de concentrație nu înseamnă stare etilică — am ținut să subliniez.

— Alcoolemia stabilită victimei se putea obține dintr-o sticlă de bere sau cincizeci de grame de coniac — a continuat medicul, ca și cum n-ar fi auzit remarca mea. Cantitatea este minimă, e adevărat, însă noi știm că nu toți oamenii se îmbată în aceleași condiții. O tînără cuminte, cum era victima, ingerînd echivalentul unui păhărel cu coniac, s-ar fi putut grăbi suficient de mult pentru a fi pierdut posibilitatea de a se opune agresiunii. Acesta este un mod de a vedea lucrurile. După examinarea capului victimei, mai apare și o altă explicație.

— O aștept — l-am îndemnat.

— S-o luăm metodic. Umărul obrazului stîng a suferit un traumatism puternic, probabil provocat de o lovitură de pumn. Creștetul capului, în regiunea occipito-nucală, este de asemenea traumatizat de un corp dur, cu formă rotunjită.

— Care a fost succesiunea loviturilor ? — am vrut să știu.

— N-am fost acolo cînd s-au consumat faptele — a zis el cu acreală. Prezumtiv, și mai ales logic, primul moment al agresiunii trebuie să-l fi constituit lovitura de pumn. Al doilea moment, ca o consecință al primului, a dus la dezechilibrarea victimei și căderea acesteia pe spate...

— Ai spus că rana de la capul victimei a fost produsă de un corp cu forma rotunjită. Dușumeaua e plană — am subliniat eu.

— Și înainte de a ajunge pe dușumea, în cădere, nu se putea lovi de altceva ?

— Un radiator de calorifer ? — am tatonat.

— Nu. Rana ar fi avut un caracter mai profund. Mai degrabă un scaun sau o masă.

— Se putea produce o pierdere a cunoștinței ? — am întrebat pentru a încerca să văd cu ochii minții cum s-au derulat faptele.

— Chiar dacă n-a leșinat, groggy a fost în orice caz.

— Deci așa se explică pasivitatea victimei în timpul violului: Urmare a violentării prealabile, n-a mai fost în stare să se opună agresorului.

— Asta este cea mai plauzibilă explicație — m-a aprobat.

— Care-i cauza decesului ? Asfixie ? — am spus, amintindu-mi de aprecierea pe care a făcut-o cînd a văzut degetele de la mîna victimei.

A dat din cap cu amărăciune :

— E o treabă urîtă. Un omor cum n-am mai întîlnit niciodată... Nici chiar în literatura de specialitate. Criminalul este o fiară ! Ai văzut că gura victimei era deschisă ?

— Nu. Nu m-am apropiat să privesc.

— Știi de ce ? — a continuat ca și cum i-aș fi răspuns pozitiv.

— Ți-am spus că nu m-am uitat. De ce ?

— Intreaga cavitate bucală era umplută cu hîrtie igienică...

— Căluş ? — am spus, în timp ce mă încerca o senzaţie de repulsie.

— Aşa s-ar părea, deşi modul în care a fost executat indică sadism, bestialitate. Hîrtia a fost împinsă cu putere în faringe şi esofag, pe o lungime de zece centimetri. Pricepi ? Un astfel de omor nu putea fi comis decît de un individ care nu se putea controla, un dement.

— În acest mod a fost ucisă ? — am întrebat, pe cînd îmi spuneam că remarca doctorului a deschis o nouă pistă de cercetare.

— Ar fi putut fi, dacă nu o sugruma, cu mîna dreaptă.

— Dacă victima a lăsat să i se înfunde gura cu hîrtie, probabil că nu-şi revenise încă din leşinul provocat de lovitura de la creştetul capului... — am gîndit cu glas tare.

— Cînd a început să-i bage în gură tampoanele de hîrtie, victima era conştientă, şi s-a opus. Pe ambele arcade ale maxilarului am găsit infiltraţii sanguine. Asta arată, fără nici un dubiu, că agresorul a obligat-o să deschidă gura prin apăsarea zonei gonioanelor — a spus punîndu-şi demonstrativ mîna pe bărbie şi apăsînd cu degetele gros şi arătător pe mandibulă. Cu cît ţii dinţii mai încleştaţi, cu atît se deschid mai uşor la o astfel de compresare.

— Depesajul s-a făcut după deces ? — am zis, speriat de propria mea întrebare.

— Da, după... — m-a liniştit Dobrescu. Apropo, starea segmentelor mi se pare relativ bună şi mă întreb dacă n-au fost conservate înainte de abandonare.

— Congelare ?

— Nu. Nici chiar aşa ! Probabil ţinute într-un frigider casnic.

— Nu mi-ai spus cînd a decedat.

— Nu mi-ai spus ce a mîncat la ultima masă.

— Papricaş din carne de miel, ciorbă de zarzavat şi o prăjitură — am spus, amintindu-mi precizarea făcută de gazda victimei.

— Da. Asta am găsit şi eu. După stadiul de digestie gastrică, a decedat la trei-patru ore după ultima ingestie.

Am dat din cap și m-am gîndit. Dacă ultima masă a luat-o la ora două, rezultă că a fost ucisă în jurul orei șase, miercuri 6 iulie.

— Cînd a fost omorîtă ? — s-a interesat doctorul, ghicindu-mi parcă gîndurile.

I-am zis și l-am întrebat dacă mai are ceva de spus. A răspuns negativ, dar mi-a promis că, de îndată ce va obține noi date, mă va anunța fără întîrziere.

Cînd mi-am privit ceasul, era trecut de miezul nopții.

10 iulie

Primul lucru pe care l-am făcut, cînd am intrat în birou, a fost să însemn pe hartă locul de abandonare a ultimelor două colete. M-am retras cîțiva pași și am privit cele patru puncte. Toate steguleţele erau plasate în mijlocul părții superioare a hărții, ca un semicerc, cu bolta pe direcția est. Am încercat să stabilesc o relație între cele patru puncte și locul unde a fost comis omorul, dar am renunțat. De îndată ce criminalul avea la dispoziție un autoturism, localizarea pe care încercam s-o stabilesc prezumptiv nu putea constitui o ipoteză de lucru.

Amintindu-mi de precizarea medicului legist, am ridicat telefonul și am format numărul Brigăzii moravuri. Cînd mi-a răspuns maiorul Ciocărdel, i-am dat elementele afacerii de care mă ocupam și l-am rugat să-și pună oamenii să verifice dacă isprava n-a fost comisă de vreunul din obsedații sexual pe care îi are în evidență.

— Eu și oamenii mei îți rămînem recunoscători. Tocmai ne întrebam cum să ne ocupăm timpul ca să nu ne plictisim, că doar știi că sîntem prea mulți în serviciu și n-avem de lucru ! — a replicat acid.

— Regret, Fănică, însă după toate aparențele, omorul nu-i străin de un vîol, iar de autorii acestui gen de porcării te ocupi tu. Te rog să pricepi că nu-i posibil să neglijăm o astfel de ipoteză — i-am spus cu o voce mai suavă ca cea a unei sirene mitologice, pentru a-l îmblînzi, deoarece știam că cererea mea presupune verificarea a

mii de derbedei, eliberați din închisori sau bolnavi externați din clinicile de psihopați. Adică o investigație care urma să-i dea bătaie de cap săptămîni sau chiar luni de zile.

— Bine, Nicule... Am să dau dispozițiile de rigoare. Dacă obțin ceva, te anunț — a zis cu resemnare și s-a grăbit să închidă telefonul ; din precauție, pentru a nu-mi lăsa răgazul să-i mai cer și altceva.

Cînd am așezat receptorul pe furcă, plutonierul a introdus în birou pe martorul a cărui audiere am fost nevoit s-o amîn de două ori. L-am poftit să ia loc pe un scaun. Chiar în clipa cînd am deschis gura pentru a începe chestionarea, am avut certitudinea că martorul personifică ghinionul. A început să sune telefonul.

* * *

Mașina rula pe Calea Victoriei. A trecut prin intersecția străzii Locotenent Lemnea și, după cîțiva zeci de metri, a virat la stînga, pe strada Nicolae Iorga. Am lăsat în urmă parcul și două imobile, ne-am strecurat printr-o mulțime de curioși, ținuți la distanță de cîțiva subofițeri, și am oprit pe partea dreaptă, în spatele mai multor mașini de serviciu. Cînd am coborît pe trotuar, am văzut o curte cuprinsă între două clădiri înalte, cu tencuiala cariată de intemperii, în genul celor construite de oamenii cu multe parale, după primul război mondial. Clădirea din dreapta își oferea calcanul, cealaltă fațadă cu o scară largă, acoperită de o copertină vitraliu, din care nu rămăsese decît rama metalică. Un gard din zid ar fi trebuit să închidă latura dinspre stradă, dar n-o mai făcea, deoarece cutremurul de pămînt din 4 martie îi redusese înălțimea la două-trei palme.

Maier cu oamenii lui și doctorul Dobrescu își făceau meseria în extremitatea stîngă a ceea ce mai rămăsese din gard, lîngă peretele clădirii. M-am apropiat și am privit o sacoșă tip sport, vișinie, în carouri. Era vîrîtă în lăcașul cuprins între gard, peretele clădirii și boxa din zid a contorului de gaze.

— E complet, doctore ? — am întrebat.

Și-a clătinat capul :

— Înăuntru e numai partea superioară a toracelui.

— Cîinele a luat urma, dar a pierdut-o. Ca de obicei... — a intervenit Maier.

— Ce direcție a luat ?

A arătat cu brațul de-a lungul străzii Nicolae Iorga, în direcția Bulevardului Ana Ipătescu, un punct la o distanță de aproximativ o sută cincizeci de metri :

— S-a oprit pe colț, la intersecția cu strada I.C Frimu.

M-am întors și am privit în direcția opusă, spre Calea Victoriei.

— A vrut să abandoneze coletul în parcul de pe colț. Dacă a renunțat, înseamnă că l-a speriat ceva, mai exact cineva. Sînteți de la secția a doua ? — m-am adresat unui grup de trei ofițeri pe care nu-i cunoșteam.

Au confirmat.

— Începînd de la Calea Victoriei și pînă la intersecția cu strada I.C. Frimu, discutați cu toți locatarii acestei străzi. Și pe partea stîngă și pe partea dreaptă, casă cu casă, apartament cu apartament. Trebuie să aflați dacă există cineva care a văzut o persoană cărînd această sacoșă, ieri, după ce s-a întunecat — am arătat spre ambalajul coletului de lîngă gard.

— Am înțeles... tovarășe comandant ! — a zis unul dintre ei, cu mîna la chipiu, după ce a încercat să ghicească gradul pe care hainele mele civile, firesc, nu-l puteau arbora.

— Încă ceva ! — mi-am amintit, pe cînd ei dădeau să plece. Întrebați-i și dacă au avut musafiri după ce s-a lăsat seara. În caz afirmativ, notați adresele lor, îi căutați și repetați întrebările puse celor care i-au găzduit.

— Coletul a fost descoperit de o locatară — a spus Maier, arătînd spre treptele clădirii. A crezut că este o sacoșă cu gunoi pusă lîngă fereastra ei de către o vecină cu care era în ceartă. În consecință a chemat un subofițer care patrula pe Calea Victoriei pentru a constata mizeriile pe care i le face colocatara. Subofițerul, care era deja alertat, și-a dat imediat seama despre ce-i vorba și, fără să deschidă coletul, a anunțat dispeceratul...

— Eugene, preia tu cercetarea. Eu vreau să profit de ocazie că duminica e o zi nelucrătoare și lumea stă pe acasă — am zis, făcîndu-i un gest de salut.

A încruntat sprîncenele și m-a privit contrariat. M-am făcut că nu-i remarc mirarea și m-am îndreptat spre

mașină, pe al cărei volan, probabil datorită căldurii care începuse deja să coacă orașul, Vartunian își sprijinise capul și medita adînc, sforăind...

*

* *

La ora patru după-amiaza, am ajuns la concluzia că prezumpția mea cu privire la principala caracteristică a duminicii a fost corectă : nu era zi lucrătoare ! Dar, pe parcursul peregrinărilor mele, s-a mai impus și concluzia că, pe o zi de caniculă, majoritatea bucureștenilor își abandonează casele în favoarea unui picnic la iarbă verde sau niște băi bune la țtrand. Cum persoanele înscrise în agenda victimei n-au vrut să facă opinie separată la exodul concetățenilor lor, mi-am pierdut toată ziua sunînd degeaba la nenumărate uși. Cele trei persoane găsite totuși acasă erau rude cu victima și n-o mai văzuseră de peste doi ani.

Cînd, în sfîrșit, am priceput că-mi pierd vremea fără rost, l-am rugat pe Vartunian să mă lase în fața unui restaurant din apropierea locuinței mele. După ce m-am străduit să mănînc o friptură tot atît de tare și gustoasă ca o scîndură reformată, am plecat spre casă.

De îndată ce am descuiat ușa apartamentului meu, m-am dezbrăcat și am nimerit direct sub duș. Am reușit numai să mă răcoresc, sila pe care o tot acumulez de trei zile rămînînd intactă.

Întrucît aveam în permanență pe retină imaginea conținutului coletelor, am vrut să schimb decorul și, dînd drumul la televizor, m-am așezat într-un fotoliu. Se transmitea „Linia maritimă Onedin". Am urmărit aproximativ jumătate din episod. Tocmai cînd se creaseră toate condițiile ca domnul James Onedin să se însoare, ceea ce ar fi putut duce la schimbarea serialului, cine știe, din greșeală, chiar cu unul bun... speranțele mi-au fost pulverizate de soneria telefonului.

Cînd am întins mîna după receptor, am luat în considerare două posibilități : ori vreo amică de-a mea vrea să mă întrebe dacă sînt singur — și nu-mi doream nimic altceva decît să fiu numai eu și cu mine ! —, ori eram chemat la locul de descoperire a unui alt colet macabru.

Pronosticurile mele au fost nefondate. Mă chema Dan de la Sibiu.

— Cum merge, șefu ? — a vrut el să știe.

Nu i-am răspuns nimic, și a înțeles că nu-i cazul să insiste.

— Ce-ai făcut în cele două zile de cînd ești la Sibiu ? — l-am întrebat, rece.

— Cam asta aș vrea să știu și eu... — a zis, oftînd, apoi a continuat repede : Am cerut băieților din miliția locală să întocmească lista tuturor colegilor de școală pe care i-a avut victima în ultimii cinci ani, precum și a celor cu care a copilărit, în cartier. Azi-dimineață se ajunsese la aproximativ 400 de persoane, iar dintre aceștia peste o sută și cincizeci sînt plecați în vacanță la mare, la munte sau la susținerea examenelor de admitere în învățămîntul superior. Pricepi cum stau lucrurile ?.... Din trei, depistezi numai o singură persoană. Și aceasta, bineînțeles, nu te poate ajuta cu nimic. Constat apoi că alibiu-i alibiu, zic pardon, și, foarte voios, plec în căutarea următorului martor, cu convingerea că nu-i acasă...

Întrucît avatarurile de care-mi vorbea nu-mi erau chiar deloc străine, l-am întrerupt :

— Interesează în mod special indivizii care s-au aflat în capitală în ziua de 6 iulie.

— Lista este întocmită. E vorba de patruzeci și trei de candidați la studenție. Am adresele unde pot fi găsiți, mai puțin doisprezece dintre ei, care stau la gazde ocazionale. Pentru cei cu adresa necunoscută, știu facultățile unde urmau să candideze... Deci ai putea să-i găsești, admițînd că te ispitește o cercetare în această direcție.

— Mă tentează, însă deocamdată nu-i practicabilă. Dacă e vorba de viitori studenți, înseamnă că sînt în frigurile examenelor și nu-i putem stingheri. O să ne ocupăm de ei după terminarea concursului de admitere în facultăți. De la familie ai obținut ceva ?

— Absolut nimic. Sînt la pămînt. Era unicul lor copil.

— Dane, a fost violată — l-am informat.

— Am înțeles, șefu ! — a spus după o pauză care-i demonstra surpriza. Voi acorda o atenție prioritară „specialiștilor" în acest gen de infracțiune, din Sibiu.

În continuare l-am rugat să-mi trimită cîteva fotografii de-ale victimei.

Cînd am pus receptorul jos, căpitanul Onedin dădea ordin echipajului să ridice ancora şi pînzele corăbiei pentru ieşirea în larg. Datoriă discuţiei cu Dan, n-am reuşit să aflu dacă s-a însurat, ori ba. Dar cum în viaţă este bine ca fiecare să-şi rezolve singur problemele, nu mă preocupau necazurile lui, ci ale mele...

11 iulie

Era ora şapte seara cînd am intrat, frînt de oboseală, în birou. Reuşisem să abordez toate persoanele din agenda victimei. N-am obţinut însă nimic din ceea ce m-ar fi interesat. Nu putuseră furniza nici o informaţie ajutătoare şi nici nu s-au evidenţiat elemente pentru suspectarea lor.

Cînd m-am lăsat să cad pe scaun, am văzut un plic, pe birou.

După ce l-am deschis am găsit înăuntru trei fotografii. Scoţîndu-le, a căzut pe masă un bilet. Era de la Dan care, odată cu fotografiile victimei, îmi ura succes. Am examinat pozele, din care mă privea o puştoaică de şaisprezece — şaptesprezece ani. Păr lung, căzut pe umăr, breton pe o frunte înaltă, ochii frumoşi şi limpezi, privind amuzaţi spre obiectivul aparatului de fotografiat, nasul mic, cu vîrful uşor în vînt, şi o gură frumos desenată, schiţînd un zîmbet ironic, probabil la adresa celui care o imortalizase pe clişeu.

Am aşezat pe birou cele trei fotografii, ca într-un evantai, şi le-am examinat mult timp. Avea o figură de adolescentă mulţumită de sine, satisfăcută de ce a făcut şi convinsă că viitorul nu poate fi decît cel pe care şi-l doreşte. Privindu-i chipul frumos şi nevinovat, n-am putut să nu-mi reamintesc de conţinutul coletului găsit lîngă Spitalul Colţea, într-un closet infect.

Am strîns fotografiile printr-un gest rapid, fără să le mai privesc. şi m-am smucit cu nervozitate de pe scaun.

M-am dus întins la laboratorul foto şi am cerut să-mi scoată cîteva sute de copii după cele trei poze ale victimei.

O oră mai tîrziu, cu vraful de fotografii în braţe, m-am dus la secretariatul Direcţiei. În cîteva cuvinte am explicat ce doresc. Am fost înţeles şi mi-au promis că fotografiile vor fi distribuite mîine dimineaţa, la prima oră, tuturor lucrătorilor în probleme judiciare, inclusiv subofiţerilor sectorişti, care vor primi misiunea de a vizita cu fotografia victimei în mînă toate imobilele care intră în jurisdicţia lor.

— Ai dreptate ! Poate iese ceva din asta — m-a încurajat Doina, şefa secretariatului.

Deşi dintotdeauna i-am admirat ochii, mari, verzi, cu o profunzime incomensurabilă, ca a oceanelor, de data asta nu i-am mai văzut.

— Am să te rog să dai ordin ca la fiecare facultate de la Academia de Ştiinţe Economice să fie afişată, la vedere, cîte o fotografie a victimei. Fără explicaţii ! Numai cu rugămintea ca cine o cunoaşte să anunţe decanatul — am zis.

În timp ce mă îndreptam spre biroul meu, m-am întrebat dacă mi-am luat la revedere de la Doina. Speram că am făcut-o.

După ce m-am aşezat pe scaun, am scos din sertarul biroului agenda victimei şi am început s-o examinez furios. Cîteva minute mai tîrziu, am aruncat-o pe masă. Nu scăpasem nici o persoană care avea număr de telefon cu şase cifre. Cu coatele pe birou şi capul în palme, am privit agenda cu gîndul aiurea. Încercam să-mi imaginez cum aş putea să-l dibuiesc pe criminal într-un oraş cu două milioane de locuitori.

Nu ştiu cît timp a trecut, dar cînd mi-am privit ceasul arăta că e trecut de nouă seara. M-am decis să plec acasă. Am întins mîna după agendă, cu intenţia s-o bag în sertar. Atît o răsfoisem, încît stătea deschisă ca un evantai. Cu un gest distrat, am încercat să-i redau forma iniţială. Pe cînd o îndoiam în sens invers încovoierii ei, coperta din spate mi-a scăpat dintre degete şi a făcut o flexiune largă, peste cotorul agendei. Atunci am văzut ceva scris, lîngă cusătura filelor.

Am scos o lupă şi am privit însemnarea, scrisă mărunt cu un creion foarte ascuţit : „Cristy 133410".

Faptul că era un număr de telefon local, ca să nu mai spun că, spre deosebire de celelalte nume, acesta era în mod evident dosit, mi-a fost destul.

Am sunat imediat Telefoanele și le-am cerut să-mi spună numele și adresa abonatului cu numărul ascuns în agenda victimei.

Cînd le-am obținut, mi-am privit din nou ceasul. Era aproape de zece seara. Cum după ora opt seara nu se poate intra în nici o casă, fără mandat, am amînat investigația pe a doua zi.

12 iulie

Cînd am ajuns în fața magazinului „Bucur", am coborît din mașină și am mers pe jos pe șoseaua Colentina, privind numărul scărilor pe care le avea masivul imobil intitulat ALMO. Ajungînd în fața scării pe care o căutam, am intrat în hol, am verificat lista locatarilor și m-am urcat în lift.

După ce ascensorul s-a oprit la ultimul etaj, am ieșit pe palier și am aruncat o privire circulară asupra numărului de pe cele patru uși de apartamente.

M-am îndreptat spre cel care mă interesa. După ce am sunat, am auzit un tropăit ușor. Ușa a fost deschisă de o fetiță brunețică, în vîrstă de cinci-șase ani.

— Frumușico, părinții tăi sînt acasă ? — am întrebat-o, pe cînd ea mă examina cu capul lăsat spre ceafă.

— Nu — a zis, plimbîndu-și bărbia între umeri. Sînt la servici.

— Unde lucrează ?

În timp ce ea ridică din umeri, am auzit o ușă deschizîndu-se în spatele meu.

— Pe cine căutați ? — s-a interesat o voce melodioasă îndărătul meu.

Întorcîndu-mă, am văzut o femeie. Avea în jur de douăzeci și cinci de ani, blondă plinuță și de statură potrivită. Purta un capot, imprimat cu flori mari și strîns cu cordonul, iar în picioare niște papuci albaștri.

— Aș vrea să discut cu familia Samuilă — am zis, apropiindu-mă de ea și arătîndu-i legitimația.

— Numai după-amiază îi puteți găsi. Sînt la serviciu.

— Unde lucrează ?

— Grigore este şofer la Getax, iar Elena e funcţionară la o întreprindere.

— Ştiţi la ce garaj lucrează domnul Samuilă ? — am vrut să ştiu, cu intenţia de a-l aborda imediat.

Răspunzîndu-mi negativ, am întrebat-o dacă poate preciza unde este locul de muncă al doamnei Samuilă.

— Din cine este formată familia Samuilă ? — am întrebat, după ce mi-a indicat adresa pe care o doream.

— Din cinci persoane. Grigore, Elena şi cei trei copii ai lor. Acesta fiind cel mai mare — a arătat ea spre fetiţa care rămăsese în deschizătura uşii pentru a urmări discuţia noastră.

— Cum vă numiţi ?

— Mioara Pintea.

I-am mulţumit pentru informaţii şi am pornit spre lift.

* * *

Cînd m-am aruncat pe bancheta de lîngă Vartunian, n-am mai apucat să-i spun care este noua noastră destinaţie. A început să zbîrnîie radio-telefonul...

* * *

Din Calea Moşilor, am virat la dreapta pe strada Taras Sevcenko. După ce am străbătut aproape întreaga stradă, am oprit pe stînga, în faţa unui imobil gen vilă, cu latura superioară a ferestrelor în formă de arcadă. Înaintea noastră, lîngă trotuar, mai erau oprite cîteva maşini de serviciu. Îndărătul gardului din zid şi vergele metalice l-am văzut pe doctorul Dobrescu şi căpitanul Maier împreună cu un grup de oameni de-ai noştri.

Cînd am vrut să intru în curte, m-am oprit şi am făcut un pas lateral, pentru a lăsa un subofiţer să iasă afară cu un cîine de serviciu, pe care-l îndemna : „Cec, urma ! Urma, Cec !"

După ce am străbătut circa zece metri, am văzut o sacoşă tip sport, cu carouri, pe fond verde. Fermoarul era deschis şi se vedea conţinutul. Se afla lîngă un maldăr de cărămizi, probabil rezultate după devastarea produsă de cutremurul de pămînt din martie trecut

Am privit întrebător spre doctor.

— Livrarea coletelor e terminată... Admiţînd că nu se apucă să-şi caute o nouă victimă — mi-a răspuns el, într-un amestec de scîrbă şi cinism.

— Eugen, cine a descoperit-o ? — am arătat spre sacoşă.

— Una din locatare i-a sesizat prezenţa încă de aseară, în jurul orei unsprezece. A presupus însă că aparţine vreunui vecin, şi nu s-a apropiat de ea. O altă vecină mai curioasă a făcut-o, acum dimineaţa.

— S-a discutat cu vecinii ?

— De treaba asta s-au ocupat băieţii de la circumscripţie. Dar, ca de obicei, nimeni nu ştie nimic.

Dacă şi vecinii fuseseră interogaţi, prezenţa mea nu mai avea nici un rost. Cercetarea urmelor intra în atribuţiile criminaliştilor.

M-am întors şi am pornit spre poartă.

Cînd am vrut să ies în stradă am dat nas în nas cu subofiţerul care însoţea cîinele de serviciu.

— S-a terminat misiunea ? — am întrebat.

— Da, tovarăşe comandant.

— Ce traseu a avut criminalul ?

— A trecut prin faţa Liceului „Dimitrie Cantemir", a traversat strada Viitor, a intrat pe strada Orientului şi s-a oprit la bordura pieţii Galaţi, lîngă semaforul electric — a precizat el.

Nu m-a surprins punctul terminus al urmăririi. M-am aplecat, am mîngîit capul cîinelui şi am plecat spre maşina în care Vartunian moţăia iar cu capul pe volan.

*
* *

Din Calea Rahovei am virat la stînga pe şoseaua Viilor şi după cîteva sute de metri am oprit în faţa întreprinderii care mă interesa. Am coborît din maşină şi m-am dus la portar. După ce i-am explicat ce doresc, mi-a indicat unde pot găsi persoana pe care o căutam. Încăperea în care am intrat era mobilată numai cu o masă lungă, cu tăblia uzată şi pătată. Pe peretele din stînga, orificiul unui ghişeu, deasupra căruia, pentru a nu exista îndoieli, era scris cu vopsea albă : „CASERIA."

M-am apropiat de ghişeu şi am bătut uşor în placajul care-l închidea. Cînd s-a ridicat, ca o cortină, a apărut capul unei femei care mă privea întrebător. Avea trăsă-

turi frumoase, dar aspre, tenul arămiu pronunțat, părul șaten, bogat și strîns la spate.

— O caut pe doamna Samuilă — am zis.

— Eu sînt. Ce doriți ? — a vrut să știe.

— Trebuie să discut ceva cu dumneavoastră — am anunțat-o, scoțînd și arătîndu-i legitimația.

— În ce problemă ? — a întrebat, în timp ce privea intrigată cînd la legitimație, cînd la mine.

Cum n-am mai discutat niciodată cu persoanele pe care le-am chestionat prin intermediul unui ghișeu, n-am vrut să-mi creez un precedent.

În spatele ei două colege se aflau instalate la tot atîtea birouri și se înfruptau voinicește din niște sanvișuri barosane, făcute din cîte o jumătate de franzelă tăiată pe orizontală și umplută cu salam. Una, slabă ca o stinghie, mînca, probabil, cu speranța că-și va putea îmbrăca oasele cu cîțiva milimetri de carne, iar cealaltă, sprijinîndu-și sînii opulenți pe birou, îi ținea isonul de teamă să nu-și coboare greutatea sub nouăzeci de kilograme.

Deși înfulecau cu un apetit pentru care le-ar fi putut invidia chiar și gîndacii de Colorado, își fixaseră privirile asupra mea de parcă aș fi fost Rudy Jordache. Mai înainte de a le lăsa timpul să-mi facă o declarație de dragoste, ori să mă avertizeze că trebuie să mă feresc de Falconetti, m-am aplecat spre casieră.

— Este vorba de o problemă confidențială — i-am spus, uitîndu-mă cu semnificație spre colegele ei.

A dat din cap aprobativ, a ridicat mîna dreaptă spre un punct din dosul paravanului care ne despărțea și placajul a închis orificiul ghișeului, căzînd ca lama unei ghilotine.

Aproape imediat a deschis ușa încăperii în care mă aflam numai eu și masa uzată și pătată. Era înaltă, probabil că avea un metru și șaptezeci. Purta o bluză și o pereche de blugi, suficient de cambranți pentru a-i pune în evidență corpul bine proporționat.

— Ce doriți ? — a întrebat, pe cînd își ținea mîinile la piept și își frămînta cu nervozitate degetele.

— Pentru început să-mi spuneți dacă aveți rude la Sibiu ?

— La Sibiu ? — s-a mirat.

Am confirmat, iar ea a făcut un gest de negație.

— Dar prieteni ?

— Nu... Adică nu știu. Nu-i exclus ca vreo cunoștință de-a mea să se fi stabilit la Sibiu. Pentru ce mă întrebați ?

— Trebuie să înțeleg că dacă ați avea prieteni la Sibiu nu sînteți în relații cu ei ? — am zis, făcîndu-mă că nu l-am auzit întrebarea.

— Exact. Dar de ce vă interesează ?

— Numele Ambros, Anda Ambros vă spune ceva ?

— Nu, îl aud pentru prima oară.

Am scos fotografia victimei și i-am dat-o s-o vadă.

— Cunoașteți această tînără ?

— N-am văzut-o niciodată. Ce-i cu ea ? — a întrebat după ce a privit chipul victimei și mi-a restituit fotografia.

— Atunci cum vă explicați că numărul dumneavoastră de telefon se află în agenda ei ? — am arătat fotografia.

— De ce n-o întrebați pe ea ? Ea și-a notat telefonul meu, și pe mine mă întrebați de ce a făcut-o ? — s-a înfuriat, ridicînd tonul și accelerînd îndoitul degetelor.

— La telefonul dumneavoastră răspunde vreo persoană cu numele „Cristy" ? — am spus flegmatic pe cînd vîram fotografia în portofel.

— Cristy ? ! — a tresărit, atît de surprinsă, încît pentru o clipă a uitat să-și mai torsioneze degetele. Nu... Vă rog să-mi mai dați o dată fotografia s-o văd... — s-a decis ea după o scurtă ezitare.

I-am făcut pe plac.

După ce a privit-o mai îndelung ca prima dată, mi-a restituit-o.

— V-ați reamintit ?

— Nu, n-am întîlnit-o niciodată.

— Pentru ce-ați cerut să mai priviți o dată fotografia ?

— Voiam să văd mai bine cum arată putorile cu care umblă soțul meu — a zis, cu fața crispată de furie. Dacă există vreun soț încornorat care vrea să-i spargă capul lui Grigore, n-are decît ! Puțin îmi pasă ! M-am săturat pînă peste cap de femeile care-l caută mereu la telefon...

— I se spune și Cristy ?

— Parcă numai Cristy ? În fiecare lună se rebotează.

— Unde-l putem găsi ?

— Astăzi nu-l puteți găsi. A plecat de dimineață la Pitești pentru a-și face rodajul la mașină.

— Vă rog să-l anunțați că mîine dimineață, la ora șapte și jumătate, îl aștept la mine în birou — am zis, dîndu-i o carte de vizită.

13 iulie

La ora şapte şi jumătate, cînd am ajuns lîngă uşa biroului meu, am văzut pe o banchetă alăturată un bărbat, între douăzeci şi cinci şi treizeci de ani, care mă privea cu un interes nedisimulat. Purta o cămaşă maro, un pantalon din tergal bej şi în picioare pantofi din piele, la culoare cu cămaşa.

— Dumneavoastră pe cine aşteptaţi ? — am zis.

— Am fost convocat la tovarăşul căpitan Apostolescu — a zis, ridicîndu-se repede în picioare, ca un soldat disciplinat.

— Domnul Grigore Samuilă ?

Cînd a confirmat, am deschis uşa şi l-am poftit să intre. Urmîndu-l, i-am examinat silueta. Cu aproximaţie, avea înălţimea de un metru şaptezeci şi cinci, suplu spre slab şi umerii înguşti, uşor curbaţi spre în faţă.

— Cred că ştiţi de ce aţi fost chemat — am zis, în timp ce porneam magnetofonul, iar el ocupa scaunul din faţa biroului meu.

— Soţia mea mi-a spus că vă interesaţi de o tînără pe care aş cunoaşte-o eu — a răspuns, privindu-mă zîmbind uşor, parcă amuzat. Avea figura lunguiaţă, ochii negri, pătrunzători, nasul ascuţit şi uşor vulturesc, bărbia proeminentă ca vîrful unui galoş. Părul negru tuns scurt, cu cărare şi o mustaţă îngustă care-i curgea peste buza superioară, pînă la colţurile gurii.

— Şi o cunoaşteţi ?

— Fotografia tinerei de care vă interesaţi i-aţi arătat-o numai soţiei mele... — a ridicat din umeri şi a privit intrigat draperia care acoperea harta de pe peretele din dreapta.

— Cunoaşteţi o tînără cu numele Anda Ambros ?

— Numele de familie nu-mi spune nimic. Dar Ande cunosc mai multe.

— Cunoaşteţi persoana ? — i-am zis, dîndu-i fotografia victimei.

— Da... — s-a decis, după ce a examinat-o lung şi apoi mi-a restituit-o. Locuieşte la Sibiu şi cred că într-adevăr se numeşte Anda. Ce-a făcut ? — a vrut să ştie, fixîndu-mă cu ochii săi negri şi sfredelitori.

— De unde o cunoașteți ? Vă rog să faceți o relatare amănunțită — am spus repede, pentru a-și da seama că numai unul dintre noi pune întrebări, și acela nu poate să fie el.

— Din tramvaiul 21. Cînd am ajuns la intersecția cu șoseaua Ștefan cel Mare, o voce feminină m-a întrebat unde este magazinul „Bucur-Obor". Cînd am întors capul, era ea — a zis, arătînd spre fotografia pe care o lăsasem pe birou. I-am spus că trebuie să se dea jos la prima oprire. După ce am coborît în stație, i-am arătat magazinul care o interesa. Atunci mi-a spus că este din Sibiu și mă roagă s-o însoțesc, deoarece se temea să nu se rătăcească. Cum tot eram liber în dimineața aceea, iar ea era o fată foarte frumușică și vorbăreață, m-am declarat de acord. A interesat-o în mod special raionul cu obiecte de artizanat, însă n-a găsit nimic care să-i placă.

Cînd am ieșit în stradă, m-a întrebat dacă am telefon acasă. Dîndu-mi seama că-i copil, n-am vrut să-mi complic existența și i-am spus că n-are rost să mă caute, deoarece sînt însurat și am trei copii. Desigur că nu acesta era adevăratul motiv al refuzului, ci acela că n-aveam chef să mă plimb și să mă sărut cu o școlăriță prin parcuri...

— Și totuși, avea telefonul dumneavoastră — i-am reamintit.

A dat aprobator din cap :

— A insistat, argumentînd că dacă eu aș avea vreo problemă la Sibiu sau ea la București, ne-am putea ajuta reciproc. Deși nu m-a convins prea mult ideea ei, i-am dat telefonul meu și, pentru a-i face pe plac, l-am notat și eu pe al ei pe un bilet de tramvai...

— Cînd a avut loc această discuție ?

— Anul trecut, cam pe vremea asta.

— Acum vă rog să-mi vorbiți de relațiile care au fost între dumneavoastră, ulterior momentului ce mi l-ați relatat.

— Ulterior ?... Nimic. Eu am aruncat biletul pe care notasem numărul ei de telefon de îndată ce ne-am despărțit, iar ea nu m-a mai sunat... Sau poate a făcut-o cînd lipseam eu de acasă și i-a răspuns soția mea. Ceea ce ar fi putut s-o determine să renunțe să mă mai caute...

— Deci, din momentul în care v-ați cunoscut, nu v-ați mai întîlnit și nici n-ați mai discutat ?

A confirmat prin înclinarea capului.

— Vă rog să răspundeţi la întrebare — i-am cerut, arătîndu-i cu degetul că microfonul magnetofonului nu se află degeaba în faţa lui.

— Da. Din ziua cînd am condus-o prin magazinul „Bucur-Obor", n-am mai văzut-o — mi-a făcut el pe plac, închizîndu-şi şmecherește un ochi pe cînd îşi apropia demonstrativ gura de microfon.

— Dacă am înţeles bine, femeile nu vă prea displac...

— Chiar deloc ! — a ţinut el să-mi comunice, rîzînd.

— Şi atunci, cum se explică că n-aţi încercat s-o cunoaşteţi mai bine pe Anda ? Doar spuneaţi că vă plăcea.

— Tovarăşe căpitan, pe cinstite acum, era bine făcută ! De aceea am şi consimţit s-o conduc prin magazin. Pe măsură însă ce discutam, a reieşit că este nu numai elevă, dar, pe deasupra, şi fată cuminte... Categorie pe care am evitat-o întotdeauna. Chestie de precauţie elementară. N-aveam chef să mă trezesc după nouă luni că o astfel de fiţă îmi sună la uşă, cu burta la nas şi cu taică-său de mînă. Cînd mie îmi lipseşte timpul, nu femeile frumoase, nu sînt atît de prost încît să-mi bat singur cuie în pingele, riscînd un scandal cu soţia mea. Acesta a fost motivul pentru care am bătut în retragere la despărţire. Dar ce-i cu ea ? A şters-o de acasă ? — a întrebat din nou.

— Ce vă face să credeţi într-o astfel de posibilitate ? — l-am chestionat, în timp ce-mi spuneam că-i un tip cu haz.

— Ştiţi, ziua bună se cunoaşte de dimineaţă. Una peste alta ea a intrat în vorbă cu mine. Şi avea ochii foarte zburdalnici. Pricepeţi genul ? — m-a consultat el cu subînţeles.

Am aprobat, gîndindu-mă cu amărăciune la complicaţia cu totul deosebită pe care o punea în evidenţă spusele lui. De unde pînă în prezent am admis că victima era cuminţică, şi deci cercul cunoştinţelor ei putea fi determinat, acum situaţia se răsturna cu o sută optzeci de grade. Îi plăceau bărbaţii şi era uşor abordabilă. Ceea ce înseamnă că ar fi putut cunoaşte întîmplător un bărbat oarecare chiar în ziua dispariţiei, în drum spre facultate, şi-a ajuns la el acasă. Iar felul în care a plecat de acolo mă obliga să-i cunosc cît mai repede posibil amfitrionul. Dar acum, cînd el ieşea din cercul persoanelor care ar fi putut veni

în mod firesc în contact cu ea ? Scăzînd femeile, bătrînii şi copiii din cele două milioane de locuitori ai Bucureştiului, rezultă că ar trebui să caut criminalul, la întîmplare, printre patru-cinci sute de mii de bărbaţi. Grozavă treabă !

Intempestiv, soneria telefonului a curmat senzaţia de deznădejde ce mă cuprinsese.

Cînd am ridicat receptorul, am auzit vocea lui Dan :

— Salut, şefu ! Cum merg treburile ?

Am tăcut şi am oftat uşor. A înţeles cum stau lucrurile, şi, băiat subţire, fără să mai insiste, a continuat :

— Problema sibienilor care s-au deplasat în capitală în ziua de 6 iulie este rezolvată. Lista lor este completă. Dar mă îndoiesc de eficienţa acestei piste...

— De ce ?

— Acest gen de călători se cazează ori în hoteluri, ori în locuinţele unor rude sau prieteni. Deci n-ar fi avut unde invita victima.

— Asta-i numai o aparenţă, Dane — am zis, spunîndu-mi că prietenul său ruda care a oferit găzduirea ar fi putut, plecînd la serviciu sau cu alte treburi, să-l lase singur în casă. Criminalul a adus victima, apoi a făcut tot ce era necesar pentru ca gazda să nu mai poată găsi nici o urmă a isprăvii sale.

— Eşti cu cineva în birou ? — a întrebat, probabil dătorită laconismului meu.

— Întocmai. Continuă.

— Am alcătuit şi eu o listă. Este vorba de nouă sibieni care şi-au stabilit domiciliul în Bucureşti. Se crede că au cunoscut victima. Ce-ar fi dacă m-aş întoarce acasă şi m-aş apuca de treaba asta ? a propus el.

— Ideea nu-i rea ! Dacă iei prima cursă, după-amiază eşti aici.

— Vin mîine, cu avionul de ora zece.

— De ce nu azi ? — m-am mirat eu.

— Există o persoană care soseşte astă-seară din vacanţă. Trebuie să stau de vorbă cu ea. Era în relaţii strînse cu victima.

— Cum crezi. La revedere — am spus, lăsînd receptorul pe furcă, apoi am privit spre Samuilă, care urmărise monologul meu telefonic cu ochii săi negri şi curioşi : Vă

cer scuze pentru întrerupere. În ceea ce privește persoana despre care discutăm — am arătat din nou spre fotografia victimei — n-a dispărut de-acasă, cum ați presupus dumneavoastră, ci a fost ucisă — am spus dintr-o bucată, privindu-l cu atenție.

— Nu ! — a exclamat el, cu pupilele dilatate.

— Probabil că ați auzit despre o persoană ale cărei segmente au fost împrăștiate în diferite puncte ale capitalei ?

— Anda este ?

Cînd am făcut un gest de confirmare și el a început să mă privească de parcă ar fi văzut hoardele lui Attila dînd buzna peste el, a reînceput să sune telefonul.

— Salut, Nicule ! a zis vocea din receptor. Cum merg treburile ?

— Așa și așa — am replicat, cu rezervă, încercînd să-mi dau seama cine-i stăpînul vocii, care dealtfel îmi era foarte cunoscută.

Și-a dat seama că pilotez, și a continuat :

— Ce-ar fi dacă i-ai face o vizită bătrînului Udrea ?

— De ce aș face-o, Tudore ? — l-am întrebat pe comandantul Secției a VII-a de miliție.

— Am la arest pe cineva care ar putea fi omul pe care-l cauți...

— Ne vedem într-un sfert de oră — l-am asigurat și am închis.

Samuilă, cu capul întors spre stînga, privea draperia de parcă s-ar fi așteptat ca îndărătul ei să apară un ansamblu de dansatoare de strip-tease. Majoritatea celor care vin la mine în birou o privesc la fel... De ar fi fost ceva adevărat din ceea ce-și imagina Samuilă, aș fi dat imediat draperia jos.

— Credeți că ne puteți spune ceva care să ajute la descoperirea vinovatului ? — l-am întrebat, obligîndu-l să întoarcă capul spre mine.

A făcut un gest de negație, cu umerii înălțați spre urechi.

— În timpul discuției avute cu victima, v-a vorbit de relațiile pe care le avea în București ? A pomenit vreun nume ?

— Nu, am reținut numai că urma să mai stea cîteva zile în București și că locuiește la o mătușă de-a ei.

— Bine. Dacă o să mai am nevoie de relații, am să vă caut — am scurtat-o, ridicîndu-mă grăbit de pe scaun.

*
* *

Mașina rula pe Bulevardul Hristo Botev. Am traversat Calea Moșilor, am mai depășit o intersecție și am virat la dreapta, pe strada Stelea Spătaru. Cîțiva zeci de metri mai departe, strada se lărgea cu o piațetă în mijlocul căreia se afla un rondou cu bordură din ciment, iar în fața acestuia, pe partea dreaptă, locul unde fusesem invitat.

Am străbătut curtea, am intrat în hol, unde obiecțiunile ofițerului de serviciu au fost înlăturate de legitimația mea, și am urcat la primul etaj.

Cînd am deschis ușa pe care scria : „Comandantul", Udrea stătea la birou, iar în fața acestuia, în picioare, un tip scund în uniformă de maior și o fetișcană înăltuță și zveltă.

— Termin imediat — mi-a zis Udrea, cu vocea lui groasă, de bariton, ridicîndu-se să dea mîna cu mine și invitîndu-mă să ocup unul din cele două fotolii din fața biroului său.

După ce m-am așezat, i-am văzut din față pe interlocutorii colegului meu. Maiorul, în jur de cincizeci de ani, privea fetișcana zîmbind ironic, iar aceasta, cu o figură de copil cuminte, se uita spre comandant. Părul de culoarea acaju, tăiat scurt, avea o coafură olandeză, cu extremitățile rotunjite și ridicate. Tenul alb, nasul mic și drept, gura frumos conturată, ochii negri și calzi, pleoapele ușor fardate. O rochie mulată, din tricou bej, îi punea în valoare un corp pentru care ar fi putut s-o invidieze chiar și componentele ansamblului parizian de balet de la „Maxim". Picioarele deosebit de frumoase, cu genunchii rotunzi, erau încălțate într-o pereche de pantofi fini, din piele maro, cu toc înalt și subțire.

Mi-am spus că trebuie să fie studentă, iar după înfățișarea și gustul cu care era îmbrăcată, probabil la Institutul de teatru și cinematografie.

— Și de unde spuneai că ai chestia asta ? — a întrebat maiorul Udrea, învîrtind pe deget o brățară plată, din zale masive de aur.

— V-am spus... — a zis ea, cu o voce plăcută şi un aer candid. Mi-a dat-o un prieten...

— Numele şi adresa lui ? — a întrerupt-o Udrea.

A clipit de două ori cu nevinovăţie şi n-a răspuns.

— Tovarăşul comandant te-a întrebat ceva ! — a intervenit maiorul în uniformă, păstrîndu-şi în colţul buzelor zîmbetul ironic.

— Vă rog să mă iertaţi... — a catadixit ea, cu voce şoptită.

— Serios ? — a zis Udrea. Acum două ore, cînd ai fost adusă aici, spuneai că n-ai mai avut de-a face cu miliţia. Mai menţi această afirmaţie ?

S-a rezumat numai la un gest de confirmare, prin înclinarea repetată a capului ei de fetiţă frumoasă şi neprihănită.

Udrea a luat o hîrtie de pe masă şi a spus cu amărăciune :

— Ai mai avut două condamnări, una de şase luni şi alta de zece... Tot pentru furt ! Ori e o greşeală ?

— Vă rog să mă iertaţi... — a repetat ea, impasibilă ca o placă de patefon stricată.

— De ce te-a dat în urmărire Secţia a XII-a ?

— Nu ştiu... — a răspuns, după ce în prealabil s-a arătat surprinsă.

— Pentru că eşti uitucă, am să-ţi amintesc eu — a intrat pe fir maiorul, accentuîndu-şi zîmbetul. În urmă cu trei luni de zile, ai „ajutat" un cetăţean să te acosteze. Şi fiind o fire sentimentală, te-ai îndrăgostit de el şi l-ai însoţit acasă, deoarece soţia lui tot era într-o delegaţie. A doua zi dimineaţa, cînd s-a trezit, tu erai deja plecată... cu obiecte în valoare de peste treizeci de mii de lei, inclusiv o brăţară de aur a naibii de asemănătoare cu cea găsită la tine — a zis, arătînd bijuteria de pe masa lui Udrea.

— Nu ştiu despre ce vorbiţi — a şoptit cu nevinovăţie mai mult decît convingătoare. Pentru fapta de astăzi vă rog să mă iertaţi şi să mă lăsaţi să plec... Nu ştiu ce s-a întîmplat cu mine cînd am umblat în poşeta doamnei din magazin... Mi.s-a întunecat mintea — a continuat, ridicînd o mînă cu degete fine spre frunte, pentru a sugera pierderea raţiunii.

— Şi celelalte două condamnări tot pentru astfel de furturi le-ai avut — a zis Udrea, cu silă, apoi s-a adresat

maiorului : la arest. Pînă mîine dimineață întocmește dosarul de trimitere în judecată !

În timp ce maiorul o scotea afară pe tînăra și frumoasa domniță, am întors capul spre Udrea. Era un bărbat voinic, brunet, ochii căprui și sfredelitori, sprîncenele groase și negre, fruntea înaltă și părul de la încărunțit spre alb ca neaua. Purta un costum gri, cu vestă, o cămașă cu dungi late, albastre, și o cravată cu fond roșu.

Cînd m-a privit, figura severă pe care și-o compusese în timpul interogatoriului s-a metamofozat într-un zîmbet cald :

— Dacă o vezi pe stradă, juri că-i un înger coborît de pe o icoană...

— Cum s-a descurcat tipul care a dus-o acasă ? — am întrebat, amuzat pentru o clipă de situația în care presupuneam că s-a aflat păgubașul cînd a trebuit să-i explice soției sale de ce nu mai are brățara.

— Ca să iasă din încurcătură, și-a spart ușa apartamentului și a anunțat miliția că în lipsa lui de acasă a fost călcat de hoți. Pe chestia asta s-a ales cu o amendă contravențională pentru inducerea în eroare a organelor de anchetă. Totodată, nu s-a considerat necesar să i se spună soției sale despre adevăratul mod în care a fost ușurată de bijuterie... Ea crede și acum în varianta inventată de soțul ei.

— În regulă, Tudore. Să trecem la motivul invitației tale — am zis, reamintindu-mi că nu sînt în situația de a-mi pierde timpul cu anecdote.

— Bei o cafea ?

— Nu, mulțumesc ! Sînt și așa destul de nervos.

— Dar o acriturâ ?

— Poftim ? ! — m-am mirat, gîndindu-mi că-mi oferă mărături. Nu, mulțumesc. Nu sînt după chef, ci fără chef !

Fără să-mi acorde atenție, s-a ridicat, a pornit spre ușă și a ieșit. A revenit după cîteva clipe și și-a reocupat fotoliul.

— De îndată ce am aflat de cazul de care te ocupi, am trecut în revistă toți infractorii din parohia secției mele. Și, bineînțeles, n-am putut să nu-mi concentrez atenția asupra unui oarecare Gheorghe Cîrban. Are douăzeci și opt de ani și trăiește din expediente, mai cu seamă din bișniță. N-are domiciliu stabil...

S-a întrerupt cînd a intrat în birou un plutonier-major, cu fustă. Avea în mînă o tăviță cu două pahare. Unul a fost pus în dreptul meu, celălalt lîngă comandant.

După ce subalterna s-a retras, am examinat lichidul tulbure din pahar, cu aspect de zeamă de varză murată, și apoi am privit spre el întrebător.

— Nu face rău ! — a zis el. E cu zaharină.

Mai întîi am gustat precaut, cu vîrful buzelor, apoi am golit paharul pînă la fund. Era o citronadă formidabilă.

— Eu nu mă ocup de bișnițari — am ținut să subliniez, pe cînd puneam paharul pe masă.

— Individul de care-ți vorbesc — a continuat el fără să pară că mi-a auzit remarca — a fost condamnat pentru o tentativă de viol... Iar la o lună după eliberarea din închisoare, a fost din nou condamnat, însă pentru viol-viol ! Pricepi ?

Am înțeles ce voia să spună. Experiența noastră a arătat că indivizii care ajung să comită două violuri, sînt psihopați și vor repeta infracțiunea de cîte ori vor avea condiții prielnice.

— De ce crezi că este implicat tocmai în cazul meu ?

— Cînd m-am gîndit la el, mi-am pus oamenii să-l caute. L-au găsit, firesc, pe strada Covaci, în preajma magazinelor „Consignația". Este în arestul nostru. Vrei să-l vezi ? Are pantalonii și cămașa pătate de sînge.

— Ce explicații dă ?

— Nu știu — a ridicat el din umerii săi masivi. A fost reținut pentru comerț fără autorizație. N-am cerut nici o relație despre petele de sînge. Pur și simplu, m-am făcut că nu le văd. Necunoscînd amănuntele cazului, m-am gîndit că e mai bine să-l chestionezi tu.

— Cînd l-ai reținut ?

— Ieri seară. Vrei să discuți cu el ?

— Mai întrebi ?

S-a ridicat din fotoliul lui, mi-a făcut semn să-l ocup eu, și a ieșit din încăpere.

Cîteva minute mai tîrziu a introdus în birou un individ scund, slab și tuciuriu. După ce maiorul Udrea mi-a făcut semn că are alte treburi și s-a retras, l-am examinat mai bine pe noul-venit. Pantofii roșii cu talpa și tocurile multisupraetajate, pantaloni galbeni, jos foarte evazați și sus cambrați pe șoldurile lui scheletice. Cămașa, albastră, era mototolită și murdară. Dealtfel, odată cu sosirea lui,

Începerea începuse să miroasă a om care are de-a face cu apa numai cînd e surprins de ploaie.

În ciuda faptului că era îmbrăcat în culorile curcubeului, mi-a fost silă de el și nu l-am invitat să ia loc pe fotoliu.

Am remarcat cîteva pete brune pe cămașa lui, în regiunea abdomenului, și pe pantaloni, spre genunchi. Maiorul Udrea avusese dreptate. Erau urme de sînge.

I-am privit chipul. Bărbia teșită. Buzele atît de subțiri, încît gura părea să fie rezultatul unei incizii fine. Nasul borcănat, ochii mici, cu o căutătură șireată. Fruntea-i era așa de îngustă, încît sprîncenele păreau să crească chiar de la rădăcina părului. Urechile, clăpăuge, se evidențiau în pofida unui păr lung și soios care-i cădea pe umeri.

Stătea într-o atitudine de așteptare slugarnică, specifică infractorilor cînd ajung la miliție.

— Știi pentru ce te afli aici ? — l-am întrebat dezgustat.

— Nu, dom' comandant. Cînd am fost arestat, mă plimbam pe stradă... — a zis el cu o voce mieroasă.

Greața pe care mi-o provoca aspectul lui m-a obligat să ocolesc subtilitățile interogatoriului și să intru direct în subiectul care mă interesa.

— De unde sînt urmele de sînge ? — am arătat spre petele brune de pe cămașa și pantalonii săi.

Pentru un moment a părut speriat și descumpănit, apoi s-a regăsit și a spus rîzînd :

— Nu-i sînge, dom' comandant... Am băut vin rosu... și cînd m-am matolit am mai dat și p-afară...

— E sînge ! — am spus aspru.

— Nuu... Dom' com...

— Băiete, e sînge ! — am ridicat tonul. Și dacă continui să negi, îți trimit hainele la laborator !

— Aveți dreptate — s-a decis el. E sînge. Mi-a curs din nas.

— Fie ! Voi cere laboratorului să precizeze dacă petele sînt produse de sîngele tău. Îți menții afirmația ?

A început să-și lase greutatea de pe un picior pe celălalt, foarte preocupat cu examinarea covorului așternut pe pardoseală.

— Cum vrei. Rămîi în arest sub învinuirea de omor cu cruzime — m-am resemnat, cînd am văzut că n-are intenția să vorbească.

— N-am omorît pe nimeni ! — s-a decis el, ridicîndu-şi privirea înspăimîntată spre mine. M-am bătut cu cineva... A vrut să dea cu cuţitu, da' eu am fost mai iute... Nu puteam să-l omor, că i-am băgat cuţitu numa-n umăr. Dac' a mierlit-o, înseamnă că l-a ras altu...

— Cum se numeşte ?

— Sile...

— Numele complet şi adresa exactă !

După ce mi-a furnizat datele cerute, le-am notat pe o hîrtie. Apoi m-am ridicat şi, deschizînd uşa biroului, am rugat-o pe plutoneriţa care ne adusese citronadele să-l caute pe comandantul secţiei.

— Menţine-l în arest — i-am zis lui Udrea, cîteva minute mai tîrziu, cînd şi-a făcut apariţia.

— El e omul de care ai nevoie ? — a vrut să ştie, cînd am rămas numai noi în încăpere.

Am ridicat din umeri şi, după ce i-am povestit ce susţinea puşlamaua, i-am oferit hîrtia pe care notasem datele prezumptivei victime.

— Te rog să dispui căutarea tipului. Şi pentru mai multă operativitate, trimite-i hainele la laborator. Dacă petele nu provin din grupa sanguină „O", e în afara cazului de care mă ocup.

— Fii liniştit. Te anunţ de îndată ce primesc rezultatul laboratorului — m-a asigurat el, în timp ce ne strîngeam mîinile.

14 iulie

Cînd Dan a intrat, tocmai începusem să examinez obiectele pe care Maier le întinsese pe birouri ca pe tejghele de solduri.

— Salut ! — a zis el.

Am întors capul spre uşă şi, răspunzîndu-i prin înclinarea capului, i-am făcut semn să se apropie.

— Ambalajul ? a vrut să știe.

— Cam așa ceva... — a răspuns Maier în locul meu.

— E destul de eterogen... — a comentat el. Prezența pantalonilor în care au fost găsite mîinile victimei se explică prin faptul că asasinul este, indubitabil, bărbat. În schimb, aceste două pulovere de damă sînt anacronice...

— Nici pantalonii nu se potrivesc în context... — am zis, oftînd ușor.

— Au aparținut unui bărbat cu o înălțime de 1,65 metri, gras, avînd probabil 80 de kilograme — a precizat Maier.

— Și ? — a vrut să înțeleagă Dan.

— O fată tînără și frumoasă e greu de presupus că s-ar fi lăsat acostată de un individ care purta un pantalon cu astfel de dimensiuni. Și cu atît mai puțin credibil mi se pare faptul că l-ar fi putut însoți de bună voie la el acasă — am spus.

— În București sînt magazine mari, cu lucruri frumoase și tentante pentru o femeie, mai cu seamă dacă este și provincială. Poate a avut nevoie de bani — a insinuat Dan, că doar nu degeaba a lucrat cîndva la „Moravuri".

— Nu merge, Dane. În afară de faptul că era fată cuminte, cînd a plecat spre facultate avea la ea 400 de lei. Numai o prostituată, cu stagiu în „profesie", ar fi putut însoți pe bărbatul care purta un astfel de pantalon. Aici este un clenci. Pricepi ?

— Cred că ai dreptate, șefu — a cedat el. Criminalul nu putea fi atît de prost, încît să ambaleze victima în niște haine ce i-ar fi putut trăda anonimatul pe care și-l dorește. Pentru a ne deruta, a utilizat numai lucruri care erau departe de a-i fi aparținut lui.

— Întocmai ! — l-am aprobat. Dar de unde a avut la îndemînă aceste boarfe ? Nu s-a dus să le cumpere ad-hoc ! Au existat în preajma lui, după comiterea omorului.

— Și dacă le-a pregătit în prealabil ? — a sugerat Dan.

— N-a fost un omor premeditat — a zis Maier, clătinîndu-și capul cu convingere.

— Asta e numai o supoziție — s-a arătat Dan sceptic.

— Dacă criminalul își premedita fapta, ar fi avut grijă ca omorul să fie comis, în primul rînd, oriunde numai la el acasă nu — l-am susținut pe Maier, care nu întîmplător lucra de două decenii în miliție. E un lucru bine cunoscut că-i mult mai ușor să iei viața unui om

decît să scapi, ulterior, de cadavrul lui. Iar faptul că asasinul a recurs la secționarea victimei, pentru a o putea scoate din casă, fără să atragă atenția vecinilor, demonstrează că n-a știut dinainte că va ajunge la un omor. Continuă raportul — i-am cerut lui Maier.

— Aceste tricouri — a arătat el spre două pulovere, unul verde și altul roșu-bordo, cu gulerul pe gît — sînt din lînă pură, măsura 44. Făcînd abstracție de petele de sînge, sînt curate și noi-nouțe...

— E posibil să le fi cumpărat victima, înainte de a ajunge la criminal ? l-am întrerupt, plecînd de la ideea că hîrtia igienică care a fost folosită ca un căluș putea fi adusă tot de victimă.

— Nu. Sînt purtate. Puțin, dar purtate. Eu am urmărit să subliniez ideea că făceau parte din categoria unor lucruri care, în mod firesc, nu sînt abandonate, nici chiar de membri familiei Onassis.

— Deci criminalul a fost obligat să folosească, datorită crizei de timp, ce a avut la îndemînă... — am cugetat eu cu glas tare, apoi brusc am prins ideea : Unde-i fum e și foc... Dacă a avut acces la pulovere de damă, în preajma lui trebuie să existe și o femeie.

— Să fie însurat ? — s-a mirat Dan.

— Un om căsătorit n-ar comite o astfel de mîrșăvie ! Asta-i treabă de holtei ! — a ținut Maier să-l pună la punct, pentru a apăra clanul din care el făcea parte, iar Dan ba.

— Eugen, poate că tocmai starea lui civilă l-a obligat să evacueze cît mai repede posibil victima din casă. Sau vrei să spui că nu există bărbați căsătoriți care își înșală „un pic" consoarta ?... Eventual, chiar la domiciliul conjugal.

— Această ipoteză nu face nici două parale ! Dacă ar fi fost însurat, nu putea să țină victima în casă de-a lungul a cinci-șase zile, pînă a terminat de răspîndit toate coletele — m-a contrat Maier.

— Sînt două elemente pe care le-ai omis — m-am ținut și eu tare. Primo, soția putea fi plecată în concediu sau într-o delegație. Secundo, soția (care putea să-i fie chiar și numai amantă !) a fost de conivență cu tot ce-a făcut criminalul.

— Da, e posibil... — a cedat Maier.

— Șefu' — a spus Dan, clătinînd nemulțumit din cap —, mie varianta complicității nu-mi surîde... La acest gen de omoruri nu se „lucrează" în colectiv. Mai cu seamă că omorul a fost generat de un viol, la care cu atît mai puțin autorul avea nevoie de-o femeie ca asistentă !

— Dane, eu nu știu dacă ipoteza complicității este corectă, dar prezența puloverelor de damă ne obligă să nu omitem că în preajma asasinului este posibil să se afle o femeie — am spus eu.

— Prezența unei femei trebuie admisă aprioric, deoarece n-avem voie să uităm clasicul principiu al polițiștilor din întreaga lume : „Chercher la femme !" — a zis Dan, zîmbind malițios.

— Eugen, te rog să continui raportul cu privire la examinarea preliminară a corpurilor delicte — am zis, considerînd că discuția a devenit suficient de sterilă pentru a mă decide s-o tranșez. Ce-i cu această pînză ? — am arătat spre un material mătăsos, roșu-închis, mototolit și pătat.

— A servit ca dos de plapumă.

— Astfel de lucruri sînt păstrate numai de femei. Pentru un bărbat nu mai poate avea utilitate și-l lăsa plăpumarului — am remarcat privind cu subînțeles către Dan, apoi l-am rugat pe Maier să continue.

— Aici — a arătat el spre buzunarul lateral al sacoșei verzi în carouri, găsită în strada Taras Sevcenko — a fost descoperită această cheie.

Am luat-o și am privit-o. Era o cheie din fontă, tip wertheim. Pe toartă se vedeau patru crestături făcute cu o pilă, două verticale și două orizontale.

— Cu asta criminalul a făcut o greșeală. Probabil că, datorită spaimei care l-a încercat în timpul abandonării coletelor, a neglijat controlarea sacoșei. Cînd vom găsi broasca pe care o descuie, persoana pe care o căutăm nu va fi prea departe — a apreciat Dan.

— Asta-i totul, deocamdată — a zis Maier.

— Bine. Cheia rămîne la noi, restul merge la laboratorul de cercetări criminalistice.

Maier a dat aprobator din cap și a început să strîngă lucrurile de pe birouri. Cînd a terminat, a plecat cu ele în brațe.

— Dane, spune-mi ce-ai făcut la Sibiu ? — l-am îndemnat, cînd am rămas singuri.

— Comand cafele la bufet ? — a vrut să știe, pe un ton rugător.

Inițiativa lui fiind oportună, am aprobat-o.

— Așa cum ți-am spus la telefon, părinții victimei sînt distruși. Îți dai seama cît de cumplit trebuie să fi fost pentru ei cînd au aflat că unicul lor copil, plecat pentru a da examene la facultate, a fost ucis și aruncat prin parcuri și W.C.-uri publice. Jalea e atît de mare, încît a cuprins și orașul. Municipiul fiind relativ mic, victima și părinții ei erau cunoscuți de majoritatea sibienilor. În cele cinci zile petrecute acolo, n-am văzut pe nimeni rîzînd. Și nici nu mă mir că n-am văzut... — a zis el, ținîndu-și buzele cu amărăciune. Ai mai întîlnit un caz atît de îngrozitor ?

I-am răspuns numai printr-un gest de negație, deoarece, transpunîndu-mă în situația sărmanilor părinți, gîtul mi s-a uscat atît de tare, încît n-aș fi putut articula nici un cuvînt.

— Cum îți spuneam, cu părinții victimei nu am putut discuta. Li se administrează în permanență sedative...

— Vorbește-mi de rezultatul cercetărilor întreprinse ! — l-am întrerupt, simțind că încep să mi se umezească ochii.

— Din investigațiile făcute de miliția locală rezultă că asasinul nu-i din Sibiu.

Cînd a văzut că-l privesc contrariat, a completat :

— Știu că o astfel de concluzie nu se poate trage pînă la arestarea criminalului. O știu și ei ! Dealtfel cercetările sînt continuate...

A fost întrerupt de sosirea bufetierei cu cafelele comandate. După ce le-a așezat pe birourile noastre a ieșit.

— Dă-mi un foc — a zis, ridicîndu-se de pe scaun și venind spre mine cu țigara în mînă.

— Unde-i bricheta ta ? — l-am întrebat, plin de optimism, pe cînd trăgea în piept primul fum.

— Nu știu unde am pus-o. Mă tem că am pierdut-o — a spus, pornind să-și reocupe locul dindărătul biroului său.

N-am comentat, deși, de ce să nu recunosc, vestea că a rămas fără brichetă nu m-a lăsat indiferent. Mi-a produs o mare bucurie. De cîte ori aveam ceva serios de discutat, mă enerva demontîndu-și bricheta cu sadism, în piese și piesuțe.

— Continuă, te rog — i-am cerut.

— Şi la Sibiu s-a confirmat că Anda a fost un copil cuminte şi...

— Dane, în afara tabelului cu persoanele suspecte adus de la Sibiu, ai mai obţinut şi alte date lucrative pentru anchetă ? — l-am întrerupt, grăbit să trec la verificarea indivizilor respectivi.

— Da, şefu. Există şi o pistă deosebit de interesantă, însă nu văd cum vom putea intra pe faţă. Un coleg apropiat victimei mi-a relatat o discuţie avută cu Anda, referitoare la faptul că în anul precedent, cînd a fost în Bucureşti, un bărbat a atras-o în locuinţa lui şi a încercat s-o violeze, însă n-a reuşit să scape. Sugerîndu-mi că o altă colegă de-a lor ar putea cunoaşte mai multe amănunte despre incident, am mai rămas o zi la Sibiu pentru a aştepta înapoierea ei din vacanţă...

— Şi ? — l-am zorit eu.

A făcut un gest de confirmare.

— Aceasta a fost motivul pentru care n-am putut veni ieri, cînd m-ai chemat... — a spus scoţîndu-şi notesul şi începînd să-l răsfoiască, pînă a găsit pagina pe care o căuta, apoi a reluat : Martora Corina Buzdughină, 18 ani, colegă de bancă cu victima... Citez din stenograma audierii :

Martora : Ştiu că în vara anului trecut a cunoscut la Bucureşti un bărbat care a acostat-o spunîndu-i că „este femeia visurilor lui" şi că „aşa şi-a închipuit femeia ideală".

Anchetator : Unde l-a cunoscut ?

Martora : În tramvai. Era împreună cu o altă tînără, dar a părăsit-o şi a venit la Anda.

Anchetator : Ştiţi pe ce linie de tramvai s-au cunoscut?

Martora : Nu-mi amintesc ca Anda să fi făcut vreo precizare de genul acesta, dar mi-a spus că era în drum spre sora mamei ei...

Anchetator : V-a făcut o descriere a bărbatului care a acostat-o ?

Martora : Da, mi-a spus că era înalt, brunet, cu ochii negri, în vîrstă de aproximativ 25 de ani. După afirmaţia Andei era „un bărbat bine".

Anchetator : Ce profesie avea ?

Martora : Inginer electronist.

Anchetator : Vă rog să reluaţi relatarea din momentul în care l-a cunoscut pe bărbatul din tramvai.

Martora : Mi-a spus că era foarte insistent. Nu s-a lăsat pînă nu i-a dat numărul său de telefon și a obținut promisiunea că va fi sunat. După o zi sau două, Anda i-a dat telefon. După ce s-au întîlnit, s-au plimbat foarte mult...

Anchetator : V-a spus pe unde anume ?

Martora : Nu, n-a precizat.

Anchetator : Ce s-a întîmplat în timpul plimbării și ulterior ?

Martora : A povestit că tatăl lui este colonel în Securitate, dar nu se împacă cu el, motiv pentru care și locuiește singur. A adăugat că, în schimb, se înțelege foarte bine cu mama lui. Apoi, privindu-și ceasul, a spus că trebuie să vină cineva la el pentru a-i aduce niște tuburi electronice, de care avea nevoie pentru definitivarea unei invenții la care lucra de mult. În consecință a invitat-o la el acasă pentru a-l aștepta împreună pe vizitatorul său. Anda mi-a povestit că era fascinată de el și n-a putut să-l refuze. Expresia ei a fost : „îmi mergeau picioarele singure".

— Dane — i-am întrerupt citirea stenogramei —, ai cerut relații asupra adresei necunoscutului ?

— Ce părere ai ? Crezi că am făcut ochii odată cu ultima ploaie ? Din păcate, tot ce-a reținut martora din spusele victimei a fost că : „...locuiește într-un bloc situat într-un cartier nou, în construcție". A mai spus — a continuat Dan, trecînd cu degetul peste rîndurile înghesuite în notes — ... că liftul era stricat și a urcat la scări de a amețit. Înțelegi ? Cu elementele furnizate de martoră, n-o să dibuim niciodată pe individul la care s-a dus Anda — a zis, făcînd un gest de silă, apoi, uitîndu-se în notes, a reluat : De îndată ce au intrat în apartament, necunoscutul a încuiat ușa și i-a spus : „Astăzi trebuie să fii neapărat a mea !"...

Dan, văzîndu-mă că, involuntar, am zîmbit, m-a privit contrariat.

— „Ești fata visurilor mele !"... „Așa mi-am închipuit femeia ideală !"... „Astăzi trebuie să fii neapărat a mea !" Norocul individului de care-mi vorbești este că Eugène Sue a murit la jumătatea veacului trecut, altfel autorul foiletonului *Misterele Parisului* l-ar fi dat în judecată pentru plagiat. Nivelul „cultural" al domnului inginer electronist are marca depusă!

— Ceea ce n-a împiedicat-o pe victimă, deşi terminase liceul, să-l ia în serios pe acest fante de mahala — a completat Dan, făcînd o grimasă de dezgust.

— După ce şi-a afirmat intenţia de a avea raporturi intime cu Anda, ce s-a întîmplat ?

Dan a reluat citirea notiţelor sale.

Martora :... Anda s-a speriat şi tremura toată de frică. Apoi, cînd a văzut că s-a năpustit asupra ei, i-a oferit medalionul de aur pe care-l avea la gît pentru a o lăsa să plece. Bărbatul a acceptat cu uşurinţă această variantă şi a condus-o pînă la ieşire...

— Ai obţinut o descriere a locuinţei, a mobilei ? — l-am întrerupt spre o mai bună edificare.

— Am întrebat-o, dar Anda n-a făcut nici o referire asupra acestor aspecte — a ridicat Dan din umeri şi a reluat : Ulterior, dîndu-şi seama că nu va putea justifica părinţilor lipsa medalionului, i-a dat telefon şi a cerut să-i restituie bijuteria. Inginerul s-a declarat de acord şi au stabilit să se întîlnească la intrarea blocului unde locuia. Cînd a ajuns la locul stabilit, i-a spus că a uitat medalionul în apartament şi a invitat-o să urce cu el şi să i-l dea. Anda, care ştia deja ce este în stare, a refuzat să mai meargă la el şi i-a cerut să aducă medalionul jos. N-a vrut. I-a spus că nu i-l restituie decît dacă vine la el. În aceste condiţii, s-au despărţit. Martora spune că victima l-a sunat la telefon pe „inginer" chiar şi în acest an, de la Sibiu, şi i-a cerut restituirea obiectului sechestrat. Dar fără să-l poată obţine. O dată, în urmă cu cîteva luni, a vorbit şi martora la telefon cu necunoscutul, spunîndu-i să restituie medalionul sustras. Puşlamaua însă a rîs şi i-a închis telefonul.

— Ce număr avea ?

— N-a fost atentă la numărul format de victimă. Nici numele n-a fost reţinut — a ghicit Dan următoarea mea întrebare. Îşi aminteşte numai că era un diminutiv de prenume. De asemenea — a continuat Dan, cu privirea la hieroglifele lui —, din spusele martorei rezultă că Anda nu era amatoare de cunoştinţe noi printre bărbaţi... În ziua de 6 iulie, ziua omorului, a vorbit la telefon cu victima, de

la Sibiu, și aceasta nu i-a spus că intenționează să se vadă cu cineva...

A închis notesul, l-a aruncat demonstrativ pe birou și m-a prins în obiectivul ochilor săi albaștri, arătîndu-mi palmele cu gestul „asta-i totul".

— E interesantă povestea pe care mi-ai spus-o... — am apreciat.

— Aș spune că este chiar deosebit de interesantă — mi-a dat el dreptate. Dar de unde-l scoatem ? În București sînt sute de cvarteluri în construcție. De imobile cu liftul stricat, nici nu mai vorbesc, că mi se face greață... Și al meu e în revizie de două săptămîni...

— Toată compasiunea. Trebuie să fie îngrozitor de greu de urcat pe scări două etaje... — am spus, străduindu-mă să adopt o figură gravă.

— Fără bancuri ! Nu-i vorba de mine, ci de oamenii în vîrstă, care trebuie să urce nouă-zece etaje, sau de cei cu copii în brațe... — a protestat el ofensat.

— Dacă m-aș pricepe, l-aș repara eu. Dar, după cum bine știi, nu-i cazul. Motiv pentru care nici nu mă ocup de ascensoare, ci de criminali. De aceea, am să-ți spun că din relatarea ta au rezultat cîteva elemente de selecție importante, sau mai degrabă niște coincidențe...

— Coincidențe cu ce ? — s-a arătat el intrigat.

I-am făcut pe plac și am relatat despre un martor audiat cu o zi mai înainte.

— Mă rog, și de unde rezultă că el ar putea fi persoana la care s-a referit martora Corina Buzdughină ? — a vrut Dan să știe, după ce mi-am terminat spiciul.

— Ți-am spus, din coincidențe. Și, spre convingerea ta, hai s-o luăm pe bucăți. Martora ți-a spus că Anda a fost acostată de necunoscut într-un tramvai, pe cînd se îndrepta spre mătușa ei. Are una singură în București. Adresa acesteia figura în agenda victimei. Dealtfel am și contactat-o. Anda a locuit la ea în perioada în care l-a cunoscut pe individul despre care mi-ai vorbit. Și necunoscutul tău și mătușa victimei locuiesc pe șoseaua Colentina. Primul la stația Obor, iar mătușa, respectiv gazda Andei, la stația Teiul Doamnei, adică la oprirea următoare. Ai înțeles ?

— Deci, în mod firesc, ar fi putut călători amîndoi într-unul din tramvaiele care circulă pe șoseaua Colentina.

Localizarea pe care ai făcut-o fiind susținută și de faptul că zona respectivă se află în construcție, așa cum a remarcat victima cînd s-a confensat martorei. Da, merge — a consimțit el. Evident, cu niște aproximații foarte aproximative.

Am continuat ca și cum nu l-aș fi auzit :

— Victima a spus că, liftul fiind defect, a urcat la scări de-a amețit. E adevărat ? Cînd Dan a confirmat printr-un gest, am reluat. O tînără care n-a împlinit optsprezece ani, la cîte etaje urcate pe scări obosește ? Patru-cinci ? Poate ! Dar pentru expresia utilizată : „Am urcat de-am amețit !“ eu aș fi gata să cred că ascensiunea ei a avut o altitudine dublă celei la care ar fi trebuit să se considere obosită.

— Și ? — s-a străduit colegul meu să mă priceapă.

— Amicul despre care ți-am vorbit stă la un astfel de nivel. Ce zici de această nouă coincidență ?

N-a zis nimic. Probabil unde privea pierdut covorul, peste rama biroului, și gînditor se scărpina după ureche.

— Și dacă aceste coincidențe nu te satisfac, mai am una. Martorul meu are aceleași semnalmente cu cele furnizate de către victimă : prezentabil, înalt, brunet și ochii negri.

Cînd am terminat expunerea punctului forte al argumentării mele, Dan s-a decis să nu-și mai clatine capul cu scepticism.

— Ascultînd relatarea martorei eram convins că nu-l vom putea dibui niciodată pe acest individ, iar tu mi-l pui pe tavă, dintr-o bucată ! Ești grozav, șefu ! — a exclamat el admirativ.

Întrucît afirmația lui nu m-a surprins (chiar deloc !), deoarece am știut dintotdeauna ce șef inteligent are Dan, am scos din sertarul biroului agenda victimei și am căutat numărul lui „Cristy“. Cînd l-am găsit, l-am format pe discul aparatului. După ce a sunat suficient de mult pentru a-mi da seama că nu-i nimeni acasă, am închis.

M-am ridicat și m-am dus să iau cartea de telefon din dulap. Cînd am venit cu ea în brațe și am pus-o pe birou, m-am făcut că nu remarc curiozitatea cu care Dan îmi urmărea gesturile. Am răsfoit paginile pînă la litera unde era înscrisă întreprinderea pe care o căutam. Am format numărul ei.

— Casieria, vă rog — am cerut, cînd mi-a răspuns o voce plictisită de centralistă.

— E rost de niscaiva parale ? — a întrebat Dan, frecînd buricele degetelor gros și arătător într-un gest care poate fi înțeles de toate semințiilor de pe mapamond.

— Cu doamna Samuilă — am cerut, după ce, de la celălalt capăt al firului, o voce feminină m-a întrebat ce doresc.

— Chiar eu sînt ! — m-a anunțat pe un ton vesel interlocutoarea mea.

Cînd mi-am spus numele și, pentru orice eventualitate, i-am amintit că am mai stat de vorbă împreună, cu două zile mai înainte, a știut cine sînt.

— L-am căutat pe soțul dumneavoastră acasă, dar nu răspunde nimeni. Știți cumva unde poate fi găsit ?

— Lucrează în schimbul de dimineață. Pînă la ora trei nu vine acasă... — a zis ea, cu un ton mai puțin exuberant.

— Vă rog să aveți amabilitatea și să-i spuneți că-l aștept la inspectorat, la ora cinci după-amiază. Vă mulțumesc.

— Asta-i domnul din propozițiune ? — a întrebat Dan, după ce am închis.

— Da. Dar cu asta încă nu înseamnă că am rezolvat problema... — am zis eu, începînd să mă plimb gînditor prin birou.

— De ce ? — a vrut să știe, cum era și firesc, Dan.

— Samuilă este căsătorit și are trei copii. Adică o categorie de oameni care au tot felul de preocupări, mai puțin aceea a comiterii unui viol...

— Lumea e plină de nebuni — a aruncat Dan, fără adresă.

— Și dacă victima s-a speriat atît de mult de individul care a atras-o la el în casă, nu văd de ce ar fi vrut să-l reîntîlnească cu un an mai tîrziu. Știu — l-am întrerupt, văzîndu-l că deschide gura să vorbească —, pentru a-și recupera medalionul ! Să nu uităm însă că, după ce i s-a luat medalionul, s-a mai văzut o dată cu „adoratorul" ei, la ușa imobilului în care acesta locuia, dar n-a vrut să urce la el. După un an, cînd firesc ar fi fost să uite sau să se obișnuiască cu pierderea suferită, să se fi decis totuși să-l însoțească la el acasă ? Normal, nu ! Cum însă în meseria noastră nimic nu-i normal, putem admite și că l-a reîntîlnit. În sfîrșit, să revedem datele cazului.

M-am dus spre draperia care adăpostea harta orașului și am tras-o într-o parte.

— Astea-s punctele de abandonare a coletelor... — a constatat Dan, apropiindu-se să privească cele șase steguleţe de pe hartă ! Hei ! a exclamat după cîteva clipe. Punctul central este Piaţa Romană !

— Întocmai. Distanţa între punctul central şi locurile de abandonare este între 1 500—1 600 de metri, excepţie făcînd cel din strada Nicolae Iorga, care se află la 150 de metri...

— I-a fost teamă să-l ducă mai departe — mi-a subliniat el ideea.

— Frica care l-a cuprins rezultă şi din faptul că, la ultimele două transporturi, n-a mai răsturnat sacoşele, ca în cazurile anterioare, ci le-a abandonat pentru a nu fi surprins lîngă ele.

— Asta înseamnă că omorul a fost comis în preajma Academiei de Ştiinţe Economice... Locul de destinaţie avut de victimă cînd a plecat de acasă.

Am făcut un gest de confirmare :

— Dane, te rog să asculţi felul în care cred eu că s-a consumat drama, trăgîndu-mă de mînecă dacă vezi că deraiez. Victima a plecat de acasă la ora două şi jumătate. S-a dus la Hala Traian, de unde a cumpărat hîrtia igienică cerută de gazda ei, şi a luat autobuzul liniei 40. În jurul orei trei-trei şi un sfert a ajuns în Piaţa Cosmonauţilor, şi cîteva minute mai tîrziu în faţa Academiei. Colindarea tuturor facultăţilor — pentru a vedea numărul de candidaţi înscrişi,, precum şi discuţiile care se încing de obicei între tinerii care vor să intre în învăţămîntul superior — i-au luat cam o oră şi jumătate. Deci, cu aproximaţie în jurul orei cinci a părăsit A.S.E.-ul.

N-a mers prea departe, deoarece omorul a fost comis în jurul orei cinci şi jumătate. Deci într-un interval de o jumătate de oră. Timp în care criminalul şi victima au stat de vorbă şi au băut ceva. La Anda găsindu-se o îmbibare alcoolică de 0,5 la mie, adică conţinutul unei sticle de bere sau echivalentul a 50 de grame de coniac. Tot în acest interval de jumătate de oră s-a comis şi omorul...

— Deci criminalul n-ar fi avut timpul material necesar îndeplinirii acestor obiective dacă n-ar fi locuit în imediata apropiere a Pieţei Romane... — a remarcat el, apoi, brusc, s-a răzgîndit şi a început să-şi clatine capul. Nu ţine ! Ai omis că urmele luate de cîinii de serviciu au indicat că asasinul are un autoturism ! Dacă a urcat victima într-o

mașină, în cîteva minute o putea duce la o distanță de cîțiva kilometri de Piața Romană.

— Cu stopurile care sînt pe bulevarde, în cîteva minute n-ajungea el prea departe... Dar, admițînd că ai dreptate, tot mai important mi se pare punctul de unde ar fi putut difuza coletele... — am zis, punînd degetul gros pe locul unde harta indică a fi Piața Romană, apoi, folosindu-l ca pe un pivot, am rotit degetul arătător peste steguleție, circumscriind un cerc ca într-o rotație de compas. Ipotetic, omorul s-a comis în interiorul acestei zone.

— De ce nu în cartierele Drumul Taberei sau Balta Albă ? Avînd mașină se putea deplasa în orice direcție, mai puțin cea în care într-adevăr locuiește... Cum tot ce-a făcut pînă acum a urmărit derutarea noastră, nu văd de ce n-ar fi avut același scop și cînd a abandonat coletele — a spus, uitîndu-se la mine întrebător.

— În consecință, ce zonă de cercetare propui ? Berceni, Baba Novac, Drumul Taberei, Floreasca...

— Nu sînt Mafalda ! — a protestat el.

— Nici eu. Aceasta fiind motivul pentru care am fost obligat să mă rezum la ceva cît de cît mai concret. Dealtfel varianta mea, spre deosebire de ipotezele tale foarte ipotetice, are calitatea de a fi aplicabilă.

— În ce fel ?

— Aproximativ o sută de lucrători de miliție umblă din locuință în locuință, pe o rază de cinci sute de metri în jurul Pieței Romane, arătînd fotografia victimei și cerînd relații despre persoanele care au fost văzute transportînd colete în ultimele zile.

— Și crezi că va ieși ceva ?

Am ridicat din umeri.

— Dacă aș fi știut că nu dă rezultate, n-aș fi dispus efectuarea acestei acțiuni. Dar cum noi încă nu știm nimic, sîntem obligați să admitem orice variantă de cercetare.

— Dacă considerăm că omorul a fost comis aici — a arătat Dan spre punctul central dintre steguleție — tipul pe care l-ai chemat la noi locuiește tocmai în Obor, adică la o distanță de șase-șapte kilometri...

— Poate să locuiască și la Honolulu ! Dacă, într-un fel sau altul, a venit în contact cu victima sînt obligat să-i cer relații... Indiferent de faptul că nu se încadrează în varianta mea de lucru...

Brusc, a început să sune telefonul.

— Cu tovarășul căpitan Apostolescu — a cerut o voce răgușită, cînd am lipit receptorul de ureche.

— La telefon — am spus, în timp ce mă întrebam de ce are interlocutorul meu vocea atît de alterată : să fie bere, să fie tutun ori cumularea ambelor ?

— Sînt locotenentul Vintilă Ornaru. Vă rog să-mi permiteți să vă raportez că am dat de-o urmă a infractorului implicat în cazul de omor al tinerei de care mi s-a spus că vă ocupați dumneavoastră. Ordonați reținerea lui ?

— Cine este, cu ce se ocupă și unde locuiește ? — i-am tăiat avîntul.

— Se numește Ghiță Ghiță, este măcelar pe strada Mihai Eminescu și locuiește pe Calea Rahovei numărul 394 — m-a informat, pe nerăsuflate.

— În care capăt al străzii are prăvălia ? — am întrebat fără nici o ezitare, cînd mi s-a precizat că bărbatul este măcelar.

— Înspre Piața Romană. La o distanță de 70 de metri de Academia de Științe Economice.

— În ce constau bănuielile ? — am vrut să mai știu, în timp ce, ținînd receptorul cu umărul, m-am ridicat de pe scaun, am luat haina de pe spătar și am început s-o îmbrac.

— O martoră a recunoscut în fotografia arătată pe o tînără care a intrat în prăvălia lui. De asemenea, mai mulți vecini m-au informat că l-au văzut în nenumărate ocazii cărînd scaoșe grele.

— Ești îmbrăcat în uniformă ?

— Nu, sînt în civil, tovarășe căpitan.

— Atunci dumneata va trebui să mă recunoști pe mine. Mașina de serviciu este o Dacie-1 300 albă, cu numărul 2-B-225. Vom parca la intersecția cu Bulevardul Dacia.

— Ce-i ? — a întrebat Dan, după ce am închis.

— S-ar părea că plasa pe care am întins-o a început să dea rezultate...

* * *

În trei ore eram edificați. Tînăra, despre care o vecină susținea că ar fi una și aceeași persoană cu victima, era prietena măcelarului. Am depistat-o, am confruntat-o cu martora și lucrurile s-au lămurit fără drept de apel.

În ceea ce privește coletele grele pe care le căra, situația s-a clarificat și mai repede. Măcelarul, ca mai toți

măcelarii, făcea şi un pic de speculă cu carnea pe care o dosea.

Cum eu nu mă ocup de probleme economice, l-am lăsat pe locotenentul Vintilă Ornaru să lămurească ce era de lămurit.

15 iulie

Cînd am intrat în birou, Dan încă nu venise. Nici nu m-am aşezat bine pe scaun şi am auzit bătîndu-se în uşă. Mi-am spus că iar se ţine de glume colaboratorul meu, şi am făcut-o pe artileristul.

— Dumneavoastră pe cine căutaţi ? — am auzit cîteva clipe mai tîrziu vocea lui Dan dindărătul uşii.

N-am mai auzit răspunsul interpelatului, dar prin uşa care s-a deschis i-am văzut pe Dan şi pe Samuilă. Ultimul fiind îmbrăcat ca în urmă cu două zile : cămaşă cu mîneci lungi, maro şi pantaloni din tergal, bej.

— Să trăiţi ! — a zis el, cînd a dat cu ochii de mine. Vă cer iertare pentru ziua de ieri. Cînd am ajuns acasă eram obosit şi am vrut să mă odihnesc o oră... M-am trezit din somn abia la ora opt seara — a spus el cu o atitudine spăşită.

— Întrucît faptul este consumat, nu ne rămîne decît să uităm incidentul — am zis, cu un ton neutru, arătîndu-i scaunul.

— Cum a ajuns Anda la dumneata în casă ? — a întrebat Dan, de la biroul lui, de îndată ca Samuilă s-a aşezat pe scaun.

Probabil că uitase de prezenţa colegului meu, deoarece, cînd a întors capul spre el, a tresărit.

— Pentru ce ai luat medalionul fetei ? — l-am obligat eu să privească din nou spre mine.

— Nu i l-am luat ! Mi l-a dat ea... — a aruncat el. Dar să ştiţi că n-am nici o legătură cu omorul ! Eu...

Am ridicat mîna pentru a-i tăia avîntul.

— S-o luăm de la început. Relatează cum ai cunoscut-o... şi tot ce-a urmat.

Şi-a fixat privirea pe sita cromată a microfonului şi a început să vorbească :

— Am cunoscut-o, aşa cum v-am spus, în tramvai... După ce am colindat magazinul Bucur, am invitat-o la mine. Cînd am ajuns în apartament, am stat de vorbă şi, apoi, i-am propus să ne iubim. Cînd mi-a spus că este fată mare, m-am lăsat păgubaş. N-aveam nevoie de încurcături cu o puştoaică. Astea ori îţi vin şi sună la uşă cu burta la nas, ori ţi-l trimit pe taică-su să-ţi facă scandal. Decît aşa plăcere, mai bine lipsă.

— Copiii dumitale nu erau acasă ? — a întrebat Dan.

— Nu. În perioada aceea am fost certat cu soţia mea şi a plecat cu ei la maică-sa.

— Continuă, te rog, relatarea — i-am cerut eu.

— La despărţire, i-am spus că aş vrea s-o mai văd, însă ea mi-a răspuns că nu mai poate să vină deoarece a doua zi urmează să plece la mare. I-am cerut numărul ei de telefon, dar nu mi l-a dat pentru că se temea să nu nimeresc peste părinţii ei. În schimb, şi l-a notat ea pe al meu.

— De atunci n-ai mai văzut-o ? — a întrebat Dan.

— Ba da — a zis, după o imperceptibilă ezitare. Trei sau patru luni mai tîrziu mi-a telefonat şi a spus că vrea să discute cu mine. I-am spus că am musafiri, dar ea a insistat să mă vadă. Ne-am întîlnit la intrarea blocului meu. Am stat cîteva minute de vorbă, apoi ea a plecat.

— De ce te-a căutat ? — am spus eu.

— Fleacuri de fată ! Mi-a zis că i s-a făcut dor de mine şi a vrut să mă vadă, fie şi pentru o clipă.

— Nu înţeleg bine — am recunoscut. Spuneai că, aflînd că este fată mare, nu te-a mai interesat. Atunci de ce, după ce a fost la dumneata acasă, i-ai spus că vrei s-o mai vezi ?

— Tovarăşe căpitan, era o fată foarte frumuşică, foarte drăgălaşă. Mi-a plăcut mult şi sub imperiul momentului am dorit s-o mai văd. Abia după ce a plecat, şi eu m-am răcorit, m-am felicitat pentru şansa pe care am avut-o de a nu intra într-o încurcătură în care numai mînzoaicele din categoria ei te pot băga. Credeţi că un om

însurat și tată a trei copii își poate dori o astfel de încurcătură ?

Desigur că aș fi putut să-i spun că un om însurat și tată a trei copii n-ar fi trebuit să invite în casa lui o „mînzoaică", dar, cum eu nu sînt trecut în schema de funcțiuni a Patriarhiei pe post de dojenitor, m-am abținut.

— Anul acesta v-ați mai întîlnit ? — am întrebat.

— Nu. După cum v-am spus, ultima oară am văzut-o anul trecut, la intrarea imobilului unde locuiesc.

— Dar la telefon ați vorbit ?

— Da, m-a mai sunat de la Sibiu de cîteva ori să mă întrebe ce mai fac.

— Anul acesta ?

— Da, în primele două-trei luni. Ultima dată mi-a spus că s-a logodit și n-o să mă mai sune. M-am bucurat atît pentru ea, cît și pentru mine că n-o să mă mai bată la cap. Mai cu seamă că suna la ore anapoda și dacă ar fi nimerit-o pe nevastă-mea, vă dați seama că s-ar fi lăsat cu un scandal de care n-aveam nevoie — a spus el, cu o căutătură amuzată în ochii lui negri.

— Mai ai legături și cu alte femei ? a întrebat Dan.

Deși n-am priceput ce-i pasă lui de relațiile audiatului, am rămas în expectativă. Și am făcut bine, deoarece în momentul următor l-am înțeles și, în gînd, l-am aprobat.

Samuilă a făcut-o pe stingheritul, pe jenatul, apoi, privind mustrător spre Dan, a spus zîmbind :

— Cărui bărbat tînăr nu-i place o femeie frumoasă ?

— În ultimul an ai avut de-a face cu multe femei ? — a continuat Dan.

— Cinci-șase... — a răspuns el, după ce a clătinat capul gînditor.

— Numele și adresa lor ? — s-a grăbit Dan să-i ceară.

Samuilă a aruncat o privire mirată, spre colegul meu, apoi a spus cu imputare :

— Dumneavoastră faceți publice relațiile pe care le aveți cu femei ?

— Întrebări punem numai noi, domnule Samuilă — am ținut eu să pun lucrurile la punct. Vă rog să faceți precizările cerute de colegul meu.

— Un bărbat căsătorit n-are timp să stabilească legături cu o femeie. Mă vedeam cu ele o dată, și atît ! În astfel de condiții puteam să aflu cel mult numele mic, iar la plecare să-l uit.

— Şi unde te vedeai cu ele ?

— La mine acasă, dimineaţa, cînd soţia mea se afla la serviciu.

Deci nici nume, nici adrese. Îl făcuse marţ pe Dan. Tipul ori era un mare şmecher, ori spusese adevărul.

— S-ar părea că ai succes la femei ? — l-am luat eu în primire cu binişorul.

— Nu pot să mă plîng — mi-a surîs el, flatat.

— Probabil că nu ţi s-a întîmplat niciodată să te refuze o femeie, să-ţi reziste — am continuat, adoptînd o atitudine admirativă.

— Aiurea ! — a exclamat, strîmbînd scîrbit din nas. Din trei femei, una neapărat face nazuri, ca şi cum n-ar fi ştiut pentru ce-a venit ! Nişte sclifosite care-şi închipuie că dacă nu se culcă de prima dată cu un bărbat fac impresie bună.

— Aşa este — am admis eu, pe un ton voit amical. După ce-ţi pierzi vremea cu una din astea şi vezi că începe să facă nazuri, îţi vine s-o iei la palme — am adăugat, cu aplomb.

— A, nu ! Băiatu nu face treburi din astea — a protestat el. Vrea, bine. Nu vrea, îmi trece cheful şi-i arăt uşa. Cu violenţă nu se face dragoste — mi-a adus la cunoştinţă, strîmbînd dezgustat din nas.

Dacă Dan urmărise să afle adresele partenerelor sale de pat pentru a le cere informaţii asupra comportamentului său în intimitate, răspunsul i-l dădusem eu prin chestionarea mea meşteşugită. Domnului din faţa noastră, cum era şi firesc, îi repugna ideea unor relaţii sexuale prin siluire, deci, sub acest aspect, n-ar fi putut ajunge s-o ucidă pe Anda.

— De ce i-ai sustras medalionul ? — am vrut să clarific penultimul aspect al problemei.

A ridicat o mînă la nivelul umărului, aşa cum fac agenţii de circulaţie mai înainte de a amenda un conducător auto care a depăşit viteza legală. Apoi, apropiindu-şi gura de microfon, a protestat :

— Nu i l-am luat, ci mi l-a oferit ea !

— N-ai impresia că este cel puţin neobişnuit ca o femeie să ofere unui bărbat în dar un medalion ? — l-a luat Dan tare.

— Tovarăşe căpitan — mi s-a adresat el, probabil unde o fi ajuns la concluzia că eu sînt bunătatea perso-

nificată, nu căpcăun ca colegul meu —, vă rog să-mi permiteţi să vă spun cum s-au petrecut lucrurile.

— Te rog — l-am încurajat cu amabilitate.

— După ce i-am propus să facă dragoste cu mine şi n-a fost de acord, am început să stăm de vorbă despre vrute şi nevrute. Mi-a spus că în anul următor intenţionează să revină în Bucureşti pentru a da examen la facultate, mi-a vorbit de piesele de teatru pe care le-a văzut şi aşa mai departe. Cînd m-a întrebat cu ce mă ocup, i-am zis că sînt inginer electronist şi că în următoarele două luni urmează să dau examenul de stat. Atunci şi-a scos medalionul şi l-a agăţat de gîtul meu, spunînd că vrea să-mi poarte noroc la examen. La plecare, cînd am vrut să i-l restitui, a refuzat să-l primească, susţinînd că nu-l vroia, deoarece ei i-a purtat numai ghinion. Am sperat ca în următoarele zile să revină după el... De aceea l-am şi purtat la gît cîteva luni.

— Din informaţiile pe care le avem, rezultă că Anda ţi-a cerut de nenumărate ori să-i restitui medalionul. Acesta fiind şi motivul pentru care a venit să te vadă a doua oară, la intrarea imobilului dumitale.

— Este adevărat ce spuneţi, tovarăşe căpitan. Eu am păstrat medalionul trei luni de zile, apoi, fiind convins că într-adevăr nu şi-l mai doreşte şi avînd nevoie de bani, l-am vîndut. Ea şi-a adus aminte să mi-l ceară cînd nu mai aveam de unde să i-l dau — a spus el, ridicînd din umeri într-un gest de nevinovăţie.

— Cu ce sumă l-ai vîndut ? — a întrebat Dan.

— Am luat 1.800 de lei.

— Cine l-a cumpărat ?

— L-am vîndut unei vînzătoare de la raionul de bijuterii din magazinul „Bucur".

— Cum se numeşte ?

— Nu ştiu. I l-am vîndut şi atît. N-am stat să fac cunoştinţă cu ea — a zis cu indiferenţă.

— Cum arată ? Semnalmentele, te rog ! — l-a înghesuit Dan.

— Avea 20—25 de ani, părul negru, scurt şi ondulat, tenul alb, ochii negri. Era corpolentă, aş spune chiar grasă — a descris-o el fără ezitare.

Dacă în ceea ce priveşte „inginerul electronist", despre care vorbise prietena victimei, ne-am lămurit că avem

de-a face cu un crai de mahala, în ceea ce privește criminalul ne aflam ca la început.

Întrucît momentan nu vedeam ce altceva mai bun aș putea face decît să încep verificarea persoanelor de pe lista întocmită de Dan la Sibiu, am trecut la ultimul punct al problemei.

— Domnule Samuilă, pentru a putea clarifica toate aspectele cazului, trebuie să știm cum v-ați petrecut timpul, să zicem... de la data de 1 iulie și pînă în ziua de 13, cînd ne-am cunoscut.

Nu numai el, dar și Dan m-a privit mirat, evident fără să ceară explicații.

— Te rog să-l duci în camera de alături și să i se dea cele trebuitoare pentru scris — am spus către Dan.

Cînd am rămas singur, am pus mîna pe telefon și am sunat Secția a IV-a de miliție pentru a cere să mi se găsească o anumită persoană.

* * *

La ora unu și jumătate, am coborît din mașină în fața clădirii cazărmii. Sentinela, foarte infransigentă, mi-a spus că n-are voie să stea de vorbă cînd se află la post, dar, la insistențele mele, s-a decis să apese pe butonul unei sonerii. Cîteva minute mai tîrziu și-a făcut apariția un sergent, care avea pe braț banderola de caporal de schimb.

A priceput repede ce dorim și ne-a rugat să-l urmăm. În dosul zidurilor se aflau clădirile roșii, tip armată, și terenurile de instrucție pe care mărșăluiau sau își șmotruiau armele trupeții.

Cînd am ajuns în fața ușii comandantului, sergentul pe post de caporal de schimb ne-a rugat să așteptăm cîteva clipe și a intrat singur. Cînd a ieșit și ne-a anunțat că sîntem așteptați, am fost întîmpinați de un colonel înalt, suplu și cu o figură de să juri că Gregory Peck s-a înrolat în armata noastră !

— Colonelul Vasile Steau — s-a recomandat el.

Ne-am prezentat și noi, arătînd legitimațiile.

— Vă rog să luați loc și să-mi spuneți ce pot face pentru dumneavoastră — ne-a invitat el zîmbind ușor din colțul buzelor, tot à la Gregory Peck.

— Facem o cercetare criminală și, în căutarea eventualului vinovat, am ajuns și la dumneavoastră în unitate.

— Vreți să spuneți că vreunul din băieții mei a omorît pe cineva ? — a zis el, înlocuindu-și zîmbetul cu o uitătură rece, a la chief-detectivul Clifford cînd se supăra pe sheriff-ul Sam McCloud.

— Nici gînd să fac o astfel de afirmație, fără a avea dovezi. Tot ce dorim este să știm dacă un ostaș care își face stagiul militar în unitatea dumneavoastră a fost învoit într-o anumită zi — am replicat eu cu un zîmbet pentru care orice fabrică serioasă de pastă de dinți m-ar fi putut angaja să le fac reclamă.

— Cum se numește ostașul ? — a vrut să știe, rezervat.

— Teo Teodorescu, e sibian.

Fără să comenteze, a apăsat pe butonul unei sonerii.

În clipa următoare am auzit ușa deschizîndu-se, închizîndu-se și un zgomot de tocuri de bocanc lovite sec :

— Să trăiți, tovarășe colonel !

Am întors capul și am văzut un fruntaș înțepenit în poziție de drepți.

— Ce dată vă interesează ? m-a întrebat coloneiul.

— 6 iulie.

— Anul acesta ? !

— Da.

— Fruntaș, la loc comanda !

În timp ce ostașul ieșea, l-am privit intrigat.

— În perioada 2—14 iulie am fost în aplicație, la 200 kilometri de aici. Așa că-mi pare rău că nu vă pot ajuta — a spus el, făcînd un gest de regret, deși era evident că buna dispoziție îi revenise.

— A fost și ostașul Teo Teodorescu ? — a întrebat Dan.

— Dacă a plecat toată unitatea, mai mult ca sigur că a fost și el prezent la aplicație — a replicat colonelul, fără să-și ascundă ironia.

Fiind clar că lista adusă de la Sibiu va conține un suspect mai puțin, ne-am luat la revedere de la comandant și am plecat.

*

* *

La ora patru, cînd ne-am înapoiat la inspectorat, aveam radiate trei nume de pe listă.

— Domnule Samuilă, scuză-mă pentru întîrziere — am zis, intrînd în camera unde-l lăsase Dan să-şi scrie memoriile pe ultimele două săptămîni.

— Nu-i nimic, tovarăşe căpitan. De fapt am terminat numai de cîteva minute. Cînd mi-am privit ceasul, chiar am rămas surprins de cît timp am avut nevoie pentru a scrie această declaraţie — m-a informat el bine dispus.

Am luat hîrtiile scrise şi am început să mă uit peste ele.

În zilele 1—4 : fusese la serviciu şi apoi acasă.

În ziua de 5 : s-a îmbolnăvit de o viroză respiratorie şi medicul i-a dat un concediu medical de trei zile.

În ziua de 6 iulie : la ora nouă dimineaţa a plecat la cinematograful „Melodia" şi a luat un bilet pentru ora unsprezece. S-a înapoiat apoi acasă şi, ajutat de vecina lui, doamna Pintea, a dat de mîncare copiilor. Cînd a terminat treaba, a plecat la cinematograf. A văzut filmul şi a revenit acasă la ora două. Apoi după ce a luat cheile de la vecina lui a intrat în casă la el.

— N-ai cheie la locuinţa dumitale ? — m-am mirat, întrerupîndu-mi lectura.

— Cheia mea stă la doamna Pintea, care în lipsa noastră ne îngrijeşte copiii.

— Ce film ai văzut ? — a vrut să ştie şi Dan, care citea depoziţia peste umărul meu.

— „Locotenentul Mc Q în acţiune".

Am reînceput să privesc modul în care şi-a petrecut timpul în ziua omorului.

La ora trei şi jumătate a venit soţia lui de la serviciu şi au mîncat.

La ora patru şi jumătate au plecat împreună să plătească telefonul la centrala Ghica-Tei. Pe la cinci, cinci şi jumătate au plecat la prietena lor, doamna Doina Patraulea, care locuieşte în strada Cristian Tell la numărul 8. În jurul orei şapte s-a grăbit să revină acasă pentru a vedea un film.

— Ce film aţi văzut la televizor în seara zilei de 6 iulie ? — l-am întrebat.

— Nu ştiu cum se numea, dar era vroba de viaţa lui Mussolini.

Am reluat citirea filelor pe care le scrisese.

În ziua de 7 iulie a stat acasă. La ora trei a venit soția lui și au mîncat. În jurul orei cinci a venit în vizită Doina Patraulea și a plecat la ora nouă seara.

În ziua de 8 iulie a umblat toată ziua prin oraș pentru a-și repara aparatul de fotografiat.

În ziua de 9 iulie și următoarele a fost la serviciu dimineața, iar după-amiazele le-a petrecut acasă, cu copiii și soția sa.

Fiind edificat, l-am poftit în biroul meu.

— Ai mai avut de-a face cu miliția ? — l-am întrebat de îndată ce s-a așezat pe scaun.

— Nu — s-a mirat el. Ah ! să nu mint. Am avut două contravenții la legea circulației rutiere.

— Ce rude apropiate ai în București ? Mă refer la părinți, frați și surori.

— N-am decît părinți... — a zis, uitîndu-se la mine surprins.

— Unde locuiesc ?

— Pe strada Cristian Tell 27.

— Domnule Samuilă — am reluat cu un ton oficial — am motive să consider că ai ascuns adevărul, că depoziția dumitale nu este sinceră. În consecință, pînă la clarificarea unor aspecte legate de uciderea Andei Ambros, vei rămîne în arestul miliției...

— Protestez ! Este ilegal să mă...

— Ești reținut pentru sustragerea prin forță a medalionului victimei Anda Ambros ! l-am întrerupt.

— Nu-i adevărat ! Ea mi l-a oferit... — a protestat el țîșnind de pe scaun.

— În conformitate cu articolul 211 din Codul penal, infracțiunea comisă de dumneata se numește tîlhărie și ancheta se face sub stare de arest ! am continuat fără să-l iau în seamă.

Cînd Dan l-a scos afară din birou pentru a-l preda subofițerului de serviciu, Samuilă a renunțat să mai protesteze și, calm, m-a anunțat că abuzul pe care-l comit va ajunge în prima pagină a cotidianului „Scînteia".

— Formidabil cum l-ai prins cu mîța-n sac ! — a exclamat Dan, reintrînd în birou. De unde ți-a venit ideea asta de milioane ?

— Nimic deosebit. Am pus cantități egale de rutină și fler într-un shaker și l-am scuturat bine. Din acest cock-

teil s-a născut ideea că dacă-i implicat în uciderea Andei s-ar putea da în petic, în anumite condiții. I le-am creat. Și, a greșit ! — am spus cu simplitate, pentru a-i demonstra că nu sînt numai foarte deștept, ci și foc de modest.

Era însă atît de extaziat de stratagema pe care o folosisem, încît nici n-a realizat că-l iau peste picior.

— Cerîndu-i să spună cum și-a petrecut timpul de-a lungul a douăsprezece zile, el și-a concentrat atenția tocmai pe ziua de 6 iulie, cînd a fost ucisă victima, și a povestit tot ce-a făcut, cu ceasul în mînă...

— Întocmai. În dorința lui de a-și impune cu fermitate alibiul, s-a trădat.

— Ca în romanele polițiste : numai criminalul are alibiu ! — a rîs Dan.

— Știi care-i mișcarea următoare ?

— Bineînțeles ! — a răspuns cu promptitudine, ridicîndu-se de pe scaun. Dăm o fugă pînă la Procuratură, apoi trecem la demolarea alibiului pe care ni l-a prezentat.

Întrucît n-am avut obiecții la planul de bătaie pe care-l expusese, m-am catapultat și eu de pe scaun. Dar nu înainte de a-i da un telefon căpitanului Maier pentru a-i cere să facă o verificare.

* * *

La ora cinci și jumătate, am coborît cu Dan din lift și m-am dus glonț spre ușa la care mai sunasem o dată, cu trei zile în urmă.

A deschis chiar persoana pe care o căutam.

— Sărut mîna, doamnă Samuilă — am spus.

— Ce-i cu Grigore ? — a întrebat ea, fără să încerce să ascundă încordarea și neliniștea care o stăpîneau.

— Ar fi mai bine să discutăm în casă — am propus.

A deschis ușa pînă s-a lovit de perete și s-a retras din prag.

Am intrat după ea și Dan a închis ușa. Ne-a poftit să intrăm într-o încăpere mobilată cu o garnitură de sufragerie, neagră, de serie. Lîngă peretele din dreapta era un pătuț și înăuntru, stînd pe burtică, un copilaș de vreun an ne privea cu doi ochișori albaștri, printre zăbrele.

Elena Samuilă ne-a invitat printr-un gest să luăm loc pe scaunele care înconjurau masa din mijlocul camerei.

— Unde e Grigore ? — a revenit la întrebarea inițială, după ce ne-am așezat pe scaun.

— La miliție. În stare de arest.

— Da' ce-a făcut ? — a spus, în timp ce-și frămînta mîinile cu nervozitate.

— Se află în cercetare pentru un act de tîlhărie.

— Tîlhărie ? ! — a exclamat, uitîndu-se la mine neîncrezătoare.

Am confirmat printr-un gest.

— În urmă cu un an, a sustras cu forța un medalion de aur unei tinere. Știți ceva despre acest medalion ?

A făcut un semn de negație, cu un aer de uimire.

— Doamna Samuilă, soțul dumneavoastră aducea femei în casă cînd lipseați ?

— Nu. Cum o să facă așa ceva ? — s-a mirat, accelerînd frămîntarea degetelor.

— Întrucît la prima noastră discuție mi-ați spus că-i plac femeile, am admis posibilitatea că le-a adus și acasă.

— Exclus ! Cînd nu sînt eu acasă, sînt copiii, iar vecina mea, doamna Pintea, are cheile de la apartamentul nostru și intră mereu să-i controleze ce fac.

— Și totuși, sîntem informați că invită femei în apartamentul dumneavoastră — a intervenit Dan.

— N-am cunoștință despre așa ceva — și-a menținut ea punctul de vedere, adăugînd la chinuirea degetelor și mușcarea buzelor.

— Puteți să ne spuneți cum v-ați petrecut timpul miercuri, 6 iulie ? — am trecut la problema care mă adusese la ea.

— Ca de obicei, dimineața am fost la serviciu și am revenit acasă în jurul orei trei. După ce am mîncat și l-am îmbrăcat pe Ionuț — a zis, privind spre pătuțul unde se afla copilașul —, m-am dus cu soțul meu în oraș.

— La ce oră ați plecat de acasă ? — a întrebat Dan.

— Cred că era patru și jumătate.

— Ce-ați făcut în oraș ?

— Mai întîi ne-am dus și am plătit telefonul...

— Unde, în Calea Victoriei ? — a încercat-o Dan.

— Nu, la noi, la centrala Ghica-Tei.

— După ce-ați plătit telefonul, ce-ați făcut ?

— Am luat un taximetru, care tocmai oprise în fața centralei...

— Ați reținut ce număr avea ? — a întrebat Dan.

— Nu. N-am avut nici un motiv.
— Dar culoarea ?
— Bej, nuanța untului.
— Deci v-ați urcat în taximetru și ? — am zis eu.
— Ne-am dus la o prietenă de-a noastră, Doina Patraulea.

N-am întrebat-o unde locuiește. Știam din depoziția bănuitului.

— La ce oră ați ajuns la Doina ?
— În jurul orei cinci și jumătate. Și am stat pînă la ora șapte, cînd ne-am grăbit să venim acasă să vedem filmul de cinematecă de la televizor, deoarece aparatul Doinei era defect.
— Ce film ați văzut ?
— Nu-i reține numele. Dar îmi amintesc că era vorba de Mussolini. Cum s-a terminat emisiunea la televizor, m-am culcat.
— Grigore Samuilă a fost tot timpul cu dumneavoastră ?
— Bineînțeles — a afirmat, parcă mai calmă.
— Doamnă Samuilă, vă rog să fiți de acord cu efectuarea unei percheziții — am cerut, arătîndu-i ordinul Procuraturii.

A făcut un gest de indiferență și, cu asistența ei, am trecut la un control de rutină a încăperilor și obiectelor, fără să omit broaștele ușilor, dar nici una nu era de tip Wertheim. Ultimul drum a fost la baie. După ce am terminat de examinat gresia care acoperea pardoseala, mi-am vîrît degetele prin gaura de evacuare a căzii de baie. Cînd l-am privit, am fost nevoit să trag concluzia că nu aici a fost ucisă victima.

— Cînd îl eliberați pe Grigore ? — a vrut să știe gazda noastră, cînd am ajuns la ieșire.
— Eliberarea lui este condiționată de rezultatul cercetărilor...

*
* *

Mașina a trecut pe lîngă Ambasada Franceză și a intrat pe strada Cristian Tell. După ce a oprit pe stînga, cîțiva zeci de metri mai departe de Biserica Amzei, am coborît și am intrat într-o clădire cu două etaje. Persoana căutată locuia într-o cameră de la mansardă. Am bătut

în uşă şi cîteva clipe mai tîrziu ni s-a deschis ; probabil că scîrţiitul scării din lemn pe care urcasem pînă la ea o avertizase că va primi vizitatori.

Era blondă, cu părul lung, legat la spate după moda „coadă de cal", trăsături regulate şi ochii albaştri. Înăltuţă, bine proporţionată, îmbrăcată cu o rochie albă imprimată cu figuri geometrice, bleu, ce-i punea în evidenţă genunchii rotunzi şi picioarele suple, încălţate în saboţi cu dungi albe şi bleu. Avea în jur de 25 de ani.

— Doamna Doina Patraulea ? — am deschis eu discuţia, deoarece ea ne privea şi tăcea de parcă ar fi admirat un tablou faimos într-un muzeu de artă.

— Da... eu sînt — a reuşit ea să se regăsească.

— Am vrea să discutăm cu dumneavoastră despre o persoană pe care o cunoaşteţi — am zis, arătîndu-i legitimaţia.

— Miliţia ? — a constatat ea, surprinsă. Vă rog să intraţi...

Am pătruns într-o încăpere mărişoară, mobilată cu piese eterogene de dormitor şi cameră de zi.

— Cunoaşteţi familia Samuilă ? — am întrebat, după ce ne-am aşezat în nişte fotolii pe cît de vechi şi roase de uzură, pe atît de comode.

— Da, sigur ! Li s-a întîmplat ceva ? — s-a arătat ea surprinsă.

— De cînd nu i-aţi mai văzut ?

— De azi de la prînz, cînd am fost la ei în vizită... Dar acasă se afla numai Elena.

— V-a spus unde se află Grigore, soţul ei ?

— N-am întrebat-o, dar cred că era la serviciu...

— S-ar părea că vă vizitaţi des.

— Aşa-i. Sînt cei mai buni prieteni ai mei şi ori sînt ei la mine, ori mă duc eu la ei.

— Căsătorită ?

— Nu.

— Cu ce vă ocupaţi ?

— Sînt funcţionară la I.C.A.B.

— Vă amintiţi cînd v-a vizitat familia Samuilă în cadrul acestei luni ?

— Da. Pe întîi iulie, cînd a fost ziua mea... Şi miercuri, nu cea care a trecut, ci cealaltă... Apoi au venit şi pe 10 iulie, adică duminică, pentru a merge împreună la ştrand.

— Cum de vă amintiţi atît de bine că au fost la dumneavoastră miercuri ? — am vrut să ştiu, chestie de verificare a sinceritătii.

— Pentru că în seara aceea era telecinemateca la televizor şi s-au grăbit să plece pentru a prinde filmul.

— Pentru că aveţi o memorie atît de bun, vă rog să ne spuneţi la ce oră au venit la dumneavoastră miercuri, 6 iulie ?

— Eu am venit acasă la ora patru, iar ei au sosit cam o oră, o oră şi jumătate mai tîrziu.

— Cînd au plecat ?

— În jurul orei şapte.

— O vizită atît de scurtă ? — am făcut-o eu pe miratul.

— V-am mai spus, voiau să vadă filmul care se dădea la televizor.

— Dumneavoastră aşteptaţi pe cineva în seara aceea ?

— Nu ! N-aşteptam pe nimeni. De ce ? — s-a mirat şi ea, însă, spre deosebire de mine, sincer.

— De ce nu au rămas să vadă filmul la dumneavoastră ? — am întrebat, arătînd cu vîrful bărbiei spre televizorul aşezat lîngă un perete, pe o măsuţă.

— E stricat. Grigore s-a oferit să mi-l aranjeze, dar n-am vrut să-l las. Aparatul este în garanţie şi dacă umblă cineva străin la el, cooperativa nu-l mai repară...

— Atrăgîndu-vă atenţia că mărturia mincinoasă se pedepseşte prin lege, vă rog să vă gîndiţi bine şi să-mi spuneţi dacă sînteţi convinsă că Grigore Samuilă a fost la dumneavoastră miercuri, 6 iulie, între orele cinci şi jumătate şi şapte după-amiază ! — am spus pe un ton oficial.

— V-am spus... A fost — a confirmat ea, parcă tulburată de avertismentul meu.

— Vă cerem scuze pentru deranj — am zis, ridicîndu-mă de pe scaun.

* * *

Ne-am urcat în maşină şi Vartunian a demarat.

— Afacerea e al naibii de încurcată — a remarcat Dan cu mult bun simţ. Are un alibiu din beton armat.

— El e criminalul, Dane. Victima nu era o uşuratică, cum a încercat el să-mi sugereze. Nu s-a dus cu un băr-

nit la întîmplare, ci cu unul pe care-l cunoştea. Pe Samuilă îl cunoştea... Nu numai că-l cunoştea, dar trebuia să ia de la el un medalion... Un medalion la care ea n-a renunţat ! Şi că n-a renunţat rezultă din multiplele telefoane pe care i le-a dat cu speranţa că şi-l va recupera. Telefoane date chiar în cursul acestui an ! De ce o fată cu capul pe umeri să se fi dus, aşa dintr-odată, la un necunoscut ? — am monologat, privind defilarea străzilor peste care se lăsase seara.

— E logic ce-ai spus, dar n-ajunge...

— Dane — l-am întrerupt —, îţi mai aminteşti ce-a spus femeia de serviciu a familiei Cornea, unde a fost găzduită victima ?

— Fără să comenteze, a aprins plafoniera şi a început să-şi răsfoiască notesul. Cînd a ajuns la fila pe care o căuta, s-a declanşat :

Întrebare : „Discuta des la telefon ?"

Răspuns : „O singură dată am auzit-o vorbind cu cineva şi spunîndu-i că se teme de examene."

Întrebare : „A pronunţat vreun nume ?"

Răspuns : „Nu."

Întrebare : „Aţi reţinut ceva din dialogul lor ?"

Răspuns : „Da... Parcă spunea ceva în genul : «Ţie ce-ţi pasă, că ţi-ai luat diploma...»"

— E în regulă ! l-am întrerupt. Cine o fi fost persoana căreia victima i-a spus că : „ţie ce-ţi pasă, că ţi-ai luat diploma..." ?

— De unde să ştiu ? — s-a mirat el.

— Întîmplător, ştii vreo persoană care i s-a recomandat victimei ca fiind inginer electronist, fără examen de stat ?

— Ai dreptate ! i-a venit tonul imediat. Dacă Samuilă putea să fie anul trecut inginer fără examen de stat, era firesc să-l aibă luat un an mai tîrziu...

— Întocmai. Iar dacă au vorbit la telefon pe 5 iulie, de ce n-ar fi vorbit şi în ziua următoare, pentru a fixa o întîlnire ?... Ultima ei întîlnire... — am completat cu amărăciune, văzînd cu ochii minţii victima, aşa cum am recuperat-o din parcuri şi W.C.-uri.

— Există un principiu care nu poate fi omis : o persoană nu se poate afla în acelaşi timp în două locuri diferite. Samuilă nu putea fi cu Anda, de îndată ce, în timpul suprimării victimei, se afla împreună cu soţia lui în vizită

la Doina Patraulea. Şi este evident că acolo s-a aflat — a zis, clătinîndu-şi capul într-un mod care demonstra că şi-a consumat entuziasmul, ca un aparat de radio cu tranzistori bateriile.

În timp ce Dan vorbea, am privit prin fereastra portierei. Ne aflam opriţi în faţa inspectoratului. Probabil de mult timp, deoarece Vartunian se pregătea să strivească chiştocul ţigării pe care o fumase în timpul discuţiei noastre.

— Nu cred decît în evidenţe probate — am zis, deschizînd portiera şi coborînd.

*
* *

Pe banca de lîngă biroul nostru era un subofiţer şi o tînără.

— Tovarăşul căpitan Apostolescu ? — a întrebat subofiţerul, ridicîndu-se în picioare în poziţie de drepţi şi cu mîna la cascheţă.

Am confirmat.

— Să trăiţi ! Permiteţi-mi să vă raportez... Sînt plutonierul Protopopescu Paul, de Secţia a IV-a. Din ordinul tovarăşului comandant am adus la dumneavoastră pe numita Elena Popa, vînzătoare la raionul de bijuterii al magazinului „Bucur" — a turuit el în viteză.

— Mulţumesc, poţi pleca — i-am spus, apoi m-am adresat tinerei care în timpul discuţiei se ridicase de pe bancă : Vă rog să poftiţi în birou.

Corespundea întocmai descrierii făcute de Samuilă. Scundă, corpolentă, părul negru, scurt şi ondulat, vîrsta în jur de 25 ani.

— Dorim să vedem medalionul pe care l-aţi cumpărat anul trecut — am zis, de îndată ce s-a aşezat pe scaun.

De unde mai înainte mă privea cu un aer de curiozitate, după ce mi-am formulat întrebarea se uita la mine de parcă ar fi văzut un boa constrictor croşetînd ciorapi de lînă pentru copiii săraci.

— Medalion ? — a repetat, încă uluită.

— De aur — s-a simţit Dan obligat s-o ajute.

— Nu ştiu despre ce vorbiţi. Nici nu am, nici n-am avut vreodată un medalion de aur — a afirmat cu convingere.

— Asta însă nu înseamnă că n-aţi cumpărat un medalion de aur în vara anului trecut — am zis.

— N-am cumpărat nici un fel de medalion !

I-am spus că minciuna se pedepseşte prin lege, însă nu l-a păsat. A susţinut că habar n-are despre medalionul pe care i-l cer.

— Dane, adu două-trei fete de-ale noastre şi trimite după Samuilă — am spus, pentru a nu mai pierde vremea

Cînd Samuilă a intrat în încăpere, i-am arătat grupul de patru femei aliniate la perete :

— Priveşte şi spune-mi căreia din ele i-ai vîndut medalionul sustras de la victima Anda Ambros ?

— Mai întîi, ca să fie clar, medalionul n-a fost sustras, ci oferit în dar ! — m-a informat el, cu tupeu. În ceea ce priveşte persoana căreia i-am vîndut medalionul, n-o văd aici !

— Semnalmentele pe care mi le-ai dat sînt comune cu ale dînsei — am arătat spre vînzătoarea de la magazinul „Bucur".

A clătinat capul :

— Vînzătoarea care a cumpărat medalionul avea ochii negri, nu căprui, ca dînsa.

— Cînd i s-a vîndut medalionul ? — a întrebat dolofana în timp ce colegele noastre care participaseră la ceea ce noi numim identificarea din grup s-au grăbit să plece spre treburile lor.

— Ce importanţă are data ? — am vrut să ştiu.

— Pentru că pînă în luna septembrie la raionul de bijuterii a lucrat o colegă de-a mea, care acum e transferată la magazinul „Tineretului", pe Calea Dorobanţilor.

— Cum se numeşte această colegă ?

— Olga Roşca.

I-am mulţumit şi am condus-o pînă la uşă. Cînd am revenit, m-am adresat lui Samuilă, care, stînd în picioare, mă privea batjocoritor :

— Ai spus că la Doina Patraulea te-ai dus cu un taximetru, luat din faţa centralei telefonice Ghica-Tei. E adevărat ?

— Sigur ! — a spus, renunţînd la aerul lui zeflemitor.

— Foarte bine. Dă-ne te rog nişte amănunte cu privire la taximetru, şofer şi aşa mai departe — am zis, arătîndu-i scaunul, apoi am ocolit biroul, am dat drumul la magnetofon şi mi-am ocupat locul.

— După ce am plătit abonamentul telefonic și am început să cobor scările, am văzut un taximetru oprind lîngă trotuar și pe șofer ieșind din mașină. L-am întrebat dacă e liber și el mi-a răspuns afirmativ, rugîndu-mă să-l aștept cîteva minute pînă plătește telefonul. A revenit curînd și ne-am urcat în mașină. Soția mea și copilul s-au urcat în spate, iar eu lîngă șofer.

— Cum arăta șoferul ?

— Brunet, cu părul lung, de statură potrivită și slăbuț. Purta pantaloni și cămașă bleu, cu cravată.

— Alte semnalmente ?

Mai întîi a ridicat din umeri, apoi, părînd că și-a amintit ceva, a adăugat repede :

— Ah ! Vorbea răgușit și se ștergea mereu la nas cu batista.

— Cum era taximetrul ?

— O Dacie-1300 bleu.

— Ai reținut ceva particular la mașină ?

— Da. Bricheta electrică de la bord lipsea și în locul ei era pus un dop de la o sticlă de șampanie, din plastic alb. Schimbătorul de viteze mergea foarte greu, iar pe geamul de la spate, spre colțul din dreapta, avea lipită o etichetă Castrol.

— Altceva ?

— Nu știu... Pe moment nu-mi mai amintesc altceva — a făcut el un gest de regret.

— Menții declarația că nu te-ai mai văzut cu Anda Ambros în această lună ?

— Bineînțeles ! De cîte ori trebuie să repet că după ce a venit la scara imobilului meu, anul trecut, n-am mai văzut-o ? — s-a arătat el ofensat.

— Luna asta ai vorbit cu ea la telefon ?

— N-am mai vorbit cu ea de peste trei luni, cînd m-a sunat să-mi spună că s-a logodit ! De ce nu vreți să înțelegeți că n-am nici o legătură cu uciderea Andei ? !

I-am făcut semn lui Dan să-l expedieze la arest.

— E ora opt și jumătate — a spus Dan, revenind în birou și privindu-și ceasul. Magazinul „Tineretului" este deja închis, ceea ce înseamnă că recuperarea medalionului se amînă pentru mîine.

— Mîine vom avea altă treabă. Trebuie să-i verificăm alibiul.

— Și astăzi ce-am făcut ? — a spus el, nemulțumit.

— Astăzi am controlat numai ce a vrut bănuitul... Mîine vom controla ce vrem noi.

— Ce intenţii ai ? — a devenit Dan atent.

— Mă gîndesc că soţia lui şi Doina Patraulea ar putea avea interese să ne ascundă adevărul. Taximetristul care i-a transportat la prietena lor în strada Cristian Tell, nu. După ce-l vom găsi, vom şti în mod sigur dacă alibiul lui este real ori fabricat.

— Dăm o circulară la Getax ?

— Aş ! Durează prea mult. Vom face altfel, mîine dimineaţa.

În momentul în care Dan a ieşit din birou, iar eu am întins mîna spre întrerupătorul de lumină, a început să sune telefonul.

— Sigur ? — am întrebat după ce am ridicat receptorul şi mi-am ascultat interlocutorul.

A confirmat şi am închis.

— Cine era ? — s-a interesat Dan din pragul uşii.

— Maier. A comparat amprentele lui Samuilă cu cele ridicate din W.C.-ul din Parcul Herăstrău.

— Şi ?

— Nimic.

— Astă-i în favoarea lui.

— De ce ? Chiar era obligat să-şi pună palmele pe pereţi cînd a abandonat coletul ? Faptul că nu-i putem proba prezenţa în cîmpul infracţional nu elimină ipoteza că a fost totuşi acolo — am zis, întinzînd mîna spre întrerupător.

16 iulie

Era ora două, cînd coboram cu Dan treptele centralei telefonice Ghica-Tei. După şase ore de scriptologie, ne atinsesem ţelul. Eram în posesia unei liste cu 153 de abonaţi care-şi plătiseră telefonul în după-amiaza zilei de 6 iulie.

Un sfert de oră mai tîrziu, Vartunian, apăsînd fără milă ciuperca acceleratorului, ne lăsa în fața inspectoratului.

— Am pierdut vremea degeaba — a zis Dan, morocănos, lăsîndu-se să cadă pe scaunul biroului său. Elena Samuilă a plătit într-adevăr telefonul în jurul orei cinci după-amiaza. Deci alibiul s-a verificat !

— Nu s-a verificat ! Este în verificare — l-am corectat.

— Dacă au plătit telefonul la ora cinci, de ce n-am crede că s-au dus la Doina Patraulea cu taximetrul ? De ce să mai pierdem timpul verificînd cine dintre cei 152 de abonați este șofer la Getax ?

— Dane, pînă nu-i verific toate afirmațiile ce le-a făcut în legătură cu felul în care și-a petrecut timpul în după-amiaza comiterii omorului, nu renunț la bănuiala că el este criminalul. Dacă cercetările vor confirma spusele lui, voi fi primul care-l va scoate din cauză. Dar încă n-am ajuns în această situație.

— Bine — a admis el, nemulțumit —, cum vrei să acționăm ?

— Îți muți reședința la Secția a IV-a, sub jurisdicția căreia intră centrala telefonică Ghica-Tei și abonații acesteia. Cu concursul oamenilor de acolo vei avea de făcut două lucruri... — am zis, apăsînd pe un deget.

— Știu — m-a întrerupt Dan, blazat —, le voi cere să stabilească care din cei 152 de abonați sînt șoferi pe taximetru !

Am aprobat și am apăsat pe al doilea deget :

— Elena Samuilă ocupă pe banda mașinii de încasat poziția 56... Se va discuta cu toți abonații cuprinși între pozițiile 46 și 66. Adică cu persoanele care ar fi putut plăti telefonul odată cu familia Samuilă...

— Am înțeles ! — a exclamat Dan, renunțînd la aerul său de nemulțumire. Iar ai o idee de milioane !

— Mereu am... Dar nu le tratezi tu cu deferența cuvenită — am glumit, mulțumit că i-am trezit interesul pentru misiunea ce i-o încredințam.

Fără să-mi acorde însă atenție, a continuat cu figura luminată de entuziasm :

— Iau fotografiile familiei Samuilă de la Evidența populației, le multiplic și cu ele în mînă se va discuta cu abonații de care ai vorbit — a zis, ridicîndu-se de pe scaun și pornind întins spre ușă.

— Să mă ții la curent cu... — am început, dar n-am mai terminat ce aveam de spus, deoarece rămăsesem singur. Și cum nu-mi place să stau singur, am plecat și eu.

* * *

O oră mai tîrziu eram înapoi, în birou, cu o dispoziție foarte fragilă. Cum criminalul avusese la îndemînă un autoturism, iar bănuitul era taximetrist, m-am simțit ispitit să-i verific mașina. Și totuși, a trebuit să renunț. La baza de taximetre Cobălcescu, de care aparținea Samuilă, a rezultat că mașina acestuia s-a aflat pe butuci, începînd cu 3 iulie și terminînd cu 11 iulie. Abia în ziua de 12 i-a fost încredințată pentru a-i face rodajul. În perioada respectivă nu a condus un alt taximetru. Și totuși, în mod obligatoriu, criminalul a utilizat un autoturism, iar după părerea mea ucigașul este chiar domnul Samuilă. Șofer fiind, desigur că ar fi putut împrumuta o mașină, dar de unde ?

Am început să mă plimb prin birou, cu impresia că mi se învîrtește în cap un giroscop, cu turația la maximum. În cursele mele de du-te-vino, am remarcat pe biroul lui Dan un formular completat cu cerneală. L-am luat și l-am privit. Era un extras după cazierul judiciar al numitului Samuilă Grigore, tata, mama, locul de naștere, anul de naștere etc. ...Fără nici o ezitare l-am întors pe verso, unde sînt consemnate condamnările, cînd există. Avea un palmares bine garnisit. În 1966 a comis patru spargeri și, fiind minor, a scăpat numai cu trei luni într-un institut de corecție. În 1968, împreună cu doi complici, a spart o casă de cultură și a furat o stație de amplificare și cîteva instrumente muzicale. Isprava lui a fost recompensată cu 8 luni de închisoare.

A fost un copil tare bun ! Avea taică-su motive să nu-l îndrăgească prea mult.

Admițînd că, la fel ca toți semenii, avea și el slăbiciuni omenești, sinceritatea nu făcea parte din ele

* * *

Am intrat în magazinul „Tineretului" și am început să vizitez raioanele, ca un soț atent vizavi de soția lui în „Luna cadourilor". Bineînțeles că am ajuns și la raionul de

bijuterii, deservit de două vînzătoare : una suplă și înaltuță ca un manechin de la firma „Christian Dior", cealaltă, în schimb, reprezenta exact genul pe care mi-l doream. Pentru o discuție în interes profesional. În exclusivitate !

Remarcînd că mi-a stîrnit interesul, m-a privit cu doi ochi negri, mici și inexpresivi, apoi, legănîndu-și șoldurile masive, s-a apropiat de galantarul unde mă instalasem. Avea un mers tot atît de grațios ca al unei foci.

— Ce să vă ofer ? — mi-a zîmbit ea galeș.

Heh !... Dacă mi-ar fi pus întrebarea asta colega ei... Aș fi știut ce să-i cer, fără ezitare !

— Vă numiți Olga Roșca ? — am zis, aruncînd o ultimă privire, de regret, spre colega ei și trecînd la meserie.

— Da, desigur... — m-a asigurat ea, încîntată ca o ciocîrlie dimineața, cînd își începe cîntatul păsăresc. Cred că se gîndea că visurile nutrite de-a lungul multor ani, în sfîrșit, se vor îndeplini : cineva îi va cere o întîlnire.

— Miliția — am spus, arătîndu-i cu discreție legitimația ascunsă în palmă.

Zîmbetul i-a dispărut și, brusc, a devenit rigidă ca o coajă de pîine veche.

— Ce doriți ? — a întrebat, vădit deziluzionată.

— Să stau de vorbă cu dumneavoastră, într-un loc mai liniștit.

— Nu știu unde putem găsi un loc mai izolat — s-a arătat ea dezorientată.

— Cine este directorul magazinului ?

— Tovarășul Vasile Ionescu.

— Să mergem la el !

— Și-a însușit ceva de la noi din magazin ? — s-a grăbit directorul să întrebe, după ce mi-am exprimat rugămintea.

— Nu. Este vorba numai de niște relații în calitate de martoră — l-am liniștit.

— Vă rog să luați loc în biroul meu... Eu oricum trebuie să vizitez magazinul — a propus el, dovedind astfel că nu era drăguț numai la propriu, ci și la figurat.

Am ieșit odată cu el și i-am făcut semn clientei mele, care rămăsese în secretariat, să vină înăuntru.

— De unde aveți acest medalion ? — am arătat spre voluminosul decolteu al rochiei ei înflorate.

— Ce întrebare e asta ? E al meu ! L-am cumpărat...

— Știu — am întrerupt-o, anul trecut pe cînd lucrați la magazinul „Bucur" !

— Da... — a admis ea, intrigată.

— Cu ce sumă ?

— Cu 1800 de lei.

— Cînd l-ați cumpărat, n-ați știut că valorează cu mult mai mult ?

— Bă da ! D-aia l-am și cumpărat... Era o ocazie.

— Cumpărarea obiectelor de ocazie, mai ales a celor care într-adevăr au un caracter de ocazie unică, prezintă niște riscuri. N-ați știut ?

— E de furat ? — a reușit ea să înțeleagă cum stau lucrurile.

— Aș putea spune că situația este cu mult mai gravă, dar acesta e un alt aspect al problemei. Ceea ce trebuie să rețineți dumneavoastră este că acest medalion trebuie înapoiat părții păgubite.

— Bine — s-a decis, după ce m-a privit îndelung cu ochii ei porcini — să mi se restituie banii pe care i-am dat pentru el.

— Cine să vă dea banii ? Păgubașul ?

— Păgubașul sau cel care mi l-a vîndut. Mie mi-e indiferent.

— Păgubașul n-are nici un motiv să răscumpere un obiect care-i aparținea de drept. În ceea ce-l privește însă pe vînzător, legea vă dă dreptul să-l chemați în judecată pentru dezdăunare.

— Adică să-mi pierd timpul la tribunal ? — a protestat ea.

— Astea sînt riscurile celor ce cumpără obiecte de ocazie. Medalionul care se află la dumneavoastră se confiscă, fiind corp delict. Vă rog să mi-l dați !

— Dacă nu primesc 1800 de lei, nu-l dau ! — a zis ea cu convingere.

Cum nu mă vedeam în situația de a recupera obiectul umblîndu-i prin sîni, am schimbat placa :

— Vă rog să vă ridicați. Mergem la miliție !

Probabil că acest argument a ajutat-o să priceapă că n-are scăpare. Cu entuziasmul unui condamnat la moarte în drum spre scaunul electric, și-a desprins medalionul de la gît și mi l-a înmînat. Întrucît lucrurile intraseră pe făgașul normal, i-am cerut să-mi dea o declarație asupra împrejurărilor în care a cumpărat obiectul res-

pectiv. La plecare, i-am dat o dovadă pentru ridicarea medalionului şi adresa „negustorului“ spre a-l putea chema în judecată, admiţînd că după ce-i trecea furia, nu se resemnează ca majoritatea păgubaşilor.

*
* *

Cînd am deschis uşa biroului meu, telefonul suna cu insistenţă. M-am grăbit să duc receptorul la ureche.

— Maiorul Ion Ioniţă de la a IV-a — a spus cu exuberanţă comandantul secţiei.

— Noroc, Ionică ! Ce doreşti ?

— Ai un tupeu formidabil ! După ce ţi-ai trimis ciracul aici şi mi-a întors circumscripţia pe dos, mai şi întrebi ce doresc ! Nici aşa n-aveam oameni suficienţi, acum, după ce a trecut Simionescu pe aici, n-am nici pe cine să trimit după ţigări, admiţînd că mi-ar trece prin cap să mă reapuc de fumat. Mi-a luat zece oameni şi i-a trimis să bată străzile...

— Îţi înregistrez spusele ca o reclamaţie ? — l-am luat peste picior.

— Pe dracu ! Ne facem doar meseria. Ţi-am spus toate necazurile mele pentru că m-ai întrebat ce doresc. Ce-şi poate dori un comandant de secţie, decît să nu-i tulbure liniştea luft-inspectorii.

— Ionică, e o problemă serioasă — l-am temperat.

— Ştiu, dar asta încă nu înseamnă că-mi place să-mi văd oamenii pulverizaţi aiurea...

— Mai ai să-mi spui şi altceva ? l-am luat cu uşurelul, pentru a încheia convorbirea.

— Lunganul de Simionescu mi-a cerut să verific o listă cu 152 de persoane şi să-ţi transmit dacă printre ei există şoferi de taximetre. Evidenţa populaţiei a găsit unul singur. Se numeşte Constantin Codreanu. L-am adus la secţie. Vrei să ţi-l trimit ?

— Eşti dulce ca mierea ! Trimite-l imediat !

Un sfert de oră mai tîrziu, a intrat în birou un tip înalt, brunet, părul cîrlionţat şi argintat la tîmple. Avea în jur de 45 de ani şi o mutrişoară de să juri că-i dirijorul şi compozitorul Paul Ghenţer.

— Constantin Codreanu ? — l-am întrebat.

După ce a confirmat, l-am rugat să ia loc.

— Din cîte știu, dumneavoastră ați plătit telefonul în ziua de 6 iulie. Corespunde ? — l-am întrebat.

A ridicat din umeri :

— Știu că l-am plătit ca de obicei la începutul lunii, însă nu pot preciza ziua, decît dacă caut factura acasă...

— Nu-i necesar. Avem situația celor care au plătit abonamentele în ziua amintită și figurați și dumneavoastră. Ziua fiind stabilită, vă rog să-mi spuneți dacă vă amintiți la ce oră ați fost la centrală.

— În jurul orei cinci. Am profitat de faptul că am avut o cursă prin apropiere — a răspuns el, scurt și precis.

— Ce-ați făcut după ce-ați părăsit centrala ?

— Poftim ? — a devenit el dintr-odată precaut. Există vreo reclamație împotriva mea ?

— Nici gînd — am clătinat capul pentru a-l liniști. Dumneavoastră ați fost citat ca martor de o persoană bănuită de a fi comis o fărădelege. Răspunsurile pe care le veți da ne vor ajuta să stabilim adevărul. Deci vă rog să-mi spuneți, ce-ați făcut din momentul în care ați plătit factura telefonului ?

— Am coborît, am luat doi pasageri care mă așteptau lîngă mașină și am pornit în cursă.

— Vă rog să încercați să-i descrieți.

— N-am memorie vizuală — s-a scuzat el. Tot ce pot să vă spun este că erau doi tineri, pînă în treizeci de ani...

— Bărbați sau femei ?

— Bărbat și femeie. Ea avea în brațe un copil mic.

Afirmația lui m-a făcut să mă simt brusc obosit și descurajat.

Susținerea femeii Samuilă era adevărată. Dacă pe ei nu i-am crezut, spusele șoferului nu mai puteau fi puse la îndoială.

Am dat din cap cu resemnare și m-am ridicat în picioare pentru a-i arăta că discuția e terminată, adăugînd :

— Și i-ați dus în strada Cristian Tell...

— Nu. În cartierul Pantelimon — m-a corectat el.

— Sînteți sigur ? — m-am zgîit la el, cu impresia că n-am auzit bine.

— Sînt om serios, tovarășe căpitan. Știu ce vorbesc — a zis. Dacă nu mă credeți puteți verifica la garaj foaia de parcurs din ziua de 6 iulie.

— Mașina dumneavoastră are culoarea bleu ?

— Nu, bej.

— Aveți lipit pe geamul din spate o etichetă „Castrol" ?

— Astea-s maimuțării care reduc vizibilitatea — a răspuns, clătinîndu-și capul cu dispreț.

— Vă funcționează greu schimbătorul de viteză ?

— Da, ca la toate Daciile.

— Vă lipsește bricheta electrică de la bord și orificiul l-ați astupat cu un dop din plastic ?

— Da... — a zis el zîmbind. Mi-au șterpelit-o și mie. Dealtfel, nici nu cred să mai existe vreun taximetru la care să nu se fi înlocuit bricheta cu dopuri de sticle de șampanie, singurele care au dimensiunile asemănătoare cu lăcașul ustensilei.

M-am reașezat pe scaun, i-am făcut semn să-și reocupe locul și am ridicat receptorul.

— Alo !... Vorbește căpitanul Apostolescu de la Criminală... Trimiteți-mi-l imediat pe numitul Samuilă Grigore la interogatoriu — am cerut, cînd mi-a răspuns arestul.

Cîteva minute mai tîrziu, doi subofițeri l-au introdus pe Samuilă în birou și s-au retras apoi pe culoar, în fața ușii.

— Îl cunoașteți ? — m-am adresat șoferului, arătînd spre bănuit.

— Nu — a spus martorul, după ce l-a privit cu luare-aminte. Nu l-am văzut niciodată.

— Samuilă, îl cunoști pe domnul ? — am arătat spre martor.

S-a uitat șmecherește, pe sub arcade, la persoana indicată și, clătinînd din cap, a spus printre dinți :

— Ttt.

— Îl cunoști, ori nu ? Răspunde ! — m-am răstit la el.

— Nu-l cunosc.

I-am mulțumit șoferului pentru colaborare și l-am condus pînă la ușă. Cînd am revenit spre Samuilă, l-am anunțat :

— Persoana cu care ai fost confruntat este șoferul în al cărui taximetru ai călătorit în ziua de 6 iulie. Nu-i curios că nu v-ați recunoscut ?

Şi-a umezit buzele cu limba şi s-a uitat la mine de parcă am fi navigat pe acelaşi ocean, eu pe un colac de salvare şi el într-un cuirasat. Apoi, privindu-mă ca un profesor înţelegător cînd constată că elevul lui este arierat, a catadixit, cu toleranţă :

— Nu cu acest şofer am călătorit.

— Acesta este singurul şofer de taximetru care şi-a plătit abonamentul miercuri, 6 iulie.

— Sînteţi convins ? — s-a încruntat el, suspicios.

Eu am ridicat din umeri, iar el a căzut pe gînduri. Dar nu pentru mult timp. Brusc, s-a înseninat şi a spus cu insinuare :

— Este exclus ca şoferul să fi achitat nota de plată pentru altcineva ? Să fi făcut numai un simplu comision ?

Ipoteza era corectă şi l-am aprobat.

— Cînd te-am întrebat dacă ai mai avut de-a face cu justiţia, ai negat. De ce ? — l-am întrebat, luînd cu două degete de pe birou formularul cazierului judiciar şi scuturîndu-l ca să-l vadă mai bine.

— Sînt infracţiuni comise cu aproape zece ani în urmă... Eu am înţeles că vreţi să ştiţi dacă am avut vreo condamnare în ultimul timp — a spus, fără să-şi piardă cumpătul.

Fără să comentez, am deschis uşa şi le-am spus celor doi subofiţeri care aşteptau pe culoar să-l ducă la arest.

Cînd am rămas singur, am pus mîna pe telefon şi am format numărul Secţiei a IV-a.

— Ionică, am discutat cu persoana pe care mi-ai trimis-o. Multe mulţumiri — l-am luat cu binişorul, pentru a pune într-o lumină mai frumoasă ce urma să-i cer.

— Plăcerea a fost de partea mea, Nicule. N-ai pentru ce-mi mulţumi... Şi dacă mai ai vreodată nevoie de ceva...

— Bine că mi-ai adus aminte — am prins ocazia pe care mi-o oferise. Chiar voiam să-ţi spun că omul pe care mi l-ai trimis tu nu este şoferul care l-a transportat pe infractor...

— Cum nu ? ! Este singurul taximetrist care a plătit telefonul în după-amiaza zilei de 6 iulie ! — m-a contrat el neîncrezător.

— Infractorul sugerează că taximetristul care urmează să-i stabilească alibiul a plătit factura pentru altcineva. Natural, noi nu putem exclude posibilitatea ca şoferul respectiv să fi făcut numai un comision.

— Asta înseamnă o discuție cu toți cei 152 de abonați, pentru a afla dacă au plătit facturile personal sau prin intermediari... Tii, ce încurcătură a naibii ! — a exclamat el nemulțumit.

— Am să te rog să-i vorbești și lui Simionescu despre această nouă ipoteză. Multe mulțumiri, Ionică — am zis și m-am grăbit să apăs cu degetul pe furcă, mai înainte ca el să-și amintească că n-are oameni disponibili.

Tocmai mă pregăteam să-l sun pe căpitanul Maier și să-l întreb dacă laboratorul mai moșmondește mult lucrurile în care au fost învelite părțile dezmembrate ale victimei, cînd s-a deschis ușa și a apărut Dan, însoțit de o femeie și un bărbat.

— Căpitanul Apostolescu și tovarășii Marieta Săveanu și Ion Ouatu — a făcut Dan prezentările.

În timp ce dădeam mîna cu noii-veniți, m-am uitat întrebător spre Dan și a priceput că aștept o explicație.

— Tovarășii au plătit telefonul în ziua de 6 iulie și au recunoscut-o după fotografiile arătate pe Elena Samuilă.

— Vă rog să luați loc — i-am invitat, fără să mai ezit.

— Sînteți convinsă că ați văzut această persoană ? — m-am adresat mai întîi femeii, arătîndu-i fotografia soției lui Samuilă.

Marieta Săveanu avea în jur de cincizeci de ani, brunetă și subțiricâ. Era îmbrăcată cu un taior bleu, pantofi și poșetă albe.

— Nici o îndoială, domle ! — s-a declanșat ca o erupție a vulcanului Stromboli. O văd ca și acum... Ținea în brațe un copil, pînă într-un an. Se formase o coadă de șapte-opt persoane, dar eu eram prima ! — a ținut să sublinieze cu mîndrie, de parcă s-ar fi așteptat să-i acord o înaltă decorație pentru bravură. Văzînd-o că are un copil în brațe, bineînțeles că i-am oferit locul meu... Că bărbații... să ne vadă moarte și nu ne cedează locul în tramvai ! — a spus cu dispreț.

— Deci i-ați dat voie să plătească înaintea dumneavoastră. Și apoi ? — am ghidonat-o eu, pentru a-i tempera logoreea.

— Apoi ce ? Femeia avea tot dreptul să facă scandal ! De ce v-ați băgat cînd nici nu știați despre ce-i vorba ? — a întrebat, privind urît către bărbatul care venise odată cu ea.

Bărbatul, tot în jur de cincizeci de ani, cu trăsături regulate și o frunte înaltă prelungită de o chelie galopantă, a ridicat din umeri și, ignorînd-o, mi s-a adresat mie :

— Eram în coada rîndului cînd a venit. Pentru că avea un copil în brațe, i-am spus să se ducă în față. Dar faptul că am fost amabil, nu înseamnă că puteam să-mi pierd timpul pentru că ea avea chef de ceartă cu casierița...

— Nu-i adevărat ! Nu s-a certat pentru că avea chef, ci pentru că hoții de la Telefoane au încărcat-o cu convorbiri adiționale ! — a țîșnit din nou impetuoasa apărătoare a femeilor. Ce, mie nu mi-au făcut la fel ? Asta-i adevărată escrocherie !...

— Dacă am înțeles bine — am întrerupt-o, fără nici o urmă de remușcare —, persoana din fotografie a fost văzută de dumneavoastră plătind telefonul în după-amiaza zilei de 6 iulie. Sînteți convinși de afirmația pe care o faceți ?

Amîndoi au confirmat.

— Puteți preciza ce oră era cînd ați plătit telefonul ?

— Cinci și zece — a spus bărbatul, placid.

— Ba era chiar cinci ! — a vrut doamna să aibă ultimul cuvînt.

— Vă mai amintiți cum era îmbrăcată ?

— Cred că purta un pantalon albastru... — a spus domnul, evident dezorientat.

— Ce pantaloni albaștri, domle ! — l-a repezit oponenta lui. Purta niște blugi din import și o bluză roșie splendidă... Chiar m-am întrebat unde o fi găsit un material atît de frumos... Mai mult ca sigur că era cumpărat de la pachet — a spus cu invidie.

— Mai era cineva cu ea ? — am pus întrebarea-cheie.

De data asta ambii au căzut de acord : în afara copilului pe care-l ținea în brațe, n-au văzut pe nimeni în preajma ei.

— Am să vă rog să așterneți pe hîrtie tot ce ne-ați relatat. Colegul meu o să vă conducă într-o încăpere alăturată, unde o să găsiți cele necesare pentru scris.

Doamna ar mai fi avut chef de niscaiva discuții, însă Dan nu i-a mai dat răgaz. S-a ridicat și a deschis ușa, cu un gest fără echivoc.

Cîteva minute mai tîrziu, Dan a reintrat în birou.

— Deci și prin martori se confirmă afirmația familiei Samuilă că în jurul orei cinci au plătit telefonul — a zis Dan.

— Numai prezența ei este confirmată ! — i-am atras atenția.

— Pentru că n-a stat alături de ea la rînd ? Nu putea s-o aștepte afară, la aer, fumînd o țigară ?

— Nu zic că n-ar fi putut, dar n-a făcut-o ! Maiorul Ion Ioniță mi-a trimis taximetristul la care se referea banuitul. Șoferul acestuia a transportat într-adevăr o pereche de tineri, cu copil în brațe, dar nu pe ei și nu spre strada Cristian Tell.

— Ce-a spus Samuilă ?

— Că șoferul ar fi putut să plătească telefonul pentru altcineva. Ipoteza este în verificare.

— S-ar părea că nu crezi în ea — a remarcat Dan.

Am omis să-i răspund, deoarece mi-a trecut prin cap o idee.

— Dă-mi, te rog, lista pe care am întocmit-o — am cerut.

A scos din notes cîteva file și mi le-a întins, intrigat.

Am început să caut numele taximetristului. Constantin Codreanu figura la poziția 68. I-am făcut semn lui Dan să se apropie și i-am spus :

— Elena Samuilă ocupă poziția 56, și șoferul taximetrului a plătit la zece persoane după ea, adică la cîteva minute distanță. Șoferul a ieșit din centrală în jurul orei cinci, iar ei au luat un taximetru din același loc și aceeași oră. Totul seamănă, dar nu răsare ! Aici ni se învîrtește căciula pe cap. Pricepi ?

— Nu — mi-a răspuns Dan, fără să ezite.

— Taximetrul este bej, soția lui Samuilă afirmă că taximetrul era bej... Soțul ei susține că era bleu.

— Ai dreptate ! — a reușit Dan să prindă firul. Numai ea a văzut taximetrul, pentru că numai ea era acolo cînd în mașină s-a urcat perechea aceea care avea un copil în brațe. Ulterior i-a vîndut și lui pontul pentru a-și monta alibiul. Dar el n-a reținut bine culoarea.

— În schimb, pentru a-și face povestea cît mai verosimilă, mi-a dat niște amănunte decisive : bricheta electrică înlocuită cu un dop din plastic, și schimbarea vitezelor cu dificultate. Aceste elemente ar fi trebuit să fie suficient de convingătoare, dacă n-am fi aflat că ele

sînt caracteristice tuturor taximetrelor Getax. Apoi, chestie de agrementare, ne-a vorbit și despre reclama „Castrol", care de asemenea poate fi văzută lipită pe sute de mașini.

— Nu i-a trecut prin cap că-i vom verifica toate afirmațiile — a conchis Dan.

— Deci, bănuielile tind să devină certitudini. În afară de faptul că era unica persoană cu care victima ar fi putut să se vadă, cunoaște momentul omorului și prezintă un alibiu fals. Nu-i suficient ?

— Știi bine că nu este ! — mi-a întors-o Dan.

M-am rezemat de speteaza scaunului, punîndu-mi mîinile în cruciș peste piept, ca un școlar disciplinat și am tăcut. Am tăcut pentru că avea dreptate. Pînă nu stabileam locul omorului și legătura criminalului cu acesta, nu puteam să-l pun sub acuzare.

— La el în apartament nu se pune problema — a monologat Dan. Copiii acasă, vecina care are cheia apartamentului și vine să-i controleze ce fac, lipsa unei broaște în care să potrivim cheia găsită în sacoșa abandonată în strada Taras Sevcenko...

— Dane — i-am curmat meditarea —, are părinți în București. Trebuie să le facem o vizită... Mîine, azi nu mai găsim pe nimeni la procuratură — am adăugat după ce mi-am consultat ceasul.

17 iulie

Mașina a virat la dreapta, prin fața Ambasadei Franceze, a rulat prin fața imobilului unde locuia Doina Patraulea și, după aproximativ cincizeci de metri, a oprit pe dreapta, în fața unui bloc înalt și modern.

Am coborît și am intrat în holul imobilului, unde am consultat lista locatarilor. Cîteva minute mai tîrziu, am coborît din lift și am sunat la ușa apartamentului pe care scria : „Familie Grigore Samuilă".

Am sunat de mai multe ori, însă n-a răspuns nimeni.

— Curios, tatăl şi fiul au acelaşi prenume... — a comentat Dan.

Cum n-aveam ce să-i răspund, am întors spatele uşii şi am pornit spre lift.

*

* *

Cînd a deschis uşa, Elena Samuilă m-a privit şi mai îngrijorată ca la ultima noastră vizită. Apoi, fără să ne mai întrebe ceva, ne-a invitat să intrăm în casă.

După ce am ajuns în sufragerie, am văzut, aşezată la masa din mijlocul încăperii, o femeie. Stătea cu spatele spre uşă şi fuma.

— Sanda, dînsul se ocupă de anchetarea lui Grigore — ne-a prezentat gazda.

Cea care fusese apelată Sanda a întors capul spre mine, m-a privit o fracţiune de secundă, a strivit chiştocul ţigării în scrumieră şi s-a ridicat de pe scaun.

Era îmbrăcată într-o bluză bleu, pantalon din tergal alb, iar în picioare avea sandale din piele cu tocul înalt, asortate la culoare cu bluza. Statură potrivită, un corp bine proporţionat, figura uşor prelungă, cu trăsături frumoase, era înconjurată de un păr bogat, şaten-roşcat, care-i cădea pe umeri. Cred că avea patruzeci de ani, dar se ţinea destul de bine pentru a i se putea da şi treizeci.

— O prietenă ? — am întrebat gazda.

— Nu, sînt mama lui Grigore — s-a prezentat necunoscuta. De ce l-aţi arestat pe fiul meu ? — a întrebat repede, crispată.

— Fiul dumneavoastră a sustras prin violenţă un obiect de la o tînără, în urmă cu un an. Această infracţiune se numeşte tîlhărie şi se anchetează sub stare de arest.

— Pentru asta... ? — s-a arătat ea mirată.

— Dumneavoastră pentru ce credeaţi ? — a venit întrebarea legitimă a lui Dan.

— Vă referiţi probabil la medalionul pe care l-a purtat la gît mai mult timp... Nu l-a luat cu forţa, ci i-a fost oferit de o fată din Sibiu. Cum puteţi spune că un dar poate fi calificat ca tîlhărie ? — a zis, ridicînd tonul.

— De unde știți că a primit medalionul cadou ? — am vrut să aflu.

— Mi-a spus el ! Îl purta la gît și cînd i-am atras atenția că nu-i frumos ca un bărbat să poarte o podoabă feminină, mi-a spus că e o amintire de la o fată din Sibiu, care-l iubește.

— Asta susține el. Însă din confesiunea făcut de victimă unei prietene, pentru noi reiese că bijuteria a fost sustrasă prin constrîngere.

— Deci Grigore susține că l-a primit, iar prietena victimei că i s-a luat prin forță... Deci unu la unu ! a intervenit Elena.

— Cum unu la unu ? — s-a străduit Dan s-o priceapă.

— O afirmație împotriva altei afirmații, înseamnă un rezultat nul — a explicat ea cu aplomb.

— Nu jucăm fotbal — am spus. Dealtfel, împotriva soțului dumneavoastră planează și bănuiala că n-ar fi străin de uciderea Andei, despre care el susține că i-ar fi oferit medalionul.

Amîndouă m-au privit consternate, rămînînd cu gurile deschise în formă de inimă.

— Doamna Samuilă — am continuat către mama lui Grigore —, v-am căutat acasă, dar n-a răspuns nimeni. Aici am venit cu alt scop, dar mă bucur că v-am găsit, deoarece avem un ordin de percheziție domiciliară pentru apartamentul dumneavoastră.

— La mine cu ce scop ați venit ? — a întrebat Elena, în timp ce soacra ei rămăsese tablou.

— Cînd v-am vizitat locuința data trecută, am văzut trei agende — le-am arătat pe măsuța din colțul încăperii, pe care stătea telefonul. Vă rugăm să ni le împrumutați.

A făcut un gest de indiferență și Dan s-a grăbit să se ducă și să le ia.

— Vă rugăm să veniți cu noi... — m-am adresat pe un ton de scuză mamei lui Grigore. Și dumneavoastră... — am întors capul spre Elena —, ca martoră

*
* *

Sanda Samuilă a descuiat ușa și am urmat-o în vestibul. În dreapta era ușa de la o debara și în față o ușă deschisă prin care se vedea camera de baie. Am pornit

spre stînga, am trecut pe lîngă uşa bucătăriei, care era pe dreapta, şi gazda a deschis uşa din faţă. Am intrat într-o cameră mare. Pe peretele din stînga : măsuţa cu televizor, un şifonier triplu şi un frigider. În faţă, ferestrele, cu uşa de acces la balcon. Lîngă peretele din dreapta erau lipite o vitrină şi masa pe care era aşezat aparatul de radio. În prelungirea peretelui în care era încastrată uşa se afla patul. O mobilă grea, cu tabliere din furnir negru, la fel ca şifonierul şi vitrina. Pe jos, parchetul neacoperit. Pe masa din mijlocul încăperii erau puse de-a valma : covoare, carpete, aşternuturi, valize etc.

— Vă cer iertare pentru dezordine — a spus Sanda Samuilă. Soţul meu este în spital şi trebuie să iasă zilele astea... Am vrut să găsească casa curată.

— Casa nemăturată, musafiri aşteaptă... — a scuzat-o Dan, dovedind astfel că este foarte erudit în probleme de folclor.

M-am plimbat prin încăpere, am examinat mobilele, parchetul şi am ieşit pe balcon. Cînd am revenit în cameră, am trecut la cercetarea anexelor. Bineînţeles că toată atenţia mi-am concentrat-o asupra camerei de baie şi a căzii. Totul era curat şi lucea ca un bloc operator. Probabil că am făcut această comparaţie şi datorită mirosului de eter care se simţea în încăpere. Negăsind nimic din ceea ce căutam, am revenit în vestibul unde cele două femei mă aşteptau. Dan m-a privit întrebător şi i-am răspuns printr-un gest imperceptibil.

— Sînteţi totuşi prea tînără pentru a-i fi mamă lui Grigore — am dat eu curs unui aspect care mă intrigase de cînd am văzut-o.

— Mai întîi că nu mai sînt chiar atît de tînără... Am patruzeci şi patru de ani — a schiţat ea un zîmbet de cochetărie, probabil flatată de remarca mea —, iar Grigore este fiul soţului meu, dar îl cresc de la vîrsta de şapte ani şi-l iubesc ca pe copilul meu.

— Vă vizita des ?

— Nu, nu se împăca cu tatăl lui. În ultimii doi ani a venit o singură dată la noi... A doua zi după cutremurul din 4 martie, pentru a vedea dacă mai trăim. Şi atunci pentru că a tras de el Elena — a arătat ea cu capul spre nora ei, care i-a întărit spusele printr-un gest afirmativ. În schimb mă duceam eu să-i văd, de două-trei ori pe săptămînă.

— Are chei la apartamentul dumneavoastră ?

— Nu.

— De cînd spuneţi că n-a mai fost aici ? — am vrut un răspuns precis.

— V-am spus, de la 4... pardon, a doua zi, adică din 5 martie.

Am mai aruncat o privire circulară spre broaştele celor cinci uşi ale apartamentului, pentru a mă convinge că nu sînt de tip Wertheim şi mi-am cerut scuze pentru timpul ce le-am răpit.

*
* *

— Deci tot am făcut un pas înainte.... — a zis Dan cu amărăciune, cînd am ajuns la sediu. Din cele aproximativ jumătate de milion de locuinţe ale Bucureştiului, ştim cu precizie că două dintre ele sînt scoase din cauză : cea a bănuitului şi cea a părinţilor săi. Deci, nu ne rămîne decît să trecem plini de entuziasm la verificarea celor care au mai rămas...

În timp ce îşi exprima dezamăgirea, eu, stînd în picioare în mijlocul încăperii, am răsfoit cele trei agende telefonice luate din locuinţa bănuitului.

— Pînă vom da curs propunerii tale, ne vom rezuma la identificarea şi audierea tuturor persoanelor înregistrate aici... — am spus, aruncînd pe birou, în faţa lui, agendele. La cei pe care-i vom bănui că i-ar fi putut pune casa la dispoziţie, percheziţie !

— Sînt cîteva sute bune... — a apreciat Dan, răsfoindu-le şi apoi vîrîndu-le şi încuindu-le într-un sertar al mesei de lucru.

— Mai bine cîteva sute, decît jumătate de milion — l-am încurajat.

— Din punctul de vedere al poziţiei, apartamentul familiei Samuilă-seniori se încadrează în mod ideal în varianta prin care susţineai că omorul a fost comis în preajma Pieţii Romană — a continuat el, pausiv, fără să pară că a remarcat gluma mea.

— Mai există încă cîteva mii de apartamente cu o poziţie tot atît de ideală... Ştii ceva — mi-a venit brusc

o idee —, fiind duminică, hai să facem o vizită unei doamne drăguțe !

* * *

Cînd am terminat de percheziționat locuința Doinei Patraulea și am coborît în stradă, știam că din preajma Pieții Romană putea fi exclus încă un apartament din categoria celor în care ar fi putut să fie ucisă victima.

Oare dacă mă apucam să verific cele cîteva mii de apartamente, exista vreo certitudine că omorul a fost comis în imediata apropiere a Pieții Romană ?

21 iulie

De trei zile, împreună cu Dan și Vartunian, străbatem orașul în lung și în lat în căutarea persoanelor ale căror numere de telefon le-am găsit în agendele lui Samuilă.

Acum, ca urmare a unui apel primit prin radio, mă aflam în inspectorat și mă îndreptam spre biroul căpitanului Maier.

— De ce m-ai chemat, Eugen ? — am zis în loc de bună ziua, cînd am deschis ușa și m-am apropiat de masa lui de lucru.

Ne-a invitat printr-un gest să luăm loc pe scaune, dar am clătinat capul și am rămas în picioare.

— A sosit raportul medico-legal... — a spus, luînd cu vîrful degetelor de pe birou zece-douăsprezece file dactilografiate și scuturîndu-le ca pe o zdreanță ce trebuie aruncată în lada de gunoi.

— Ce spune ?

— Din lichidul seminal recoltat de la victimă, a rezultat grupa „A—B". Asta-i totul ! — a zis, cu o mutră acră, și a aruncat cu silă raportul pe birou.

— De ce numai „A—B“ ? Unde sînt subdiviziunile ? — m-am mirat.

— Asta-i, că nu-s ! Ei explică — a arătat spre raport — că spermatozoizii se descompun după şaptezeci şi două de ore. Aşa că va trebui să te mulţumeşti numai cu grupa mare.

— Asta înseamnă cam un sfert din populaţia ţării ! — a protestat Dan.

— Da, dar numai atunci cînd eşti la începutul anchetei, ceea ce nu-i cazul cu voi, dacă bănuitul vostru are grupa „A—B“ — l-a temperat Maier. O are ?

— De unde vreţi să ştiu ?

— Uită-te în buletinul lui de identitate şi vei afla — s-a amuzat Maier.

— Altă dată — am intervenit eu. Mai ai ceva să-mi spui ?

A dat din cap, aprobator :

— De fapt, pentru asta te-am chemat. Pantalonii în care s-au găsit mîinile victimei erau îmbîcsiţi cu ulei mineral, din cel folosit pentru motoarele de autoturism. Probabil că cel care i-a purtat avea foarte des de-a face cu automobile. Sacoşa găsită în strada Taras Sevcenko este de asemenea pătată cu un ulei similar.

Am făcut un gest de nerăbdare şi, arătîndu-mi cu degetul ridicat să stau cuminte, a continuat :

— Ambele obiecte fiind de asemenea pătate şi cu miere.

— Miere ? s-a mirat Dan.

— Da. Naturală, de albine.

— Apicultor, cu maşină ? mi-a venit tonul.

— N-aş exclude o astfel de variantă — mi-a atras atenţia şi a reluat : Puloverele de damă au un miros persistent de parfum franţuzesc, probabil din marca Chanel sau Dior...

— Din dosul de plapumă n-ai putea scoate ceva ? — l-am consultat.

— M-am gîndit la această ipoteză, însă nu ţine. Chiar dacă am colinda toţi plăpumarii din Bucureşti, n-am avea nici o certitudine că cel care a confecţionat-o nu activează în provincie, ori că profesează fără autorizaţie. Ceea ce înseamnă că dibuirea respectivului este cel puţin problematică. Şi dacă aceste argumente nu te-au satisfăcut, îţi mai furnizez unul : cînd a fost reîmbrăcată plapuma în discuţie ? În urmă cu o lună, ori cu douăzeci de ani ?

În aceste condiții, admițînd că-l găsim chiar pe mesenașul căutat, o mai fi în stare să-și aducă aminte că el este cel care a renovat plapuma, și pentru cine anume ?

— Ai putea să-mi sugerezi și o ipoteză eficientă ? l-am întrebat cu un calm forțat.

A făcut un gest de părere de rău.

— Numai prin investigație judiciară poate fi descoperit. Singurele urme de individualizare au fost relevate în manșetele pantalonilor. Cu structura urmelor de praf și de plante găsite acolo, cînd ai să-l capturezi, vom putea produce o probă suplimentară de învinuire.

L-am ascultat și mi-am spus că Samuilă nu poartă manșete, și nici pantalonii găsiți nu-i puteau aparține, așa că era-n regulă.

— Pentru ce mi-ai comunicat nu era nevoie să mă cauți prin stația radio... — am spus, pornind spre ușă.

— Mai e ceva ! a zis cînd am pus mîna pe clanță.

— Ce ? — am întrebat cu spatele la el.

— Te-a căutat maiorul Udrea de la a VII-a. Spunea să-ți comunic că persoana pe care ai văzut-o la el este în afara cauzei de care te ocupi.

Am rămas o clipă pe loc și m-am întrebat la ce persoană se referă. Apoi mi-am amintit de derbedeul cu înclinație spre violuri și pantalonii pătați cu sînge. Probabil că susținerea lui că s-ar fi bătut cu cuțitul cu o altă pușlama se confirmase.

Am dat din cap aprobator și am deschis ușa.

Cînd am ajuns în stradă, ne-am suit în mașină și Dan i-a indicat lui Vartunian adresa unei alte persoane înregistrată în agendele telefonice ale lui Samuilă.

22 iulie

În ultimele zile, ne-am ocupat în exclusivitate de identificarea și audierea persoanelor înscrise în agendele telefonice ale bănuitului. Deși n-am parcurs nici un sfert

din relațiile pe care le avea, chestionasem deja șaizeci și nouă de femei și cincizeci și unu de bărbați. Totodată efectuasem și treizeci de descinderi domiciliare, la indivizii care presupuneam că ar fi putut să-i pună bănuitului casa la dispoziție pentru primirea victimei.

Cu toate că încă nu reușisem să ne atingem scopul propus, am obținut niște informații care-l puneau pe Grigore Samuilă într-o lumină diferită de cea în care s-a străduit să mi se prezinte. Dintre femeile care s-au văzut cu el în diferite locuințe, cincisprezece n-au înțeles de ce sînt chemate și, cînd au încercat să i se opună, au fost violate. A șaisprezecea, mai isteață, realizînd că n-are scăpare, i-a cerut o cafea și în timp ce Barbă-Albastră o prepara în bucătărie, a descuiat frumușel ușa și, datorită vitezei, nici n-a știut cînd a ajuns la colțul străzii.

Mai multe femei au fost conduse chiar la domiciliul conjugal, iar trei dintre ele au fost surprinse de soția bănuitului. Acum, cu Dan alături, audiam a patra femeie găsită într-o situație delicată de Elena Samuilă.

— În clipa în care ne-am dezbrăcat și ne-am întins în pat, am auzit soneria. Grig mi-a spus să nu-mi fac griji că trebuie să fie vreun cerșetor. Cînd am văzut că sunatul nu mai contenește, l-am întrebat dacă n-ar putea să fie soția lui și el s-a ridicat și s-a dus la ușa de la intrare să privească prin vizor. Atunci am auzit o voce de femeie strigînd : „Știu că ești cu o putoare-n casă ! Dacă nu deschizi, sparg ușa !"

Au urmat niște lovituri puternice în ușă, și Grig a trebuit să deschidă. Imediat a năvălit o femeie în casă și s-a repezit urlînd la mine. Dacă n-ar fi ținut-o Grig, pînă m-am îmbrăcat și am plecat, cred că mi-ar fi smuls părul din cap. Ce să vă mai spun, în mod evident exagera..., juca teatru.

Interlocutoarea noastră avea ochii albaștri-lăptoși, nasul mic cu nările în vînt, ca purceii de lapte, buzele îi erau atît de subțiri, încît gura ei părea o simplă linie trasată de un caricaturist pus pe economie de creioane. Gîtul, lung și subțire, părea o tulpină de lalea curbată sub o greutate superioară posibilităților ei. Era înaltă și subțire ca o șipcă de gard. Deși purta pantaloni pentru a nu se vedea cît este de costelivă, stofa în dreptul genunchilor părea că îmbracă vîrfurile a două paratrăsnete. Avea între douăzeci și treizeci de ani și părul alb-platinat. Dacă am

fi fost numai noi doi pe o insulă, sînt convins că aş fi reeditat chiar şi experienţa lui Icar pentru a nu mai fi nevoit s-o văd zilnic.

— Vi s-a mai întîmplat să vă aflaţi într-o astfel de situaţie ? — am întrebat.

— În ce fel de situaţie ? — a vrut ea să ştie, continuînd să mă învăluie sub o privire care promitea nişte bucurii incomparabil mai puternice decît cele pe care le-a oferit vreodată raiul lui tata Adam, evident cu entuziasmul sprijin al mamei Eva.

— Dacă aţi observat exagerata manifestare a doamnei Samuilă, probabil că aveţi elemente de comparare — am zis, cu candoarea care caracterizează sufletul meu evlavios.

A continuat să-mi surîdă cu un aer suficient de tîmp pentru a-mi da seama că nu se prea dă în vînt cu spontaneitatea, şi m-am decis să înlătur subtilităţile.

— De cîte ori aţi fost surprinsă cu bărbaţi însuraţi de soţiile lor ?

I-a dispărut culoarea din obraji, zîmbetul plin de promisiuni paradisiace i-a înţepenit, iar expresia feţei s-a transformat într-un rictus.

— Cum vă permiteţi ? ! — a strigat ea, cu gura strîmbată de contracţia feţei. Drept ce mă luaţi ? ! a mai vrut să ştie.

O luam drept ce era, dar, cum nu lucram la Moravuri, n-avea importanţă ce gîndeam eu despre ea, ci numai ce ştia ea despre bănuit.

— Cînd un soţ îl găseşte pe celălalt într-o situaţie care nu mai comportă explicaţii, nu întotdeauna se controlează. Cîteodată reacţia poate atinge forme ireversibile. În consecinţă, dumneavoastră aţi scăpat foarte ieftin... Şi marile şanse nu se întîlnesc decît o singură dată — am zis, ridicîndu-mă şi ducîndu-mă să-i deschid uşa.

A ieşit ca din puşcă, cu capul întors pentru a-i putea admira numai ceafa.

— De ce te-ai enervat ? — mi-a zîmbit Dan, cînd am revenit spre biroul meu.

— Eu ştiu... — am ridicat din umeri. Poate aerele ei de mironosiţă, poate dezinvoltura cu care relata incidentul

surprinderii în flagrant delict de adulter... Mai sînt mulți ? am revenit la probleme mai concrete.

S-a uitat în notesul lui și a răspuns printr-un oftat.

Făcîndu-i semn să mă urmeze, am pornit spre ușă.

* * *

Din strada Viitor, am virat la dreapta, pe strada Făinari. Pe ambele laturi case vechi, gospodărești, fără etaj Am oprit în fața celei care avea numărul 44. Pe partea dreaptă era clădirea, iar în stînga o curte îngustă, ca un culoar. După ce-am deschis poarta din zăbrele de fier, am mers șapte-opt metri și am sunat la ușa unei verande.

— Ce doriți ? — a vrut să știe, cîteva clipe mai tîrziu, o doamnă îmbrăcată cu un capot roșu-deschis, în jur de cincizeci de ani, scundă, grăsană și părul oxigenat, răsucit într-un număr impresionat de bigudiuri metalice.

— Aici locuiește Vasile Boldur ? — a întrebat Dan.

A dat aprobator din cap și ne-a privit cu un aer de curiozitate.

— Este acasă ? m-am interesat eu.

— Da' cine sînteți dumneavoastră ? a vrut ea să știe, omițînd să răspundă la întrebare.

Am scos legitimația și i-am arătat-o. Surprinsă, a pivotat cu 180 de grade și a intrat în casă, de unde, aproape instantaneu, am auzit-o pe doamna cu bigudiuri strigînd cu o voce de șef de echipaj pe o navă cu pînze : „Sileee !" Apoi cîteva clipe mai tîrziu a șoptit : „De ce te caută miliția ?", „Habar n-am, mămico ! — a replicat o voce bărbătească.

A urmat un zgomot de pași și doamna a apărut în verandă, ținînd de braț cu autoritate un vlăjgan înalt cît un jucător de baschet, a cărui curea depășea înălțimea umerilor protectoarei sale.

— Ce aveți cu fiul meu ? — a întrebat ea, într-o atitudine războinică.

— Dorim să-i cerem cîteva relații despre o cunoștință de-a lui — am liniștit-o eu.

— Aveți ceva împotrivă să particip și eu la discuție ? — a zis ea, nu tocmai convinsă de afirmația mea, în timp ce vlăjganul ne privea intrigat.

Deși cererea nu era foarte ortodoxă, am făcut un gest de indiferență și m-am declarat de acord cu propunerea ei.

Convenția odată încheiată, am fost invitați să intrăm. Din verandă, am poposit într-un hol care era luminat numai de glasvandul verandei. La stînga două uși, la dreapta o sobă înaltă din teracotă străjuită de alte două uși. Încăperea era mobilată cu piese diferite, produse în epoci și stiluri tot atît de diferite.

— Îl cunoașteți pe Grigore Samuilă ? — am început chestionarea, de îndată ce ne-am așezat în jurul unei mese rotunde.

— Da... — a admis lunganul, și mai îngrijorat ca înainte.

— De unde ?

— Am făcut stagiul militar împreună.

— De atunci sînteți în relații ?

— Nu, numai de vreo șase luni, cînd ne-am întîlnit întîmplător și, astfel, am aflat că sîntem vecini.

— Vă vedeți des ?

— Cam o dată pe săptămînă, cînd mă duc la el să facem o partidă de table.

— Această persoană vă este cunoscută ? — am spus, arătîndu-i fotografia victimei.

A privit-o și a făcut un gest de negație.

— Cînd erați la el, v-a recomandat vreo femeie ?

— Nu. În afară de doi-trei vecini de-ai lui, care veneau și ei să facă o tablă, n-am cunoscut pe nimeni.

— Nu v-a vorbit niciodată despre femei ? — am insistat.

— Ba da. De fapt, numai despre ele vorbea... Spunea că lui nu-i rezistă nici o femeie... — a afirmat Boldur, schițînd un zîmbet timid. Chiar ultima dată cînd am fost la el...

— Cînd adică ?

— Cam acum vreo două săptămîni.

— N-ați putea fi mai precis ? — l-a îndemnat Dan.

Cînd el a țuguiat buzele pentru a-și exprima nesiguranța, a intervenit doamna cu bigudiuri :

— N-a fost în ziua cînd te-am rugat să rămîi acasă pînă aduce butelia de aragaz, iar tu ai plecat aiurea și n-am avut cu ce găti două zile ?

Lunganul a confirmat printr-o repetată înclinare a capului.

— În ziua de cinci — a zis ea cu convingere. În ziua aceea m-am dus la sora mea care-şi sărbătorea aniversarea... Şi cînd am venit acasă, butelie, ioc ! Domnul Sile a avut treburi importante. Trebuia să dea cu zarurile — şi-a privit mama cu severitate odrasla.

— Între ce ore v-aţi aflat la Grigore ? am reluat audierea.

— Între ora nouă şi douăsprezece, deoarece trebuia să vin acasă şi să mă schimb pentru lucru... Ştiţi, lucrez în schimbul doi la fabrica de mase plastice din Obor.

— A vorbit cu cineva la telefon în acest interval ? — era firesc să întreb, şi nu întîmplător.

— Da, de mai multe ori. Mai ales cu femei.

— Aţi reţinut vreun nume ? a sărit Dan, cu optimismul unui anchetator stagiar.

— Nu...

Dan, făcînd un gest imperceptibil de amărăciune, şi-a concentrat din nou atenţia asupra notesului în care-şi picta hieroglifele.

— Nu vă amintiţi nimic din discuţiile pe care le-a avut ? — am insistat, afişînd un optimism care-mi lipsea.

A ridicat ochii spre tavan într-o atitudine adînc meditativă. à la Albert Einstein înainte de a elabora Teoria relativităţii, apoi s-a decis :

— Nu ştiu dacă vă interesează, dar în timpul uneia dintre convorbiri a pus mîna pe receptor şi m-a întrebat cu ce mijloace de transport se poate ajunge de la Hala Traian, la Piaţa Romană... I-am spus că autobuzul 40 merge la fix.

Am întors capul spre Dan pentru a-mi da seama dacă auzise ce-am auzit eu. După cît de excitat mă privea, n-am avut dubii că recepţionase perfect afirmaţia martorului.

— Nu l-aţi întrebat de ce-l interesează traseul de care s-a informat ? — l-am tatonat în continuare.

— Mi-a spus el, fără să întreb, că persoana cu care vorbise era puştoaica lui din Sibiu — a răspuns el cu nepăsare.

— Avea vreo prietenă la Sibiu ? — am întrebat, cu o nevinovăţie de nou-născut planînd sub ciocul unei berze spre căminul hărăzit.

— Da, o elevă pe care o cunoscuse anul trecut... Și care-l iubea atît de mult, că i-a dat un medalion pe care să-l poarte în permanență la gît pentru a-și aminti mereu de ea... — a zis, cu o vădită admirație pentru marea dragoste ce-o stîrnea prietenul lui în inima „puștoaicei".

— V-a spus cînd urma să se vadă cu prietena lui din Sibiu ? — s-a interesat Dan, demonstrîndu-mi astfel că și-a revenit din surpriza pe care ne-o produsese martorul.

A dat aprobator din cap și a răspuns sec :

— În principiu, au stabilit să se vadă a doua zi după-amiază. Ora n-a fost însă precizată, deoarece fata nu știa cînd va pleca de acasă.

— Știți dacă s-au întîlnit ? — am vrut să mai știu.

— Nu, deoarece din ziua aceea nu ne-am mai văzut — a spus, făcînd un gest de regret.

Doamna cu bigudiuri, care urmărea discuția cu o atenție de arbitru de ping-pong, întorcînd capul de la un vorbitor la celălalt, n-a mai rezistat curiozității sexului din care făcea parte și mi s-a adresat :

— De cînd ați venit v-ați interesat în exclusivitate de prietena lui Grigore de la Sibiu... Pentru ce ? — s-a întîmplat ceva cu ea ?

I-am satisfăcut curiozitatea în cîteva fraze, apoi, rugîndu-l pe Boldur să treacă a doua zi pe la noi și să ne dea o declarație scrisă asupra celor discutate, am plecat.

Gazdele noastre au rămas pe scaun atît de buimăcite, încît nici nu cred să fi remarcat retragerea noastră.

*
* *

Cum am intrat în birou, Dan s-a așezat la masa lui de lucru, a băgat mîna în buzunar, și-a scos bricheta și s-a pus pe demontatul ei.

— Parcă o pierduseși.... — am remarcat, deziluzionat.

— Ce ? a întrebat, cu ochii pe piesele care începuse să le demonteze cu sadism...

— Bricheta.

— Așa am crezut și eu, dar era numai rătăcită, în altă haină... Domnul Samuilă al nostru e o mare pramatie ! a monologat, fără să-și ridice privirea.

Am pus mîna pe telefon și am sunat arestul.

Cîteva minute mai tîrziu Samuilă a fost introdus în cameră.

— V-aţi hotărît să mă eliberaţi ? — a zis, cu capul uşor lăsat în jos, privindu-mă pe sub arcade.

— La cererea ta, au fost verificaţi abonaţii care au plătit telefonul în ziua de 6 iulie. Nici unul dintre ei n-a achitat nota de plată prin intermediari, ci personal. Întrucît şi rezultatul confruntării făcute cu singurul şofer care şi-a plătit telefonul a fost negativ, te rog să-mi spui cu ce taximetru ai călătorit pînă la Doina Patraulea.

M-a ascultat cu atenţie, apoi, ridicînd din umeri, a spus cu nepăsare :

— Dacă într-adevăr verificarea la care vă referiţi a fost făcută în mod conştiincios, rezultă că taximetristul care a urcat scările centralei nu s-a dus să-şi plătească telefonul, cum am presupus eu... Poate că a intrat să ceară numai o informaţie... Sau, eu ştiu, poate să facă curte vreuneia din funcţionare.

— Ai spus că n-ai mai vorbit cu Anda de peste trei luni, cînd te-a sunat să-ţi spună că s-a logodit .

— Aşa şi este — s-a grăbit să confirme cu toată convingerea

— Iar noi avem indicii că ai vorbit cu ea la telefon — am continuat flegmatic —, în ziua de 5 iulie.

— Nu-i adevărat !

— ...Şi ai stabilit să te vezi cu victima a doua zi, adică în 6 iulie, cînd tu ştii foarte bine că s-a comis omorul !

— Nu ştiu cînd a fost ucisă ! — a protestat el impetuos.

— Dar că ai vorbit cu ea în 5 iulie, e adevărat ?

— V-am mai spus, în ultimele trei luni nu m-a mai sunat... Iar eu n-am ştiut niciodată ce telefon are.

— La discuţia din 5 iulie a asistat şi Vasile Boldur, prietenul tău — l-a luat Dan în primire.

Mai întîi s-a uitat interlocat la colegul meu, apoi, regăsindu-şi stăpînirea de sine, a clătinat capul :

— Ori minte, ori face o confuzie. Eu n-am mai vorbit cu Anda...

L-am întrerupt cu asprime şi i-am relatat discuţia la care asistase martorul.

— S-a înşelat ! Am vorbit cu altcineva... — a zis cu o voce crispată.

— Cu cine ? — a vrut să ştie Dan.

— Nu pot să vă spun... Este o femeie căsătorită.

— În jurul orei zece, cînd Boldur afirmă că ai vorbit cu „puștoaica mea de la Sibiu", o altă martoră, femeie de serviciu în locuința în care era găzduită Anda, confirmă că victima a discutat cu un bărbat...

— Căruia i-a spus : „Ție ce-ți pasă, că ți-ai luat diploma"... — a intervenit Dan, citind din notesul lui, așezat peste piesele dezmembrate ale brichetei.

— Vedeți eroarea care se face ? — mi-a atras Samuilă atenția. Eu n-am terminat nici o facultate, deci nu cu mine vorbea.

— Ceea ce nu te-a împiedicat să-i spus victimei, dealtfel și la multe alte femei, că ești inginer electronist — i-am reamintit.

A lăsat capul în jos, dar nu pentru mult timp :

— Revenind la afirmația că aș fi vorbit cu Anda în ziua de 5 iulie, o resping ca fantezistă ! — a conchis, apropiindu-și gura de microfonul magnetofonului, și fixindu-mă cu ochii lui negri și pătrunzători, pe sub arcade.

Fiind obișnuit cu tactica nenumăraților criminali pe care i-am anchetat, n-am fost cîtuși de puțin afectat de tupeul lui. El avea dreptul să se apere cum credea că e mai bine, iar eu datoria să-i probez vinovăția, dacă într-adevăr era vinovat. Și n-aveam dubii că este.

— Deci, în ziua de 6 iulie, între orele cinci și șapte după-amiaza, te-ai aflat împreună cu soția ta la Doina Patraulea. Corect ?

— Da, însă cu precizarea că am ajuns acolo după ora cinci, probabil cu un sfert de oră mai tîrziu — s-a declarat el de acord.

— Ce-ați făcut în cele două ore cît ați stat acolo ?

— Nevastă-mea s-a conversat cu Doina. Iar eu, pentru că mă plictiseam, i-am propus să-i repar televizorul, însă nu m-a lăsat. De aceea nici n-am mai stat. Vream să prind filmul...

— V-a tratat cu ceva ?

— Numai cu cafea. Dar pentru că era cald și vream să beau o bere, am luat cinci sticle goale și m-am dus cu ele la „Zigzag".

— Cît timp ai zăbovit ? — a întrebat Dan.

— Numai cît a durat drumul, zece-cincisprezece minute... Ba nu, chiar douăzeci de minute, deoarece cînd am

ieşit din restaurant m-am întîlnit cu un prieten şi am mai discutat cîteva minute.

— Numele lui ? — s-a grăbit Dan să-l taxeze.

— Fane... — a zis, uitîndu-se meditativ spre plafon. Da, Ştefan Marin... sau poate Matei. Nu ştiu, nu-mi mai amintesc bine numele de familie.

— De unde-l cunoşti ? — am întrebat eu.

— Am fost colegi la şcoala elementară.

Dan l-a întrebat ce şcoală a frecventat şi cînd a răspuns, l-am luat eu în primire :

— Despre ce-aţi discutat ?

— În afară de faptul că mi-a prezentat-o pe logodnica lui, cîteva formule de politeţă — a spus, răsfrîngîndu-şi buzele pentru a sublinia ideea că a fost o simplă discuţie de politeţe între doi oameni care nu s-au mai văzut de zece-cincisprezece ani.

— Unde lucrează ? — a întrebat Dan.

— Mi-a spus că este strungar, dar nu şi în ce întreprindere.

— Cum se numeşte logodnica prietenului tău ?

— Nu i-am reţinut numele... Îmi pare rău — a zis, făcînd un gest de regret, mimat destul de convingător.

— Cu ce se ocupă, ai reţinut ? — l-am întrebat eu.

— Dacă n-ar fi fost cu amicul meu, m-aş fi străduit... Dar cum era vorba de logodnica unui prieten, n-am considerat că este cazul să-mi încarc memoria cu datele ei biografice — a spus, uitîndu-se în ochii mei cu impertinenţă.

Nu i-am luat în nume de rău faptul că avea o mare încredere în propria lui inteligenţă, că era convins că mă poate vîrî oricînd vrea într-un buzunar de-al lui. Cum să mă supăr pe el, cînd realizam că este handicapat de la pornire ? El, încrezutul, avea pentru prima oară de-a face cu un anchetator de la Omucideri, iar eu am cercetat şmecheruşi de teapa lui cu sutele. El se credea imbatabil, iar eu îl priveam aşa cum examinează un entomolog o insectă, prin lupă. Îi intuiam intenţiile, mai înainte ca el să le dea glas.

— Deci te-ai dus să cumperi bere şi în drum ţi-ai întîlnit un prieten. Apoi ? — l-am readus pe făgaşul care mă interesa.

— Fără să mai zăbovesc, m-am întors la Doina...

— Cafeaua cînd ați băut-o ? Înainte de a te duce să cumperi bere, ori la înapoiere ?

— Mai întîi am băut cafeaua, apoi mi s-a făcut sete și m-am dus după bere.

— În cele aproximativ două ore petrecute acolo, a mai venit cineva la Doina ?

— Nu, însă au căutat-o cîteva persoane la telefon.

— Cine anume ? — l-am mai strîns un pic în chingă.

Mai întîi a ridicat gînditor privirea spre plafon și l-a fixat cîteva secunde, apoi, făcînd un gest de regret, mi s-a adresat :

— Nu-mi amintesc decît de o singură persoană... Probabil că în timpul conversațiilor pe care le-a avut n-a pronunțat decît un singur nume.

— Ce nume ? — i-a cerut Dan.

— Wilhelm Schmidt.

— Mai poți să ne dai și alte amănunte cu privire la vizita pe care ai făcut-o Doinei Patraulea ?

A răspuns că deocamdată nu-și mai amintește, iar Dan l-a condus pînă la ușă și l-a predat subofițerilor care l-au adus de la arest.

Cînd am rămas singuri, am telefonat la Criminalistică și le-am spus că-i rog să se ducă la Getax și să-i fotografieze pe toți șoferii care au lucrat pe taximetru în schimburile doi și trei, în ziua de 6 iulie.

— Mai crezi în existența taximetristului de care ne-a vorbit ? — s-a mirat Dan, cînd am lăsat jos receptorul.

— Nu, însă pentru a nu-i obstrucționa sistemul de apărare pe care-l invocă, sîntem obligați să-i probăm toate afirmațiile. De aceea, te rog să iei legătura cu secția de miliție în jurisdicția căreia intră școala elementară urmată de bănuit și să le ceri să-l identifice pe amicul cu care susține că s-a întîlnit cînd s-a dus după bere... — am zis, pe cînd telefonul s-a pornit să sune.

— Ce plăcere să-ți aud glasul, după ce am încercat toată ziua să te găsesc ! M-a luat peste picior maiorul Ciocîrdel, de la celălalt capăt al firului. La voi, merge solda și cînd vă plimbați ?

M-am gîndit că mă caută în legătură cu rugămintea pe care i-o făcusem la începutul anchetei, admițînd că asasinul poate fi un posedat sexual, voiam să știu dacă în evidențele amatorilor de violuri nu există și indivizi suspectabili de uciderea Andei.

— Iartă-mă, Fănică. Prins de cercetări am uitat să-ţi spun că nu mai trebuie să-ţi baţi capul cu căutarea derbedeilor care se dedau la siluiri. Vinovatul este arestat şi mă străduiesc să-i probez fărădelegea — am zis pe un ton de scuză.

— Nu-i supărare. Te-am căutat de mai multe ori, apoi, pentru că tot nu găsisem nimic interesant am uitat ca şi tine de întreaga poveste — a răspuns conciliant.

— Şi atunci de ce m-ai căutat toată ziua ? — am spus intrigat.

— Azi-dimineaţă am fost sculat cu noaptea în cap şi trimis la o sinucidere. Un pacient care s-a spînzurat într-o baie a Spitalului Militar. Cum tipul şi-o făcuse cu mîna lui, ancheta a fost scurtă şi am lăsat pe seama secţiei de miliţie partea formală a cazului. Dar, după cîteva ore, mi-au comunicat că n-au posibilitatea să-i anunţe familia : soţia sinucigaşului nu-i de găsit, iar pe fiul lui îl ţii tu în anchetă...

— Samuilă ? ! — am zis, privind cu ochii rotunzi de surpriză spre Dan, care la rîndul lui făcuse o figură care era aidoma unui semn de întrebare.

— Întocmai. Cunoşti persoana ?

— Numai pe fiul lui. De ce a făcut-o ? Neoplasm ?

— Cam aşa ceva cred şi eu. N-am împins însă lucrurile prea departe, deoarece din punctul meu de vedere cazul n-avea legendă. Era o sinucidere tipică... şi curată. Dacă te interesează cauza care l-a împins să se spînzure, cum primesc raportul secţiei ţi-l trimit.

— Îţi mulţumesc, dar nu-i cazul să-mi pierd vremea citind un proces-verbal de constatare al unei afaceri fără relevanţă cu preocupările mele.

— *Vox populi, vox Dei !...* Nu uita să-l anunţi pe puşti — a ţinut el să-mi reamintească.

— Contează pe mine, — am zis, luîndu-mi la revedere.

— Ce s-a întîmplat ? — s-a grăbit Dan să ştie, cînd am închis telefonul.

I-am povestit ce aflasem de la maiorul Ciocîrdel şi a fost rîndul lui să rămînă paf.

— Să-l chemăm de la arest — a propus Dan, cînd s-a disipat efectul surprizei, întinzînd mîna spre receptor.

— Vestea este suficient de neplăcută pentru a i-o putea anunţa şi mîine dimineaţă — l-am oprit, arătîndu-i ceasul, care indica ora zece fără cîteva minute.

— De ce ştirile proaste vin întotdeauna noaptea ? — a zis el, ridicîndu-se de pe scaun.

I-am urmat exemplul şi, săltînd din umeri, am constatat :

— Pentru că, aşa cum mi-a spus şi maiorul Ciocîrdel, am fost toată ziua plecaţi...

23 iulie

La ora douăsprezece fără un sfert, am coborît din blocul „Perla", unde făcusem o percheziţie domiciliară uneia din relaţiile lui Samuilă. Evident, fără a fi dibuit locul omorului. Cînd am deschis portiera maşinii şi Dan a vrut să-i spună lui Vartunian următoarea adresă, şoferul i-a luat-o înainte :

— Tovarăşe căpitan, aţi fost căutat prin radio. Sînteţi rugat să sunaţi staţia centrală.

M-am aruncat pe bancheta din spate, lîngă Dan, şi Vartunian mi-a întins receptorul.

— Alo ! Dispeceratule... Sînt căpitanul Apostolescu...

— Tovarăşe căpitan, de dimineaţă sînteţi căutat cu insistenţă de o oarecare Elena Samuilă. Cunoaşteţi ?

— Da — am admis.

— Susţine că are ceva foarte important de discutat cu dumneavoastră.

— Unde poate fi găsită ?

— Pînă la ora două la domiciliu.

— Mulţumesc. Primit mesajul — am zis, întinzîndu-i microfonul lui Vartunian pentru a-l agăţa la bord

— Blocul ALMO, magazinul „Buçur-Obor" — a indicat Dan şoferului, apoi a privit spre mine :

— Ce-o fi vrînd ?

Şi eu aş fi vrut să ştiu, dar cum nu întreţineam relaţii parapsihologice, mi-am rezemat spatele de perna banchetei, spunîndu-mi că pînă la urmă tot voi afla despre

ce este vorba, dacă am răbdare. Şi aveam, deoarece răbdarea este prima condiţie a oamenilor care lucrează în breasla mea.

Uşa ne-a fost deschisă imediat. Elena Samuilă era plînsă şi avea părul legat cu un batic negru, de doliu. Ne-a poftit să intrăm.

— N-aveţi idee ce om de treabă a fost socrul meu... Aspru, ca militarii de carieră, însă avea un suflet de aur — a zis, cu batista la ochi.

— Condoleanţe — am spus, înclinîndu-mă uşor. De ce-a făcut-o ?

Cu buzele strînse şi-a clătinat capul :

— Nu pot pricepe... Abia a împlinit cincizeci şi cinci de ani... Era viguros şi iubea viaţa...

— De ce s-a internat în spital ?

— Pentru o operaţie uşoară de prostată.

— Şi a rezultat că are cancer ?

— Nu ! Da' de unde ? ! Ieri trebuia să iasă din spital.

Cum sinucigaşii n-au întotdeauna nevoie de un motiv pentru a-şi dori un concediu veşnic, în lumea tăcerii, mi-am spus că este cazul să trec la o problemă mai stringentă.

— A intervenit ceva ? Pentru ce m-aţi căutat ? — am vrut să ştiu.

— Da. De ieri la prînz, după ce am fost anunţată de miliţie, o tot caut pe Sanda şi n-o găsesc. Nu-i nici la serviciu, nici acasă. Am dat zeci de telefoane, dar nu răspunde nimeni.

— Poate e telefonul defect — a sugerat Dan.

— M-am gîndit la această posibilitate şi m-am dus la ea acasă. Am sunat la uşă, însă nu răspunde nimeni.

— Ştie de moartea soţului ei ?

— Nu. Miliţia m-a rugat s-o anunţ eu, cu menajamente. Da' de unde s-o iau ?

— N-o fi plecat în vreo vizită, la rude ?

— Are rude numai în provincie şi n-ar fi plecat fără să mă anunţe. Mai cu seamă cînd ştia că soţul ei urmează să vină acasă...

— De la serviciu ce vi s-a răspuns ? — am întrebat eu, intrigat de această dispariţie misterioasă.

— Că ieri a lucrat pînă la ora unsprezece, cînd s-a învoit pînă astăzi dimineaţă. Iată, e trecut de ora douăsprezece... — a zis, arătîndu-mi ceasul de la mîna ei.

— Doamnă Samuilă... — am început, făcînd o pauză intenţionată —, întrucît vă cunoaşteţi mai de mult, sînteţi în relaţii foarte strînse, iar soacra dumneavoastră este o femeie cochetă şi frumoasă, n-ar fi posibil să aibă un prieten ? La care să se afle începînd de ieri ?

S-a înroşit la faţă, a început să-şi scuture capul cu furie şi a aruncat cu enervare :

— Domnule căpitan, dacă se punea problema să-şi facă de cap, oare cea mai potrivită zi era aceea în care soţul ei ieşea din spital după o internare de două luni de zile ? Şi apoi nu era ea omul să aibă un amant !

— Cînd aţi sunat ultima dată la ea la serviciu ?

— Cu un sfert de oră înainte de venirea dumneavoastră !

— Mai încercaţi o dată — am rugat-o.

În timp ce-mi făcea pe plac, am privit spre Dan. Era la fel de intrigat ca şi mine.

— Nu ştiu absolut nimic despre ea — a zis Elena Samuilă, aşezînd receptorul pe furca aparatului.

— Cum stătea cu inima ?

— Ştiu că avea o cardiopatie ischemică.

— Să mergem la ea acasă — m-am decis eu, gîndindu-mă că bolnavii de cord obişnuiesc adesea să-şi facă ultimul număr suficient de repede pentru a nu mai avea timp să ceară ajutor sau să-şi anunţe rudele apropiate.

*
* *

Ajunşi în faţa uşii apartamentului, am sunat şi am apăsat pe clanţă. Fără a obţine vreun rezultat. Cred că am făcut încercările respective numai pentru a respecta prima poruncă a spărgătorului profesionist, care ştie că înainte a se apuca să forţeze o uşă este obligat să verifice dacă nu-l aşteaptă cineva îndărătul ei, cu un par în mînă.

— Pentru a putea deschide această uşă, există două posibilităţi : prezenţa unui procuror, ori cererea unui membru al familiei...

— Vă rog să deschideţi uşa ! Mă tem că îi este rău. Poate o mai putem ajuta... Vă rog insistent să faceţi ceva ! — a cerut Elena Samuilă speriată şi încordată, apucîndu-mi braţul şi strîngîndu-l cu putere.

I-am făcut semn lui Dan să coboare.

Cîteva minute mai tîrziu, a revenit împreună cu tuciurul nostru subofiţer, care ţinea o geantă jerpelită în mînă.

— Vartunian — am spus, arătînd uşa —, nu eşti obligat s-o spargi.

— Tovarăşe căpitan, sînt meseriaş vechi... — a răspuns, punîndu-şi mîna pe inimă într-un gest de reproş.

După un sfert de oră, cînd enervarea mea atinsese limita de explozie, a reuşit să potrivească în broască una din sutele de chei Yale pe care le avea prinse într-un inel de sîrmă, mare cît o salbă cu monede.

Cînd Vartunian a desprins cheia de pe inel şi, dîndu-se la o parte, a lăsat-o în broască, i-am luat eu locul.

Am pus mîna pe clanţă şi am deschis uşa uşor... După ce a făcut cam jumătate din cursa firească de nouăzeci de grade, s-a oprit. S-a oprit în ceva care opunea o rezistenţă moale, elastică, însă fermă.

N-am mai forţat în tablieră. Mi-am strecurat capul prin deschizătura obţinută între uşă şi cadrul ei. După cum ştiam deja : în dreapta, era uşa de la debara ; în faţă, camera de baie, iar pe acelaşi perete, spre dreapta, bucătăria ; pe peretele din stînga, opus debaralei, era uşa deschisă a dormitorului.

Am lăsat privirea în jos ; pe mozaicul, care pardosea vestibulul, şi am realizat ce împedică completa deschidere a uşii.

Mi-am tras capul afară, m-am întors şi m-am adresat lui Vartunian, peste capul Elenei :

— Du-te jos la maşină şi cere dispeceratului să trimită imediat criminalistica şi medicul-legist !

În timp ce subofiţerul trăgea uşa liftului după el, m-am adresat pe un ton de regret însoţitoarei noastre :

— Îmi pare rău... Soacra dumneavoastră a decedat.

Mai întîi m-a privit de parcă n-ar fi înţeles limba pe care o vorbeam, apoi şi-a luat tîmplele între palme şi a început să urle ca un lup solitar, în pustiu.

Viaţa şi profesia m-au învăţat să utilizez o grămadă de trucuri împotriva situaţiilor neobişnuite, dar nu şi cum să stăvilesc crizele de isterie ale unei femei...

— Vă rog, nu mai strigaţi !... Calmaţi-vă... — am rugat-o, strîngînd-o uşor de umeri.

Dar nu i-a păsat și s-a pornit și mai virtos să țipe. Cînd mi-am spus că singura soluție pentru a împiedica să-mi explodeze creierii ar fi să-mi acopăr cu palmele pavilioanele urechilor, a intervenit Dan. A străbătut cei doi-trei metri care ne despărțeau, m-a dat cu hotărîre la o parte și i-a plasat o pereche de palme.

În tăcerea care s-a instalat instantaneu, am auzit tropot de pași pe scări și uși trîntite.

În clipa următoare eram înconjurați de zece-cincisprezece femei și bărbați, îmbrăcați cum se nimerise, care ne priveau amenințător. Mai ales un vlăjgan, cu mutră de sportiv, care ținea în mîna dreaptă un baston de base-ball, tocmai bun de spart un craniu ca pe o coajă de ou.

Am început prin a le arăta legitimația și am terminat povestindu-le în cîteva cuvinte ce se petrecuse în îndărătul ușii. În completare, în timp ce vecinii începuseră să se retragă, am rugat-o pe o doamnă care locuia în apartamentul alăturat s-o ia la ea în casă pe Elena Samuilă și să n-o lase să plece pînă nu-și revine.

După aceea, fără a mai ține seama de trei-patru cucoane care nu se îndurau să plece fără să vadă tot spectacolul, m-am strecurat prin întredeschiderea ușii în vestibul. Dan mi-a urmat exemplul, închizînd ușa după el.

Ne-am oprit lîngă ușa de la debara, iar Dan, așezat în spate, privea peste umărul meu.

Sanda Samuilă avea o culoare vînătă și era întinsă pe mozaic, cu fața în sus, capul lîngă pragul dormitorului, iar picioarele în spre ușa de la intrare. Era îmbrăcată numai cu o pereche de chiloți roz și un sutien negru. Avea figura crispată ca o jartieră ruptă, iar ochii, pe jumătate închiși, fixau fără interes tavanul. Ambele mîini ușor flexate, stăteau pe abdomen.

Deși totul era evident, m-am aplecat și i-am privit tălpile picioarelor. Într-adevăr, marca caracteristică arsurii era clară. Trecînd pe lîngă ea, am examinat firele electrice dezizolate pe care și le legase de degetele mîinilor și am tras afară ștecherul din priză care se afla lîngă ușa dormitorului.

— Electrocutare... — a comentat Dan. O modalitate pe care nici bărbații n-au curajul s-o aleagă.

Nu l-am contrazis. Este cunoscut că femeile aleg căile cele mai puțin dureroase, adică toxicele soporifice, iar bărbații ștreangul.

— Probabil că a aflat de sinuciderea bărbatului ei și... i-a urmat exemplul — a gîndit Dan, cu glas tare.

— Secția de miliție și nora ei n-au avut posibilitatea să-i aducă la cunoștință decesul soțului. Va trebui să stabilim dacă totuși a putut afla de sinucidere pe alte căi.

— Dacă nu ?

Am ridicat din umeri :

— S-au sinucis de conivență. Și ținînd seama de această epidemie de autosuprimări, într-o singură familie și într-un interval atît de scurt, nici nu cred să existe o altă explicație.

— Vrei să spui că, știind despre omorul comis de odrasla lor, au preferat să-și ia viața pentru a evita oprobriul public ?

— Este o variantă care nu poate fi neglijată.

— Bine, dar tatăl lui era internat în spital de două luni...

— În schimb, mama lui era acasă... Cînd a luat cunoștință de isprava fiului ei și, mai ales, de faptul că i-am dat de urmă, l-a informat și pe soțul ei. Iar decizia — am arătat spre cadavru — au luat-o de comun acord.

După ce m-a urmărit dînd din cap aprobator, s-a răzgîndit.

— Șefu, să fim serioși ! Astea-s basme a la Paul Féval sau Michel Zévaco. Onoarea familiei spălată printr-o sinucidere colectivă !... Familia Samuilă și secta „Templul Poporului". Aiureli ! Ai mai întîlnit vreun caz în care părinții s-au sinucis aflînd că odrasla lor a comis un omor ? Și ce părinți ! Tatăl, știind ce bucățică bună era, nici nu voia să-l mai vadă, iar mama, chiar dacă ținea la derbedeu, era numai adoptivă ! Nu ține ! — a decretat el, cu o fermă hotărîre.

— Dane, rămîi aici și aștepți legistul și Criminalistica ! Eu plec să verific ipoteza de care ți-am vorbit. Dacă se confirmă, am rezolvat cea mai grea problemă a cazului — am zis, strecurîndu-mă afară, fără să-mi pese de uimirea cu care mă privea.

* * *

Colonelul medic Valeriu Buceloiu, șeful secției de patologie a Spitalului Militar, era un tip în jur de patruzeci de ani, de statură potrivită și voinic. Figura ovală,

părul negru, ochii negri și sfredelitori, ascunși îndărătul lentilelor unei perechi de ochelari cu rame metalice aurite și îmbrăcate la partea superioară cu bagá, bineînțeles, tot neagră. Sub nas, o mustață lată, cu vîrfurile coborîte pe lîngă gură, ca două paranteze, făceau joncțiune cu un cioc mic, instalat exact în vîrful bărbiei.

Stăteam în fața mesei lui de lucru. În timp ce-l ascultam, răsfoiam dosarul sinuciderii numitului Grigore Samuilă, pe care-l luasem în drum spre spital de la secția de miliție însărcinată cu efectuarea cercetărilor.

— Nici gînd de neoplasm ! Avea un adenom al prostatei cu litiază prostatică și în 15 iunie l-am operat în condiții normale... — a răspuns doctorul la întrebarea ce i-o pusesem.

— El ar fi putut să creadă că are cancer ? Știți doar că pacienții secolului nostru se gîndesc în primul rînd la o astfel de posibilitate — am vrut să știu.

— Hotărît, nu. Era un om inteligent și a cunoscut bine diagnosticul pe care-l avea. Dealtfel, starea lui fiind ameliorată, i-am și spus că a doua zi va fi externat...

— Deci și-a luat viața chiar în dimineața zilei cînd trebuia să plece acasă.

Medicul și-a ridicat brațele peste birou într-un gest care simboliza ideea de : „Mare-i grădina lui Dumnezeu !"

— După ce-l tratez două luni în spital, cînd reușesc să-l pun pe picioare, să-l vindec... Se omoară cu cîteva ore înainte de a pleca acasă... — a zis, repetînd gestul făcut mai înainte.

— Cînd a comis fapta lui funestă ?

— Un pacient din salonul în care stătea s-a trezit din senin la ora trei dimineața și s-a dus să fumeze o țigară în hol. Două ore mai tîrziu, cînd a revenit cu aceeași intenție, a constatat că ușa era încuiată. După o jumătate de oră de așteptare, a bătut în ușă, apoi s-a uitat prin gaura broaștei. A văzut un halat agățat în cuier și, imaginîndu-și că i s-a făcut rău unui pacient, a anunțat Camera de gardă...

În timp ce medicul relata, am continuat să răsfoiesc dosarul pînă am ajuns la fotografiile judiciare. Am privit-o pe prima, cea de ansamblu : o cameră de baie căptușită cu plăci de faianță albă. Pe stînga un cuier tip pom, de care era agățat un halat de spital, și în continuare cada de baie. Pe dreapta, un closet lat de aproxi-

mativ doi metri permitea accesul de la uşă la fereastră, iar în faţa acesteia un tip părea să se uite afară. Am privit fotografia următoare. Tipul care se uita pe fereastră ţinea piciorul drept pe un scaun şi genunchiul celui stîng sprijinit pe pervazul ferestrei.

Am trecut la altă fotografie. Victima atîrna, cu capul lăsat nefiresc de mult pe spate, de un cablu electric bifilar, alb, prins de ivorul superior al ferestrei interioare. M-am mai uitat şi la fotografia care-l arată întins pe o brancardă. I-am privit faţa, vînătă şi schimonosită, ca un ziar boţit. Am simţit cum gura mi se face pungă şi cu un gest scurt am închis dosarul.

— Într-adevăr, nu-i prea frumos la vedere... — m-a încurajat doctorul, probabil remarcînd gestul de repulsie care-mi scăpase involuntar.

— Din păcate, meseria mă obligă să văd des oameni în situaţii de felul ăsta. Niciodată nu sînt frumoşi... Domnule doctor, văd că s-a spînzurat cu un cablu electric. Aveţi idee de unde l-ar fi putut procura ?

— Aceeaşi întrebare mi-a pus-o şi ofiţerul de miliţie care a anchetat ieri aici. Vă răspund ca şi lui. În spital n-avem astfel de sîrme.

— Pe soţia victimei o cunoaşteţi ?

— Sigur. Mă întîlneam des cu ea în spital.

— Ce părere v-a făcut ?

— Cred că ţinea foarte mult la el. În afară de faptul că puţine neveste vin zilnic să aducă mîncare soţilor, de multe ori i-am văzut sărutîndu-se cu dragoste, ca doi adolescenţi. Deşi ei nu-i dădeai treizeci şi cinci de ani, el avea cincizeci şi cinci, şi-i arăta. Vă mărturisesc că-i simpatizam. La vîrsta lor, în majoritatea cazurilor, dragostea e înlocuită de insensibilitatea rutinei cotidiene.

— Din cîte ştiu în spitalul dumneavoastră sînt trataţi numai militarii...

— Era fost ofiţer activ de automotorizate... Fiind deci pensionar militar beneficia de asistenţa medicală a spitalului nostru. Deşi, vă mărturisesc, după figura pe care mi-a făcut-o, sînt primul care regretă că n-a onorat cu prezenţa lui un alt spital... — m-a asigurat, clătinîndu-şi capul cu nemulţumire.

— Se mai ocupa cu ceva, ori se limita la pensie ?

— Era instructor la o şcoală de şoferi amatori.

— Ştiţi cumva dacă avea maşină ?

— Parcă așa îmi amintesc, însă nu sînt sigur — a zis medicul, făcînd un gest de regret.

Am lăsat privirea în jos, pe covor, spunîndu-mi că am scăpat din vedere un aspect pe care l-ar fi remarcat chiar și adjunctul adjunctului șefului de post de la Cucuieții din Dealul Văii Sparte.

Cînd m-am ridicat de pe scaun și i-am mulțumit pentru lămuriri, n-am avut impresia că plecarea mea l-ar fi putut indispune.

După ce am ieșit de la șeful secției, am discutat cu personalul auxiliar și cu pacienții care au stat în același salon cu victima. Din mai multe surse am aflat că Sanda Samuilă își vizitase soțul chiar în seara zilei de 21 iulie și că, la despărțire, i-au văzut sărutîndu-se mai mult ca oricînd și, ceea ce era cu totul neobișnuit, plîngînd unul în brațele celuilalt. Totodată am mai aflat că Sanda Samuilă îi aducea mîncare soțului ei într-o sacoșă, tip sport, roșie și cu carouri.

*
* *

După ce Vartunian a oprit mașina în fața Fabricii de casete radio, cu legitimația în mînă m-am strecurat pe lîngă portar și m-am îndreptat spre cabinetul directorului întreprinderii. Însă, datorită faptului că cel căutat era plecat la nu știu ce ședință, am ricoșat în biroul inginerului-șef.

În cîteva cuvinte, i-am explicat motivele pentru care în schema de funcțiuni a întreprinderii s-a ivit un loc vacant. În timp ce el mă privea de parcă i-ar fi tras Mohamed Ali, alias Cassius Clay, o directă în bărbie, l-am întrebat unde lucrase persoana la care făcusem aluzie. Cînd și-a revenit din uimire, a făcut precizarea pe care i-o cerusem și am plecat.

Intrînd în biroul serviciului contabilitate, am văzut două funcționare scriind și alte două manevrînd fără milă tot atîtea mașini de calculat. Remarcînd, în sfîrșit, prezența mea, m-am recomandat și m-am apucat să le povestesc cu ce ocazie mă aflu în fieful lor. Cînd am terminat, toate aveau gurile deschise în formă de „O" și fălcile sprijinite în podul palmei drepte.

— Cum a putut să-și ia viața tocmai ea, care era atît de bigotă ? a zis una dintre ele, buimăcită.

A venit rîndul meu s-o privesc surprins, deoarece nu vedeam ce asociație de idei face.

— Ținea post în fiecare vineri și nu exista duminică să nu se ducă la biserică — a continuat ea, probabil remarcînd cît de puțin inteligent mă uitam la ea.

— Scuzați-mă însă nu înțeleg ce vă contrariază — am recunoscut verde.

A tras sertarul biroului ei și a scos o carte mică și groasă, cu coperta de culoare maro-închis și mi-a arătat-o :

— Ea mi-a dat această *Biblie*. Aici scrie că Dumnezeu a dat viață Omului și numai El poate s-o ia. Cine își ia viața singur comite o blasfemie și nu are dreptul la o înmormîntare creștinească ! a zis, clătinîndu-și capul dezaprobatoare.

Ceea ce ei i se părea de neconceput, pentru mine n-avea nici o semnificație. Chiar dacă religia încerca să stăvilească suicidul, amatorii lui își văd de treabă indiferent de culoare, naționalitate sau credință.

Considerînd că a venit momentul să-mi văd de meserie, am întrebat dacă biroul liber este al victimei și, după ce supoziția mi-a fost confirmată, m-am apropiat de el. Am deschis cu un șperaclu biroul respectiv și m-am pus pe un control de rutină. Negăsind nimic care să-mi rețină atenția, am început să bag în sertare lucrurile pe care le scosesem, în acompaniamentul tăcănitului uneia dintre mașinile de calculat, ceea ce însemna că funcționarele, depășind momentul de șoc, se apucaseră din nou de lucru.

Ultimul obiect pe care trebuia să-l mai pun în sertar era o carte. Ținînd-o de cotor cu mîna stîngă, am răsfoit-o cu dreapta. N-am remarcat nimic. Cînd am băgat-o în sertar, i-am văzut coperta. Era un curs de croitorie. Cum domeniul nu mă atrăgea în mod deosebit, am împins sertarul... Dar nu prea mult, deoarece în ultima clipă am văzut că era ceva scris pe copertă. Am scos din nou cursul și am privit însemnarea făcută cu un pix cu pastă : „Dragă mamă și surori, iertați-mă. I-am iubit foarte mult pe Gogu și pe Goguleț. Acum vom fi fericiți", semnat Sanda Samuilă.

În timp ce reciteam cele trei fraze, mi-a atras atenția discuția care a început între două funcționare, în spatele meu.

— Ce naibii are mașina asta ? ! — a exclamat prima voce.

— Cum adică ce are ? — a vrut să știe a doua voce.

— Nu mai ajunge la biroul meu.

— O fi intrat la apă — a zis o a treia voce.

— Lăsați-vă de glume ! Nu pot lucra... A schimbat cineva cordonul ?

M-am răsucit cu fața spre ele. Una dintre funcționarele care scriau la venirea mea avea acum transferat pe birou mașina de calculat la care lucrase colega ei și se uita mirată la ștecherul conductorului electric.

— Ce s-a întîmplat ? — am întrebat, remarcînd culoarea și tipul cablului : un bifilar, izolat în masă plastică, albă.

— Nu mai ajunge mașina pînă la masa mea... — a explicat doamna care ținea ștecherul în mînă, pe un ton de fetiță gata-gata să izbucnească în plîns cînd constata că cineva i-a dezmembrat păpușa cea mai dragă.

— Cînd ați folosit-o ultima oară ?

— Alaltăieri la prînz...

— Care a fost ultima persoană care a plecat din încăpere la sfîrșitul programului ?

Au arătat una spre cealaltă, iar ultima desemnată, după o scurtă meditare, m-a informat :

— După mine a rămas Sanda. Mi-a spus că mai are ceva de terminat...

— Vă rog să așezați mașina de calculat așa cum o puneți de obicei pe masa dumneavoastră — am rugat-o pe cea care deschisese discuția.

— Așa stătea — a spus ea.

— Unde-i priza ? — am întrebat-o.

Cînd mi-a arătat-o, m-am întors la biroul victimei și am scos din sertar centimentrul de croitorie pe care l-remarcasem acolo.

După ce i-am cerut funcționarei să lase cordonului lărgimea normală, am măsurat distanța dintre ștecher și priză. Era de aproximativ un metru și jumătate.

Probabil că ar fi trebuit să mai întreb și dacă colega lor știa să mestereasă la fire electrice, dar n-am făcut-o. Felul în care își luase viața demonstrase cu prisosință că era talentată în această direcție.

Cum aflasem un lucru care se cerea verificat de ur-

genţă, am încuiat sertarul biroului victimei, mi-am luat la revedere de la ele şi am plecat. Nu fără a-mi fi vîrît în prealabil cursul de croitorie sub braţ.

*
* *

Cînd Vartunian a oprit maşina, am coborît, am aruncat o privire absentă spre apa tulbure a Dîmboviţei şi am traversat strada.

Doctorul Olimp Dobrescu se afla în sala de disecţii, lîngă masa de ciment pe care era aşezată Sanda Samuilă. Sutienul negru şi chiloţii roz se aflau într-o pungă de plastic, pe o poliţă.

— Mă pregăteam să încep necropsia — a arătat spre victimă, după ce mi-a făcut un semn de salut cu mîna îmbrăcată în mănuşi de cauciuc. Vrei să asişti ?

— Nu — am spus, clătinînd capul cu toată convingerea. Am venit pentru soţul ei.

— Soţul ei ? — s-a mirat el.

— Grigore Samuilă, s-a spînzurat ieri...

— Ah ! Tipul de la Spitalul Militar... — şi-a reamintit el. E în frigider. Vrei să-l vezi ?

— Nu. Mulţumesc — i-am retezat şi cea de-a doua generoasă invitaţie. Vreau cablul cu care s-a spînzurat.

— Adu-l, Ioane — s-a adresat el autopsierului care asista la discuţie, stînd lîngă victimă şi ţinînd în mînă o foarfecă mare, ca de grădinărie.

Autopsierul şi-a pus instrumentul pe rama mesei de beton şi a ieşit. Cîteva clipe mai tîrziu, a revenit cu cablul cerut.

De îndată ce l-am luat în mînă l-am întins. Avea lungimea pe care o presupuneam : aproximativ un metru şi jumătate.

— Ce faci cu el ? a întrebat doctorul, văzînd că înfăşor sîrma într-un mic colac.

— Vreau să fac acasă o colecţie cu funiile celor care se spînzură. Poate o concurez pe cea făcută de Mina Minovici — am zis, făcînd un gest de salut şi pornind spre ieşire.

*
* *

Spre marea mea surpriză, cînd am ajuns la inspectorat, Dan mai era încă în birou, deşi era aproape şase seara :

— Cum de mai eşti aici ? m-am mirat.

— Asta mă întreb şi eu ! Ai luat-o din loc şi m-ai lăsat ca pe un fraier în apartamentul din Cristian Tell — a zis, morocănos.

— A trebuit să elucidez anumite aspecte ale sinuciderii familiei Samuilă — am spus, aşezîndu-mă la masa mea, în faţa unei ceşti de cafea, pe care m-am grăbit s-o duc la buze.

— După trei ore, nu-i de mirare că s-a răcit — a remarcat, cu acreală, cînd m-a văzut că strîmb din nas.

Cum cafeaua tot nu era bună, n-am mai pierdut vremea cu ea şi m-am apucat să-i relatez rezultatul peregrinărilor mele.

— Deci cablul i l-a dus ea, tăindu-l din conductorul maşinii de calculat de la birou ? — a întrebat Dan, cînd am terminat expunerea faptelor.

Am aprobat şi i-am dat să citească scrierea de pe coperta cursului de croitorie.

— Aşa ceva am găsit şi eu, după plecarea ta. Era vîrîtă sub aparatul de telefon — a zis, scoţînd din portofel o filă de calendar, apropiindu-se de mine şi înmînîndu-mi-o.

Am citit-o. Era tot o scrisoare de adio : „Mămico, ne-am jurat dragoste pînă la moarte. Nu mai putem suporta teroarea, vom fi fericiţi. Să ne puneţi în acelaşi mormînt, Sanda şi Gogu".

— Ai avut dreptate — a spus el, cînd am pus hîrtia pe birou. Ştiau ceva despre isprava fiului lor.

— Nu numai că ştiau, dar se şi temeau. În scrisoarea de adio se spune : „Nu mai putem suporta teroarea", ceea ce domonstrează că aveau ceva pe conştiinţă... Desigur, mă refer numai la Sanda Samuilă, deoarece soţul ei era în spital în perioada uciderii Andei... — am început să argumentez, dar, o idee care mi-a trecut prin creier, m-a făcut să tac şi să întind mîna după telefon.

— Eugen — am zis, cînd căpitanul Maier mi-a răspuns —, trebuie să mergem undeva. Ia cu tine cîţiva oameni buni şi toată tehnica necesară...

— Mai sînt cîteva minute pînă la ora şapte — m-a informat circumspect.

— Numai la Aprozar se lucrează după program ! Eu cobor acum în stradă — am zis, închizînd telefonul, pentru a nu-i mai da timp să protesteze.

* * *

Cînd Dan a descuiat apartamentul familiei Samuilă, împreună cu mine a intrat căpitanul Maier şi trei oameni de-ai lui, cu tot felul de ustensile.

— Eugen — am zis, fără să ţin seama de faptul că era bosumflat —, vreau să începi cu baia. Centimetru cu centimetru !

Mi-a aruncat o uitătură încărcată de silă şi a pornit spre baie urmat de ciracii lui.

Eu şi Dan am intrat în dormitor şi ne-am pus pe o percheziţie minuţioasă.

În bibliotecă erau vreo cincisprezece cărţi, printre care şi o *Biblie*. Le-am scos, le-am răsfoit şi, cînd am vrut să le pun la loc, am remarcat titlul uneia din ele. După ce m-am uitat şi la celelalte, am constatat că şase dintre ele tratau probleme de terapeutică prin miere. M-am dus glonţ în vestibul, am deschis uşa de la debara şi am văzut pe o etajeră nenumărtate borcane de miere, pline sau goale.

Cînd am revenit, Dan examina o sticlă de parfum cu etichetă străină.

— *Chanel* — a spus, deşurubînd dopul şi mirosind cu încîntare.

Avînd cu totul altă preocupare, nu i-am acordat nici o atenţie şi m-am îndreptat spre uşa deschisă a garderobului. Am tras de pe un umeraş o pereche de pantaloni, m-am întors spre masa din mijlocul încăperii şi i-am întins pe ea.

Dan, intrigat de manevrele mele, s-a apropiat şi m-a privit întrebător.

— Dane, pantalonii în care am găsit mîinile victimei au dimensiuni asemănătoare cu cei ai lui Samuilă-senior ! — am constatat.

— Vom avea nevoie de expertiza unor croitori.

— Pantalonii corp delict erau pătaţi cu ulei mineral şi cu miere... — am continuat să-mi urmăresc ideea. Iar el era instructor auto şi un mare consumator de miere !

Dan s-a răsucit pe călcîie și a pornit spre garderob. Cînd a revenit, a întins cîteva pulovere de damă și mi-a arătat sticla al cărui parfum îl admirase mai înainte :

— Măsura lor este 44, ca cele în care a fost abandonată victima... Iar faptul că miroseau a *Chanel* nu-i inexplicabil — a zis cu satisfacție.

— Deci sursa „ambalajului" a fost găsită...

— Nicule, vino pînă aici ! — m-a strigat Maier.

Ajungînd la ușa băii, mi-a spus :

— Am controlat toată pardoseala, milimetru cu milimetru, și n-am găsit nimic. Dar, minunile sînt minuni ! Cînd să mă las păgubaș, am descoperit ce căutam. Uită-te ! m-a invitat, arătîndu-mi porțiunea de ciment care este ascunsă sub ușă cînd aceasta stă închisă.

Am privit întîi spre locul pe care mi-l arăta, apoi spre el, întrebător.

— Bineînțeles că așa nu se vede — a zis, luînd din mîna unuia dintre oamenii lui o lampă de cuarț.

Cînd a aprins-o și a îndreptat fasciculul de raze ultraviolete spre prag, am văzut mai multe pete fosforescente, alb-gălbui.

— Sînt douăsprezece pete de sînge, din grupa Andei, adică „0". Familia Samuilă avînd grupa „A—B" — a precizat Maier.

— Bună treabă, Eugen — am apreciat. Dar pentru a avea certitudinea că sîngele nu provine de la cineva care și-a tăiat un deget în această baie, întîmplător avînd și aceeași grupă sanguină cu victima, ar trebui să mai facem un control...

— Adică eu să-l fac ! s-a înfuriat el, dovedind astfel că a înțeles ce mai vreau de la el.

— Crezi că există altă soluție ? — l-am consultat, făcîndu-i ochi dulci.

M-a privit furios ca un tigru pe care-l trăgeam de mustăți, apoi a cedat :

— În regulă. Mîine dimineață.

M-am declarat de acord. Ora zece seara nu-i tocmai potrivită pentru a te apuca să bați cu ciocanul și să trezești niște vecini a căror singură vină este că locuiesc lîngă un apartament în care s-a comis un omor.

I-am spus lui Dan să-i dea lui Maier cheile apartamentului, deoarece pentru mîine prevedeam o zi prea încărcată pentru a avea posibilitatea să-l acompaniem.

— Eugen, am impresia că pantalonii găsiți în Parcul Hipodrom au aceleași dimensiuni cu cei purtați de Grigore Samuilă-senior — am zis, arătîndu-i masa din dormitor, pe care lăsasem lucrurile scoase din garderob.

A dat din cap, ursuz de parcă ar fi înghițit o bobină de sîrmă ghimpată.

25 iulie

La ora șapte dimineața, mașina a virat la dreapta și a intrat pe strada Cristian Tell. Am coborît, și am intrat în imobilul în care locuia Doina Patraulea.

Am sunat la ușă, întrebîndu-mă dacă, în ciuda orei matinale, nu era deja plecată de acasă.

S-au auzit imediat pași și mi-a deschis ușa, cu o mînă pe clanță și în cealaltă ținînd o ceașcă de cafea.

— Sărut mîna — am spus, în timp ce ea mă privea cu ochii rotunzi. Sînt nevoit să vă mai cer cîteva lămuriri...

— Bine... dar plec la serviciu... — s-a uitat îngrozită la ceas.

— Numai cîteva minute.

— Poftiți... — a zis, resemnată, deschizînd ușa larg.

Am intrat, refuzînd scaunul oferit.

— În urmă cu cîteva zile, cînd am discutat cu dumneavoastră, mi-ați spus că în după-amiaza zilei de 6 iulie ați tratat familia Samuilă cu cafea. E adevărat ?

— Da. Așa a și fost — a admis cu convingere.

— Ați băut și bere ?

— Nu.

— În timpul vizitei respective, Grigore Samuilă a stat tot timpul la dumneavoastră ?

— Sigur. Cu Elena a venit și cu ea a plecat.

— Sînteți sigură că n-a plecat să cumpere bere ?

A pus cu zgomot pe masă ceașca de cafea cu care rămăsese în mînă, apoi, stăpînindu-și enervarea, a spus :

— În ziua aceea n-am băut bere ! Iar Grigore a plecat o singură dată, cu Elena... Cînd i-am condus eu pînă la colțul străzii.

Era în regulă. Alibiul bănuitului se dovedea că are fisuri.

— Cînd era familia Samuilă la dumneavoastră, ați vorbit cu mai multe persoane la telefon. Vă amintiți cu cine ?

După cum mă așteptam, a ridicat din umeri și a clătinat capul.

— Cunoașteți un domn Wilhelm Schmidt ?

— Sigur. E tatăl unui prieten cu care am copilărit în cartier. Locuiește acolo... — a spus, apropiindu-se de fereastră, înlăturînd perdeaua și indicîndu-mi cu mîna un imobil fără etaj, peste drum.

— V-a sunat la telefon cînd se afla familia Samuilă la dumneavoastră ?

— Da. Mă sună des să mă roage să-i fac cîte un comision, cînd fiul lui e plecat în provincie — a zis, aruncînd o privire spre ceasul care-l avea la mînă.

— Nu vreau să întîrziați la serviciu din cauza mea. Vă mulțumesc...

*

* *

Domnul Schmidt era un bărbat în jur de șaizeci de ani, gras, scund și cu fața rotundă, cuperoasă în jurul nasului și pe umerii obrajilor.

N-aș fi dat buzna peste el atît de matinal, însă văzîndu-l stropind florile din grădina pe care o avea în fața casei indicate de Doina, l-am întrebat despre persoana care mă interesa. S-a nimerit să fie chiar el.

Apropiindu-se de poartă, am văzut că trăgea cu greutate piciorul drept. Probabil că purta o proteză.

După ce i-am spus cu ce fel de afaceri mă ocup, m-a poftit să intru în casă, dar am preferat să discut cu el în grădină. Chiar și pentru cîteva clipe, merita să simt mireasma unor trandafiri, cînd toată ziua sînt obligat să colectez în plămîni gaze de eșapament incinse de căldura unui torid sfîrșit de iulie.

— Vin de la vecina dumneavoastră, domnișoara Patraulea... — am început eu.

— Săraca, are necazuri și îmi pare rău... A crescut sub ochii mei — a spus, ridicînd o palmă pînă la înălțimea centurii pentru a-mi arăta cîte de mică fusese cînd a cunoscut-o.

— Ce necazuri ? — m-am grăbit să întreb, grijuliu nevoie mare.

— Soțul unei prietene de-a ei, pe care de asemenea o cunosc de cînd era de-o șchioapă, a spus la miliție că atunci cînd s-a comis o fărădelege pentru care este anchetat s-ar fi aflat în vizită la Doina, cu intenția de a demonstra că nu-i amestecat în isprava pentru care-i cercetat. Iar ea se teme că treaba asta îi va produce neplăceri.

— Pentru ce ? N-a fost sinceră ? — n-am ezitat să întreb, cu un aer de indiferență marcată.

— Doina nu minte. E o fată serioasă — m-a asigurat cu convingere domnul Schmidt.

— Și atunci de ce este necăjită ? — m-am străduit să-mi pricep interlocutorul.

— Deoarece se teme că va fi chemată ca martoră la tribunal.

— N-ar fi singura martoră care ar veni să depună în fața justiției — l-am incitat, făcînd un gest de indiferență.

— Eh, ce știți dumneavoastră ? ! În următoarele două luni trebuie să plece cu O.N.T.-ul într-o excursie, în Turcia... Păi dacă-i martoră într-un proces care se judecă tocmai atunci, mai poate ea pleca ?

— Poate că n-o să aibă ghinionul să coincidă data procesului cu cea a plecării în călătorie — l-am încurajat, apoi am revenit la scopul vizitei mele : Domnule Schmidt, vorbiți des la telefon cu Doina ?

— Da. E o fată drăguță și mă ajută la cumpărături, deoarece eu mă deplasez destul de greu — a zis, lovind cu palma piciorul pe care-l trăgea.

Zgomotul care a fost produs de gestul său mi-a spus că nu mă înșelasem. Avea un picior de lemn.

— De exemplu, luna aceasta de cîte ori i-ați dat telefon ?

— În mod cu totul excepțional, am sunat-o foarte puțin. Cel mult de două sau trei ori. O soră de-a mea, care acum locuiește în Germania, a stat la mine în prima parte a lunii și s-a ocupat ea de cumpărături.

— Vă amintiți, în ce interval ați stat împreună cu sora dumneavoastră ?

— Sigur. A venit pe întîi şi a stat cu mine două săptămîni.

— Şi în acest interval, nu i-aţi telefonat niciodată Doinei ?

Mai întîi, capul lui rotund ca o minge de fotbal a făcut un gest de negaţie, apoi s-a răzgîndit :

— Nu, greşesc ! I-am dat totuşi telefon şi cînd era sora mea la mine — a zis, bătîndu-se cu degetul arătător pe tîmplă. Am sunat-o deoarece fiul meu m-a rugat s-o invit la oficierea căsătoriei sale...

— Cînd s-a căsătorit fiul dumneavoastră ?

— În ziua de 9 iulie.

— Şi pe Doina cu cîte zile mai înainte aţi anunţat-o ?

A strîmbat din nas, nemulţumit.

— Cînd am aflat şi eu... În preziua cununiei. Fiul meu n-a considerat că merit să fiu informat mai înainte — a spus, cu amărăciune, după o scurtă pauză.

— Sînteţi convins că fiul dumneavoastră s-a căsătorit în ziua de 9, iar pe Doina aţi sunat-o cu o zi înainte ? am întrebat neîncrezător.

— Domnule comisar, sînt om serios — m-a avertizat el.

— Alt telefon nu i-aţi mai dat înainte de a o invita la cununie ? Să zicem, cu două zile mai înainte — am încercat să lămuresc neconcordanţa care apăruse.

— Exclus.

La despărţire, în timp ce-i ceream scuze pentru timpul ce i-l răpisem, l-am întrebat la ce primărie s-a căsătorit fiul lui.

Cum instituţia respectivă se afla la doi paşi, în Piaţa Amzei, în virtutea inerţiei am făcut o vizită la ofiţerul stării civile.

O jumătate de oră mai tîrziu, cînd liftul mă urca spre apartamentul răposatei familii Samuilă, ştiam că Schmidt-junior se căsătorise într-adevăr în 9 iulie. Oare faptul că domnul Schmidt-senior i-a dat telefon în ziua de 8, excludea posibilitatea de a o fi sunat şi cu două zile mai înainte ?

Spre şansa mea, odată cu oprirea liftului am renunţat să-mi mai chinui meningele cu o situaţie nesemnificativă în comparaţie cu preocupările mele mai mult decît foarte presante.

Ajungînd în dreptul uşii apartamentului care-mi devenise atît de familiar, am pus mîna pe clanţă şi am deschis.

Să vezi şi să nu crezi ! Dom' căpitan Maier, pe post de şef de echipă de demolări, coordona activitatea a patru subofiţeri cu hainele şi cizmele albite de praf.

Cada de baie, cu fundul în sus, se afla în vestibul, cam în acelaşi loc unde-o găsisem pe Sanda Samuilă, cu două zile mai înainte. În baie, un maldăr de cărămizi şi de moloz, rezultat după scoaterea căzii.

— Numai în buclucuri din astea mă bagi !! a aruncat Maier printre dinţi cînd m-a văzut intrînd.

— Ce să-i faci ? Dacă nu ne-am ales bine meseria... Îţi dai seama ce viaţă ar fi fost pe noi dacă ne făceam starlete la Hollywood ? Vedete-vedete, parale-parale, curtezani-curtezani, Cadillac-Cadillac, vizon-vizon .. — am spus cu un aer nefericit. Da' lasă, că o să vină şi timpul nostru... după reîncarnare.

Mai întîi m-a urmărit iritat, apoi a zîmbit. Şi el zîmbeşte numai cînd ia primă, iar în ultimii cinci ani n-am auzit să fi avut rendez-vous cu vreuna.

— Ai venit tocmai bine — a spus, privind spre un subofiţer care, cu un bomfaier în mînă, tăia pe generatoare sifonul din plumb al căzii de baie.

După cîteva momente, pînza bomfaierului a atins baza sifonului şi cele două jumătăţi secţionate au căzut în direcţii opuse.

— Lampa de cuarţ — a cerut Maier, aparent fără adresă.

Cînd un subofiţer s-a grăbit să i-o aducă, a aprins-o şi a dirijat fasciculul de raze ultraviolete spre cele două piese în formă de S.

— Nicu, apropie-te ! — a spus peste umăr.

Cînd am venit lîngă el şi m-am aplecat, mi-a arătat cu degetul nişte urme fosforescente, alb-gălbui.

— Acum nu mai există îndoieli — a spus, ridicîndu-se şi întinzînd lampa celui care i-a adus-o. Victima, după dezmembrare, a zăcut în baie.

Pentru o clipă, mi-am imaginat scena şi am simţit fiori în şira spinării şi plumb în stomac.

— Eugen, după ce cauţi amprentele lui Samuilă-junior, încui şi sigilezi... — am spus, deschizînd uşa şi ieşind.

*
* *

— Şefu — m-a luat Dan în primire cînd am intrat în birou —, a fost depistat colegul cu care spunea că s-a întîlnit cînd s-a dus să cumpere bere. Lucrează la uzina „Vulcan". M-am şi aruncat pînă acolo. Confirmă ora întîlnirii, ca fiind cinci-cinci şi un sfert după-amiază, aşa cum declară şi bănuitul. În ceea ce priveşte ziua nu este sigur, dar admite că ar fi putut fi şi cea de 6 iulie.

Văzînd că trag aer în piept pentru a spune ceva, a continuat :

— În conformitate cu planul de acţiune prin care am stabilit că nu vom lăsa nici o afirmaţie a bănuitului neverificată, prin martorul respectiv am ajuns la logodnica lui, care de asemenea a participat la întîlnirea de referinţă.

— Şi ? E-n ordine ? — l-am zorit.

— Susţine că a ieşit în oraş pentru a-şi face unele cumpărături, deoarece cu o zi înainte luase salariul.

— În ce zi s-a plătit salariul ?

— În 5.

Am clătinat capul.

— Dane, încă n-am întîlnit o puşlama de talia lui Samuilă ! Ia declaraţia lui şi citeşte ce susţine că a făcut în ziua de 8 iulie.

M-a privit surprins, dar s-a abţinut să facă vreun comentariu. Cînd a găsit filele pe care le căuta, le-a răsfoit pînă a dibuit ce-i cerusem şi a citit :

— „...Am umblat toată ziua prin oraş pentru a-mi repara aparatul de fotografiat".

— Atît ? — am întrebat cînd a ridicat privirea de pe declaraţie.

A confirmat.

— Telefonează să ni-l trimită sus.

— Îl informezi de moartea părinţilor săi ? — a întrebat, după ce a vorbit cu arestul.

— Nici prin gînd nu-mi trece.

— Nu înţeleg... — a protestat el, apoi m-a potolit repede :

Legea obligă ca deținuții sau arestații preventiv să fie informați în cazul decesului unei rude de gradul întîi ! Deci trebuie să-l anunțăm — a conchis, cu hotărîre.

L-am urmărit dînd aprobator din cap și, cînd a terminat, i-am explicat :

— Nu numai că nu sînt obligat, dar ar fi o insanitate să informez complicii unui omor asupra declarațiilor sau acțiunilor pe care le întreprind membri grupului.

— Eu vorbesc despre părinții lui, iar tu despre complici. Faptul că au avut cunoștință de omor nu înseamnă că sînt complici, ci, în cel mai rău caz, tăinuitori. Însă și această învinuire este superfluu, deoarece ca părinți nu erau obligați să-și denunțe fiul !

Cînd colaboratorul meu se înfurie, ochii lui își virează culoarea din albastru în verde-închis. Curiosul fenomen n-a întîrziat să se repete.

— Dane, pe tatăl lui îl lăsăm deoparte, pentru că în ziua omorului era în spital...

Am fost întrerupt de o bătaie în ușă. Cînd cei doi subofițeri de la arest au vrut să mi-l introducă pe Samuilă, le-am cerut să mai aștepte pe culoar.

— Sanda Samuilă își vizita zilnic soțul la spital. Venea în jurul orei patru după-amiază și pleca la ora șase seara, cînd îșî începeau medicii contravizita. Dacă miercuri 6 iulie a ajuns acasă în jurul orei șase și jumătate, cam ce crezi că ar fi putut să vadă ?

A rămas gînditor, mușcîndu-și buza inferioară, apoi, probabil constatînd că nu-i pe gustul lui, a clătinat capul cu nemulțumire :

— Asta-i numai o simplă speculație. Dacă eu am să susțin ipoteza că, după ce a plecat de la spital, s-a dus la un cinematograf, ori a întîrziat pe la diferite cozi cîteva ore, îmi poți dovedi că nu-i adevărat ? Poți exclude posibilitatea că a ajuns acasă la ora nouă seara ? Adică după consumarea dramei.

— Sigur că nu te pot contrazice, așa cum nici tu nu poți exclude supoziția mea. Dar să lăsăm deoparte ora cînd a venit acasă Sanda Samuilă, deoarece, oricum, vom fi obligați să elucidăm și acest aspect, ulterior, cînd vom avea indicii suficiente. Admițînd ca fiind corectă varianta ta, ea a fost în orice caz complice. Dacă nu la masacrarea victimei, în mod cert a participat la împrăștierea coletelor. El, Samuilă, n-a avut la dispoziție timpul material ne-

cesar pentru împrăştierea tuturor coletelor. De acord ?

— Mda... Abandonarea primului colet nu putea fi făcută de el — m-a aprobat.

— Acest gen de cooperare se numeşte complicitate la omor şi justifică intenţia mea de a-i ascunde sinuciderea părinţilor săi. Mai cu seamă că nu-i vorba de un deces firesc, ci de o consecinţă a omorului pe care-l anchetăm.

A făcut cu palmele răsturnate gestul că nu mai are obiecţiuni şi s-a dus să deschidă uşa biroului.

Samuilă a intrat şi ne-a salutat cu o relativă cordialitate.

— Cînd m-aţi chemat, tocmai mă pregăteam să cer o discuţie cu dumneavoastră — mi-a zîmbit el.

— Ei, ca să vezi... gînd la gînd — i-am răspuns şi eu la fel, pe cînd porneam magnetofonul. Ce vroiai să-mi spui ?

— Boldur a avut dreptate. În ziua de 5 iulie, cînd jucam table cu el, Anda mi-a dat telefon. Am negat că aş fi discutat cu ea în ultimele luni, deoarece mă temeam să nu sporesc bănuielile pe care le aveaţi asupra mea...

— Aşa... Şi ? l-am încurajat, cînd am văzut că ezită.

— M-a întrebat cum poate să ajungă de la Hala Traian la Academia de Ştiinţe Economice. După ce l-am consultat pe prietenul meu, i-am spus că linia autobuzului 40 îi asigură o legătură directă.

— Şi aţi fixat o întîlnire pentru a doua zi ? — l-am ispitit, cu dezinvoltura unui prieten care-i curios să afle cum a decurs aventura amoroasă a camaradului său.

— Nu. Ne-am înţeles numai că-mi dă un telefon a doua zi în caz că se va duce la A.S.E. Însă nu m-a mai sunat. Şi vă mărturisesc că oricum n-aveam intenţia să mă duc la rendez-vous, deoarece ştiam pentru ce mă cheamă. Voia să-i restitui medalionul, iar eu nu-l mai aveam de mult... — a spus, făcînd un gest de regret.

I-am urmărit explicaţiile dînd aprobator din cap, apoi, cînd a tăcut, am făcut-o pe artileristul scos la pensie şi am întrebat cu nevinovăţie :

— În concluzie, unde te-ai întîlnit cu Anda în după-amiaza zilei de 6 iulie ?

Brusc, şi-a înclinat capul, atît cît să mă poată privi pe sub arcade dintr-o parte, aşa cum fac găinile.

— Nu m-am întîlnit cu ea. La telefon, aşa cum v-am spus, am vorbit. Dar nu ne-am văzut — a zis, apropiindu-şi gura în mod demonstrativ de microfonul magnetofonului.

Am făcut un gest de resemnare şi l-am zgîndărit :

— Ai declarat că ultima dată cînd ţi-ai vizitat părinţii a fost 5 martie...

— Aşa şi este ! — m-a întrerupt cu fermitate.

— Şi atunci cum se explică faptul că mai mulţi vecini de-ai părinţilor tăi afirmă că te-au văzut pe acolo şi ulterior ? Chiar foarte recent — am spus fără să clipesc, dar gîndind că o astfel de verificare va trebui să fac în orice caz.

— Cine susţine că m-a văzut acolo în ultimele trei-patru luni se înşală... Ori minte — a zis, muşcînd cu nervozitate din mustaţa în formă de potcoavă care-i cobora pînă la colţurile gurii.

— Mă rog, greşeala-i omenească — i-am dat dreptate, apoi am trecut la adevăratul motiv al chemării lui : Cînd ne-ai arătat felul în care ţi-ai petrecut timpul în primele două săptămîni ale lunii iulie, pentru anumite zile n-ai fost suficient de clar. De exemplu, pentru ziua de 8 ai spus numai că ai umblat să-ţi repari aparatul de fotografiat. Chiar toată ziua ? m-am arătat neîncrezător.

— Eu am înţeles că doriţi nişte date succinte, nu să-mi scriu memoriile în cinci volume. Dacă doriţi detalii, vă stau la dispoziţie — s-a oferit el, mărinimos.

— Ai procedat bine — l-am aprobat, deşi gîndeam că pentru după-amiaza zilei de 6 ai ştiut să fie al naibii de precis. Te rog să-mi spui ce-ai făcut în 8 iulie.

— Între orele zece, cînd am plecat de acasă, şi pînă la ora unu şi jumătate cînd, în sfîrşit, am găsit un atelier dispus să-mi repare aparatul de fotografiat...

— Samuilă, aş prefera să te concentrezi asupra modului în care ţi-ai petrecut timpul, să zicem, după ora patru după-amiază — l-am ghidonat pe făgaşul care mă interesa.

— Sigur, cu plăcere. În jurul orei patru m-am dus la Pavel. Pavel Pintea, vecinul meu de apartament, şi am jucat table pînă în jurul orei opt seara, cînd m-am înapoiat la mine să văd filmul de vineri seară.

— Şi în acest interval, de aproximativ patru ore, n-ai mai părăsit apartamentul vecinului tău ?

A dat aprobator din cap :

— Numai pentru cîteva minute, cînd a venit Elena să-mi spună că mama mea e la noi şi vrea să mă vadă.

La început n-am vrut să mă duc, dar pînă la urmă am cedat insistențelor ei.

— Ce-a vrut să-ți spună ?

— Ceea ce mă și așteptam. Să-i fac o vizită tatălui meu la spital. I-am promis că mă voi duce numai ca să scap de gura ei, apoi m-am întors să-mi văd de jocul pe care-l întrerupsesem.

— Pentru ce nu voiai să-ți vezi tatăl ? — a întrebat Dan.

— Nu merita. S-a purtat urît cu mine cînd eram mic, iar acum cînd m-am mutat în casă nouă și aveam nevoie de ajutorul lui n-a vrut să știe de mine, deși este plin de parale.

— La ce oră ai părăsit apartamentul familiei Pintea ? — am întrebat eu.

— Cred că era în jur de șase.

— Și cît ai absentat ?

— Cel mult zece minute.

— Ce persoane se aflau în apartamentul familiei Pintea ?

— Mioara și Paula, soția și sora lui Pavel și Radu Chiriță, prietenul Paulei.

— Momentan, ajunge. Dacă voi mai avea nevoie de lămuriri, am să te chem.

— Vă rog să-mi aprobați vorbitor cu mama și soția mea — a cerut el, cînd Dan s-a ridicat să-l conducă spre ușă.

— Regret, dar nu-i permis atît timp cît te afli în anchetă.

A oftat cu resemnare și a ieșit.

Cînd s-a închis ușa și Dan a revenit spre biroul lui, am ridicat receptorul și am telefonat la Circulație.

— Vreau să știu ce autoturism posedă un oarecare Grigore Samuilă, cu domiciliul în strada Cristian Tel 27 — am cerut colegului meu de la celălalt capăt al firului, în timp ce priveam cum Dan începe să-și demonteze bricheta.

După cîteva minute, mi-a dat numărul și tipul mașinii : Dacia-1 100, culoare gri.

Continuînd să țin receptorul la ureche, am format numărul Secției a II-a de miliție și le-am cerut să trimită un

echipaj auto să cerceteze dacă autoturismul respectiv nu-i parcat prin apropierea locuinței răposaților.

— Dane — am spus, cînd am închis telefonul —, îi faci o vizită la serviciu soției bănuitului și verifici cum și-a petrecut timpul în după-amiaza zilei de 8. Cînd ai terminat, te duci și chestionezi toată familia Pintea. Trebuie să stabilești dacă Samuilă ar fi avut posibilitatea să lipsească din apartamentul familiei respective între orele cinci și șapte seara. Priceput ?

— Chiar deloc ! — a zis clătinînd capul. De ce bați apa-n piuă cu ziua de 8, cînd omorul a fost comis cu două zile mai înainte ?

— Am motive să cred că pînă acum încă n-am avut de-a face cu un coțcar de talia lui Samuilă. Cum însă nu-i exclus să fac ce ziceai tu, nu-ți spun despre ce-i vorba... Pentru că n-am chef să ajung de rîsul colegilor mei. Acum e clar ?

A zîmbit ironic, cu ochii pe bricheta, pe care a început s-o ansambleze. Cînd a terminat, s-a ridicat de pe scaun.

— Știu la ce te gîndești... — a zis, în timp ce privea și scăpăra bricheta pentru a vedea cum funcționează.

— Și ?

— E absurd.

— Poate da, poate nu.

— Șefu are întotdeauna dreptate... — a comentat maliții, în timp ce se îndrepta spre ușă.

Nici n-a închis bine ușa și a început să sune telefonul. Era Secția a II-a de miliție. Mașina pe care o căutam se afla parcată pe strada I.C. Frimu, la douăzeci de metri de blocul în care locuise familia Samuilă.

L-am sunat imediat pe căpitanul Maier și l-am rugat să vină pînă la mine.

— În timpul căutării urmelor în apartamentul familiei Samuilă, am găsit trei fire din părul victimei. Erau în burduful aspiratorului de praf — a început Maier raportul de îndată ce a închis ușa în spatele lui. Din păcate, n-am putut releva prezența amprentelor bănuitului. Și nu-i de mirare, deoarece am găsit casa curată ca un pahar.

Remarca lui nu m-a surprins, pentru că numai printr-o curățenie generală se putea justifica deranjul pe care l-am găsit cînd am vizitat pentru prima oară apartamentul.

Probabil că, după arestarea lui Samuilă, prima grijă a mamei lui a fost să îndepărteze toate urmele incriminatorii.

— În ceea ce privește urmele de praf și resturi de plante relevate în manșetele pantalonilor găsiți în Parcul Hipodrom, au aceeași structură cu cea a unei zone verzi dezafectată de picioarele locatarilor din imobilul respectiv. Întrucît și dimensiunile pantalonilor sînt asemănătoare cu a celor găsiți în apartament, în mod cert au aparținut tatălui bănuitului.

L-am urmărit dînd aprobator din cap, apoi cînd a terminat i-am spus.

— După cum bine știi, criminalul a utilizat un autoturism pentru abandonarea coletelor...

— Iar persoana pe care o bănuiești, deși lucra la Getax, n-a avut posibilitate să conducă un taximetru pînă în ziua de 12 iulie, cînd deja fuseseră împrăștiate coletele — m-a întrerupt, cu adresa și laconismul care-l caracterizează, cînd nu i se cășună pe mine că-i caut de lucru pentru a mă afla în treabă. Ai găsit vreo soluție acestei neconcordanțe ? a întrebat, așezîndu-se pe un scaun, cu degetele de la ambele mîini încrucișate pe abdomenul lui masiv.

— Am aflat că familia Samuilă avea un autoturism...

— Criminalul prezumptiv ? s-a precipitat el.

— Nu, sinucigașii din strada Cristian Tell.

— Tot una-i ! Ai reușit să dai de urma mașinii ?

Am arătat biletul pe care scrisesem marca, culoarea și numărul mașinii.

S-a ridicat imediat și a venit să i-l dau.

În timp ce-și arunca ochii pe hîrtie, i-am explicat unde este parcată mașina.

— Cum deschid portierele ? Le forțez ? a vrut să știe înainte de a pleca.

— Cînd am făcut percheziție în locuința Sandei Samuilă, în sertarul de sus a servantei am văzut niște chei de mașină. Atunci nu le-am acordat nici o importanță. Cum locuința este în apropiere de locul de parcare a mașinii, urcă pînă în apartament și ia-le. Nu văd de ce n-ar fi chiar cheile de care avem nevoie...

26 iulie

— Credeam că ai plecat la Mamaia, la plajă — l-am luat peste picior pe Dan, cînd a intrat în birou, privindu-mi cu semnificaţie ceasul, care indica ora douăsprezece şi trei minute.

— După sezon, chiar că ar fi trebuit să fiu la mare — a zis cu amărăciune, lăsîndu-se să cadă pe scaunul lui. Sînt rupt de oboseală — a adăugat oftînd, în timp ce-şi ştergea transpiraţia de pe frunte cu batista.

— Ai îndeplinit misiunea pe care ţi-am dat-o ? — am întrebat, în momentul cînd, vîrîndu-şi batista în buzunar, a pus pe masă bricheta.

A făcut un gest de confirmare şi, cu ochii pe bricheta de care a început să tragă, s-a pornit să relateze :

— Soţia lui confirmă modul în care susţine Samuilă că şi-a petrecut timpul în după-amiaza zilei de 8 iulie. Între orele patru şi opt seara s-ar fi aflat la familia Pintea. Ea rămînînd în apartamentul lor pentru treburi gospodăreşti.

— Şi familia Pintea ?

— S-ar părea că în după-amiaza aceea s-a cam tras la măsea. Mi-a fost destul de greu să-i fac să-şi amintească ce-au făcut. În sfîrşit, după ce mi-am mîncat jumătate de ficat, poate chiar ceva mai mult, am reuşit să clarific cum s-au petrecut lucrurile. Sora lui Pavel Pintea şi colegul ei, Radu Chiriţă, au părăsit teatrul de operaţiuni pentru a ajunge pînă la ora cinci la serviciu. Amîndoi lucrează la Secţia financiară, care-i peste drum de blocul „Bucur"...

— Încearcă să fii mai concis, Dane — l-am avertizat. Care era situaţia în apartament, cu aproximativ zece minute înainte de ora cinci, cînd a plecat perechea de care mi-ai vorbit.

— Pavel Pintea juca table cu Samuilă, iar soţia primului s-a dus să se culce în altă cameră...

— Pînă la ce oră au jucat table ?

— Aici este clenciu ! — s-a decis Dan să ridice ochii de pe bricheta pulverizată şi să mă învrednicească cu privirea lui. Soţia, obosită după o zi de stat în bucătărie şi

servit musafirii, s-a dus să se culce în altă cameră, un sfert de oră după plecarea tinerilor Paula Pintea și Radu Chiriță. Dar n-a putut să adoarmă din cauza zgomotului pe care-l făceau cu zarurile soțului ei și Samuilă. S-a enervat și a bătut în perete, strigîndu-le să se potolească. Și s-au potolit. N-a mai auzit nimic, ceea ce înseamnă că au sistat jocul...

— Pavel Pintea ce a declarat ?

— Își amintește foarte bine că era băut, însă habar n-are dacă a continuat să joace table sau s-a culcat. Doamna Pintea, cînd s-a trezit și a intrat în sufragerie, l-a găsit pe Samuilă umblînd la televizor și pe soțul ei frecîndu-și ochii de somn. Era aproximativ ora șapte și jumătate. Prin urmare se poate admite în egală măsură atît faptul că Samuilă n-a plecat nicăieri, cît și acela că, în intervalul cinci și un sfert — șapte și jumătate, ar fi putut fi aiurea. Ușa de la apartamentul Pintea fiind în permanență neîncuiată. Cum ți se pare ? a întrebat, plecîndu-și din nou privirea spre tinichelele brichetei sale.

— Că dacă pentru 6 iulie și-a creat un alibiu minuțios, cel din 8 iulie e iluzoriu...

Ușa s-a deschis pînă la perete pentru a-i permite pîntecosului Maier să intre.

— Din ce în ce mai bine ! — a zis el, grăbindu-se să se așeze pe cel mai apropiat scaun.

— Adică ?

— În portbagajul mașinii familiei Samuilă se află așternută o folie din masă plastică, iar pe aceasta am găsit trei pete de sînge uman... Grupa „0".

Mi-am încrucișat privirea cu Dan, care s-a grăbit să constate :

— S-a ars !

Am făcut un gest de negație.

— Pînă în prezent am stabilit și putem dovedi unde a fost ucisă victima și care a fost mijlocul de transport utilizat pentru dispersarea ei. De asemenea, știm și cine este criminalul, însă nu-l putem pune sub acuzare pînă nu obținem probe materiale că s-a aflat la locul crimei. El susține că nu și-a mai vizitat familia de patru luni.

Dan care mă urmărise cu o figură contrariată n-a mai rezistat și i-a sărit țandăra :

— Şi noi îl credem ? ! Victima îl sună la telefon şi-i fixează o întîlnire în ziua omorului... Victima este ucisă, nu oriunde, ci în casa părinţilor lui, unde n-ar fi avut ce să caute fără el ! Şi spui că nu putem dovedi prezenţa lui la locul crimei ?

— Exact asta e problema ! N-a fost văzut întrînd în imobil, deşi au fost chestionaţi, cu fotografia lui în mînă, toţi locatarii imobilului în care au locuit părinţii săi...

— Şi cu cine a intrat Anda în apartament ? Cu sfîntul Duh ? — m-a întrerupt enervat de-a binelea.

— Tinere, ia-o mai uşor — l-a avertizat Maier, cu o asprime care concorda cu figura lui severă, întotdeauna. Mai bine ascultă-ţi superiorul, care ştie bine ce spune.

Dan a lăsat capul în jos, privindu-şi biroul, cu o atitudine spăşită.

— Misiunea noastră — am continuat, făcîndu-mă că n-am remarcat incidentul — este să arătăm că totuşi Samuilă şi-a vizitat părinţii, chiar în ziua omorului. În ultimele zile am probat că alibiul lui este fals, acesta este un pas important, deoarece indică că el ar fi putut să meargă la ei. Rămîne să facem şi celălalt paş : demonstrarea că într-adevăr s-a dus acolo.

— Întrevezi o astfel de posibilitate ? — a întrebat Maier cu obişnuitul lui simţ practic.

— Volanul maşinii familiei Samuilă spune ceva ? — i-am întors întrebarea.

A ridicat din umeri :

— Nimic edificator. Cum este şi firesc, predomină urmele răposatei Sanda Samuilă. Ea fiind ultima persoană care a condus maşina. Mai există nişte fragmente de amprente, însă nu sînt concludente.

— De ce ?

— Pentru că am găsit numai patru puncte de coincidenţă cu cele ale lui Samuilă, ceea ce înseamnă că în afară de bănuit ar fi putut pune mîna pe volan încă aproximativ o sută de mii de cetăţeni. Şi asta oricum o întorci, nu înseamnă identificare.

— Nu fi atît de pesimist. Deşi justiţia nu admite ca probă amprentele care au mai puţin de unsprezece puncte de coincidenţă, urma pe care ai găsit-o, chiar dacă nu-l indică cu precizia cerută pe bănuit, arată, cu o probabili-

tate de două sute la unu, că ar putea fi el. Şi asta este cu mult mai bine dacă admitem probabilitatea de douăzeci şi două de milioane la unu !

— De acord. Bănuielile care planează asupra lui au sporit şi pe această cale. Dar problema nu-i rezolvată...

A fost întrerupt de o bătaie în uşă. La invitaţia mea au intrat doi subofiţeri, fiecare ţinînd în braţe trei dosare groase de o palmă.

— Să trăiţi ! — a spus unul dintre ei. V-am adus de la laborator nişte albume cu fotografii.

După ce le-au lăsat pe biroul meu, am deschis unul dintre ele şi m-am lămurit ce conţin.

— Samuilă — am reluat către interlocutorii mei, după plecarea subofiţerilor — mi-a plasat o minciună care-mi pare atît de nesemnificativă pentru apărarea lui, încît mă intrigă.

— La ce te referi ? — a ridicat Dan capul, pentru prima dată după ce l-a bruftuit Maier.

— La cele cinci sticle de bere. Spune că le-a băut la Doina Patraulea, dar ea neagă — am zis gînditor, apoi brusc am înţeles : Eugen, presupun că ai căutat impresiunile digitale ale lui Samuilă în toată casa părinţilor săi.

— Bineînţeles — s-a mirat el de stupiditatea întrebării mele.

— Pe balcon erau o grămadă de sticle goale. Le-ai examinat ?

— Nu... Nu m-am gîndit — a rămas el surprins.

— Nici eu pînă acum. Te duci acolo şi te ocupi numai de sticlele de bere.

Cînd Maier a dat aprobator din cap, am privit spre Dan :

— Tu te duci la Doina Patraulea să o rogi să-ţi împrumute toate sticlele de bere pe care le are în casă. Le vîri cu grijă într-o sacoşă şi-i le duci lui Eugen.

După plecarea lor, am sunat arestul şi am cerut să mi-l aducă pe Samuilă.

Cînd a intrat şi s-a aşezat pe scaun, i-am pus în faţă cele şase dosare pe care le primisem mai înainte :

— Samuilă — am zis, arătînd spre dosare —, ai în faţa ta albumele cu fotografiile tuturor şoferilor de

taximetre care au fost pe mașini în ziua de 6 iulie. Te rog să-l indici pe cel cu care ai călătorit de la centrala telefonică Ghica-Tei pînă la Doina Patrulea.

De surpriză, a rămas pietrificat ca un sfinx.

— I-ați fotografiat pe toți ? — a întrebat el, aiurit.

— Da ! Sînt o mie două sute nouăzeci și opt.

A dat din cap, cu privirea rătăcită și a început să răsfoiască paginile primului album, privind fotografiile față-profil, lipite de file.

M-am uitat la el timp de două ore, pînă a parcurs și a închis și ultimul album.

— Nu l-am găsit — m-a anunțat.

— Și atunci cu ce taximetru ai călătorit ?

— Cu unul al cărui șofer nu se află în album.

— Repet, au fost fotografiați toți șoferii care au lucrat în ziua respectivă.

— Respectuos vă aduc la cunoștință că, intenționat sau numai întîmplător, fotografia șoferului care m-a dus pe mine a fost omisă — a zis, înclinîndu-se spre microfonul magnetofonului.

— Mai ai să-mi spui ceva în legătură cu Anda ?

— În dorința de a fi prins criminalul, v-am spus tot ce am știut despre ea.

M-am ridicat de pe scaun și m-am dus să-l predau subofițerilor care așteptau pe culoar.

* * *

— Ai avut dreptate, șefu — a zis Dan, vesel, cum a intrat în cameră cu Maier.

— Am găsit amprentele lui pe cinci din sticlele de bere de pe balconul apartamentului din strada Cristian Tell.

— La Doina Patraulea ai găsit sticle de bere ? — l-am întrebat pe Dan.

— Da. Trei, dar erau „curate" — a arătat spre Maier, care a făcut un gest de confirmare.

— Acum e bine — am zis, ușurat. Bănuielile sînt confirmate prin probe irefutabile ! Beți o cafea ?

— La opt seara ? a zis Maier, uitîndu-se la ceas.

Neîncrezător, mi-am privit și eu ceasul. Avea dreptate. Și nu știu cînd trecuseă atîtea ore.

— Pentru azi nè ajunge... — am zis, petrecîndu-mi mîna peste umerii colegilor mei și pornind spre ușă.

27 iulie

Cînd, la ora șapte dimineața, Doina Patraulea a deschis ușa și m-a văzut și-a înăbușit un oftat de exasperare.

Făcîndu-mă că nu observ că prezența mea a început să-i provoace alergie, i-am dat bună ziua, zîmbindu-i cît mai afectuos posibil.

Întrucît intenția mea de a-i reda buna dispoziție n-a avut nici un efect, am trecut la scopul venirii mele. De-a lungul a zece minute i-am povestit ce stabilisem în legătură cu vizita pe care i-o făcuse familia Samuilă. A început prin a protesta, mai întîi cu convingere, apoi ezitînd. A sfîrșit însă prin a-mi da dreptate.

În timp ce-și cerea scuze, făcînd un gest de imperială toleranță, am rugat-o ca în următoarele trei zile să-și facă timp să treacă pe la noi pentru a da o nouă declarație. Cînd mi-am luat la revedere, n-am omis să-i atrag atenția că-i este interzis să relateze cuiva discuția pe care am avut-o.

*
* *

La ora șapte și jumătate am intrat în biroul comandantului Secției a VII-a.

— Așa matinal ? — s-a mirat maiorul Tudor Udrea, cînd, ridicîndu-și privirea de pe mapa cu corespondență, m-a zărit în cadrul ușii.

Am făcut un gest de salut cu palma ridicată și l-am avertizat :

— Și nu cu vești bune.

— Parcă există altfel de veşti în meseria noastră... — a ridicat resemnat din umeri şi mi-a arătat unul din cele două fotolii din faţa mesei sale de lucru. Eu nu mi-am băut cafeaua. Te interesează ?

— Da. Nici eu n-am avut cînd s-o beau pe a mea.

S-a ridicat de pe scaun şi, scoţînd capul prin deschizătura uşii, a cerut să se prepare două cafele.

— Cum merge „Acţiunea Anda" ? — a întrebat, din politeţe, după ce şi-a reocupat locul.

Deoarece chiar pentru afacerea respectivă venisem la el, n-am ezitat să-i relatez stadiul în care ajunsesem.

— E uluitor ! a dat admirativ din cap, cînd mi-am terminat povestea. I-ai întocmit dosarul de trimitere în judecată ?

N-am avut cînd să-i răspund, pentru că şi-a făcut apariţia o plutonieriţă care ne-a adus pe o tavă două cești în care aburea cafeaua. În timp ce ne punea ceştile la îndemînă, deşi aveam cu totul alte preocupări, nu m-am putut împiedica să n-o privesc. O femeie cu un corp ca al ei n-ar fi avut probleme dacă ar fi vrut să se angajeze ca balerină la Folies-Bergère.

— Ei ! m-a ameninţat Udrea cu degetul, văzînd că am rămas cu privirea pe uşă şi după ce s-a închis în spatele femeiuştii.

— Da... — am ezitat o clipă, pînă mi-am reamintit pentru ce mă aflam în faţa lui. Nu-l pot trimite încă în judecată. A rămas neelucidat un aspect important al afacerii — am spus, căutînd să par cît mai amărît posibil.

— Ce anume ? — s-a grăbit să muşte din momeală.

— Pînă în prezent, n-am reuşit să stabilim paternitatea corpurilor delicte utilizate pentru împachetarea părţilor secţionate ale victimei — am zis, transformîndu-mi aerul de amărăciune într-unul de totală nefericire.

— Aşa e... — a admis el, cu compasiune. Pînă nu stabileşti cui i-a aparţinut „ambalajul", eşti legat de mîini şi de picioare. Şi nu se întrevede nici o posibilitate ! — a zis plin de solicitudine.

— Ar fi ceva... — am început cu un ton ezitant. Mă gîndesc să apelez la concursul anturajului familiei Samuilă-seniori... Mă refer la locatarii din imobilul în care au locuit, la colegii de serviciu al Sandei Samuilă, la elevii şcolii de şoferi unde a fost instructor Grigore Samuilă, la pacienţii şi personalul Spitalului Militar şi aşa

mai departe... — am spus, făcînd o pauză pentru a sorbi din cafea, chestie de „tactică" a strategiei.

— Sub ce formă înțelegi să le ceri concursul ? — m-a privit cu o curiozitate nedisimulată.

— Să le arăt obiectele în care a fost abandonată victima.

— Ideea-i foarte bună ! Merită făcută această încercare !— m-a aprobat el, entuziasmat.

— Așa cred și eu... — am admis, cu timiditate.

A sorbit și el puțină cafea, apoi brusc a tresărit și a lăsat ceașca cu zgomot pe farfurioară.

— Un moment ! Unde vrei să organizezi această „expoziție" ? — a întrebat, încruntîndu-se.

— Cea mai centrală secție de miliție din București este aceasta. M-am gîndit că accesul martorilor va fi mult mai simplu aici, decît în altă parte.

— Bine, dar asta înseamnă să-mi plimbi pe aici un sfert din locuitorii capitalei — a zis cu un ton dezolat.

— Ți-am spus că n-aduc vești bune — i-am reamintit, dînd din cap cu o adîncă tristețe.

— Deci, în afara spațiului, trebuie să dau și oameni ? Pentru supraveghere, pentru depistarea și invitarea martorilor... — a constatat dezgustat, cînd i-am spus cum văd eu organizarea pelerinajului.

— Te va ajuta locotenentul Simionescu — l-am încurajat.

După uitătura pe care mi-a aruncat-o, am avut motive să cred că propunerea mea n-a contribuit cu nimic la diminuarea indispoziției pe care i-o provocase gîndul la tevatura ce-l aștepta. Din cauza mea, bineînțeles.

La plecare, cînd i-am întins mîna, mai întîi s-a făcut că n-o vede, apoi s-a ridicat în picioare și a strîns-o.

— Să sperăm că ne vom atinge scopul — s-a decis să-mi zîmbească, pe cînd m-a condus spre ușă.

*

* *

Cînd am ajuns la inspectorat, Dan era în birou. Iar Maier a venit de îndată ce i-am dat telefon.

Deși nu s-au arătat prea încîntați de misiunile pe care le-au primit, au fost de acord că nu există altă variantă aptă să conducă la clarificarea „Acțiunii Anda".

21 august

Aşteptîndu-l pe procuror, mă uitam distrat spre Dan, care-şi etalase pe birou piesele şi piesuţele chinuitei sale brichete, şi cugetam la alergătura ce-am tras-o în cele trei săptămîni şi ceva care se scurseseră...

Peste şase mii de oameni au fost conduşi la Secţia a VII-a pentru a vizita „expoziţia" pe care am organizat-o acolo. Dintre cei care au privit obiectele expuse, mai mulţi de două sute s-au arătat dispuşi să ne furnizeze indicii preţioase. Dar, după ce-am discutat cu ei, am reţinut ca serioase numai aproximativ cincizeci de declaraţii ; ceilalţi, sub influenţa romanelor sau filmelor poliţiste, n-au ezitat să ne ofere serviciile lor de pricepuţi detectivi. Mulţumindu-le pentru generoasa lor bunăvoinţă, le-am explicat că problema noastră imediată nu-i cauzată de lipsă de detectivi, ci de cea a unui criminal apt să înfunde puşcăria.

Lăsînd însă deoparte timpul, care inerent se pierde într-o acţiune de genul celei pe care am întreprins-o, rezultatul obţinut a depăşit orice aşteptări. Douăzeci şi unu de foşti elevi ai şcolii de şoferi amatori au declarat că instructorul lor, Grigore Samuilă, purta întotdeauna pantalonii expuşi şi mînca pe rupte miere, dintr-un borcan pe care-l ţinea în sacoşa verde, corp delict în „expoziţie".

Sacoşa roşie a fost recunoscută ca aparţinînd Sandei Samuilă de către paisprezece martori, recrutaţi printre pacienţii şi personalul Spitalului Militar. O opinie aidoma au avut şi cele patru colege de birou ale sinucigaşei. Totodată, ele, identificînd printre obiectele expuse şi cheia din fontă găsită în buzunarul sacoşei respective. În declaraţiile lor au arătat că o recunosc, după cele patru crestături pe care le avea pe toartă, ca fiind cheia de la uşa arhivei serviciului şi că ea ar fi dispărut cu aproximativ zece zile înainte de sinuciderea colegei lor.

Cum afirmaţiile lor erau deosebit de interesante, l-am trimis pe Dan să le verifice. Cînd s-a înapoiat, m-a asigurat că cheia noastră se potriveşte perfect în broasca uşii la care avea acces Sanda Samuilă.

După ce trăsesem ca nişte sclavi la galere, puteam spune că, în sfîrşit, am adunat suficiente probe pentru a-l constrînge pe bănuit să-şi recunoască vinovăţia. Cînd

am vrut să-mi strîng mîna și să mă felicit pentru treaba pe care o făcusem — eu personal... și cîteva sute de lucrători de miliție ! —, o bătaie ușoară în ușă a împiedicat gestul de prețuire și stimă pe care intenționam să mi-l adresez.

Era procurorul Alexandru Grigore, un tip în jur de patruzeci de ani, scund, subțirel și îmbrăcat cu multă eleganță, într-un costum gri-deschis, cămașă albă și cravată bleu. Capul, ușor alungit, era sprijinit pe maxilare puternice, de boxer ; ochii, mari și căprui, avînd o privire neutră, de adolescentă naivă, susțineau o frunte înaltă, prelungită spre creștet de un început timid, dar sigur, de chelie.

— Bună dimineața — ne-a salutat el, cu o voce caldă, melodioasă, perfect acordată cu ochii săi mari, căprui și mai ales candizi.

Deși cînd l-am văzut am simțit cum mă cuprinde o tristețe grea, am reușit totuși să schițez un zîmbet modest în timp ce ne dădeam mîna.

Pe cînd procurorul se așeza pe scaun, Dan mi-a aruncat o privire de încurajare. Știa și el că, spre ghinionul nostru, „Acțiunea Anda" va fi instruită, în ciuda aparențelor, de cel mai sever reprezentant al Procuraturii.

— Despre ce-i vorba, tovarășe căpitan ? — a deschis el discuția, cu figura numai zîmbet.

— Doriți o cafea ? — l-am ispitit, încercînd să încălzesc atmosfera.

A făcut un gest hotărît de negație. Desigur, nu era de acord cu eventualul familiarism ce s-ar fi creat dacă am fi băut cafeaua împreună.

— Am o criză îngrozitoare de ficat — a zis, pe un ton de scuză, punînd palma dreaptă pe regiunea organului menționat.

Dînd din cap cu compasiune, de fapt, m-am simțit satisfăcut. Lasă să simtă și el ce-au simțit colegii mei care au avut ghinionul — ca și mine, dealtfel ! — să aibă cazuri instruite de el.

Am început să expun afacerea, argumentîndu-mi spusele prin scurtele pauze în care-i ofeream să privească acte de constatare, fotografii sau declarații.

De-a lungul a două ore n-a făcut nici un comentariu. A privit și a ascultat.

— Cunoaşte acuzaţiile ? — a întrebat, cînd mi-am terminat relatarea.

Am făcut un gest de negaţie :

— Oficial, l-am reţinut pentru comiterea unei tîlhării. Am preferat să cercetez omorul sub stare de arest, pentru a nu-i lăsa răgazul să şteargă şi bruma de urme care mai rămăseseră. Chiar aşa, şi tot a reuşit să ne zăpăcească destul de consistent.

— Aţi procedat bine. În funcţie de rezultatul interogatoriului, probabil că-i vom schimba calificarea — m-a aprobat, spre mirarea mea. Vă rog să dispuneţi aducerea lui.

Cînd m-am uitat la Dan, s-a grăbit să dea telefon la arest. Cu această ocazie am văzut că pe masa lui de lucru se afla numai notesul şi pixul. Ce nu reuşisem eu. rezolvase faima de excesivă severitate a procurorului. Nici urmă de brichetă demontată.

— Tovarăşul procuror Alexandru Grigore este însărcinat cu supravegherea cazului dumitale — i-am spus lui Samuilă, cînd a intrat în birou, pornind magnetofonul.

L-a salutat printr-o înclinare adîncă şi a demarat în viteză :

— În sfîrşit ! Sînt fericit să vă văd... — a zis, trăgînd un oftat puternic de uşurare. Vă rog să faceţi dreptate. De mai bine de şase săptămîni sînt arestat pe nedrept şi maltratat !...

— Mai întîi, vă rog să luaţi loc — l-a invitat procurorul, cu glasul lui melodios.

Samuilă s-a aşezat pe scaun, privindu-l pe procuror ca un bigot foarte bigot pe Mesia.

— Aţi spus că aţi fost maltratat. Vă rog să-mi spuneţi în ce mod ? a cerut Alexandru Grigore, privind spre mine încruntat, apoi din nou spre Samuilă : Aţi fost lipsit de mîncare şi băutură ? Sau aţi fost bătut ?

— Da ! Am fost maltratat — a afirmat Samuilă cu convingere.

— Descrieţi în ce fel, vă rog.

— Oare faptul că am fost arestat atît de mult timp, deşi dînsul — a arătat spre mine — ştia foarte bine că n-am nici un amestec în omorîrea Andei, nu-i destul de grăitor ?

— În asta a constat maltratarea ?

— N-ajunge ?

— Dumneavoastră aţi fost reţinut pentru comiterea unei tîlhării.

— N-am comis nici o tîlhărie. E o minciună ! — a strigat el.

— Rugîndu-vă să vă măsuraţi cuvintele şi să nu ridicaţi tonul, vă reamintesc că din declaraţiile pe care le-aţi dat — a zis, imperturbabil, arătînd spre dosarul din faţa mea — rezultă că aţi recunoscut faptele. Declaraţiile v-au fost smulse cu forţa ?

— Exact, tovarăşe procuror ! Am fost obligat să le dau, şi le retractez ! — a zis, apropiindu-şi gura de microfonul magnetofonului aşezat pe masă, în faţa lui.

— Vă rog să consemnaţi declaraţia în stenogramă — a zis procurorul, întorcînd capul spre Dan, pe post de cronicar.

Samuilă a dat aprobator din cap şi a privit batjocoritor spre mine. Tocmai cînd îmi spuneam că-mi va arăta cotul sau va scoate limba la mine, am auzit vocea melodioasă a procurorului :

— Domnule Samuilă, vă aduc la cunoştinţă că veţi fi interogat sub bănuiala de a fi comis o faptă cu mult mai gravă... Există motive să se creadă că aţi ucis-o pe Anda Ambros...

— Mi-am imaginat că se va încerca o astfel de înscenare asupra mea. Domnului căpitan — a arătat spre mine — îi trebuie un criminal şi neflind capabil să-l prindă pe cel adevărat încearcă să-mă înfunde pe mine. Însă n-o să-i meargă... Şi pentru asta contez pe imparţialitatea dumneavoastră — a zis, privind spre Alexandru Grigore cu o încredere fără margini.

— Mă aflu aici pentru a stabili adevărul, de aceea vă atrag atenţia că tot ce veţi spune din acest moment va putea fi folosit împotriva dumneavoastră.

— Nici nu cer altceva decît să se facă dreptate — l-a informat Samuilă, plin de bunăvoinţă.

— Tovarăşe căpitan, vă rog să prezentaţi elementele de încriminare ale bănuitului — mi-a cerut procurorul.

— Samuilă, recunoşti că ai cunoscut-o pe Anda Ambros ! — mi-am început eu repertoriu.

— Da, dar asta nu înseamnă că...

— Te rog să răspunzi fără comentarii ! — i-am atras atenția, cu asprime, cu speranța că nu voi fi obligat să mă tocmesc cu el ca la piață. I-ai luat Andrei Ambros, pe care de acum înainte o vom numi victimă, un medalion de aur ?

— Nu i l-am luat ! Mi l-a oferit ea.

— Formulez altfel întrebarea. A rămas la tine medalionul victimei ?

— Da.

— A încercat victima de nenumărate ori să și-l recupereze ?

A dat din cap într-un gest de negație, apoi s-a răsgîndit :

— Eu am înțeles că dacă mi l-a dat cadou, pot face ce vreau cu el... chiar să-l vînd. Ceea ce am și făcut. Ulterior, cînd s-a răzgîndit și mi-a cerut să i-l restitui, nu-l mai aveam... Jenîndu-mă să-i spun adevărul, am tot dus-o cu vorba pentru a o face să renunțe la el. Dealtfel, în ultimele luni, cînd îmi dădea telefon, nu-mi mai pomenea de el.

— În ziua de 5 iulie ai vorbit cu ea la telefon și ați stabilit să vă întîlniți a doua zi ?

— Da, dar nu ne-am văzut ! — s-a grăbit el să completeze, cu capul întors spre procuror. M-a sunat dintr-o casă din care se auzea muzică și a contramandat întîlnirea, spunîndu-mi că-mi va explica a doua zi motivele.

— La ce oră ai avut această discuție ?

— La puțin timp după ce mă înapoiasem cu soția mea de la Doina Patraulea. Cred că era ora opt seara.

— Samuilă, a venit momentul să te anunț că alibiul pe care ți l-ai făcut cu minuțiozitate, exact pentru momentul suprimării victimei, este inexistent.

— Vreți să spuneți că n-am fost la Doina ? — s-a făcut el că vede în afirmația mea o enormitate.

— Nu... Așa ceva nu aș putea susține. Este adevărat că ai fost la Doina Patraulea... — am zis, făcînd intenționat o pauză mai mare, pentru a realiza efectul pe care-l scontam. Ai fost la ea, însă nu miercuri 6 iulie, ci vineri 8 iulie !

A rămas trăsnit, privindu-mă stupefiat pe sub arcade, cu capul ușor înclinat într-o parte.

— Cînd te-ai aflat la Doina, ai declarat că a fost sunată la telefon de vecinul ei, Wilhelm Schmidt...

— Şi acesta-i adevărul curat ! — şi-a revenit el din şocul ce i-l provocase pulverizarea alibiului pe care-l meşteşugise ca în romanele Agathei Christie.

— Ştiu, numai că el i-a telefonat în ziua de 8...

— A sunat şi în ziua de 6 ! a strigat el, albindu-se la faţă.

— Prima oară cînd ai căutat-o, în luna iulie, a fost pe ziua de 8... Pentru a-i anunţa că a doua zi se căsătoreşte fiul lui.

— Tovarăşe procuror, vă rog să dispuneţi să fie adus aici prietenul meu Victor Marin, care era cu logodnica lui şi care va atesta că m-a întîlnit în ziua de 6 iulie, cînd m-a trimis Doina să cumpăr bere de la „Zigzag".

— Vă rog să nu-mi mai spuneţi „tovarăşe". Nu se obişnuieşte acest apelativ în timpul unei anchete — a zis Alexandru Grigore, parcă pe un ton de scuză, apoi mi s-a adresat mie : Va trebui să depistaţi martorul, tovarăşe căpitan.

— A fost deja audiat. Confirmă spusele bănuitului — am răspuns.

— Vedeţi ? Vedeţi că am dreptate ! — a prins Samuilă curaj.

— Samuilă — am zis cu un aer molcom —, există o mare neconcordanţă. Cum explici că berea ai cumpărat-o în 6 iulie şi ai băut-o în 8 iulie, la Doina acasă ?

— Îmi cereţi mie să explic confuziile pe care le faceţi dumneavoastră ? — s-a mirat el, cu o sinceritate de prostituată în exerciţiul „funcţiunii". Eu am băut berea atunci cînd am cumpărat-o. Adică în ziua de 6 iulie ! a completat cu aplomb.

— Atît soţia ta, cît şi Doina au declarat că atunci cînd aţi fost împreună... n-aţi băut bere ! — am zis apăsat.

— Se înşală... — a zis el, privindu-mă pentru o clipă dezorientat, apoi şi-a revenit : cum puteam să fiu în ziua de 8 la Doina, cînd în toată după-amiaza acelei zile n-am ieşit din casa vecinului meu Pintea ? Toată familia lui îmi este martoră că am stat acolo pînă la opt seara şi am jucat table...

— Singurul martor la care ai putea apela este Pavel Pintea, dar n-are nici un rost, deoarece el afirmă că în jurul orei cinci a sistat partida de table pe care o făcea cu tine şi s-a culcat. Aşa că nu poate confirma prezenţa ta în locuinţa sa între orele cinci şi jumătate şi şapte

jumătate, cînd, trezindu-se din somn, a dat într-adevăr cu ochii de tine.

— Faptul că Pavel s-a îmbătat şi s-a culcat nu infirmă prezenţa mea la el acasă...

— Dumneavoastră aveţi nevoie de un martor care să confirme afirmaţia dumneavoastră că v-aţi aflat în compania lui, nu să ridice din umeri — i-a explicat procurorul.

— Cînd ai fost ultima dată în casa părinţilor tăi ? — am întrebat, privindu-mi ceasul cu un aer absent, pentru a-l face să creadă că nu acord nici o importanţă răspunsului său.

— V-am mai spus. A doua zi după cutremur, adică în 5 martie.

— Ai stat mult acolo ?

— Numai cîteva minute. Am văzut că n-au păţit nimic şi am plecat, pentru că trebuia să mă prezint la serviciu.

— Te-au servit cu bere ?

— Nu... — a spus el, privindu-mă confuz.

— De fapt, n-are nici o importanţă — am zis, subliniindu-mi spusele cu gestul care le corespundea. Avem expertiza chimică a laboratorului de criminalistică. Urmele de bere rămase în sticle aveau o vechime de trei săptămîni, nu de patru luni.

— Tovarăşe... adică domnule procuror, vă rog să reţineţi că se încearcă atragerea mea într-o cursă ! Nu înţeleg nimic din ceea ce spune tovară... domnul căpitan ! — a zis crispat către Alexandru Grigore, care participa la discuţia noastră numai cu ochii, de parcă ar fi privit peisajul unei văi din vîrful muntelui.

— Vă rog să-i explicaţi bănuitului despre ce sticle vorbiţi — mi-a cerut procurorul, scurt.

Cum într-o anchetă penală procurorul e şeful, n-am întîrziat să mă conformez.

— În apartamentul părinţilor tăi am găsit cinci sticle de bere care poartă impresiunile tale digitale. Sînt sticlele pe care le-ai luat de la „Zigzag", în ziua de 6 iulie. Acum, am vorbit destul de clar ?

— Nu-i adevărat ! Dumneavoastră aţi dus sticlele acolo, ca să mă compromiteţi ! — mi s-a adresat el, ţîşnind de pe scaun ca un resort.

Procurorul i-a făcut semn să-şi reocupe locul. Cînd s-a aşezat, l-a întrebat :

— Admiţînd că sticlele au putut fi duse în apartamentul părinţilor dumitale, marcarea lor cu amprentele care vă aparţin cum s-a putut face ?

— Nu mă pricep la astfel de treburi şi nu pot să le explic. Dar ceea ce ştiu, cu certitudine, este că dînsul — a arătat el spre mine — pune la cale o provocare !

— Domnule Samuilă, să nu exagerăm. Ce motive aveţi să vă temeţi de faptul că se dovedeşte că aţi băut bere în apartamentul părinţilor dumneavoastră ? Oricum, e mai frumos să bei la părinţii tăi, decît la o cîrciumă — a zis procurorul, cu o nevinovăţie de nou-născut.

Aparent, inocenta întrebare a făcut ravagii. Samuilă a rămas interlocat, cu ochii mari şi gura închizîndu-se şi deschizîndu-se fără să scoată nici un cuvînt, ca în filmele mute ale lui Mark Sennett.

— Puteţi să explicaţi, ce inconveniente vedeţi în susţinerea căpitanului Apostolescu că aţi fi fost în casa părinţilor dumneavoastră la începutul lunii iulie ? a insistat procurorul.

— Nici unul..., dar nu-i adevărat — a reuşit el să bolborosească, încurcat.

Procurorul mi-a făcut semn să-mi reiau interogatoriul şi n-am întîrziat să-i fac pe plac, adresîndu-mă lui Samuilă :

— Ai motive să te temi de dovedirea prezenţei tale în apartamentul din strada Cristian Tell. Şi le cunoaştem amîndoi la fel de bine. Acolo a fost ucisă victima Anda Ambros ! am zis cu asprime.

— Nuuu... Nu-i adevărat ! a protestat el, uitîndu-se atît de speriat la mine, de parcă aş fi fost un butoi cu pulbere cu fitilul arzînd pe ultimii milimetri.

— S-au găsit fire de păr şi urme din sîngele victimei în apartament — a intervenit procurorul, etalînd pe masă cărţile de joc.

— Este o înscenare !

— Pantalonii şi valizele în care au fost abandonate resturile victimei au aparţinut părinţilor tăi ! — am adăugat şi eu.

— Nu-i adevărat !

— Afirmaţia este susţinută de zeci de martori !

A vrut din nou să protesteze, însă nu i-am dat răgaz.

— Cum a ajuns victima Anda Ambros în valizele familiei Samuilă ? ! — am spus, dîndu-mi seama că fără să vreau am ridicat tonul.

— Nu știu nimic, nu cunosc nimic ! Chiar dacă este adevărat ce spuneți... Eu mă aflam în altă parte, la Doina, cînd s-a comis omorul ! — a strigat el iritat.

— De unde știți cînd s-a comis omorul ? — n-a ratat ocazia să întrebe procurorul, cu vocea lui atît de melodioasă, încît sînt convins că dacă ar fi urmat conservatorul ar fi ajuns mare printre soliștii de la „Scala" din Milano.

— N-am de unde să știu, însă datorită insistenței cu care se analizează felul în care mi-am petrecut timpul în după-amiaza de 6 iulie, presupun că atunci s-a făptuit omorul — a reușit el să explice, uitînd că, atunci cînd l-am pus să arate ce-a făcut în primele două săptămîni ale lunii iulie, singur a fixat amănunte numai pentru ziua respectivă.

În consecință, am scos din dosar declarația respectivă și i-am pus-o în față, punînd degetul acolo unde indica modul în care și-a petrecut timpul între orele cinci și șapte după-amiaza.

— Aceste precizări le-ai făcut singur, fără ca noi să-ți fi sugerat sau să fi insistat asupra unei zi anume.

— Întîmplarea a făcut ca de acea zi să-mi amintesc mai bine. Această explicație este riguros exactă — a spus, fără să clipească sau să roșească.

— Dacă am înțeles bine — a zis vocea cîntătoare a procurorului —, dumneavoastră nu negați faptul că victima Anda Ambros ar fi putut fi ucisă în casa părinților, ci numai că ați fi fost acolo...

— Așa este — s-a grăbit Samuilă să-i dea dreptate. Eu susțin că n-am mai intrat acolo de peste patru luni, iar dacă omorul a fost comis în casa părinților, eu n-am de unde să știu.

— Urmele găsite indică, fără nici o urmă de îndoială, că victima a fost asasinată acolo — l-a asigurat procurorul.

— N-am elemente să vă contrazic. Dacă așa spuneți dumneavoastră, eu vă cred — i-a replicat Samuilă, cu larghețe.

— În această situație se naște o întrebare. Cum a ajuns victima în apartamentul din strada Cristian Tell ? Ea nu vă cunoștea părinții, ci pe dumneavoastră.

Samuilă l-a ascultat cu atenție, a ridicat ochii spre tavan, a meditat cîteva secunde, apoi a zis :

— Nu știu dacă aceasta este cea mai bună explicație, dar deocamdată nu văd alta. Oare nu-i posibil ca Anda...

— Numiți-o victimă — i-a reamințit procurorul.

— Oare victima, văzînd că nu poate scoate medalionul de la mine, n-ar fi putut să-și fixeze o întîlnire cu mama ? Pentru a-i cere s-o ajute să-l obțină.

— Se cunoșteau totuși ?

— Nu, însă nu-i era greu să vorbească cu ea, luîndu-i numărul din cartea de telefon.

— Și de ce ar fi putut mama ta s-o omoare ?

— Eu nu spun că a omorît-o. Încerc să găsesc o explicație plauzibilă a prezenței And... victimei în casa părinților mei.

Mi-am privit ceasul. Mai erau cîteva minute pînă la ora nouă seara. În ritmul în care avansa discuția, exista riscul să ne apuce dimineața, fără să fi clarificat situația. M-am grăbit să intervin :

— Dacă în ziua cînd victima a fost în apartamentul părinților tăi, tatăl tău era internat în spital, iar mama ta se afla la el, cine a introdus-o în casă ?

— Eu mă aflam la Doina...

— Doina a fost indusă în eroare de soția ta, care, a doua zi după ce ai fost arestat, a chemat-o și i-a sugerat că, dacă va fi întrebată, trebuie să susțină că în ziua de 6 iulie vă aflați la ea în vizită. Pentru că martora ezita, i-a reamintit că ați plecat acasă să vedeți filmul de la telecinemateca de miercuri, dê fapt era vorba de cel de vineri... Doina a sfîrșit prin a- lua de bună afirmațiile soției tale, însă, urmare a depoziției făcute de vecinul ei, domnul Schmidt, și-a dat seama de greșeala pe care-o făcea.

— Invenții...

— Inventată a fost călătoria cu taximetrul, de la centrala Ghica-Tei la Doina ! Patentul ei îi aparține soției tale, care, văzînd într-adevăr un taximetru plecînd cu o pereche de tineri din fața centralei respective, ți-a dat ideea să-ți agrementezi alibiul cu o situație reală în sine, dar complet străină de tine.

— Nu e adevă...

— Ştiu de la soţia ta ! — i-am tăiat avîntul, blufînd cu seninătate.

— V-a spus ea... ? — a bolborosit el, clipind descumpănit.

— Pachetele cu resturile victimei au fost împrăştiate cu maşina părinţilor lui — am zis către procuror, aparent fără nici o adresă. Urmele de sînge găsite în portbagaj nu mai lasă loc de dubii...

Samuilă, care se chircise în scaun, cu privirea spre arabescurile covorului, s-a decis să ridice capul spre Alexandru Grigore.

— Sînt obosit şi nu mă mai pot concentra. Vă rog să aprobaţi o pauză — a cerut, cu ochii congestionaţi şi glasul vlăguit.

— De acord. Reluăm interogatoriul mîine dimineaţă. Şi vă rog să reflectaţi adînc asupra celor discutate — l-a îndemnat procurorul, în timp ce Dan îl scotea pe culoar, iar eu închideam magnetofonul.

22 august

— Se spune că noaptea este un sfetnic bun. Vă ascultăm, domnule Samuilă — l-a îndemnat procurorul, cînd m-a văzut că am declanşat magnetofonul.

— Vă spun tot adevărul — a zis el, privind încruntat înaintea lui, adică pe zidul din spatele meu. În ziua de 6 iulie m-am văzut cu And... cu victima Anda Ambros...

— Unde şi la ce oră ? — am întrebat.

— În faţa florăriei din Piaţa Romană, la ora cinci şi jumătate. În prealabil am cumpărat cele cinci sticle de bere şi le-am dus în apartamentul părinţilor mei...

— Aveai cheile de la uşă ?

— Da. Într-o zi, cînd a venit mama la noi acasă, am profitat de neatenţia ei şi i-am sustras unul din cele două rînduri de chei pe care le avea pe un inel. Erau cheile lui tata şi am vrut să profit de faptul că era internat, pentru a putea duce din cînd în cînd cîte o femeie acolo.

— Unde sînt aceste chei ?

— La mine, în dormitor, în buzunarul unei valize negre, aşezate pe garderob.

— Cum era îmbrăcată victima ?

— Purta o bluză cu mîneci scurte, albă şi cu nişte desene, pantaloni din stofă, mov şi evazaţi, iar în picioare saboţi galbeni, pe care erau imprimate cîte o căpşună, roşie

— Ce culoare era poşeta ?

— N-avea poşetă, ci o traistă tricotată prinsă pe umăr.

Am privit spre Dan, ocupat cu răsfoirea notesului său. Cînd a găsit ce căuta, a clipit cu semnificaţie spre mine. Descrierea făcută de doamna Cornea, gazda victimei, corespundea întocmai cu cea făcută de bănuit.

— Avea şi o sacoşă pentru cumpărături ? — am întrebat cu gîndul atît la comisionul pe care i-l ceruse gazda, cît şi la faptul că victimei i se aplicase un căluş din hîrtie igienică.

— Da.

— Ce avea înăuntru ?

— De unde să ştiu ? a ridicat din umeri.

— Bine, continuă relatarea. Ce s-a întîmplat după ce v-aţi întîlnit în faţa florăriei ? — am zis, renunţînd să insist asupra unui element care nu mai prezenta acum importanţă.

— Ne-am dus în apartamentul părinţilor mei. În timp ce beam bere, mi-a povestit că este îngrijorată de examenul de admitere la facultate. După aceea am făcut dragoste...

— A fost de acord ?

— Păi nu de asta venise ? — s-a arătat el surprins de stupiditatea întrebării mele.

— Deci aţi făcut dragoste. Şi după aceea ce s-a întîmplat ? — l-a ghidat procurorul.

— Stăteam goi sub un cearşaf şi ne sărutam, cînd am auzit o cheie învîrtindu-se în broască. Am sărit din pat şi am început să mă îmbrac. Anda mi-a urmat exemplul, însă din cauza spaimei nu-şi mai găsea lucrurile. În clipa în care-mi strîngeam cureaua la pantaloni, s-a deschis uşa şi a intrat mama. N-am ajuns bine lîngă ea, pentru a o împiedica să intre în dormitor, şi din spatele ei a ţîşnit Elena, soţia mea. Dîndu-şi amîndouă seama despre ce-i vorba, mama s-a repezit la mine şi a început să mă lovească cu pumnii şi să strige că-i aduc curve în casă. Profitînd de faptul că atacul mamei mă blocase în uşa băii, Elena s-a strecurat în dormitor şi a început să dea cu pumnii în Anda, care se străduia să se îmbrace. În timp ce încercam să parez loviturile mamei, am văzut cum Anda, primind un pumn în obrazul stîng de la nevastă-mea, s-a dezechilibrat şi a căzut pe spate, izbindu-se cu creştetul capului de tabliera patului. S-a întins pe jos şi n-a mai mişcat. Cred că atunci a murit. În clipa următoare, am reuşit s-o împing pe mama la o parte, să deschid uşa şi să ies pe palier. Din acel moment n-am mai văzut-o pe Anda şi nici nu ştiu ce s-a întîmplat după plecarea mea — ne-a anunţat el, pe un ton de regret.

I-am ascultat relatarea, înfiorat la gîndul spaimei şi brutalităţilor la care a fost supusă sărmana fată, care dintr-o nesocotinţă a căzut în ghearele unor fiare.

Mi-am amintit de declaraţia unei martore care, de asemenea, a fost surprinsă în flagrant delict de adulter cu Samuilă de către soţia acestuia. Brutalitatea cu care spunea martora că a atacat-o Elena Samuilă, am considerat-o atunci ca fiind rezultatul unei exagerări subiective. Acum, după relatarea bănuitului, eram obligat să-mi ajustez opinia. Dacă soţia lui îşi pierdea cumpătul pînă atingea pragul demenţei, uciderea victimei putea fi explicată.

— Ce-ai făcut după ce ai plecat de acolo ? — am întrebat, reamintindu-mi că sentimentalismul nu-i compatibil cu meseria mea.

— M-am dus acasă.

— Direct ?

— Da.

— La ce oră ai ajuns ?

— În jurul orei șapte și jumătate.

— Te-ai întîlnit cu cineva ?

— Nu. Nici la vecinii mei nu m-am mai dus. Emoțiile prin care am trecut mi-au luat cheful de a mă mai vedea cu cineva. Am stat și am văzut filmul de la televizor.

— Soția ta cînd s-a înapoiat acasă ?

— După terminarea filmului. Probabil că era trecut de ora zece.

— Ce ți-a spus cînd ai întrebat-o ce s-a întîmplat cu victima ?

— N-am întrebat-o nimic, deoarece m-am temut că o zgîndăr și face o criză de nervi de pune pe picioare tot blocul.

— La ce oră ați fost surprins în casa părinților dumneavoastră ? — a întrebat procurorul.

— Cu aproximație, cred că era șapte fără un sfert.

— Cum explicați că soția și mama dumneavoastră au sosit împreună ? — a întrebat din nou procurorul, parcă chicindu-mi gîndurile.

A ridicat din umeri :

— Cred că a fost o coincidență nenorocită. Probabil că Elena a trecut pe acolo pentru a-i cere niște bani împrumut pînă la chenzină și s-au întîlnit — a zis, clătinîndu-și capul într-un gest care-i sublinia amărăciunea.

Am privit întrebător spre procuror și mi-a răspuns printr-o repetată bătaie de pleoape.

— Interogatoriul se întrerupe — am zis, apropiindu-mi gura de microfon. Dane, predă-l arestului !

— Domnule procuror, cu mine ce se întîmplă ? Mai zac mult la arest ? a întrebat Samuilă cînd s-a apropiat de el Dan.

— Pînă la terminarea anchetei trebuie să rămîneți în arestul preventiv.

— Bine, dar sînt nevinovat ! — a protestat Samuilă, cînd a ajuns lîngă ușă.

— N-ați sustras medalionul de la victimă ? — s-a arătat mirat procurorul.

Samuilă n-a mai spus nimic, s-a întors și a ieșit pe culoar, unde-l așteptau subofițerii care-l aduseseră.

— Nu-mi plac cazurile grele... De aceea mă grăbesc întotdeauna să le clarific — a zis Alexandru Grigore, ridicîndu-se de pe scaun şi ducîndu-se să privească pe fereastră.

— Astăzi ? — am întrebat.

— Imediat.

— Are trei copii.

— La nevoie se poate apela la Asistenţa socială.

— Rămîneţi să mă aşteptaţi ?

— N-am să mă plictisesc — a dat aprobator din cap, privind spre dosarul de pe biroul meu.

*
* *

— Doamna Samuilă — am zis, după ce-am intrat împreună cu Dan în casă —, trebuie să veniţi cu noi la sediul inspectoratului.

— Pentru ce ? — a întrebat cu vocea nesigură.

— N-aţi răspuns cu sinceritate la chestionările noastre.

— Da' nu merg ! — m-a anunţat, cu hotărîre.

— Vă aşteaptă un procuror al republicii — am precizat.

— Să vină aici dacă vrea să-mi vorbească ! — a bătut ea, cu nervozitate, cu tocul pantofului în linoleumul care acoperea pardoseala.

I-am arătat mandatul de aducere semnat de Alexandru Grigore şi i-am spus cu tristeţe :

— Nu-mi îngreunaţi misiunea. Invitaţia este legală şi prefer s-o aduc la îndeplinire în mod civilizat.

Şi-a dat seama după tonul meu că nu-i de şagă şi a întrebat şovăind :

— Şi cu copiii ce să fac ?

— Dacă aveţi vreo rudă unde să-i puteţi lăsa, îi ducem cu maşina, în drum spre inspectorat. În caz contrar, îi lăsăm în grija Asistenţei sociale.

— Voi rămîne atît de mult la dumneavoastră ? — a întrebat alarmată.

— Numai procurorul va decide, în funcţie de comportarea dumneavoastră, care pînă acum n-a excelat în sinceritate — am spus mustrător.

Şi-a muşcat cu nervozitate buzele frumos arcuite, cărnoase şi a zis, încercînd să pară indiferentă :

— Copiii vor rămîne aici și se va ocupa Mioara de ei.
— Cine-i Mioara ?
— Mioara Pintea, vecina mea.
— Să discutăm cu dînsa — am zis, uitîndu-mă la Dan, care mai vorbise cu ea cînd urmăream să știm cum și-a petrecut timpul bănuitul în ziua de 8 iulie.

După cîteva minute Dan a revenit cu doamna Pintea. I-am explicat că vecina ei ar putea să lipsească cîteva zile de acasă, și, dacă îi este posibil, o rog să-i supravegheze copiii. S-a declarat imediat de acord.

Înainte de a pleca, le-am rugat pe doamna Samuilă și pe vecina ei să ne însoțească în dormitor. Cînd am ajuns în încăperea respectivă, m-am îndreptat spre garderob, am dat jos geamantanul de care ne vorbise Samuilă. După ce l-am deschis, am vîrît mîna în buzunarul interior al capacului și am scos un inel cu două chei.

— Ce-s cu cheile astea ? — s-a mirat doamna Samuilă, cînd i le-am arătat.
— Nu le-ați mai văzut ?
— Nu, niciodată — a zis, cu convingere.

*
* *

Intrînd în birou, l-am găsit pe procuror citind dosarul cu sîrguința unui student înaintea unui colocviu.

Realizînd prezența noastră, s-a grăbit s-o invite pe Elena Samuilă să ia loc pe scaun.

— Doamnă Samuilă, am citit declarațiile pe care le-ați dat — a zis, arătînd spre dosarul de pe masa mea. Ce v-a îndemnat să ascundeți adevărul ?

— Nu înțeleg la ce vă referiți ? — a încercat ea să-l întreacă pe Henry Kissinger în diplomație.

— La ceea ce ați scris cu privire la modul în care v-ați petrecut timpul în după-amiaza zilei de 6 iulie.

— Am declarat numai adevărul — a zis ea, cu convingere.

— Sînteți aici pentru că ați încercat să ne induceți în eroare, să ne înșelați !

— Greșiți. Eu și soțul meu ne-am petrecut timpul așa cum am declarat. Doriți să-mi dictați dumneavoastră cum să scriu o nouă declarație ? — a zis, măturîndu-ne cu o privire plină de sarcasm.

— Eu nu dictez, ci iau declarații ! — a replicat tăios procurorul, dovedindu-mi astfel că vocea lui nu-i chiar întotdeauna melodioasă.

— Declarația mea este conformă realității și, chiar dacă mă torturați, n-o voi schimba ! — i-a anunțat cu dîrzenie.

— Rămîne în arest pînă se va decide să spună adevărul ! — mi-a spus procurorul.

— Protestez ! N-aveți dreptul să arestați o mamă cu trei copii !

— Trebuia să vă gîndiți că sînteți mamă a trei copii, înainte de a încălca legea ! — nu i-a rămas el dator.

Cînd au venit două femei-subofițer s-o ia, a ieșit fără să mai protesteze.

— Are toate motivele să ascundă adevărul — a remarcat Dan, după ce s-a închis ușa.

— Și noi avem toate motivele... să-l aflăm — i-a zîmbit procurorul, apoi mi s-a adresat mie : Admițînd că se obstinează în tăcere, și eu am mai văzut astfel de cazuri, va trebui să producem probele materiale de vinovăție. Dacă putem dovedi acuzația în mod indubitabil, n-avem nevoie de recunoașterea învinuitei.

— Am considerat că unicul vinovat este Grigore Samuilă, iar întorsătura pe care au luat-o lucrurile m-a prins pe picior greșit. Pînă azi n-am luat în considerare ipoteza că asasinul ar putea fi... o asasină. Vă rog să-mi acordați timp pentru a putea examina cazul dintr-un unghi readaptat.

— E un caz foarte greu — a oftat el, ridicîndu-se de pe scaun. Pe cele ușoare le primesc numai colegii mei.

Cînd mi-a întins mîna, m-a privit în față și a întrebat :

— De ce zîmbiți ?

— De remarca dumneavoastră. Și la mine se întîmplă la fel. Șefii mei m-au profilat numai pe cazuri care să te facă să-ți iei lumea în cap.

— Probabil că sîntem cei mai buni — a rîs el.

I-am ținut isonul, dar mai mult de necaz decît din veselie.

— Cînd se decide să vorbească, vă rog să mă anunțați — mi-a cerut, ieșind din birou.

28 august

În ultimele cinci zile, m-am ocupat de alte cazuri, dar știam de la arest că Elena Samuilă n-a cerut să-mi vorbească.

— Ce facem dacă continuă să tacă încă o lună... sau chiar mai mult ? — a întrebat Dan de la biroul lui, de parcă mi-ar fi citit gîndurile pe frunte.

Am privit ceasul. Era ora șapte dimineața.

— Dane, te duci imediat la Doina Patraulea și o aduci aici. Dacă n-o mai prinzi acasă, o cauți la serviciu.

A priceput imediat ce intenții am și a plecat, fără să mai ceară explicații.

*

* *

După un sfert de oră de confruntare cu Doina Patraulea, Elena Samuilă a fost nevoită să admită că n-a spus adevărul.

— Sînt gata să ascult noua dumneavoastră versiune asupra felului în care v-ați petrecut timpul în după-amiaza zilei de 6 iulie — i-am cerut, cînd Dan a închis ușa după Doina Patraulea.

În timp ce-și privea mîinile, pe care le frămînta pe genunchi, a început să vorbească respirînd cu dificultate:

— În jurul orei patru și jumătate, am plecat cu Ionuț și cu Goguț să plătim telefonul...

— Cine-i Ionuț ?

— Băiețelul meu, are unsprezece luni. Cînd am ajuns la ieșire — a continuat ea —, Goguț s-a răzgîndit. Mi-a spus că are altă treabă, și a plecat.

— Unde ?

— Nu mi-a spus. Însă n-am fost prea afectată, deoarece nu era prima oară cînd îmi făcea astfel de figuri.

— Cînd l-ați revăzut ?

A început să se frămînte pe scaun, a ridicat ochii spre mine pentru o fracțiune de secundă, apoi i-a coborît din nou spre degetele pe care continua să le strîngă și să le sucească în toate direcțiile.

— Nu știu cît era ceasul. Dormeam cînd a venit.

— Ce-ați făcut după ce soțul dumneavoastră v-a părăsit în fața blocului ?

— M-am dus și am plătit telefonul. În jurul orei șapte și jumătate eram acasă. Am spălat ceva pentru copii, apoi, după ce m-am uitat la televizor și am văzut filmul *Ultimul act* sau poate *Ultima clipă*, m-am culcat.

N-avea rost s-o pun să-mi povestească filmul, deoarece, înainte de a fi dat la televizor, rulase și la cinematografele din oraș.

— Poate cineva să ateste că v-ați înapoiat acasă la ora șapte și jumătate ?

— Nu știu... Nu-mi amintesc.

— Ați lipsit de acasă trei ore. Ce-ați făcut în acest interval de timp ?

— Am plătit telefonul și am venit acasă.

— De la locuința dumneavoastră pînă la centrala telefonică este o distanță care se parcurge, pe jos, în cel mult un sfert de oră. Deci un dus-întors v-ar fi luat o jumătate de oră. Dacă mai adăugăm timpul pe care l-ați pierdut acolo și faptul că ați mers foarte încet, se mai poate lua o marjă de încă o jumătate de oră. În consecință, dumneavoastră trebuie să mai justificați încă două ore.

În timp ce vorbeam a uitat să-și mai chinuiască degetele și pumnii. Cu privirea fixată asupra mea, mă urmărea. Ochii, încercănați, erau mai puțin căprui și mai mult congestionați.

— Nu știu... — a zis cu glas leșinat, apoi a tresărit. Ba da ! Acum știu ! Cînd m-am înapoiat de la telefoane am intrat în magazinul „Bucur" cu intenția de a cumpăra un costumaș pentru Ionuț. N-am găsit ce-am căutat și m-am învîrtit printre raioane. Magazinul este mare și poți pierde cîteva ore fără să-ți dai seama — m-a asigurat ea, înseninîndu-se la față.

— V-ați întîlnit cu cineva ? — a întrebat Dan.

— Cu cine să mă întîlnesc ? — s-a mirat ea.

— Cu cineva care ar putea să declare că v-a văzut în magazin între orele cinci și jumătate și șapte și jumătate.

— Chiar dacă m-am întîlnit cu cineva, credeți că mi-aș putea aminti după aproape două luni ? ! — a replicat, încercînd să-și domine enervarea, care-i colorase obrajii în stacojiu.

— Doamnă Samuilă — am zis eu —, nu pot să vă ascund faptul că vă aflați într-o situație dificilă. Inter-

valul de timp pe care vă cerem să-l justificaţi coincide cu cel în care a fost ucis un om. Acum înţelegeţi că insistenţa noastră urmăreşte de fapt să vă ajute, dacă sînteţi nevinovată ?

S-a albit la faţă şi a decolat de pe scaun ca o rachetă Atlas de pe rampa de lansare :

— Vinovată ? ! Pentru ce sînt vinovată ? ! Vreţi să-mi puneţi mie în cîrcă omorîrea fetei aleia, de la Sibiu ?

— De unde ştiţi că-i vorba de omorîrea unei fete ? s-a grăbit Dan să întrebe, cu intenţia s-o prindă cu ocaua mică.

— Rahat ! — a zis ea, săgetîndu-l cu o privire plină de dispreţ. Vă-nvîrtiţi de două luni pe lîngă fundul meu şi credeţi că n-am priceput ce urmăriţi !

— Luaţi loc şi vorbiţi frumos ! — am zis cu asprime.

Ca şi cum ieşirea de mai înainte îi epuizase toată energia, a căzut pe scaun, cu un aer spăşit.

— Dacă sînteţi atît de străină de moartea tinerei de la Sibiu, pentru ce ne-aţi mînţit cu perseverenţă, aşa cum aţi spus, aproape două luni.

A lăsat capul în jos şi a reînceput să-şi frămînte degetele de la mîini.

— Aştept să vă explicaţi ! — i-am reamintit, văzînd că tăcerea ei tinde să nu mai ia sfîrşit.

— N-am mînţit... Efectiv, cînd m-aţi întrebat, n-am mai ţinut minte ce-am făcut cu zece zile în urmă. V-am povestit ceea ce credeam că am făcut, apoi, convinsă fiind că lucrurile s-au petrecut aşa cum le-am relatat, mi-am menţinut declaraţia iniţială — s-a decis să vorbească, ridicînd ochii spre mine şi clipind cu un aer de deplină nevinovăţie.

— Doamnă Samuilă, vă atrag atenţia că vă jucaţi cu soarta dumneavoastră. Tot turnînd minciuni în cascadă, nu vă veţi ameliora situaţia — am avertizat-o, cu sinceritate.

— Bine, dar nici acum, cînd vă spun numai adevărul nu mă credeţi... ? — a zis, pe un ton în care a amestecat în proporţii egale deprimare şi dezorientare.

Am simţit că enervarea face să mi se tripleze volumul ficatului, însă am reuşit să mă stăpînesc.

— Dacă v-am înţeles bine spusele, pentru dumneavoastră ziua de 6 iulie nu s-a deosebit cu nimic de alte zile...

— Așa-i ! — s-a grăbit ea să-mi dea dreptate.

— În această situație, vă rog să-mi explicați pentru ce l-ați spus soțului dumneavoastră să susțină că ați mers împreună cu un taximetru la Doina Patraulea ? Pentru ce, a doua zi după arestarea soțului dumneavoastră, ați chemat-o pe Doina Patraulea și ați sugestionat-o să susțină că în ziua de 6 iulie ați fost la ea împreună cu soțul dumneavoastră ? — am întrebat-o, dintr-o bucată.

Brusc, mîinile i-au alunecat de pe genunchi spre podea, iar bărbia a început să-i tremure de parcă ar fi fost făcută din gelatină. După o jumătate de minut, a ridicat mîinile, și-a prins tîmplele și obrajii între palme și, intempestiv și fără să se uite la mine, m-a anunțat, cu un glas plîngăreț :

— Nu mă simt bine... Mi-e rău...

— Vreți să amînăm interogatoriul ?

N-am fost surprins cînd mi-a confirmat presupunerea.

— Asta da actriță ! a zis Dan admirativ, după ce a dat-o în primire subofițerițelor de pe culoar.

— Telefonează să ni-l trimită pe Samuilă — i-am cerut acru, după ce am scos din sertar inelul cu cele două chei găsite în geamantanul indicat de el. Una era din fontă și cealaltă tip Yale.

— Astea sînt cheile de la apartamentul părinților tăi ? — l-am întrebat, arătîndu-i-le, cîteva minute mai tîrziu, după ce a fost introdus și s-a așezat pe scaunul din fața biroului meu.

A confirmat.

— De unde este cheia asta ? — am arătat-o pe cea din fontă.

— De la ușa de intrare în bloc.

— Și aceasta ? — am indicat-o pe cealaltă.

— De la broasca Yale a ușii de la apartament.

— Broasca de care-mi vorbești, dacă-mi aduc bine aminte, se încuie cu cheia și din interior și din exterior.

— Așa e — s-a grăbit să confirme, cu o atitudine de a demonstra că dorește să coopereze cu mine.

— Presupun că, atunci cînd ai intrat cu victima în casă, ai avut grijă să încui ușa pe dinăuntru, nu ?

Pentru o fracțiune de secundă, am citit în ochii lui o undă de sarcasm, apoi a revenit la aerul lui de bunăvoință, dusă pînă la servilism.

— Bineînțeles. Numai că, din păcate, așa cum bine ați remarcat și dumneavoastră, broasca se poate descuia chiar dacă este introdusă o cheie din sens opus. Altfel credeți că m-ar fi putut lua prin surprindere ? — m-a consultat, cu convingerea că m-a băgat în buzunar.

— Există, totuși, un aspect pe care nu-l pot înțelege... — am zis, privind cheile cu un aer confuz.

— Ce anume ? — s-a oferit el să mă ajute, cu o solicitudine de bună samariteană.

— Dacă am înțeles bine, n-ai putut să împiedici agresiunea soției tale asupra victimei deoarece și tu erai atacat de mama ta — am dat compătimitor din cap.

— Sigur ! Credeți că altfel aș fi lăsat-o pe Elena să intre în dormitor peste victimă, cînd știam cît de violentă putea fi în astfel de situații ?

— În cazul că, într-adevăr, ar fi vrut să-i vii în ajutor victimei, puteai s-o faci — l-a incitat Dan, reușind să înțeleagă de ce mă prefac că bîjbîi, că pun întrebări ca și cum m-aș afla în treabă.

— Știu că fuga mea vi se pare lașă și de neiertat, însă în momentul acela, sub ploaia de pumni pe care o încasam, a lucrat numai instinctul de conservare. Îmi pare rău, dar așa s-a întîmplat... M-am gîndit numai la pielea mea — a recunoscut, dînd din cap cu tristețe. În clipa cînd am reușit s-o dau pe mama la o parte din ușă, am și zbughit-o pe scări...

— Asta nu pricep eu... — l-am întrerupt, șovăielnic. Dacă ai scăpat atît de greu din agresiunea mamei tale și ai fost predominat de instinctul de conservare, în exclusivitate... Cum ai reușit și cînd ai avut timp să scoți cheile din broască ? — l-am chestionat, cu asprime, arătîndu-i-le în palmă.

S-a albit la față, zîmbetul de superioritate cu care a intrat în birou i s-a crispat și a început să înghită în sec.

— Ei ? — l-am încurajat.

— Nu știu... Probabil că am tras cheia din broască printr-un gest reflex... — a îndrugat el, debusolat.

— Samuilă, nouă nu ne torni povești pentru adormit copiii ! Tu n-ai părăsit apartamentul smucindu-te dintre brațele mamei tale și fugind. Te invit să ne spui ce i s-a întîmplat victimei !

L-am văzut cum trage coleric aer în piept, pentru a-mi respinge afirmația, însă renunță, lăsînd ochii în jos, într-o atitudine de pocăință.

— Vă spun adevărul... E adevărat, n-am plecat imediat... — a început să vorbească sacadat și cu opinteli. În timp ce mama mă blocase în ușa băii și mă lovea... Am văzut prin ușa dormitorului cum Elena îi trage victimei un pumn în obraz... Anda, dezechilibrîndu-se, a căzut pe spate... lovindu-se cu creștetul capului de tabliera patului... Curînd am auzit-o pe Elena strigîndu-ne... Mama a renunțat să mai dea în mine și s-a dus spre dormitor... Cînd am privit peste umărul ei... Anda stătea căzută în fund, cu spatele rezemat de tablieră... Avea ochii dați peste cap și nu mai respira... — a zis, ascunzîndu-și fața în mîini, desperat.

— Continuă — l-am îndemnat, după ce am încercat să-mi imaginez scena descrisă de el, fără să reușesc prea bine.

— Am auzit-o pe mama spunînd : „Ce-ai făcut, Elena ? ! Ai omorît-o !" Ea a răspuns : „N-am vrut..." În casă s-a așternut o liniște înspăimîntătoare... Toți respiram cu greutate... Cînd mama a izbucnit în plîns... n-am mai putut suporta. M-am dus la debara, am scos o sticlă de țuică, am intrat în bucătărie și am început să beau... Nu știu cît am rămas acolo, însă cînd a venit mama să mă cheme, băusem deja mai mult de jumătate din conținutul sticlei... Mi-a cerut... Mi-a cerut să le ajut să ducă victima în baie... — a spus, cu voce șoptită și înecată, apoi a tăcut.

Se curbase în scaun, cu capul coborît în piept, iar mîinile erau lăsate să atîrne spre covor, ca și cum ar fi fost dezarticulate.

— Le-ai ajutat ? — am întrebat, după o scurtă pauză.

— N-am vrut să pun mîna pe ea... Abia o ținusem în brațe, fierbinte... — și-a scuturat el umerii, înfiorat. Dar a trebuit... După ce am cărat-o, am luat sticla cu țuică și m-am dus pe balcon. Nu știu cît am stat acolo... poate o oră. Apoi, gîndindu-mă la ce se întîmplă în baie, am simțit că mi se face rău și am plecat... Am ajuns acasă în jurul orei opt seara, am căzut în pat și am adormit, cu un somn plin de coșmaruri. Cînd m-am trezit, a doua zi, soția mea era lîngă mine, în pat... Am întrebat-o cînd a venit,

mi-a spus că pe la zece seara. N-am mai discutat nimic despre ce s-a întîmplat acolo, după plecarea mea... — a adăugat, ridicîndu-şi ochii şi privindu-mă într-o atitudine de totală nefericire.

— Asta este tot ce ştii ?

A făcut un gest de confirmare.

— Cine a împrăştiat coletele prin Bucureşti ?

A ridicat din umeri :

— Nu ştiu. Probabil mama şi Elena.

— Tu, nu ?

— Nu.

— Transportul pachetelor s-a făcut cu maşina părinţilor tăi.

— Ştiu. Mi-aţi spus. Asta înseamnă că mama a putut s-o facă, deoarece numai ea avea carnet de conducere.

— Şi tu ai carnet. Mai mult, eşti şofer profesionist.

— N-am condus niciodată o Dacie-1100.

— E greu de condus ? — am făcut pe prostul.

— Nu. După zece minute, cred că conducerea ei nu mai poate ridica probleme.

— Şi n-ai condus niciodată o maşină de acest tip ?

A făcut un semn de negaţie.

I-am arătat cu degetul microfonul.

— N-am condus niciodată o Dacia-1100 — a spus, apropiindu-şi gura de microfon.

— Samuilă, pe comenzile şi volanul maşinii s-au relevat amprentele tale — am blufat, fără să clipesc.

După cum m-a privit, cu ochii dilataţi de spaimă, am ştiut că flerul m-a ajutat să realizez nu un pas, ci un salt înainte.

— Erau şi ale mamei tale — am zis, pe un ton de indiferenţă, de data asta adevărul.

S-a chircit din nou în scaun, cu capul în jos şi cu palmele frecîndu-şi cu nervozitate genunchii.

— N-am avut încotro... Trebuia să-mi ajut mama şi soţia... — a spus, cu o voce cavernoasă, probabil din cauza modului în care-şi strivea gîtul cu bărbia împinsă în piept.

— Cine a dus pachetul în Parcul Hipodrom ?

— Mama.

— Cele de la şosea ?

— Eu, cu mama.

— Relatează condițiile în care le-ați abandonat.

— Am oprit mașina pe Bulevardul Aviatorilor și am dus pachetul în parc.

— Singur ?

— Da, mama rămăsese în mașină.

— Pe unde ai intrat în parc și în ce loc ai lăsat pachetul ?

Mi-a indicat exact traseul pe care-l parcurseseră câinii de urmărire, de la W.C.-ul public spre Piața Aviatorilor.

— Cu același drum am abandonat și al doilea pachet, lîngă Stadionul Tineretului. Mama l-a dus. Eu am stat la volan.

— Tu ai abandonat pachetul din W.C.-ul de lîngă Spitalul Coltea ? — am întrebat, cu convingerea că o femeie n-ar fi intrat în separeul pentru bărbați.

— Da. Am văzut că nu-i nimeni înăuntru și am răsturnat sacoșa într-o cabină.

— În care anume ?

— În a doua, pe dreapta, cînd intri.

— În strada Taras Sevcenko ?

— Mama. Cunoștea curtea, deoarece cu ani în urmă acolo locuia o prietenă de-a ei.

— Și în strada Nicolae Iorga ?

— Eu.

— La ce oră și pe ce traseu ?

A spus că era în jur de ora unsprezece noaptea și a indicat traseul urmat de câini.

— ...Eu am intenționat să las pachetul în parcul care este la întretăierea cu Calea Victoriei — a continuat el —, însă din față venea un ofițer. Temîndu-mă că este milițian, am abandonat pachetul cu sacoșă cu tot, într-o curte.

L-am invitat să-mi descrie locul unde abandonase sacoșa. Mi-a indicat cu precizie punctul în care aceasta a fost găsită.

— Ce v-a daterminat opțiunea pentru locurile în care ați abandonat victima ?

A ridicat din umeri, ca și cum n-ar fi priceput ce vreau.

— Înțeleg că această întrebare mi-ați fi pus-o indiferent de locul în care aș fi abandonat pachetele... Deci ce pot să vă răspund ? — m-a întrebat dezorientat.

— Avînd o mașină la dispoziție, normal ar fi fost să transportați mai multe pachete odată, să le duceți cît mai departe și în locuri unde să nu fie descoperite prea curînd. Voi le-ați semănat în partea centrală a orașului și în puncte în care depistarea lor se putea face foarte repede. Poți să-mi explici tactica pe care ați urmărit-o ? am zis, în dorința de a afla răspunsul la întrebarea care a început să mă tracaseze din momentul în care am știut că autorul omorului utilizează o mașină cînd abandonează coletele macabre.

— Ah ! — a exclamat el, părînd că și-a amintit ceva. Acum am înțeles ce vreți să știți. Mama a dorit ca pachetele să fie descoperite cît mai curînd posibil.

— De ce ? — m-am mirat și mai mult.

— Știți, mama era foarte habotnică și a dorit ca Anda să fie găsită repede pentru a avea parte de o înmormîntare creștinească — a zis cu naturalețe.

Explicația era atît de uluitoare încît m-am uitat spre Dan pentru a vedea dacă a auzit și el ce-am auzit eu. După felul tîmp în care m-a privit, m-am convins că nu-i vorba de nici o confuzie. Au căsăpit și zvîrlit victima prin closete publice pentru a-i asigura o înmormîntare creștinească!

Deși explicația era demențială, l-am crezut și mi-am reluat interogatoriul.

— Samuilă, în concluzie, cine a ucis victima ?

— Elena, soția mea, dar nu cred că a vrut.

— Și cine a făcut restul ?

— Presupun că tot ea. Cînd am plecat, mama stătea în bucătărie, pe un scaun.

— Tu n-ai participat ?

— Nu. V-am spus, am stat pe balcon.

— Cine i-a băgat victimei în gură călușul din hîrtie igienică ?

— Nu știu. N-am văzut.

— Soția ta ar fi avut timp s-o facă ?

— Nu știu... Nu-mi dau seama cît timp m-am luptat cu mama pe vestibul.

— Deocamdată ajunge — am zis către Dan, oprind magnetofonul.

— Mama și Elena sînt de asemenea arestate ? — a vrut el să știe.

— N-am voie să-ți dau o astfel de informație.

— Este incredibilă explicația abandonării victimei la vedere ! — a exclamat Dan, după plecarea lui Samuilă.

— Am văzut în urmă cu cîțiva ani un film care era intitulat *O lume nebună, nebună, nebună !...* — am zis, ridicînd din umeri și întinzînd mîna după telefon pentru a chema procuratura.

* * *

— Deci autoarea omorului este Elana Samuilă, iar soțul și soacra acesteia complici — a zis Alexandru Grigore, cînd am terminat relatarea noilor declarații făcute de bănuiți.

— Așa s-ar părea — am admis. Propun s-o reinterogăm.

S-a declarat de acord și Dan a telefonat la arest.

Cînd a intrat, am privit-o. Dacă n-ar fi fost atît de încercănată, cu ochii congestionați și cu o căutătură rătăcită, s-ar fi putut spune că este o femeie frumoasă.

— După pauza pe care v-am acordat-o, trebuie să reluăm interogatoriul — am anunțat-o.

A dat din cap resemnată și s-a așezat pe scaun.

— A rămas să justificați felul în care v-ați petrecut timpul în ziua de 6 iulie, între orele cinci jumătate și șapte jumătate — i-am reamintit.

— V-am spus tot ce-am știut ! — a zis, decisă.

— Soțul dumneavoastră este de altă părere.

— Nu-i adevărat ! — a spus, privindu-mă cu dispreț. Vreți să ne incitați unul împotriva celuilalt ? Cu mine nu vă merg metodele astea !

— Presupun că vocea soțului dumneavoastră nu vă este străină... — am zis, în timp ce reglam banda magnetofonului pentru a reda numai acea parte în care Samuilă se referea la agresiunea soției sale.

În timp ce asculta, ochii i s-au mărit de spaimă și a început să tremure.

— Nu se poate ! Nu-i adevărat !... Asta-i un trucaj! — a zis, neîncrezătoare, uitîndu-se la noi aiurită, cu ochii goi.

— Aţi ascultat relatarea soţului dumneavoastră — a confirmat procurorul, sec.

— Nu cred — şi-a clătinat capul cu hotărîre.

— Dacă consideraţi că respingînd acuzaţiile pe care vi le aduce soţul dumneavoastră vă puteţi apăra mai bine în faţa tribunalului, vă priveşte. În orice caz, eu vă pun sub acuzarea de omor — a spus Alexandru Grigore cu vocea lui atît de caldă şi plăcută, încît ar fi fost cu mult mai potrivită într-o declaraţie de dragoste, sub clar de lună, într-un parc cu multe flori.

— Canalia ! — a strigat vitriolată. Canalia... Canalia !

— Aveţi de făcut vreo completare faţă de declaraţia soţului dumneavoastră ? — s-a interesat procurorul, cu solicitudine, de parcă s-ar fi adresat unei bătrîne pe care o ajuta să traverseze strada.

— Tot ce-a spus este o minciună ! Am vrut să-l ajut pentru că este tatăl copiilor mei... El a omorît-o pe tînăra de la Sibiu !

Am întîlnit privirea ironică a lui Dan. Sînt convins că, la fel ca şi mine, gîndea despre soţii Samuilă că sînt al naibii de altruişti după modul cum se invită unul pe celălalt la puşcărie.

— Explicaţi-vă afirmaţia — am preluat eu interogatoriul.

— Am aflat că a omorît-o abia cînd a fost chemat pentru a doua oară la miliţie, în ziua de 14 iulie. Atunci mi-a spus că ar fi posibil să fie arestat. L-am întrebat pentru ce şi mi-a spus că a omorît-o pe fata de la Sibiu...

— O cunoşteaţi ?

— Nu, însă mi-a vorbit de ea, cu un an în urmă. Mi-a spus că a adus-o la noi în casă cînd eram certaţi şi stăteam cu copiii la mama mea. Mi-a arătat şi un medalion de aur, pe care spunea că fata îl făcuse cadou. Ulterior, l-a vîndut cu 1.000 de lei şi mi-a dat mie banii pentru că eram datori la întreţinerea blocului.

— Ce s-a întîmplat în ziua de 6 iulie ?

— Tot ce v-am relatat este adevărat. M-am despărţit de el în faţa blocului, fără să-mi spună unde pleacă. Eu m-am dus cu Ionuţ la Telefoane şi apoi, după ce mi-am

pierdut vremea la magazinul „Bucur", am venit acasă aşa cum v-am spus, în jurul orei şapte şi jumătate...

— Cînd a sosit soţul dumneavoastră acasă ?

— Nu pot să vă spun ora... El n-are cheie la uşă şi a sunat. Eu adormisem pe fotoliul din faţa televizorului. Cînd m-am dus să-i deschid, televizorul mergea, dar emisiunea se terminase.

— Ce părere v-a făcut ?

— Eram şi adormită şi supărată pe el. Aşa că n-am avut nici un motiv să mă uit la el... — s-a oprit, a privit meditativ spre tavan, muşcîndu-şi unghia de la un deget. Mi-amintesc că era ud — a zis, scoţînd degetul din gură şi privindu-l admirativ.

— Pe pantaloni ?

— Nu, peste tot. Ca şi cum ar fi ieşit îmbrăcat de sub duş.

— Cine a avut ideea s-o vizitaţi în ziua de 8 iulie pe Doina Patraulea ?

— El. A venit de la vecinii noştri şi mi-a spus că s-au culcat. Apoi mi-a propus să-i facem o vizită Doniei. Deşi propunerea lui m-a surprins, n-am văzut nici un inconvenient în realizarea ei deoarece tot voiam s-o văd pe prietena mea.

— V-aţi dus şi v-aţi întors cu taximetru ?

A confirmat.

— Şi asta m-a mirat, pentru că nu eram obişnuită cu un astfel de răsfăţ. Abia în ziua de 14 am înţeles că scopul lui a fost s-o dezorienteze pe Doina, la caz de nevoie.

— Cum v-a relatat asasinarea victimei ?

— Mi-a spus că a dus-o la părinţii lui pentru a-i explica că nu mai are bijuteria pe care i-o luase. Ea a început să ţipe că nu pleacă de acolo fără medalion şi Goguţ, pierzîndu-şi cumpătul, i-a tras o palmă. Fata s-a răsturnat cu capul peste tabliera patului şi a murit pe loc.

— A avut relaţii intime cu ea ? — a vrut să ştie procurorul.

— L-am întrebat. Mi-a zis că nu s-a gîndit nici o clipă la asta, deoarece studenta — aşa-i spunea el — era fată mare.

— Ce s-a întîmplat după ce a omorît victima ? — am preluat din nou chestionarea.

— Mi-a zis că a stat pînă a venit mama lui acasă şi s-au sfătuit ce să facă pentru a o scoate din casă. Am aflat ce-au făcut... abia după ce l-aţi arestat... — a zis, luîndu-şi faţa în palme şi începînd să tremure îngrozită.

— De unde aţi aflat ?

— De la mama lui. A venit la mine imediat ce am anunţat-o că Goguţ a plecat de dimineaţă la miliţie şi n-a mai revenit.

— Încercaţi să redaţi cît mai fidel ce v-a relatat soacra dumneavoastră — i-a cerut procurorul, urmărind-o cu atenţie.

— Mi-a zis că atunci cînd a dat cu ochii de studenta moartă a simţit că înnebuneşte. Apoi, la cererea fiului ei au dus-o în baie şi au început s-o taie... Cînd Sanda mi-a spus aceste lucruri, îşi dădea cu pumnii în cap de desperare şi-l blestema pentru nenorocirea pe care i-a adus-o pe cap. Îmi zicea că trebuie să-i spună şi soţului ei, însă n-are curaj.

— Pînă la urmă l-a anunţat ?

— Da, două zile mai tîrziu, cînd aţi venit dumneavoastră să ne faceţi percheziţia — a privit ea spre mine.

— Ce era cu deranjul din casa ei ?

— S-a gîndit că aţi putea ajunge şi la ea şi a făcut curăţenie generală imediat ce a aflat de arestarea lui Goguţ. Mi-a zis că nu trebuie să-mi fie frică, deoarece a spălat baia cu tiner şi n-am mai rămas nici o urmă. M-a convins că aşa cum ea a făcut ceva monstruos pentru fiul ei şi eu trebuie să lupt pentru a-l salva pe tatăl copiilor mei. Am făcut tot ce am putut pentru a-l ajuta, deşi mi-a făcut viaţa amară cu femeile cu care cheltuia banii casei... Iar el, canalia, încearcă să arunce vina pe mine... — a spus, izbucnind într-un hohot de plîns spasmodic, cu figura ascunsă între palme.

M-am uitat la procuror şi mi-a răspuns printr-un gest de confirmare.

— Doamnă Samuilă, pentru astăzi ajunge. Vom relua audierea cînd va fi cazul. Pînă atunci, dacă într-adevăr sînteţi nevinovată, încercaţi să vă amintiţi dacă nu v-aţi întîlnit totuşi cu cineva în după-amiaza zilei de 6 iulie — am îndemnat-o, pe cînd Dan o conducea spre uşă.

— Ambii se acuză cu reciprocitate... — a conchis procurorul, după ce s-a închis ușa.

— Dăm cu banul să vedem ce cade : cap sau pajură ! — a glumit Dan.

Cum bancurile sînt permise numai între noi, m-am uitat urît la el. A priceput aluzia și, făcîndu-se că plouă, n-a întîrziat să se așeze cuminței îndărătul biroului său.

— Balanța se înclină mai mult spre Samuilă — am apreciat eu.

— Vă referiți la faptul că prezența lui este probată, iar a ei rezultă numai din afirmația sa ?

— Nu numai asta, însă ea a avut un copil în brațe la ora cinci și jumătate, cînd a plătit telefonul... Ce a făcut cu el ? L-a dus acasă, în Colentina, și apoi a venit în strada Cristian Tell ? N-ar fi avut cînd, deoarece agresiunea s-a consumat o oră mai tîrziu.

— Poate l-a lăsat undeva, în drum — a sugerat procurorul.

Mi-am clătinat capul pentru a-i arăta că nu acord prea mult credit supoziției sale.

— Mai este și problema mobilului...

— Același mobil e valabil pentru amîndoi — m-a întrerupt el —, și se numește țicneală ! El putea să ucidă victima în timp ce o siluia, iar ea, urmare a unei crize de gelozie paroxistică. Pentru ultima variantă pledează declarațiile celor trei-patru femei care au fost surprinse în flagrant delict de adulter de către bănuită.

— Aveți dreptate — am fost nevoit să admit. Fiecare ar fi putut să suprime victima... Poate chiar și împreună, de conivență.

— Acesta fiind și motivul pentru care încă n-am pus sub acuzare pe nici unul din ei. Avem nevoie de probe certe de vinovăție.

— Am să le caut.

— Chiar vream să formulez această rugăminte — m-a informat el, privindu-mă atît de binevoitor, încît mă întreb dacă nu mă ironiza.

— De îndată ce voi obține noi elemente, am să vă anunț... — l-am asigurat.

29 august

În timp ce ne beam cafelele, pierduți în gînduri, mi s-a înșurubat în creier o idee, care nu era străină de una din cele mai importante afirmații făcute de Samuilă. Cînd m-am grăbit să beau ultima gură de cafea, pentru a verifica neconcordanța pe care presupuneam că am sesizat-o, a sunat telefonul.

Arestul mă anunță că numita Samuilă Elena cere să fie primită la audiere. Mi-am dat consimțămîntul.

Cîteva minute mai tîrziu a fost introdusă în birou. Era galbenă la față, iar cearcănele căpătaseră o culoare atît de închisă, încît s-ar fi confundat cu culoarea căpruie a ochilor, dacă aceștia n-ar fi fost înroșiți de plîns.

I-am arătat scaunul și s-a apropiat șovăind de el.

— Ați cerut să mă vedeți. Vă ascult — i-am spus.

— M... m-am mai gîndit... S-ar putea... însă nu sînt sigură... În ziua aceea nenorocită, e posibil să mă fi întîlnit cu vecinii mei...

— Care vecini ?

— Pintea, familia Pintea... La începutul lunii am cumpărat un căruț pentru Ionuț. Îmi amintesc că i-am întîlnit în magazinul „Bucur" și m-au luat cu ei să-și cumpere un căruț... Cînd l-am văzut, mi-a plăcut atît de mult că am cerut bani de la ei și am cumpărat și eu unul, deoarece erau ultimele... Poate că am cumpărat căruciorul chiar în ziua de 6 iulie... Întrebați-i pe vecinii mei, poate că ei își amintesc mai bine... Vă rog să cercetați... Sînt nevinovată... — a strigat cu desperare, ascunzîndu-și fața în palme și începînd să plîngă cu sughițuri care-i scuturau întregul bust.

De cînd îmi fac meseria, m-am obișnuit cu tot felul de vicisitudini, dar cu plînsul femeilor n-am reușit. Cînd le văd tînguindu-se și stropindu-și obrajii cu lacrimi, mi se usucă gîtul și uit că sentimentalismul nu-i compatibil cu afacerile de care mă ocup.

— Vă rog să vă liniștiți... — am rostit cu greutate. Dacă sînteți nevinovată n-aveți pentru ce să vă temeți. Vom verifica posibilitatea la care v-ați referit.

Printre lacrimile care-i inundau ochii, am remarcat o undă de recunoștință.

— Ce preț a avut căruciorul pe care l-ați cumpărat ?

— Ambele au costat 628 de lei... — a zis, tamponîndu-și ochii cu batista pe care o tot mototolise în palme. Cîteva zile mai tîrziu i-am dat Mioarei cei 314 lei împrumutați...

— În afară de Mioara Pintea, cine a mai fost cînd s-au cumpărat cărucioarele ?

— Soțul ei, Pavel.

— Mai aveți ceva să ne spuneți ?

— Vă rog să mă ajutați... Am trei copii...

— Repet, dacă sînteți nevinovată, așteptați liniștită pînă la clarificarea întregii situații.

— Sînt nevinovată ! Vă rog să mă credeți ! — a strigat cu vocea spartă, înecată de deznădejde.

— Noi nu credem, verificăm. Am luat notă de spusele dumneavoastră și vom face cercetările de rigoare.

— Mergem să discutăm cu familia Pintea ? — a întrebat Dan, după ce-am rămas singuri.

Am clătinat capul și am întins mîna după repertoarul telefonic :

— Ne-am pierdut vremea degeaba. Crezi că familia Pintea este în stare să mai precizeze după două luni cînd a cumpărat un cărucior... — am zis, căutînd un număr de telefon.

— Și atunci ? — s-a mirat el.

I-am făcut semn cu degetul să aștepte și am format numărul Secției a IV-a.

— Salut, Ionică ! — i-am zis interlocutorului meu.

— Salut, Nicule ! — a replicat el exuberant, apoi brusc și-a schimbat tonul și a întrebat circumspect : Ți s-a năzărit să-i mai întrebi ceva pe abonații care și-au plătit telefonul în ziua de 6 iulie ?

Am clătinat capul, apoi, dîndu-mi seama că nu mă poate vedea, am spus :

— Nu. Am o problemă foarte simplă, dar legată direct de „Acțiunea Anda". Te rog să trimiți doi oameni de la Biroul economic la magazinul „Bucur". Vreau să știu dacă în după-amiaza zilei de 6 iulie s-au vîndut două cărucioare de copii pe un bon comun de 628 lei. Dacă se evidențiază o astfel de vînzare în boniere, să aprecieze după banda de control a mașinilor de încasat ora cînd s-a făcut marcarea. E în regulă ?

— Sigur... dacă mă gîndesc că putea să fie şi mai rău. Problema e urgentă ?

— Mă aflu într-un impas din care mă poate scoate numai rezultatul obţinut de oamenii tăi — am exagerat eu, pentru a-l convinge să acorde importanţă cererii mele.

— Dau imediat dispoziţiile necesare... Şi, dacă ai uitat, să ştii că, în afară de secţia mea, Bucureştiul mai are încă douăzeci... Mai dă-le şi lor de lucru, că eu oricum sînt destul de încărcat — a mîrîit el nemulţumit.

— Ai să rîzi, dar aşa îmi spun toţi cînd le cer să-mi rezolve o problemă. Mulţumiri anticipate — am zis, cînd mi-a spus că de îndată ce are ceva pentru mine mă anunţă.

Cînd am închis telefonul, m-am ridicat şi i-am făcut semn lui Dan să mă urmeze.

*
* *

Am descuiat uşa apartamentului şi am intrat cu Dan în vestibul. Mi-am sprijinit spatele de uşa de la camera de baie şi am privit în jurul meu. La stînga, uşa de la debara ; în faţă, uşa prin care intrasem ; la dreapta, prin uşa deschisă a dormitorului, am văzut, lipite de peretele din stînga, măsuţa cu televizorul şi o parte din şifonierul triplu. Am făcut un pas spre centrul vestibulului şi am privit din nou spre dormitor. De data aceasta am văzut întregul şifonier şi în spatele lui frigiderul alb.

Cînd Dan s-a uitat la mine întrebător, i-am făcut semn să-mi imite numărul şi m-am dus să mai arunc o privire în dormitor.

— Şi cu asta ce-am rezolvat ? — a întrebat Dan, venind după mine, cîteva clipe mai tîrziu, în timp ce examinam din pragul uşii mobilierul din încăpere.

— Nimic, din punctul de vedere al procurorului... care vrea probe materiale — am mormăit dezgustat.

*
* *

Întotdeauna cînd ancheta ajunge într-un impas, trebuie să te apuci să recitești dosarul pentru a vedea dacă nu ţi-a scăpat ceva. Cum şi eu mă împotmolisem, am aplicat regula sfintei rutine.

I-am dat lui Dan dosarele cu declarațiile martorilor și bănuiților, iar eu am început să-l citesc pe cel care conținea rapoartele tehnico-științifice.

Două ore mai tîrziu, lectura era terminată, fără să am nici cea mai mică senzație că sînt cît de cît mai deștept ca înainte. L-am închis și l-am împins spre marginea biroului, uitîndu-mă la el, fără să-l văd, cu gîndul aiurea.

Brusc, o idee mi-a străfulgerat meningele și am tras din nou dosarul spre mine. Am recitit raportul necropsiei. Și o anumită frază de mai multe ori.

— Dane — m-am decis, ridicîndu-mă de pe scaun —, lipsesc o jumătate de oră.

— Unde te duci ?

— La morgă...

*

* *

Doctorul Olimp Dobrescu se afla în biroul lui

— Ce-i cu tine ? — a zis, văzîndu-mă intrînd în cameră.

— Vreau o consultație.

— Ce te doare ?

— Chiar crezi că aș veni la tine dacă aș fi bolnav ? — am făcut-o pe miratul.

— Și de ce n-ai veni ? Ce s-a plîns vreun „pacient" de-al meu că nu-mi cunosc meseria ? — a glumit el.

M-am trîntit în fotoliul din fața mesei lui de lucru și l-am întrebat :

— Îți mai amintești de tînăra care a fost depesată în urmă cu două luni ?

— „Acțiunea Anda" ?... Desigur ! — a admis, cînd am făcut un gest de confirmare. Ce te interesează ?

— Ai o copie după raportul necropsic ?

— Firește — a zis, arătînd spre fișierul din oțel care acoperea doi dintre pereții încăperii.

I-am făcut semn să-l aducă și să-l pună pe masă.

— I-am uitat numele... — a zis, după ce s-a apropiat de fișier.

— Anda, Ambros Anda.

S-a uitat la literele cu care erau marcate toate sertarele. A tras unul dintre ele, a răsfoit puțin printre hîrtiile din interior și a scos cîteva file prinse cu o capsă.

— Domnul e servit ! — a spus, aruncîndu-le pe birou, în fața mea.

— Vino încoace — l-am invitat să se apropie, pe cînd deschideam raportul. Lovirea cu corpuri dure în obrazul stîng și în regiunea occipito-nucală s-au confirmat prin datele anchetei. Victima, lovită cu pumnul stîng, s-a dezechilibrat și a căzut pe spate, izbindu-se cu creștetul capului de muchia tablierei unui pat...

— Nu din cauza asta a murit ! — m-a întrerupt doctorul. Lovitura nu i-a putut produce decît o amețeală.

— Altceva mă interesează. În raport afirmi că ai găsit infiltrații în zona gonioanelor. Acesta-i subiectul pe care vreau să-l discutăm.

— Fii mai concret.

— Infiltrațiile au fost provocate de presiunea exercitată de degetele gros și arătător ale agresorului, cînd a forțat victima să deschidă gura pentru a introduce călușul de hîrtie. Corect ?

M-a aprobat, în timp ce mă urmărea atent cu ochii.

— Podul palmei și l-a așezat pe bărbie...

— Dacă se sprijinea pe buza superioară a victimei, i-ar fi astupat gura și n-ar fi avut cum să introducă călușul ! — m-a întrerupt cu un gest de nerăbdare.

Mi-am pus mîna stîngă pe față imitînd gestul pe care-l atribuiam agresorului.

— Așa ?

— Da — a confirmat.

— Putem obține distanța ?... — am întrebat, trasînd cu degetul o linie imaginară de la un gonion la celălalt, peste bărbie.

— Pentru ce-ți trebuie ? — a zis, circumspect.

— Funcție de mărimea mîinii agresorului, presupun că punctul de apăsare al gonioanelor poate să difere. Am dreptate ?

— E logic. În raport de lungimea degetelor, infiltrațiile vor putea fi mai apropiate sau mai îndepărtate de vîrful bărbiei. Dar de ce-ți bați capul cu treaba asta ?

— Există o victimă sigură și trei criminali potențiali, din care eu trebuie să-l aleg pe cel autentic.

— Vrei să... ? — a început mirat, apoi i s-au încălzit lămpile : Ideea-i formidabilă ! — s-a entuziasmat.

— Treaba asta presupune două exhumări... — am strîmbat din nas.

S-a încruntat şi m-a privit grav :

— Ştii, chestia la care te gîndeşti nu-i prea selectivă. Distanţa dintre degetele gros şi arătător ale unui om matur se situează între doisprezece şi şaptesprezece centimetri... ceea ce înseamnă şase grupe, fiecare cuprinzînd aproximativ trei milioane de indivizi — a zis, clătinîndu-şi capul sceptic.

— Va trebui s-o facem. N-am de ales — l-am anunţat, înălţînd umerii spre urechi. Partea neplăcută este exhumarea. Cu Sanda Samuilă nu-s probleme, e înmormîntată în Bucureşti... Ce ne facem însă cu Anda Ambros ?...

— Nu-i nevoie să faci nimic pentru Anda... Am făcut măsurătoarea de care ai nevoie... — a zis, aplecîndu-se şi scoţînd dintr-un sertar al biroului un dosar greu, înalt de cincisprezece-douăzeci de centimetri. Aici strîng o anumită categorie de cazuri în vederea publicării unei comunicări ştiinţifice — a continuat, pe cînd răsfoia dosarul.

Sceptic, aşteptam să văd dacă într-adevăr poate să-mi furnizeze indiciul cu care speram să pot clarifica cazul.

— Uită-te — m-a îndemnat, întorcînd dosarul şi împingîndu-l spre mine, deschis.

Am văzut în mărime naturală fotografia victimei, brăzdată în toate direcţiile de linii policolor, ca o schemă de acupunctură.

— Aici este ce-ţi trebuie — mi-a indicat el cu vîrful pixului o linie roz, care pornea de la bărbie, spre centrele fălcilor. Agresorul are o deschidere de paisprezece centimetri. Mulţumit ?

— Poţi fi convins. Dacă operaţiunea se limitează numai la Sanda Samuilă, este mai mult decît perfect.

— Crezi că vei obţine aşa de uşor autorizaţia de exhumare ? — m-a privit el neîncrezător.

Am dat din cap că da şi i-am spus :

— Am să te rog să vii la noi pentru măsurători.

— N-ai nevoie de mine. Dă-le bănuiţilor să strîngă cu mîna dreaptă o sticlă curată de un litru, pe urmă mi-o trimiţi mie...

7 septembrie

În ciuda temerilor doctorului Dobrescu, nu mi-a fost greu să-l conving pe procurorul Grigore să-mi semneze autorizaţia de exhumare.

Acum, ne aflam din nou în biroul meu şi îi expuneam rezultatul cercetărilor întreprinse în ultimele zile.

Jumătate de oră mai tîrziu, s-a declarat de acord cu probele prezentate şi a cerut să-l aducem pe bănuit la interogatoriu.

— Domnule Samuilă — l-a luat în primire procurorul, cîteva minute mai tîrziu, cînd şi-a făcut apariţia în încăpere, arborînd un aer exuberant —, în ultimele zile ne-am ocupat cu verificarea declaraţiilor dumneavoastră...

— Ceea ce înseamnă că v-aţi dat seama de nevinovăţia mea — a zis cu satisfacţie.

— Dimpotrivă, a rezultat că afirmaţiile dumneavoastră au fost nu numai neadevărate, dar şi tendenţioase...

— Tendenţioase ? ! — s-a arătat el surprins.

— Soţia dumneavoastră, în pofida susţinerilor pe care le-aţi făcut, nu s-a aflat în ziua de 6 iulie în locuinţa din strada Cristian Tell...

— Asta spune ea... — a chicotit el, forţat.

— Soţia tă — am intervenit eu — a fost văzută la ora cinci şi jumătate plătindu-şi telefonul, iar între orele şase şi jumătate şi şapte şi jumătate s-a aflat, cu copilul în braţe, în magazinul „Bucur", în compania familiei Pintea, de unde a cumpărat un cărucior. Iar ulterior n-a mai ieşit din casă. Cum victima a fost suprimată în acest interval de timp, participarea ei la omor se exclude.

Consternat, m-a privit dintr-o parte, pe sub arcade. Apoi şi-a revenit şi a schiţat un zîmbet care se voia ironic :

— V-a păcălit. Cum n-a ieşit din casă, cînd i-am deschis eu uşa, după ora zece seara ?

— Poţi dovedi această afirmaţie ?

— Cum s-o dovedesc ? De ce credeţi cuvîntul ei şi nu pe al meu ?

— Pentru că al tău este mai uşor. Soţia ta ne-a spus că al venit acasă ud, iar noi ştim de la Institutul Metorologic

că în noaptea de 6 iulie a plouat, între orele unsprezece și douăsprezece fără un sfert — am zis, arătîndu-i adresa prin care se confirmau spusele mele.

— Repet, v-a dus cu preșul — a zis el, aparent calm. După ce a intrat în casă, eu m-am culcat, ea s-a dus în bucătărie să gătească ceva pentru a doua zi. Probabil, că văzînd ploaia, s-a gîndit să mă acuze indirect, spunînd că am venit acasă ud.

— Soția ta gătește noaptea, la ora douăsprezece ? — m-am mirat eu.

— Copiii trebuiau să mănînce a doua zi, chiar dacă ea a umblat hai-hui toată după-amiaza.

M-am arătat șovăitor, nehotărît :

— Mă rog... Vom mai reveni poate la aspectul discutat... Deci susții că ai văzut momentul cînd soția ta a atacat victima...

— Așa-i. În timp ce mama mă imobilizase, Elena s-a repezit la victimă. A lovit-o cu pumnul și aceasta a căzut peste tabliera patului și a murit...

— Ce spui tu nu se potrivește cu constatările medicului legist. Pe obrajii victimei s-au găsit niște vînătăi... — am arătat eu spre regiunea gonioanelor. Ele nu putea fi provocate de o lovitură de pumn și, cu atît mai puțin, de impactul cu tabliera patului.

— Ah, cum de-am uitat ? ! — a exclamat el, bătîndu-se cu buricul degetului arătător în tîmpla dreaptă. Înainte de a lovi cu pumnul, a apucat-o de umeri și a început s-o scuture... Victima, speriindu-se, a început să țipe după ajutor... Atunci Elena i-a pus mîna pe gură, probabil de teamă să nu se alarmeze vecinii...

— Cum i-a pus mîna pe gură ? Arată pe fața mea — i-am cerut, ridicîndu-mă, ocolind biroul și apropiindu-mă de el.

S-a ridicat și el de pe scaun și, sprijinindu-și mîna pe bărbia mea, mi-a prins maxilarul între degetele arătător și gros.

Dan, conform convenției pe care o aveam, s-a apropiat și a fotografiat mîna pusă pe fața mea, din partea dreaptă. El nu și-a dat seama că-i fotografiat, decît atunci cînd, auzind țăcănitul declanșatorului, a întors mirat capul spre obiectivul aparatului. În clipa următoare, am simțit cum cele două degete îi tremură pe obrazul meu.

Dan l-a ocolit prin spate și a potrivit aparatul pentru a mai face o fotografie și din partea stîngă. Dar, mai înainte ca să aibă timp să declanșeze, Samuilă a schimbat poziția, ridicînd podul palmei de pe bărbie și sprijinindu-l pe buza superioară.

— Nu ești prea hotărît — am remarcat, îndepărtîndu-i mîna și pornind spre scaunul meu.

— Am greșit prima oară. Mi-am amintit că soția mea i-a pus mîna pe gură, nu pe bărbie.

— Și atunci cum i-a putut băga călușul în gură ? — m-am întrebat cu glas tare.

— Nu știu, n-am văzut — a răspuns el, clătinîndu-și capul cu multă convingere.

— Dar cînd victima, după ce-a lovit-o soția ta, a căzut și s-a lovit cu capul de tabliera patului ai văzut ?

— Păi pînă acum ce v-am spus ? — s-a mirat el.

— În exclusivitate, minciuni !

— Va trebui să vă dovediți afirmația — a zis, disprețuitor.

— Nu, Samuilă, situația stă cu totul altfel. Tu va trebui să ne explici cum ai reușit să vezi agresiunea comisă de soția ta în dormitor, asupra victimei, cînd tu te aflai în vestibul, cu spatele la ușa băii.

— Am întors capul și...

— Și nimic, Samuilă ! Ți-am verificat și această afirmație. Din locul în care te aflai nu aveai posibilitatea nici să vezi că există un pat în dormitor, darmite căderea victimei.

— Eu v-am spus ce-am văzut. Mă credeți bine, nu...

— Te cred că ai văzut, însă nu din vestibul, ci din dormitor. Altfel n-ai fi avut de unde să știi că victima s-a rănit la cap, căzînd peste rama patului.

A făcut un gest de negație, dar vedeam după căutătura ochilor săi că este dezorientat.

— Dealtfel, tu ai obligat victima să deschidă gura pentru a-i vîrî călușul, nu soția ta...

— Ați fost acolo ? — a reușit să fie sarcastic, în ciuda faptului că spusele mele îl tulburaseră în mod evident.

— Nu trebuia să fiu pentru a cunoaște adevărul. Mîna care a forțat victima să deschidă gura avea o deschidere de paisprezece centimetri, așa cum ai tu. Soția ta are nu-

mai doisprezece centimetri. Acum înțelegi că fapta ta a fost dovedită ?

— Nimic nu-i adevărat ! E o înscenare ! — a protestat, ridicîndu-se de pe scaun.

— Vă rog să luați loc, domnule Samuilă — l-a invitat procurorul imperturbabil. Trebuie să vă aduc la cunoștință o veste neplăcută. Părinții dumneavoastră nu mai trăiesc.

Samuilă a tresărit ușor și s-a uitat la fețele noastre neîncrezător.

— Ambii ? — a întrebat, cînd a constatat seriozitatea chipurilor noastre.

— Da. S-au sinucis, la cîteva zile după arestarea dumneavoastră — l-a informat Alexandru Grigore.

Și-a mușcat buza inferioară și a lăsat să-i scape un oftat, nu de durere pentru pierderea suferită, ci de necaz. Și deși nu eram străin de mînia care-l încerca, nu mă încercă nici cea mai mică urmă de regret.

— Ce motive credeți că ar fi avut pentru a comite un act atît de funest ? — a vrut să afle procurorul.

— De unde să știu eu ce le-a venit — a zis, făcînd un gest de indiferență.

— Cauza n-ar trebui căutată în faptul că, datorită isprăvii fiului lor, s-au temut de oprobiul public ?

— Aș ! Chiar dacă ar fi știut că am comis o faptă nedemnă, credeți că mult le-ar fi păsat de mine ?

— Mama ta a lăsat două scrisori prin care arată că : „nu mai poate suporta teroarea". Oare ce o îngrozea atît de mult încît, de conivență cu tatăl tău, să se sinucidă ?

S-a uitat cîteva secunde în jos, apoi a spus :

— Explicația este simplă. S-au temut că prin bănuielile pe care le aveați asupra mea ați fi putut extinde cercetările asupra lor, constatînd astfel că au o avere de aproape patru sute de mii de lei, pe care n-aveau cum s-o justifice.

— Ambii părinți, încadrați și cu salarii bune, cred că ar fi putut agonisi de-a lungul a două decenii echivalentul sumei de care-mi vorbești... — a clătinat procurorul capul cu scepticism. Dar, admițînd că într-adevăr s-au sinucis de teama comisiei pentru controlul averii dobîndite ilicit, să știți că este prima oară cînd aflu că doi oameni își iau viața dintr-o astfel de cauză.

— În toate există întotdeauna un început — a replicat impasibil.

— Domnule Samuilă — a reluat procurorul, de data asta pe un ton aspru, oficial —, urmare a citirii dosarului, a examinării probelor prezentate și a audierii dumneavoastră, în numele legii vă pun sub următoarele acuzări: tîlhărie, viol, omor cu cruzime și profanarea de cadavru!

— Protestez! Totul este o înscenare! — a strigat, ridicîndu-se din nou de pe scaun.

— S-o luăm metodic — a propus Alexandru Grigore, omițînd să-l mai invite să-și reocupe scaunul. V-ați întîlnit cu victima în ziua de 6 iulie, în fața florăriei din Piața Romană?

— Nu-i adevărat! N-am mai văzut-o de anul trecut.

— Prin vocea dumneavoastră, imprimată pe bandă de magnetofon, și prin declarațiile care se află la dosar, ați descris cu lux de amănunte și întocmai îmbrăcămintea pe care a purtat-o victima în după-amiaza zilei cînd a fost ucisă...

— Dînsul mi-a spus cum era îmbrăcată și mi-a cerut să repet descrierea! — a zis, arătînd acuzator cu degetul spre mine.

Trebuie să admit, spre rușinea mea, că am fost luat prin surprindere. Am avut eu de-a face cu mulți derbedei, însă de talia lui, nu. Și nici n-aș fi crezut că poate exista un astfel de specimen.

Am privit spre Dan. Încremenise, uitîndu-se uluit la mine.

— Dacă înțeleg bine — a reluat procurorul, cu un calm pe care acum, simțind cum mi se triplează volumul ficatului, i-l invidiam —, nici cu victima n-ați fost în casa părinților dumneavoastră...

— Exact!

— Ceea ce înseamnă că nici pe soția dumneavoastră n-ați văzut-o atacînd pe victimă

— Așa este.

— Nu omiteți faptul că în locuința părinților dumneavoastră au fost găsite urmele uciderii victimei Anda Ambros! — l-a avertizat procurorul.

— Urmele de care-mi vorbiți au fost fabricate de dînsul! — a zis, țintindu-mă din nou cu vîrful degetului.

— Bine, dar în fața mea ați afirmat că ați văzut-o pe soția dumneavoastră omorînd victima.

— Dacă-mi atribuiți mie o astfel de afirmație, înseamnă că n-ați înțeles bine !

— Întrucît n-ați mai văzut victima de mult timp, de unde ați știut că în timpul agresiunii a fost lovită în obrazul sting, cu pumnul, și la creștetul capului, prin căderea peste tabliera patului ?

— Dînsul mi-a sugerat aceste elemente ! — a zis, onorîndu-mă iar cu vîrful degetelui său.

— Și locul unde au fost abandonate pachetele cu resturile victimei, tot de căpitanul Apostolescu v-au fost indicate ?

A aprobat, fără să ezite.

— Dar faptul că zeci de martori au recunoscut pantalonii și sacoșele în care au fost abandonate resturile victimei ca aparținînd părinților tăi, reprezintă tot o înscenare a organelor de anchetă ?

— Poate că da, ori poate că s-au înșelat martorii.

— Și atunci ce-ați făcut dumneavoastră în după-amiaza zilei de 6 iulie ?

— Împreună cu soția mea am plătit telefonul și apoi m-am dus în vizită la prietena noastră, Doina Pat...

— Deci reveniți la alibiul pe care l-ați prezentat la începutul anchetei ?

— Da, pentru că reprezintă adevărul-adevărat.

— Soția dumneavoastră și Doina Patraulea au declarat că nu v-ați aflat în compania lor cînd s-a comis omorul.

— Nici nu mă surprinde ce spuneți. Tîrfa de Elena vrea să mă bage în pușcărie pentru a putea pune mîna pe averea rămasă de la părinții mei... Iar Doina, fiindu-i prietenă, îi face jocul ! — a zis, cu cinism.

Procurorul mi-a făcut semn să opresc magnetofonul, apoi i s-a adresat lui Samuilă :

— Doresc să vă dau o explicație care, depășind cadrul anchetei, nu trebuie înregistrată. Ați vorbit foarte urît de părinții și soția dumneavoastră, în ciuda faptului că s-au purtat într-un mod neîntîlnit de mine în cele două decenii de cînd mă ocup de oameni de teapa dumneavoastră. Mama, deși vitregă, v-a iubit atît de mult, încît, crezînd că vă poate salva, n-a pregetat să vă ajute la comiterea

unei fapte odioase, la căsăpirea unui om, care mai era cald încă...

— Nu-i adevărat ! — a protestat el, șovăitor, fără convingere și cu pupilele dilatate de spaimă, ca și cum ar fi văzut aievea scena invocată.

— Să nu mă mai întrerupeți ! — l-a avertizat procurorul privindu-l dezgustat. Ulterior, cînd în sfîrșit și-a dat seama de grozăvia pe care a comis-o, și-a luat viața într-un mod înfiorător, probabil cu intenția de a se autopedepsi. Tatăl dumneavoastră, deși nu purta nici o vină pentru măcelul comis în casa lui, a preferat de asemenea să moară decît să devină obiectul disprețului public. În ceea ce o privește pe soția dumneavoastră, să știți că aproape două luni ne-a împiedicat ancheta, susținînd cu perseverență alibiul pe care vi l-ați făcut. Asta însă nu v-a împiedicat să aruncați vina repugnantei fapte asupra ei, deși știați mai bine decît oricine că este nevinovată ! Atîta egocentrism, iresponsabilitate, lipsă de conștiință și machiavelism încă n-am întîlnit — mi s-a adresat el, cu bărbia tremurînd de enervare. Vă rog să dați drumul la magnetofon.

M-am conformat cererii sale, spunîndu-mi că în ciuda măștii de calm rece pe care o afișă, în realitate era deosebit de sensibil.

— Domnule Grigore Samuilă — a reluat din nou pe un ton precis, oficial —, întrucît am formulat acuzările ce vi se aduc, începînd de mîine aveți dreptul să consultați probele din dosarul de trimitere în judecată. De asemenea, aveți dreptul la un apărător din oficiu, în caz că nu vă angajați dumneavoastră un avocat.

— E o mistificare ! — s-a reînsuflețit Samuilă, după ce-l ascultase pe procuror cu o religiozitate care m-a făcut să cred că în ultimul ceas s-a decis să-și recunoască ticăloșia. Am să demonstrez în fața justiției că sînt nevinovat ! — ne-a informat cu tupeul care nu mă mai surprindea.

— Domnule Samuilă, aveți dreptul să vă apărați așa cum credeți de cuviință că este mai bine, totuși, deși nu simt decît silă față de dumneavoastră, conștiința profesională mă obligă să vă atrag atenția că mergeți pe o cale

greșită. Perseverînd în susținerea nevinovăției, nu veți reuși să beneficiați de principiul „dubiile sînt întotdeauna în favoarea acuzatului", deoarece acuzațiile pe care vi le-am adus sînt susținute prin mărturii și probe decisive. Eu am terminat — m-a anunțat procurorul, întorcînd capul spre mine.

Am privit spre Samuilă, tentat să-l sfătuiesc să-și ușureze situația prin mărturisiri complete, dar m-am abținut la vreme. Reușisem să-l cunosc suficient de bine pentru a ști că-i prea înrăit pentru a fi în stare să-și recunoască fărădelegea.

— Scoate-l mai repede afară ! — i-am spus lui Dan, cu repulsie.

— Vă felicit, tovarășe căpitan — mi-a spus procurorul, regăsindu-și zîmbetul, după ce Dan s-a grăbit să-l predea pe inculpat subofițerilor de la arest.

Cum laudele nu-și prea au locul în meseria noastră, l-am privit circumspect, crezînd că mă ironizează pentru afirmația lui Samuilă că nu l-aș fi anchetat imparțial.

— La ce vă referiți ? — am întrebat, precaut, deoarece mi-am amintit de faima lui de cusurgiu.

— La faptul că ați avut un fler extraordinar cînd ați luat decizia să nu-l informați de sinuciderea părinților săi. Nici nu vreau să mă gîndesc la turnura pe care ar fi luat-o afacerea dacă ar fi aflat de moartea mamei sale.

Mi-a venit inima la loc. Nu eram luat în tărbacă.

— Aflînd de sinuciderea mamei lui, care i-a fost și complice în acțiunea de dezmembrare a victimei, ne servea o variantă cu mult mai simplă și, mai ales, imbatabilă... — a continuat procurorul. Dacă, de exemplu, ar fi afirmat că după ce a introdus victima în casa părinților săi și a avut cu ea un raport intim a coborît să cumpere ceva ?... Să zicem bere, că tot fusese văzut de cineva cu niște sticle în mînă...

— Ar fi susținut — a sărit Dan cu gura — că a găsit victima moartă, iar mama lui, care venise după plecarea sa, i-ar fi spus că văzînd o străină în casă a crezut că este o hoață și în lupta care a urmat victima a decedat. Iar el, speriindu-se, a plecat și nu știe ce s-a mai întîmplat victimei...

— Și cea mai bună dovadă că omorul care a urmat este în exclusivitate opera mamei sale, reiese din însuși faptul că s-a sinucis, probabil datorită mustrărilor de conștiință, ar fi putut spune Samuilă. Iar dacă totuși ar mai fi existat dubii, faptul că după exhumarea mamei lui s-a constatat că deschiderea dintre degetele gros și arătător era de paisprezece centimetri, la fel ca distanța dintre urmele lăsate pe obrazul victimei, situația devenea clară — l-a completat Alexandru Grigore.

— Nu cred că situația ar fi fost chiar atît de simplă — a spus Dan, adoptînd o atitudine moderată. Să nu uităm că și Samuilă avea o deschidere de paisprezece centimetri între degete.

— Tovarășe locotenent, întrucît mama lui era moartă și nu putea să-i infirme spusele, un avocat ar fi putut cu ușurință să pledeze pentru o coincidență. Și coincidențele nu pot constitui în justiție o bază de condamnare împotriva unui bănuit. Numai intuiția șefului dumitale ne-a permis să stabilim cu certitudine cui i-a aparținut mîna care a ucis. E adevărat, tovarășe căpitan ? — mi-a sondat el opinia.

— Tovarășe procuror, vă mărturisesc că nu v-am urmărit cu multă atenție. Mă gîndeam la altceva — am recunoscut... La modul în care a fost generat acest caz înspăimîntător.

— Bine, dar e simplu ! Fără un scelerat de talia lui Samuilă, o astfel de cauză n-ar fi putut exista.

— Evident, protagonistul este Samuilă, un imoral, un obsedat sexual care a avut de-a face cu sute de femei, din care multe au fost violate, dar, fiind mature, erau obligate să-și asume de la început un astfel de risc. Victima, o adolescentă suficient de naivă pentru a crede că tot ce zboară se mănîncă, i-a dat însă apă la moară. Obișnuită cu colegii ei de liceu, pe care îi punea cu ușurință la punct dacă comiteau o indelicatețe față de ea, s-a aventurat în casa criminalului cu convingerea că este capabilă să evite o situație neplăcută. A fost însă obligată să constate că inculpatul se comportă cu totul altfel decît prietenii de vîrsta ei. Probabil că nici brutali-

tăţile unuĭ om obişnuit să violeze n-au lipsit. Amintiţi-vă de confesiunea făcută ulterior colegei ei, Corina Budughină „...tremuram toată de frică". Dîndu-şi seama că lipsa ei de experienţă i-a jucat o festă urîtă, are o intuiţie de ultim moment. Scoate de la gît medalionul de aur şi-l oferă inculpatului, iar acesta, în faţa valorii primite, renunţă la „dragostea" ce-o avea pentru victimă şi o lasă să plece...

Pînă aici lucrurile se explică logic. Victima, datorită candoarei, cade într-o cursă şi, datorită inspiraţiei, reuşeşte să scape ca prin minune. Ilogica însă urmează imediat după ce se salvează din mîna derbedeului. În loc să se ducă la secţia de miliţie, care era în imediata apropiere a imobilului unde era găzduită în perioada aceea, şi să ceară sprijinul, tace...

— Tace, deoarece îi este ruşine şi se teme că cei de la miliţie ar putea rîde de ea sau, ce ar fi fost şi mai rău din punctul ei de vedere, că aceştia se apucă să-i anunţe familia. Probabil, neavînd de unde să ştie că miliţia este interesată atît în capturarea infractorilor, cît şi în asigurarea păstrării discreţiei pentru faptele victimelor, cînd acestea nu sînt tocmai curate. Mai cu seamă că nici nu comisese ceva blamabil — a zis procurorul dînd din cap cu amărăciune.

— Şi cel mai trist fapt este că, deşi era o fată instruită şi inteligentă, nu-i spune nimic mătuşii la care locuise în perioada aceea. Şi continuă să ascundă adevărata cauză a dispariţiei medalionului chiar şi faţă de părinţii ei, de mama ei care ar fi înţeles-o, deoarece şi ea a fost cîndva adolescentă. Se încăpăţînează să-şi recupereze singură obiectul de care a fost jefuită. Astfel comite cea de-a treia greşeală. Se duce cu criminalul pentru a-şi lua medalionul, deşi experienţa avută cu un an înainte fusese mai mult decît edificatoare pentru a putea şti că nu trebuie s-o mai repete. Rezultatul imprudenţei făcute ne este acum cunoscut. Încercarea ei de a-şi apăra cinstea şi demnitatea a dezlănţuit fiara care este Grigore Samuilă... — am zis, simţind cum mi se strînge gîtul şi limba capătă gust de sugativă.

— Vreţi să spuneţi că victima este autorul moral al celor petrecute ? — m-a întrebat procurorul, gînditor.

— Autorul este cunoscut și arestat. După lege vina este numai a lui și va da socoteală pentru tot ce-a făcut. Ceea ce nu mă împiedică să susțin că dacă victima ar fi împărtășit părinților ei modul în care i s-a sustras medalionul, cazul Anda Ambros n-ar fi putut exista...

Alexandru Grigore a ridicat din umeri și a spus trist, cu capul lăsat în jos și vocea șoptită :

— Și eu am copii... Oare pot exista părinți mai urgisiți ca ai Andei ?...

EPILOG

Tribunalul municipiului București, prin sentința penală din 30 septembrie 1978, a condamnat pe inculpatul S.G. la 25 de ani de închisoare. Recursul fiind respins, sentința a rămas definitivă.

București — 1979

CUPRINSUL

I PIROMANUL 5
II ACȚIUNEA ANDA 175

Lector : SORIN MĂRCULESCU
Tehnoredactor : CONSTANȚA VULCĂNESCU

Apărut 1979. Bun de tipar : 19.XII.1979.
Tiraj 34 010. Format 16/54×84. Coli tipo 24.
Coli ed. 21,19.

Comanda nr. 90 538
Combinatul Poligrafic „Casa Scînteii"
Piața Scînteii nr. 1 — București,
Republica Socialistă România

De același autor:

CĂPITANUL APOSTOLESCU ANCHETEAZĂ
Editura Militară, 1970
CĂPITANUL APOSTOLESCU INTERVINE
Editura Dacia, 1971
CĂPITANUL APOSTOLESCU ȘI DUBLA ENIGMĂ
Editura Dacia, 1973
GREȘEALA CĂPITANULUI APOSTOLESCU
Editura Facla, 1973
CĂPITANUL APOSTOLESCU ȘI IDENTIFICAREA
Editura Facla, 1974
SURPRIZELE CĂPITANULUI APOSTOLESCU
Editura Dacia, 1976
OBSTINAȚIA CĂPITANULUI APOSTOLESCU
Editura M. Eminescu, 1978

În pregătire:
FILIERA

Lei 13,50